

Nhất phẩm thiên kim

(一品千金)

Tác giả: Dịch Hoa

Phát hành: Bách Việt

Xuất bản: NXB Văn Học

Dịch cảnh H các chương 26, 27, 28, 30, 34, 37, PN:
<https://peasiasbtlau.wordpress.com/2014/02/27/tong-hop-can-h-trong-nhat-pham-thien-kim/>

Dịch giả: KINARA

EDIT H: Peasias

Văn án

Lữ "Ba Hoa" là gã chuyên kể chuyện rong trong quán trà cho khách đi đường kiếm mấy xu mấy cắc. Lão phù phép vào những mẩu tin trôi nổi trên giang hồ, nay thì là chuyện về Ma giáo giáo chủ thích ra vẻ ta đây "đoạn tụ" đi gheo thiếu niên nhà tử tế, mai lại sang chuyện đại thiếu gia Danh Kiếm Môn "ngàn dặm tìm chồng".

Hôm nay lão lại đang thao thao bất tuyệt ở quán nước đầu đường, khách vây xem đông nghịt.

"Rất lâu về trước, có một tòa sơn trang Dật Long, trong sơn trang có một vị thiên kim tiểu thư thông minh tài trí, dung mạo yêu kiều.

Ngày nọ, có tên "câu" quan thất phẩm đến xin cưới tiểu thư về làm vợ. Trải qua bao sóng to gió lớn, sấm rung chớp giạt, "câu" quan cũng ôm được mỹ nhân về xây tổ ấm.

Ai dè, tiểu thư lại chẳng phải tiểu thư, mà là đại thiếu gia..."

Thanh Thủy Kiếm Hoắc Truy Ân - một trong tam đại cao thủ võ lâm, tính tình bộc trực, còn trẻ đã có danh tiếng không nhỏ trong giới múa kiếm vung đao. Thế nhưng người ta nói, núi cao còn có núi cao hơn. Kỳ tài võ học trăm năm có một như hãn lại đụng phải một thiên tài còn khủng khiếp hơn. Và kết quả hiển nhiên, hãn thua. Phụ thân Hoắc Truy Ân nhân cơ này tịch thu kiếm của con trai, bắt hãn ở trong nhà tu thân dưỡng tính, lo chuyện kế nghiệp gia đình.

Trong lúc Hoắc Truy Ân đang trong cơn hậm hực vì bị phụ huynh cấm cửa, "tin dữ" lại ập tới nhà. Rằng thì là mà năm xưa Hoắc gia từng bị vu oan hãm hại, suýt bị chém cả nhà. May mà có thanh thiên Tiết lão gia không quản đường xa lên tận kinh thành dâng tấu chương minh oan mới thoát khỏi kiếp nạn. Hoắc lão gia trong cơn cảm kích đã xin được hứa hôn đưa con chưa ra đời của mình cho con trai của Tiết gia. Hai mươi năm sau, chàng thanh niên Tiết Niệm Chung tìm tới cửa xin đón vợ về.

Trải qua một phen cường bức cùng dụ dỗ, Hoắc Truy Ân đã phải nuốt nước mắt mang theo hiệp ước bất bình đẳng với cha theo chồng về nhà.

"Một, con rể là văn nhân yếu đuối, mà lại võ nghệ cao cường, an toàn tính mạng của nó do mà chịu trách nhiệm hoàn toàn, con rể nếu gặp phải chuyện gì bất trắc, thì thân mà đã gả cho nó, chôn cùng cũng là chuyện

nên làm. Giả như nó bị mất một tay, mày cũng nên tự giác chặt một chân, cho vợ chồng chung hoạn nạn!"

"Thứ hai, con rẽ thân ở chốn quan trường, không thể giống thương trường cùng võ lâm, mày phải chú ý lời nói và việc làm, không thể làm mất danh dự Tiết gia, tránh gây tai họa."

"Thứ ba, nếu mày mà bị con rẽ bỏ thì tự sát tạ tội với thiên hạ luôn đi nhé! Tiết gia không có đứa con mất mặt như thế!"

Một Hoắc Truy Ân tính nóng như lửa, nhưng chân thành thẳng thắn, dám yêu dám nhận. Một Tiết Niệm Chung hiền hòa như nước, mặt chân chất mà bụng dạ khó lường. Hãy cùng dõi theo sinh hoạt của một đôi vợ chồng "hứa hôn từ bé", chứng kiến Tiết đại nhân dùng những thủ đoạn trên cả sở khanh để giành được trái tim của giai nhân.

Chương 1: Tri âm báo đáp

Tiếng lộc cộc của xe ngựa từ xa vọng lại, càng lúc càng gần, cát bụi tung lên mù mịt. Gã phu xe hô một tiếng dài, điều khiển chiếc xe dừng lại trước cánh cổng lớn của Dật Long sơn trang. Sơn trang khí khái phi phàm, đối lập hoàn toàn với chiếc xe ngựa cũ kỹ phong sương.

"Gia, tới rồi ạ", gã phu xe nói với người ngồi trong.

Tấm rèm xe quê mùa cũ kỹ được vén lên, nam tử trẻ tuổi bước xuống xe. Quần áo của y mộc mạc, giản dị, thậm chí còn có phần cùn khổ, không tốt

hơn gã phu xe là mấy, vóc người hơi gầy gò, ốm yếu, vẻ mặt tuy thanh tú nhưng nhìn thế nào vẫn cứ ra bộ dạng của một gã thư sinh nghèo. "Nhiều năm không tới, sơn trang thay đổi đến mức ta nhận ra nữa rồi." Y lộ ra nụ cười mỉm hiền hòa, bên má phải lúm đồng tiền.

Gã phu xe nhắc hành lý lên, cùng nam tử bước tới trước cánh cổng lớn vừa rộng vừa dày, cực kỳ bề thế của sơn trang, đập cửa "thình thình thình". Lúc lâu sau cánh cửa lớn mới chầm chậm tách ra một khe hở, người giữ cửa tuổi còn trẻ ló đầu ra.

Nam tử tỏ thái độ vô cùng hòa nhã, nói: "Xin hỏi vị tiểu ca này, Hoắc lão gia có nhà không?"

Gã giữ cửa đưa mắt nhìn trang phục của y, liếc cái đầy khinh bỉ, bảo: "Tìm lão gia nhà ta ư? Người là ai?"

Nam tử chắp tay hành lễ, khách khí đáp: "Xin nhờ tiểu ca thông báo giúp cho một tiếng, có văn bói Tiết Niệm Chung tới bái phỏng Hoắc lão gia".

"Tiết, Tiết gì cơ?"

"Tiết Niệm Chung."

"Biết rồi, đứng đó đợi đi." Gã canh cửa hừ tiếng, vẻ mặt hết như thấy chó hoang, sau đó đóng sầm cửa lại.

Gã phu xe nhìn cánh cổng lớn đóng chặt, khỏi tức tối: "Gia, thẳng nhai đó hợm hĩnh khinh người, đúng là đáng giận!".

"Thanh Bình, đừng ăn lung tung!" Tiết Niệm Chung nghiêm mặt trách, bộ dạng bản thân nghèo hèn như vậy, cũng không oán được người ta.

Thanh Bình bĩu môi, lại hỏi: "Gia, ngài trở về xe chờ hay đứng ở đây ạ?"

Tiết Niệm Chung ngẫm nghĩ, sau đó đáp: "Chúng ta đứng đợi ".

Hai người đứng đợi ước chừng một khắc liền nghe thấy bên kia cánh cửa lớn càng ngày càng ồn ào, hết như tổ chức tiệc tùng gì vậy. Hai cánh cửa lớn của sơn trang mở "soạt" tiếng, nhoáng một cái thấy mười mấy người lao ra, nhanh chóng sắp thành hai hàng. Tiết Niệm Chung và Thanh Bình bị dọa cho giật nảy, còn kinh ngạc không thôi, hai hàng người kia đột nhiên cúi rạp người, nhất tề hô: "Cung nghênh Tiết công tử!".

Tiết Niệm Chung còn chưa kịp "tiêu hóa" biến cố này, thấy lão nhân mặc y phục hoa lệ phăm phăm bước vội ra, người này chính là chủ nhân của Dật Long sơn trang - Hoắc Dịch Toàn.

"Tiết hiền chất, cháu mau vào đây nào!", Hoắc Dịch Toàn hô to, thanh âm sang sảng.

Tiết Niệm Chung ngạc nhiên quá đỗi, vội vàng hành lễ, nói: "Niệm Chung xin thỉnh an Hoắc bá phụ", xong liền muốn quỳ xuống.

Hoắc Dịch Toàn tay nhanh mắt lẹ, nắm lấy cánh tay Tiết Niệm Chung, bảo: "Bỏ bỏ, hiền chất mau theo ta vào trong nào".

Thân thể Tiết Niệm Chung vốn gầy yếu, mà Hoắc Dịch Toàn tuy tuổi cao nhưng bởi tập võ nhiều năm, xương cốt vẫn vô cùng cường tráng, rắn chắc, kéo kéo lôi lôi như thế một hồi, Tiết Niệm Chung chỉ cảm thấy bản thân phát phơ hết như tờ giấy, lão đảo tiến vào sơn trang. Thanh Bình thấy vậy lập tức đuổi theo sau, vừa lúc trông thấy giữa hai hàng người khom lưng kia có kẻ ra mở cửa ban này, liền nghênh ngang hừ với gã một tiếng.

Bên trong Dật Long sơn trang có thể nói là tráng lệ huy hoàng, hết như

thành trấn, cảnh trí nguy nga, cái gì nên có đều có cả. Suốt đường Hoắc Dịch Toàn cứ nói mãi không ngừng, Tiết Niệm Chung vì phải đuổi kịp bước chân của lão, chỉ đành mau chân, đi mà như chạy. Thanh Bình cũng theo đồ đạc bám sát phía sau, dọc đường cứ ngó đông ngó tây suốt, hệt như gã nhà quê lên tỉnh. Còn về phần chiếc xe ngựa cũ nát mà hai người đánh tới đây, nó bị hạ nhân trong sơn trang kéo vào, sửa sang lại một phen.

Mãi tới khi đến nhà chính rồi Tiết Niệm Chung mới có thể dừng chân nghỉ ngơi, thở hốt hển không ngừng. Đám hạ nhân hầu hạ y ngồi xuống, dâng lên trà ngon, y uống ừng ực ngậm lớn xong mới thông thả hoàn hồn.

Tâm tình Hoắc Dịch Toàn vô cùng tốt, nói: "Chẳng mấy khi được hiền chất tới nhà, lần này cháu phải ở chỗ ta chơi mấy ngày mới được".

"Niệm Chung cảm tạ tấm thịnh tình của bá phụ", Tiết Niệm Chung lễ độ đáp lời, "Từ sau khi phụ thân tạ thế, công việc trong nhà bề bộn, mãi vẫn tới bãi phỏng bá phụ được, còn mong bá phụ thứ lỗi cho".

Hoắc Dịch Toàn khỏi thở than, bảo rằng: "Ôi chao, nhóang cái trôi qua hai mươi năm. Năm đó Hoắc gia ta bị kẻ gian hãm hại, suýt chút nữa bị tịch biên gia sản, chém chết cả nhà, may mà có phụ thân cháu sáng suốt, nhìn thấu tình, rửa sạch oan khuất, trả lại thanh bạch cho gia đình ta, đại ân đại đức lớn đến nhường ấy Hoắc mỗ cả đời này cũng chẳng dám quên".

"Bá phụ quá lời rồi, lấy lại công bằng cho người vô tội, xử lý án sai vốn là chức trách của gia phụ." Nhắc đến phụ thân, trong lòng Tiết Niệm Chung liền dâng lên nỗi niềm tưởng nhớ.

Hoắc Dịch Toàn lại than một tiếng: "Giờ hiền chất kế thừa nghiệp của phụ thân, làm việc nhất định phải cẩn trọng, đừng làm hổ thẹn cái danh Tiết Thanh Thiên của phụ thân cháu".

"Bá phụ dạy rất phải, Niệm Chung xin ghi tạc trong lòng." Về mặt Tiết Niệm Chung vô cùng kiên định.

Hoắc Dịch Toàn vừa lòng gật đầu, nói: "Năm nay hiền chất hai mươi hai rồi đó nhỉ?"

"Thưa vâng." Tiết Niệm Chung thấy thời cơ vừa khéo, liền ra mục đích tới thăm lần này, " Không giấu gì bá phụ, lần này vãn bối tới đây là vì việc kết thân giữa hai nhà".

Hoắc Dịch Toàn vừa nghe vậy, liền vui vẻ: "Đúng đúng, năm đó Tiết Thanh Thiên cứu cả Hoắc gia ta, lão phu cảm kích ông ấy vô cùng, liền mặt dày mày dạn muốn cùng ông ấy kết làm thông gia", xong lão lại cất tiếng cười sang sảng.

"Lúc sinh thời phụ thân cũng thường nhắc tới hôn này với cháu, chỉ có điều ngại tuổi cháu còn nhỏ nên mới chần chừ không tới cửa cầu hôn. Về sau phụ thân qua đời, cháu cũng chẳng có lòng dạ nào nghĩ tới chuyện này", đến đây gương mặt Tiết Niệm Chung liền đỏ bừng lên, tiếp tục giải bày: "Mà hôm nay thời hạn giữ hiếu ba năm đã qua, mẫu thân lại không ngừng giục giã, cháu liền vội vã tới đây".

"Đúng thế, cũng đến lúc cháu nên lấy vợ rồi." Hoắc Dịch Toàn cực kỳ tán thành, hoàn toàn tán thành.

Tiết Niệm Chung đưa mắt ra hiệu cho Thanh Bình, Thanh Bình liền vội vã mở bao hành lý ra, dâng lên chiếc hộp làm từ gỗ đào, chiếc hộp mở ra, bên trong là trang sức, đồ cài tóc của nữ nhi và bạc nén. Nha hoàn trong sơn trang tò mò tiến lại gần xem thử, không nhìn được mà che miệng phì cười. Ba đời Tiết gia đều là quan thanh liêm, từ trước tới giờ tham ô dù chỉ là nén vàng nén bạc, trong nhà chưa lúc nào giàu có, chỗ này là toàn bộ gia tài có

thể gom góp được rồi.

Tiết Niệm Chung dâng chiếc hộp lên bằng hai tay, nói: "Xin bá phụ nhận sính lễ giúp cháu".

Hoắc Dịch Toàn nhất thời sửng người, bàn tay cứng lại giữa trung, chẳng dám nhúc nhích. Lão có thể thề với trời xanh, tuyệt đối phải lão chê bai sính lễ ít ỏi gì đâu, với ân tình của Tiết gia đối với Hoắc gia, có đưa sính lễ, ngược lại mất thêm đồ cưới lão cũng vui cười ha hả ấy chứ, chỉ có điều...
"Hiền chất, chuyện này..."

"Chẳng lẽ bá phụ có lời gì khó nói ra?" Gương mặt Tiết Niệm Chung lại càng đỏ hơn, y biết Hoắc gia giờ khác xưa, lúc này chạy tới cầu hôn, quả thực là trèo cao.

"Cũng không phải vậy..." Hoắc Dịch Toàn thấy Tiết Niệm Chung lộ ra vẻ mặt thất vọng, khỏi thăm mắng bản thân té tát. Tiết gia có ân với người, việc hôn nhân này còn do bản thân khăng khăng nài ép người ta, há có thể lại nuốt lời?! Bởi thế lão căn răng ầm lấy rương gỗ, đóng "sập" một cái, sau đó bảo: "Được, cứ thế đi!"

"Dạ?" Mặt Tiết Niệm Chung ngây ra như phỗng

Hoắc Dịch Toàn ôm chặt lấy sính lễ trong lòng: "Hiền chất, cháu cứ nghỉ ngơi trước đi, đợi ta an bài mọi chuyện ổn thỏa rồi để cho hai đứa nhanh chóng thành thân".

Tiết Niệm Chung cảm động vô cùng, cuống quýt quỳ xuống: "Tạ ơn bá phụ..., nhạc phụ đại nhân".

"Ha ha, tốt tốt!" Hoắc Dịch Toàn lập tức đỡ Tiết Niệm Chung đứng dậy. Ước nguyện cả đời của lão chính là được trở thành người nhà với Tiết gia,

đến giờ sắp thành thực rồi! Sau đó lão vừa phân phó hạ nhân phải hầu hạ Tiết Niệm Chung cho chu đáo, vừa gọi gã tiểu tư tới, bảo rằng: "Mau gọi đại tiểu thư tới thư phòng, ta có chuyện cần với nó".

Tiểu tư nghe mà ngẩn người ra, hiểu ra sao liền hỏi lại: "Đại đại...đại tiểu thư ấy ạ?"

Hoắc Dịch Toàn giơ chân đá đít gã tiểu tư, mắng: "Ta nói đại tiểu thư là đại tiểu thư. Người mau đi!"

Tiểu tư lộn nhào vòng, sau đó lồm cồm bò dậy, gãi đầu gãi tai, mang theo vẻ mặt quái dị mà chạy mất. Tiết Niệm Chung nhìn gã chạy, cảm thấy có chuyện gì đó không ổn, thế nhưng cũng chẳng mấy để tâm.

Chương 2: Cường bức lợi dụ

Phía sau Dật Long sơn trang có cái hồ, sóng nước mênh mang, mây mù bảng lảng tựa cảnh bồng lai, do Hoắc trang chủ dốc lòng dốc sức kiến tạo theo tôn chỉ khoe tiền là chính, khoe của là chủ yếu.

Mặt hồ lúc này tựa mặt gương, chẳng mấy may gợn sóng, thế nhưng lại thấy thân người màu lam sẫm đứng giữa lòng hồ, ung dung tiêu sái, mờ ảo đến nhường kia. Thân ảnh ấy vốn là của nam tử, có thể ung dung đứng mặt nước hồ như vậy, đủ thấy khinh công tuyệt diệu. Trong thoáng chốc, chân người kia khẽ lay động, gợn ra tầng tầng sóng nước, tung người lên giữa trung, trục cơ thể xoay chuyển, đâm nghiêng thanh kiếm trong tay vào mặt nước, sau đó lại khẽ khơi lên, con rồng nước như thoát mình khỏi mặt hồ. Thân rồng thẳng đứng mà bay lên, dường như có linh tính trong người,

quấn chặt lấy thân nam tử, phảng phất vài phần khí thế long tranh hổ đấu, khó lòng phân tách.

Thế nhưng vào lúc này lại có gã tiểu tư chạy tới bên hồ, hét gọi nam tử trên mặt nước, "Đại thiếu gia, lão gia gọi cậu tới thư phòng".

Động tác của người kia khựng lại, trường kiếm vung lên, rồng nước bị đánh vỡ tan thành nhiều mảnh, hóa thành vô số hạt nước rơi xuống lòng hồ. Chỉ thấy mũi chân khẽ điểm thêm lần nữa, thân người tung lên cao, phảng phất như cánh ưng lao vào bầu trời cao rộng, cuối cùng chậm rãi hạ xuống bên hồ, giày lại không mấy may dính nước.

"Cha tìm ta?" Người này chính là con trai cả của Hoắc Dịch Toàn - Hoắc Truy Ân, là thiếu chủ Dật Long sơn trang được giang hồ xưng tụng là Đoạn Thủy Kiếm, bị cha mình giam lỏng tại nhà.

Vẻ mặt gã tiểu tư cực kỳ hoang mang, đáp: "Chắc là tìm cậu đấy ạ".

Trong mắt Hoắc Truy Ân lóe lên tia bất mãn, đưa trường kiếm trong tay cho gã tiểu tư. Đó là cây kiếm gỗ, là loại mà đám đạo sĩ chuyên dùng để lừa lọc người đời, cây bội kiếm chân chính của hắn bị Hoắc lão gia khóa lại, chỉ đành lấy kiếm gỗ chơi cho qua cơn thèm. "Tìm ta làm gì?"

"Con không biết ạ", tiểu tư trả lời rất thành thực.

Hoắc Truy Ân càng thấy bực dọc hơn, lão già này tìm nhất định có chuyện gì tử tế, kiếm bị khóa người bị giam, lão còn muốn thế nào nữa? Hắn sải bước về phía thư phòng, tiểu tư ôm theo cây kiếm gỗ bám sát phía sau.

Hoắc Dịch Toàn đợi ở thư phòng, lòng nóng như lửa đốt, thấy Hoắc Truy Ân vung vẩy tay chân tiến vào liền khỏi chau mày, có điều chỉ chớp mắt sau lão đổi dạng vẻ mặt hòa nhã vui mừng, nói: "Con ơi! Rất cuộc đến lúc

mày báo đáp ơn dưỡng dục của cha rồi!"

Hoặc Truy Ân nghe thế, sắc mặt liền trở nên bối rối, hỏi: "Cha có ý gì?"

Hoặc Dịch Toàn ho khan vài tiếng cho thông cổ họng, sau đó nói: "Chuyện này kể ra cũng rất dài, ngày đó khi mày còn chưa ra đời, cha bị kẻ gian hãm hại, may nhờ có Tiết lão gia rửa sạch oan khuất cho chúng ta, già trẻ trong nhà mới không phải lên đoạn đầu đài. Việc này cha kể rồi, mày có nhớ không?"

Ta rảnh rồi lắm sao mà nhớ mấy thứ này? Hoặc Truy Ân thuận miệng "ừm" tiếng, trong lòng nghĩ xem làm thế nào mới lấy được bảo kiếm yêu dấu của mình về.

Hoặc Dịch Toàn tiếp tục thao thao bất tuyệt, "Có điều cha vẫn còn chuyện chưa cho mày hay, ngày đó cha cực kỳ kính ngưỡng Tiết lão gia, thấy ông ấy có đứa con thơ, liền mặt dày mày dạn bám riết đòi kết thông gia, giờ... hèm, người ta tới cửa đón dâu rồi". Thấy con trai cứ dạ dạ vâng vâng mà mặt mũi cứ lờ đờ, Hoặc Dịch Toàn thấy bất mãn quá, quát âm lên: "Mày dạ dạ vâng vâng cái gì, rốt cuộc có nghe hiểu đấy?!"

Hoặc Truy Ân liếc mắt nhìn cha, nói: "Cha cứ cho đón là xong chứ gì?"

Hoặc Dịch Toàn điên tiết quá, giậm chân bình bịch: "Lấy gì cho người ta đón? Ta có đứa con gái nào đâu!"

"Vậy...", Hoặc Truy Ân chỉnh lý ngôn từ phen, cuối cùng thốt ra: "Liên quan quái gì đến con?".

Hoặc Dịch Toàn nghe câu này của con trai xong, suýt nữa nghẹn họng đến tắt thở, tức giận quát: "Cái thằng láo toét này, đồ bất hiếu, quỳ xuống cho ta!". Hoặc Truy Ân hoàn toàn không cảm thấy mình láo ở chỗ nào, đứng

yên chẳng thềm nhúc nhích, Hoắc Dịch Toàn nhất thời nổi cơn tam bành, hét to: "Quy xuống!".

Hoắc Truy Ân không sợ, thế nhưng gã tiểu tư đứng sau sợ đến són ra quần, mặt mày mếu máo khuyên bảo: "Đại thiếu gia, cậu đừng chọc giận lão gia nữa, cẩn thận ngài ấy lại ném kiếm của cậu xuống đấy hồ thì dờ".

Hoắc Truy Ân bị chọc đúng vào điểm yếu, chỉ đành chịu thua mà quy xuống, thế nhưng sống lưng ưỡn thẳng tắp, với phụ thân: "Rốt cuộc cha muốn cái gì?"

Hoắc Dịch Toàn nuốt nước bọt đánh ực cái, sau đó thử dò lời: "Cha chỉ có mình con thôi, mà tạm thay nhé?"

"Cái gì?" Hoắc Truy Ân bật dậy. Bộ dạng vốn cao lớn, giờ đứng phắt lên khiến Hoắc lão gia giật nảy, nhảy lùi ra sau bước.

May mà tiểu tư tay chân nhanh nhẹn, ôm chặt cứng lấy chân của Hoắc Truy Ân, khóc lóc van xin: "Đại thiếu gia, bình tĩnh bình tĩnh! Cậu phải nghĩ cho bảo kiếm của mình chứ!". Dưới lời kéo cực kỳ nhiệt tình của tiểu tư, Hoắc Truy Ân bị ép quy trở lại.

Hoắc Dịch Toàn biết thằng con này của lão bị mẹ nó dạy hư rồi, võ công lại cao đến thần kỳ, căn bản dây vào được, liền vội vàng trốn ra sau bàn đọc sách, gào lên từ xa: "Thằng bất hiếu, mà muốn tạo phản à?"

Hoắc Truy Ân có nóng thế chứ nóng nữa cũng thế động thủ với cha mình được, chỉ có thể dùng võ mềm mà thôi. ưỡn thẳng thắt lưng lên, nói: "Cái lão hồ đồ này, hôm nay lại quên uống thuốc đẩy phải không?!"

Làm gì có ngữ con cái nào lại mắng chửi cha mình như thế chứ? Hoắc Dịch Toàn đau lòng ghê lắm, may mà lão còn đòn sát thủ chưa tung ra: "Mày không đồng ý chứ gì? Không đồng ý đúng không? Được, cha tìm Thu Vũ!".

Thu Vũ là con trai út của Hoắc Dịch Toàn, năm nay mới vừa tròn mười bốn tuổi. Hoắc Truy Ân nghe thế liền bật dậy lần hai, tiểu tư cố kéo nhưng kéo không nổi: "Ông điên rồi hả? Thu Vũ nó còn nhỏ!"

Tiểu tư dùng hết cả hai tay hai chân, cố ép Hoắc Truy Ân quỳ xuống. Hoắc Dịch Toàn cảm thấy mình chiếm được thế thượng phong, liền lập tức truy kích: "Thu Vũ nghe lời hơn mày, cha mà tìm nó, nhất định nó gật liền".

Quả thực không sai, Thu Vũ là đứa trẻ ngoan ngoãn đáng như thế, có khi đồng ý chứ chẳng đùa. Hoắc Truy Ân điên tiết, đứng bật dậy, đập phăng gã tiểu tư qua bên, hùng hổ lao ra ngoài.

Hoắc Dịch Toàn thấy ổn, vội kêu lên: "Mày đâu thế?".

Hoắc Truy Ân liếc lão cái, ánh mắt nồng nặc sát khí: "Tôi giết tên họ Tiết kia, xem ông còn làm được gì!"

"Mày dám?!" Hoắc Dịch Toàn kích động đến nhảy dựng lên, quát âm ỉ: "Mày dám động đến người ta, cha, cha chết cho mày xem!". Sau đó Hoắc lão gia liền bật khóc rưng rức: "Mày là thằng bất hiếu, ép chết cha ruột, mày không sợ thiên lôi đánh chết à?! Sao ta lại sinh ra đứa con vô liêm sỉ như mày, cả ngày không làm được việc gì đàng hoàng tử tế, hết ăn lại ngủ, giờ lại còn muốn ép chết ta!"

Xét về mặt nào đó, Hoắc Truy Ân quả thực không làm việc đàng hoàng. Hoắc gia theo nghiệp buôn bán bao đời nên mới có được gia sản lớn đến nhường này. Người Hoắc gia tập võ để thân thể khỏe mạnh, vì buôn bán mà

rèn luyện nền tảng cơ thể. Bởi vậy đứa con giống như Hoắc Truy Ân, luyện võ luyện đến độ bỏ rơi gia nghiệp như thế, quả thực không khác gì thằng con phá gia chi tử học hay, cày biết!

Có điều cứ hễ đề cập tới mấy chuyện chẳng ra gì lúc Hoắc Truy Ân mới chân ướt chân ráo vào giang hồ là Hoắc Dịch Toàn lại thấy oán giận vô cùng, lão liền đứng phắt dậy, bưng bưng khí thế mà quát: "Mày xem mày phiêu bạt giang hồ, nếu có thể kiếm được cái danh xưng gì đó cũng coi như xong, thế nhưng mày xem mày làm được những gì?! Giao thủ với ma đạo, thua đến mảnh giáp cũng còn, mặt mũi Hoắc gia bị mày ném cho chó gặm hết rồi!"

Hoắc Truy Ân hận nhất bị người khác đề cập tới chuyện này. Thì ra trong võ lâm hãn cũng coi như nhân vật lớn, tuổi còn trẻ bước được vào hàng tam đại cao thủ, Đoạn Thủy Kiếm do hãn sáng tạo ra càng thuộc hàng tinh hoa hiếm thấy trong kiếm giới. Thế nhưng kỳ tài võ học trăm năm khó gặp như lại đụng phải đối thủ còn quái thai dị dạng hơn.

Năm ấy còn chưa tròn hai mươi tuổi, đối thủ bất quá cũng chỉ mới hai mươi mấy, đôi bên đều là tuổi trẻ khí thịnh, chiến đấu kịch liệt suốt ba ngày ba đêm. Trong ba ngày đó, lần đầu tiên trong đời Hoắc Truy Ân được thể nghiệm cái gì gọi là bó tay chịu trói, cái gì gọi là lực bất tòng tâm, cái gì gọi là đạo cao một thước, ma cao một trượng! Suốt ba ngày đó đều bị vây ở thế hạ phong, vô số lần nhờ đối phương hạ thủ lưu tình mà nhặt được mạng về. Hãn cảm thấy bản thân như con rối gỗ, hoàn toàn bị thao túng trong tay của đối phương, thất bại vô cùng nhục nhã! Thế nhưng có chuyện càng ngờ tới, đó là ma đầu kia chỉ ra được chỗ thiếu sót trong kiếm pháp của hãn, thậm chí đưa ra kiến nghị cải tiến. Lúc ấy cho rằng đối phương cười nhạo bản thân mình, nghiêng răng nghiêng lợi "thăm hỏi" tổ tiên nhà tên kia lượt, thế nhưng chẳng bao lâu sau liền nhận ra bản thân sai rồi. Hãn luyện kiếm theo hướng mà đối phương chỉ điểm, lại có được tiến bộ vượt bậc. Lúc này Hoắc Truy Ân mới chợt tỉnh ra, độ cao người đó đứng là nơi mà Hoắc Truy

Ân không tài nào với tới được, nếu có thể gặp lại bản thân nhất định phải cùng người nọ nâng chén cười, kết thành huynh đệ!

Kẻ hăn oán hận không phải người nọ, không phải thất bại, mà là lão cha già khốn nạn vin vào cái cố thất bại mà nhốt trong sơn trang, còn khóa luôn thanh kiếm của hăn lại! Mà hăn lại không có cách nào phản kháng, con cháu thương nhân lại không lo chuyện làm ăn, chạy đi lưu lạc giang hồ còn thất bại thê thảm, điều này khiến địa vị của hăn trong gia tộc tụt dốc thảm hại. Lão cha từ trước tới nay vốn không dám to tiếng với hăn lập tức tung người cười lên đầu lên cổ mà hô gió gọi mưa, thậm chí còn lớn gan muốn gả hăn cho người khác!

"Ông bớt lấy chuyện đó ra mà kìm chân tôi. Ông đồng ý bừa với người ta thì tự mà gánh, đừng mơ đem tôi ra chịu trận!" Địa vị của Hoắc Truy Ân tụt dốc tới độ tiểu tư lại phải lao tới kéo quỳ xuống rồi!

Hoắc Dịch Toàn ngửa đầu hừ lạnh tiếng: " Có phải cha muốn đem mày ra chịu trận đâu, mà vốn từ khi sinh ra mày có nghĩa vụ phải lấp cái hố này rồi!"

"Cái gì?"

"Cái tên "Truy Ân" của mày được đặt sẵn trước khi mày ra đời, nhớ là nhớ ân đức của Tiết gia chứ còn gì nữa. Ai mà ngờ được mày lại là con trai?" Hoắc Dịch Toàn thả lỏng, bảo: "Mẹ mày lại không biết phẩn đấu, Thu Vũ cũng là con trai nốt, cha có cách nào bây giờ? Giờ đừng lằng nhằng nữa, là nam tử hán đại trượng phu dứt khoát chứ!"

"Mẹ kiếp, ông có giỏi nói lại lần nữa xem!" Hoắc Truy Ân lại đánh văng tiểu tư ra, đứng bật dậy. Tiểu tư lăn lông lốc tận mấy vòng, va đến độ mặt mũi bầm dập. Hoắc Truy Ân nổi trận lôi đình, quát âm ỉ: "Có ai làm cha như ông hả? Rốt cuộc tôi là con trai ông hay tên họ Tiết đó mới là con trai

ông?"

Hoắc Dịch Toàn co cẳng chạy, trốn ra sau bình phong, không cam lòng yếu thế, cũng quát trả: "Con trai ta có thể không cần, thế nhưng đứa con rể này ta chắc chắn phải có!"

"Ông sớm biết có cái hôn ước này, sao không biết đường nhận con nuôi?", Hoắc Truy Ân rống to hơn.

"Ân đức của Tiết lão gia, muốn ta nhảy vào lửa báo đáp cũng được, tuyệt đối thể dối gạt người ta!" Sau bình phong vang lên thanh to không kém. Kỳ thực Hoắc lão gia rất chột dạ, việc hôn nhân nay là chuyện của hai mươi năm trước, lão cứ nghĩ Tiết gia quên rồi, thế nên cũng... lơ luôn.

Tâm tình tại của Hoắc Truy Ân có thể diễn tả bằng hai từ "hông bét", chỉ hận không thể lôi kẻ nào đó ra đây nện cho tơi tả. Hắn liếc mắt nhìn thanh kiếm gỗ mà tiểu tư ôm tới, liền lao qua bên đó, cầm lên bẻ "rắc" một cái, kiếm gãy làm đôi. "Ông thích tên họ Tiết kia như thế, sao tự gả mình cho hắn luôn đi???" Câu này đương nhiên chỉ là giận quá nói bừa thôi.

Hoắc lão gia dù gì cũng là gian thương nổi tiếng, bình đến tướng ngăn, nước dâng đập chặn, đáp trả ngay: "Ta mà trẻ ra được hai mươi tuổi thì làm gì đến lượt mày??? Tóm lại nếu mày không đồng ý cha bảo Thu Vũ đi thay, tùy mày quyết định".

Trong phòng lâm vào trạng thái lặng ngắt như tờ, Hoắc Truy Ân nắm chặt tay, tiếng "răng rắc răng rắc" vang lên. Bầu khí này quý dị đến khiếp người, Hoắc Dịch Toàn trốn sau tấm bình phong không dám thò mặt ra, tiểu tư khênh trên vai áp lực cực lớn, ngay cả thở mạnh cũng dám. Cuối cùng Hoắc Truy Ân rốt cuộc cũng lên tiếng! Vẻ mặt dữ tợn, ánh mắt hiểm ác, hắn hung hăng phun ra câu: "Mẹ kiếp!"

Khi ý thức được việc bản thân là con cá nằm trên tấm thớt, Hoắc Truy Ân liền bình tĩnh tìm cái ghế mà ngồi xuống, sau đó nâng chân lên cao, nói: "Ông thử xem... *gả* thế nào bây giờ?"

Hoắc Dịch Toàn ló đầu khỏi tấm bình phong, sau khi chắc chắn an toàn rồi lão mới thông thả bước ra: "Con nhà khác *gả* thế nào mà *gả* thế ấy".

Gân xanh đập dồn dập trán Hoắc Truy Ân, cố gắng nhẫn nhịn, bảo: "Tôi là nam".

"Nói nhảm, nếu mày là nữ tao cần khổ não thế này sao?", Hoắc lão gia hừ một tiếng.

Gân xanh trán đập càng dữ dội hơn, Hoắc Truy Ân thở mạnh một hơi, nói: "Ông nghĩ tên họ Tiết đó bị ngu à? Chỉ cần tôi... *gả* qua đó là bị phát hiện luôn chứ còn gì? Ông muốn đem tôi ra bồi thường cho người ta, tôi chấp nhận, thế nhưng nếu người của Tiết gia phát hiện thân phận thực của tôi họ nhìn Hoắc gia chúng ta thế nào? Đây căn bản chính là lừa gạt, có kẻ nào báo đáp ân nhân giống như ông?"

Chẳng mấy khi Hoắc Truy Ân thốt được lý lẽ tra trò như thế, Hoắc Dịch Toàn cũng rất nghiêm túc đáp lời con trai: "Nói ra những điều mà cha đều cân nhắc hết rồi", lão thở dài hơi, thành khẩn bảo, "Thậm chí cha mà còn nghĩ đến chuyện tìm nha hoàn tới ứng phó, có điều ngẫm nghĩ kỹ lại, chuyện này sao làm được chứ! Với địa vị hiện tại của Hoắc gia ta, nhất định nuôi nấng ra một thiên kim đại tiểu thư được nâng niu chiều chuộng, với tính cách đại tiểu thư này đâu phải là thứ nha hoàn có thể bắt chước ra! Một ngày bị vạch trần, con rể nhất định nghĩ Hoắc gia ta chê bai nó, lúc đấy mà bảo cha phải chống đỡ thế nào? Còn nếu bảo tìm thiên kim đại

tiểu thư đến đây, thử hỏi xem có nhà giàu có nào đồng ý cho mượn con của chính mình? Cha nghĩ nghĩ lại, tính tình thiếu gia của mày xem ra cũng hợp, trát thêm ít phần lên, mặc quần áo đẹp xinh chút hẳn là có thể ứng phó được".

Mẹ nó, còn phải giả nữ! Hoắc Truy Ân thầm chửi thề một câu trong bụng, lại hỏi: "Ông nghĩ gả con là chuyện ngày ngày hai à? Thời gian dài, ai có thể đảm bảo xảy ra sai sót?"

Hoắc Dịch Toàn tỏ ý tán đồng, nói: "Đừng lo lắng, cha nghĩ hết cho mày rồi. Mày gả qua đó xong lập tức cưới ngay tiểu thiếp cho chồng mày, nhất định phải tìm cô nương xinh đẹp. Đến lúc đó mấy chuyện như hầu hạ tướng công, hiếu thuận mẹ chồng, sinh con đẻ cái đều khoán hết cho tiểu thiếp. Mày cũng biết mà, bà vợ cả nào cũng đều để trang trí để cung phụng thôi, con rể nạp tiểu thiếp rồi, tự nhiên quan tâm gì đến mày nữa, mày làm phu nhân chính thất hữu danh vô thực, vừa thoải mái vừa tự do. Đến lúc đó mày có muốn luyện công đến tẩu hỏa nhập ma hay phiêu bạt giang hồ cũng ai thềm ngăn cản".

Nếu không biết cha mình là gã gian thương tầm cỡ, Hoắc Truy Ân còn lâu mới bị mớ lợi ích tuyệt vời ấy kéo vào tròng. Nói thầm "xì" tiếng đầy khinh miệt, sau đó nói: "Thế chuyện động phòng phải giải quyết ra sao?"

Hoắc Dịch Toàn vỗ ngực, nói: "Yên tâm đi, cha căn dặn Vương quản gia rồi, đến lúc đó lão dẫn hai chục người vào kính rượu con rể, chúc cho nó say đứ đừ rồi mới khênh đến chỗ mày".

Hoắc Truy Ân hừ tiếng khinh thường. Hoắc Dịch Toàn thấy bộ dạng con mình như thế liền truy hỏi luôn, vẻ mặt khắp khởi thấy rõ: "Con à, ra mày cũng trông mong vụ động phòng lắm đúng không?"

"Tôi nhõ vào!" Hoắc Truy Ân bật dậy khỏi cái ghế, ngọn lửa phần nộ khó

khăn lăm mới nén xuống được lại bốc cháy phừng phừng.

Hoắc Dịch Toàn như con thỏ bị ai làm kinh hoảng, lại chui tót ra sau bình phong chỉ lộ đầu ra, nói: "Con à, mà đừng kích động chứ, phong thái của Tiết Thanh Thiên năm đó khiến cha mà phải vô số lần khom lưng bái phục, chỉ tiếc nuôi bản thân không phải là phận nữ nhi đấy! Cha thấy con rể cũng chẳng kém cạnh bao nhiêu, chưa biết chừng hai đứa thường xuyên qua lại liền vừa mắt nhau cũng nên. Tuy hai đứa không thể sinh cháu cho cha, nhưng không sao hết, cha chờ Thu Vũ là được!"

"Ông mà còn thêm câu nữa là tôi cắt... cắt lưỡi của nó luôn!" Hoắc Truy Ân chĩa mũi dùi về phía tiểu tặc vô tội.

Tiểu tặc lập tức quỳ sụp xuống, nước mắt lưng tròng, cất lời kháng nghị: "Đại thiếu gia, chuyện này có liên quan gì đến con đâu ạ".

"Câm miệng!" Hoắc Truy Ân tuyên bố kháng nghị vô hiệu, với Hoắc Dịch Toàn: "Trả Đoạn Thủy Kiếm cho tôi!"

"Được", Hoắc Dịch Toàn cảm thấy chuyện sắp thành tới nơi rồi, liền vui tươi hơn hờ trả lời, "Sau khi tổ chức xong hôn lễ cha trả lại cho mày".

Chuyện tới nước này, Hoắc Truy Ân biết có phản kháng nữa cũng vô dụng, quay người định đi. Thế nhưng lão lại không chịu buông tha cho hắn, hô lớn: "Từ từ!". Hoắc Truy Ân dừng chân, ném về phía lão cái nhìn sắc lém.

"Con à, chúng ta còn phải thỏa thuận với nhau ba điều." Hoắc Dịch Toàn biết thói hư tật xấu của con trai thâm căn cố đế, cẩn thận con rể mất mạng như chơi, nói: "Con rể là văn nhân yếu đuối, mà lại võ nghệ cao cường, an toàn tính mạng của nó do mày chịu trách nhiệm hoàn toàn. Con rể nếu gặp phải chuyện gì bất trắc, thân mày gả cho nó, chôn cùng cũng là đương

nhiên. Giả như nó bị mất tay, mà cũng nên tự giác chặt chân cho phu thê chung hoạn nạn!"

Mẹ kiếp, không được giết còn cấm đánh tàn phế! Tâm tư của Hoắc Truy Ân bị Hoắc lão gia đào móc bằng sạch, bực dọc nói: "Nếu y gây chuyện bên ngoài sao tôi lo được!"

"Bớt nhảm, bằng bản lĩnh của mà, nếu có lòng thì còn kẻ nào đụng được vào con rể!" Hoắc lão gia làm ăn mấy chục năm, sở trường nhất chính là đàm phán, tiếp tục nói: "Thứ hai, con rể thân ở chốn quan trường, không thể giống thương trường cùng võ lâm, mà phải chú ý lời ăn tiếng nói, cử chỉ hành vi, không thể làm mất danh dự Tiết gia, tránh gây tai họa".

Con mẹ nó, còn có kẻ nào vô duyên vô cớ chạy gây chuyện! Hoắc Truy Ân thầm mắng, tâm tình càng tệ hơn.

"Thứ ba, nếu mà bị con rể bỏ thì tự sát tạ tội với thiên hạ luôn nhé! Tiết gia không có đứa con mất mặt như thế!" Điều kiện thứ ba Hoắc Dịch Toàn đề ra là điều kiện ngặt nghèo nhất, hoàn toàn chặt đứt ý nghĩ muốn ép buộc Tiết Niệm Chung viết hưu thư trả lại tự do cho mình của Hoắc Truy Ân.

Đối mặt với những hiệp ước bất bình đẳng như thế, Hoắc Truy Ân lại tỏ ra bình tĩnh dị thường, thế nhưng tất cả những người hiểu đều biết rằng, những khi như thế mới là lúc đáng sợ nhất! Chỉ thấy khóe miệng cong lên thành nụ cười, thong thả từng câu từng chữ: "Tôi, muốn, gặp, mẫu thân".

Đối với Hoắc Dịch Toàn mà nói, đây tuyệt đối là tử huyệt trí mạng nhất. Giống như ban nãy lão nói vậy, chính thất phu nhân đều là để cung phụng, Hoắc phu nhân đương nhiên cũng được Hoắc lão gia cung phụng, thờ như thờ thần vậy, khiến lão thành kính đến độ không dám lém phéng gì tới hai

chữ "tiểu thiếp" cả! "Con à, mẹ mày ra ngoài thăm thú, không về sớm thế đâu."

"VẬY chờ bà ấy về tôi mới gả!"

"VẬY, vậy sao được? Ngày tốt chọn xong cả rồi, yến tiệc linh tinh cũng bắt tay vào chuẩn bị, chính là ngày mai!"

"Đây là đại sự cả đời tôi, sao có thể không đợi mẫu thân về?"

"Con à, con ngoan của ta, con rể chờ mà, con cứ gả qua bên đó trước, có được không nào?"

"Năm mơ!"

"Con... Vậy nghĩa là thương lượng được hả?"

"Hừ!"

"Được được, là mày ép cha đấy nhé! Cha tìm Thu Vũ!"

"..."

Thế mới gờng càng già càng cay, còn rất cay là đấng khác! Lão cha già có thể ép con trai cả làm vợ kẻ khác đương nhiên cũng có thể ép con trai thứ, Hoắc Truy Ân hoàn toàn không trông chờ vào việc cha mình có thể làm việc nương tay. Ai bảo hổ dữ không ăn thịt con, trước mắt có ví dụ sống sờ sờ ra đó!

Nhìn Hoắc Truy Ân nổi giận đùng đùng mà đi mất, Hoắc Dịch Toàn biết bản thân thắng rồi, lập tức thở phào, giơ tay vuốt ngực: "Thằng ranh này, bị nó dọa cho trận, tổn thọ mất hai năm là ít!"

Hôn lễ được chuẩn bị vô cùng gấp rút, vốn dĩ Tiết Niệm Chung cực lực phản đối chuyện tổ chức lễ thành hôn ở Hoắc gia. Cũng đâu phải y ở rể Hoắc gia, xét về tình hay về lý cũng nên đón tân nương về nhà rồi mới bái đường. Thế nhưng Hoắc lão gia chỉ sợ đường Hoắc Truy Ân trở chứng, hết lời khuyên bảo Tiết Niệm Chung cả đêm, từ giao tình đời trước đến tình cảm đời này, cái gì mà ta vẫn luôn coi cháu như con ruột, bái đường ở đây cũng không có nghĩa là ở rể, ta chờ đợi mỗi mòn bao năm cũng chỉ muốn được tận mắt trông thấy hai đứa bái đường thành thân. Tiết Niệm Chung vẫn nhất định không đồng ý, bảo chuyện này không hợp quy củ. Hoắc Dịch Toàn chỉ thiếu nước học máu ra thôi, cuối cùng lão phải vác bộ mặt già nua nước mắt giàn giụa, mặt dày mày dạn khẩn thiết van nài, lão già này cũng chẳng còn sống được bao nhiêu năm nữa, nếu không trông thấy hai đứa bái đường chẳng thà sớm xuống đó tìm cha cháu còn hơn. Người ta lấy cái chết ra mà ép rồi, Tiết Niệm Chung còn cố chấp làm sao được nữa? Chỉ đành miễn cưỡng gật đầu.

Tiết Niệm Chung thân là con rể tương lai lập tức trở thành tâm điểm chú mục của mọi người, đãi ngộ nhận được quả còn tốt hơn cả Hoắc lão gia, tới đâu cũng có đến mười mấy người kè kè phía sau hầu hạ. Phu xe Thanh Bình cũng được hưởng đối xử lễ độ trước nay chưa từng có, thậm chí gã còn sinh ảo giác rằng bản thân không còn là gã phu xe không thông minh nữa, mà được thăng lên chức phu xe đứng đầu của nhà quyền quý.

Khác với sự an tâm của Thanh Bình, Tiết Niệm Chung cứ có cảm giác cổ quái, y thấy ánh mắt đám người hầu quan sát mình có... thứ gì đó khang khác. Không phải là khinh thường hay ghét bỏ, nếu là hai loại ấy y còn có

thể hiểu được, bản thân bộ dạng nghèo hèn như vậy lại có thể kết thân với Hoắc gia giàu có, quả thực khiến người ta ghen ghét. Thế nhưng thứ y nhìn thấy trong ánh mắt của đám người hầu phải những điều ấy, ngược lại có phần hao hao... về mặt mọi người lộ ra khi túm tụm ở quán trà nghe Lữ Ba Hoa kể chuyện, là về mặt chờ xem trò vui!

Bởi vì Hoắc lão gia chủ trương đánh nhanh diệt gọn, thế nên tới giờ Tiết Niệm Chung mặc lên người bộ trang phục đỏ của tân lang, Hoắc Dịch Toàn vô cùng kích động, kéo hai tay y lên, nước mắt lưng tròng : "Hiền tế (*re hiền*) ơi, con trai ngoan ơi, chúng ta là người một nhà rồi".

Tiết Niệm Chung quỳ dưới đất dập đầu ba cái, ba hoa chích chòe tâng bốc nhạc phụ đại nhân một phen. A dua nịnh hót là môn học bắt buộc đối với những kẻ làm quan, nhất là với những chức quan bằng mắt muối như y, nó lại càng là bản lĩnh sinh tồn. Y dùng có mấy câu khen Hoắc lão gia đến độ rạng rỡ mặt mày, trực tiếp mọc cánh thành tiên luôn rồi.

Tiếng cười của Hoắc Dịch Toàn chỉ có thể dùng hai từ "điên cuồng" để hình dung, vừa hả hê liên động đến vết thương mặt, lập tức đau đến độ gập người. Tiết Niệm Chung lúc này mới để ý bên mặt Hoắc lão gia bị tím một mảng hỏi: "Sao nhạc phụ lại bị thương thế ạ?"

Hoắc Dịch Toàn ôm mặt, không dám càn quấy nữa, trả lời: "Không có gì, không có gì, sáng sớm hôm nay ta không cẩn thận va vào cửa đẩy mà". Hoá ra trời vừa tảng sáng lão kích động, hăm hờ dẫn người vây xem Hoắc Truy Ân mặc nữ trang, còn luôn miệng bảo, cuối cùng lão phu cảm nhận được tâm tình gả con cho người ta rồi, mau tới mà xem, đại thiếu gia của các người ăn vận thế này không thua kém bất cứ đại tiểu thư nào cả, đúng là sinh nam hay sinh nữ cũng chả khác gì nhau! Hoắc Truy Ân cũng chẳng dài dòng với lão cha làm gì, trực tiếp tháo mũ phượng xuống, hung hăng quăng vút một cái, điểm thêm nét "chấm phá" mặt Hoắc Dịch Toàn.

Tiết Niệm Chung cực kỳ tôn trọng vị nhạc phụ đại nhân này, thế nên hoàn toàn không nghi ngờ gì cả. Cũng giống như khi nhạc phụ nói với y hôn lễ tổ chức quá gấp gáp, khách khứa đều không tới kịp vậy, y chẳng hề nghĩ ngợi gì nhiều.

"Hiền tể à", Hoắc Dịch Toàn nắm chặt lấy tay Tiết Niệm Chung, thận trọng nói: "Đưa con trai, khụ khụ, đưa con này của ta lăn lộn nhiều năm giang hồ, quen cuộc sống chém chém giết giết, tác phong làm việc có phần, có phần... ờ..."

"Linh hoạt dứt khoát!"

"Đúng đúng, thế nên là, tính tình liền có chút, có chút..."

"Hào sảng!"

"Đúng đúng, hoàn toàn chính xác. Thế nên con nghìn vạn lần đừng làm căng với nó."

"Nhạc phụ đại nhân yên tâm, có thể lấy được tiểu thư là phúc phận của Niệm Chung, con nhất định nghe nàng mọi chuyện." Tiết Niệm Chung đến hào hùng hăng hái, khiến Hoắc Dịch Toàn gật mũi thôi.

Vương quản gia lật đật chạy lại, nói giờ lành tới, có thể bái đường rồi. Hoắc lão gia vội vàng đến ngồi ở ghế chính trong khách sảnh, cười híp mắt đợi tân lang tân nương.

Tiết Niệm Chung cảm thấy vô cùng căng thẳng, thậm chí có phần luống cuống không biết làm sao. Y vẫn chưa trông thấy đại tiểu thư của Hoắc gia bao giờ, lần đầu gặp mặt liền đứng ngay trước ngưỡng cửa hôn nhân, chuẩn bị bước qua trang mới của đời người.

Chính trong thời khắc kích động lòng người ấy, Hoắc Truy Ân thân đỏ rực bước vào lễ đường, đầu trùm tấm khăn màu đỏ, chẳng cần ai dìu, trực tiếp sải bước vào giữa phòng, vén vạt hà phi (1) lên, quỳ xuống. Cả quá trình diễn ra nước chảy mây trôi, chỉ có thể dùng hai chữ "tiêu sái" để hình dung cho trọn.

(1. là loại phục sức choàng vai của phụ nữ cổ đại, hàm ý chỉ vẻ diễm lệ như ráng mây ngũ sắc. Hà phi xuất vào thời kỳ Nam Bắc triều, đến thời Tùy Đường có tên gọi này, đến đời Tống được xếp vào hàng lễ phục. Đời Minh thứ phục sức này trở nên tương đối phổ biến, hình dáng của nó giống như dải dài màu sắc rực rỡ. Một chiếc hà phi ngắn ba tấc hai phân, dài năm thước bảy tấc, lúc dùng quàng qua cổ, thả trước ngực, phía dưới có gắn vàng hoặc đá quý.)

Tiết Niệm Chung nhìn mà ngẩn cả người, mãi đến khi nghe tiếng ho khan của Hoắc lão gia y mới hoàn hồn lại, vội vàng quỳ xuống bên cạnh Hoắc Truy Ân. Lễ thường là ai đều cảm thấy hứng thú với dung mạo của người vợ chưa từng gặp mặt, Tiết Niệm Chung đương nhiên cũng vậy, thế nên y len lén liếc mắt vài lần, chỉ có thể thấy được chiếc cằm lấp ló dưới vành khăn đỏ, cả hình dạng lẫn độ cong đều vô cùng xinh đẹp.

Bái xong ba bái, đợi người ta hô "Đưa vào động phòng", Hoắc Truy Ân đứng luôn dậy, rũ áo che hai tay, về phía phòng tân hôn. Khí thế ấy, tư thế ấy, từ "tiêu sái" sao có thể hình dung cho trọn! Đối với chuyện này, những người xung quanh sớm tập mãi thành quen, chỉ còn Tiết Niệm Chung trông mà đờ đẫn cả người, trong lòng cảm thán thối: Quả không hổ danh nữ hiệp!

Có điều đợi Tiết Niệm Chung cảm thán xong, dưới ánh mắt ra hiệu của Hoắc lão gia, Vương quản gia lập tức "rầm" tiếng, đặt vò rượu cực lớn xuống trước mặt y, phía sau cũng có hơn hai mươi người nhất tề đứng ra.

" Gia (2) , ngài không uống cạn chén này với chúng tôi, nghĩa là xem thường chúng tôi!" Nói xong liền bưng bát lên tu ừng ực.

(2. gia: Cách cha mẹ vợ hoặc người nhà vợ gọi chú rể.)

Tiết Niệm Chung khò lụi lại phía sau bước, đầu mày chau lại, gian nan nuốt ngụm nước bọt.

Trong phòng tân hôn, khăn trùm đầu bị quăng xuống đất từ đời tám hoánh, phía trên còn in hai vết chân. Hoắc Truy Ân ăn sạch khay táo đỏ cho hả giận, còn nhõ hạt táo ra đầy đất. May mà ném mũ phượng đi rồi, có mỗi bộ hà phi này thôi, nặng nề muốn chết, thêm cái mũ phượng nữa còn đi nổi không? Hãn dứt khoát vạch phần ngực áo ra, nhìn vào hoàn toàn chẳng thấy có tí tao nhã nào đáng bàn, ngược lại còn rất "lãng lơ".

Ước chừng nửa canh giờ sau, tiếng cửa kẻo kẹt vang lên, Hoắc Truy Ân đoán chắc là Tiết Niệm Chung bị người ta khênh vào, liền vô cùng khinh bỉ, đưa mắt liếc sang, ai ngờ lại liếc thấy Tiết Niệm Chung vào trong tư thế đứng.

Tiết Niệm Chung gài cửa lại, loạng choạng bước tới bên bàn, tay chống xuống mặt bàn tay ôm ngực, thở hổn hển mà rằng: "Suýt chút nữa bỏ xác ở ngoài kia rồi."

Mặt y đỏ bừng, hiển nhiên bị chuốc không ít rượu. Y nhắc bình nước bàn lên rót đầy chén, vừa đưa tới bên môi thấy không ổn, đây cũng là rượu. Nhất thời Tiết Niệm Chung cảm thấy miệng mòm khô khốc, y đưa tay nói cổ áo ra, liếc mắt thấy mặt đất vương vãi đầy hạt táo, lại tiện đường đưa mắt nhìn qua, trông thấy Hoắc Truy Ân ngồi ngay ngắn trên giường, đầu vẫn trùm khăn đỏ, ơ... sao lại bần thế kia?

"Phu nhân, Tiết Niệm Chung xin có lời chào." Tiết Niệm Chung chấp hai

tay lại, khom người hành lễ, ánh mắt vừa lúc chạm phải vạt áo rộng mở trước ngực Hoắc Truy Ân. Y nhìn mà khởi ngờ ngàng, đây, đây là... nóng lòng chờ không được hay sao? Nghĩ tới y vùi đầu đọc sách bao năm, nào đã bao giờ trông thấy tình cảnh thế này, gương mặt lập tức đỏ bừng như gấc chín.

Hoắc Truy Ân lên tiếng, trong lòng thầm nghĩ lão cha già khốn nạn làm ăn kiểu gì thế này? Lại để cho y trốn thoát!

"Phu nhân?" Tiết Niệm Chung lại gọi thêm tiếng nữa, vẫn thấy động tĩnh gì, sau đó y trông thấy thanh đoản kiếm để bàn.

Cũng cần phải nhắc đến thanh đoản kiếm này chút. Mấy thứ dùng để lật khăn trùm đầu có rất nhiều, đĩa này, gậy tre này, đòn cân này... ngắn dài gì đều được, thế nhưng Hoắc Truy Ân là ai chứ? Hãn là thiếu chủ Dật Long danh chấn giang hồ, là đỉnh cao kiếm giới khiến người kính ngưỡng, không giống người thường! Thế nên chỉ có kiếm mới xứng để lật khăn trùm đầu của hãn lên!

Tiết Niệm Chung thò tay về phía thanh đoản kiếm, có điều Hoắc Truy Ân không cho y cơ hội, lập tức đoạt với tốc độ sét đánh kịp bưng tai, sau đó kê kiếm lên cổ họng Tiết Niệm Chung. Cùng lúc này, khăn trùm đầu nhẹ nhàng tung bay, rơi xuống phía dưới.

Tiết Niệm Chung sửng sốt vô cùng, đương nhiên không phải y sửng sốt vì tướng mạo của Hoắc Truy Ân, vào thời khắc sống còn thế này ai còn tâm tình quan tâm đối phương vuông hay tròn nữa! "Phu, phu nhân, nàng đừng kích động." Sự chú ý của y dồn cả lên thanh đoản kiếm, hoảng hốt nói: "Ta biết chúng ta vừa mới biết nhau trở thành phu thê, nàng nhất định cảm thấy vô cùng thiệt thòi, thế, thế nhưng ta có thể thề với trời, ta nhất định đối xử tử tế với nàng". Cảm giác được thanh kiếm lại kề sát thêm chút nữa, sắp đâm vào cổ họng tới nơi, mồ hôi lạnh túa ra như tắm, y lại nói: "Chuyện,

chuyện động phòng... trước mắt chúng ta có thể tạm hoãn lại, chờ đến khi ta và nàng hiểu nhau rồi mới..."

Nếu có thể kiếm của Hoắc Truy Ân đâm xuống từ lâu rồi, cái tên này vừa không thể giết vừa không thể nện, đúng là phiền phức. Hãn vung tay điểm mấy huyết đạo lớn của Tiết Niệm Chung lại, lúc này mới thu thanh kiếm đang hăm dọa lại.

Tiết Niệm Chung không tài nào nhúc nhích, cũng chẳng làm gì được, chỉ đành chuyển sức chú ý tới gương mặt của Hoắc Truy Ân. Đẹp, quả thực vô cùng đẹp, thế nhưng tuyệt đối không dính dáng tới cái gì mà quốc sắc thiên hương, hoa dung nguyệt mạo, quả thực hoàn toàn không thuộc cùng khái niệm! Hoắc Truy Ân khí khái hào hùng áp đảo người khác, mặt mày vô cùng tuấn lãng, khiến người ta xem vừa lòng ưng mắt, rồi lại than thở hoàn mỹ cũng chỉ đến thế này thôi, làm Tiết Niệm Chung lại phải cảm thán thêm lần nữa: Quả không hổ danh nữ hiệp!

Hoắc Truy Ân phát hiện ra đường nhìn của Tiết Niệm Chung, thấy ác cảm vô cùng, lập tức nhật khăn trùm đầu rơi dưới đất lên, đó lại dính thêm vài hạt táo, cũng lười giữ sạch, trùm luôn lên đầu đối phương. Sau đó tự mình bò lên giường, nằm xuống, khi sắp nhắm mắt lại liếc thấy tên xui xẻo đứng sừng sững bên mép giường, chẳng hề do dự mà hừ một tiếng, miệng thốt ra câu, nói: "Cầu quan".

Chương 5: Đẹp đường hồi phủ

Ngày hôm sau, Hoắc Truy Ân đã-thành-vợ-người-ta phải lên đường tới nhà chồng. Tiết gia ở trong một huyện nhỏ, cách Hoắc gia hai ngày đường. Cỗ

xe ngựa cũ nát Tiết Niệm Chung mang tới đã được sửa chữa, làm mới lại phen, khoang xe chật chội còn bị dột mưa nay biến thành thùng xe bền chắc, mới tinh lại rộng thênh thang, con ngựa già chẳng khác con lừa là mấy được đổi thành hai con tuần mã cao lớn tráng kiện. Thanh Bình vừa trông thấy liền kích động đến độ nhảy nhót như điên, khi chạy tới vượt ve bờm ngựa, lúc lại vào trong thùng xe lăn lộn mấy vòng.

Sơn trang cử đoàn người ngựa xuất phát tới Tiết gia trước để vận chuyển đồ cưới của Hoắc Truy Ân, lớn có tủ giường bàn ghế, nhỏ có trâm thoa vòng ngọc, cái gì cần có đều đầy đủ cả. Hoắc Truy Ân trông thấy đám đồ cưới đồ rục ấy liền nhìn được mở mồm mắng chửi, mẹ nó chứ, ông nghĩ mình gà con đấy à! Hoắc lão gia đáp rất hùng hồn, gà con trai cũng là gà!

Hoá ra Hoắc lão gia vẫn còn giấu Hoắc Truy Ân một chuyện, đó là lão lén lút nhét vào tay Tiết Niệm Chung xấp ngân phiếu ba ngàn lượng, xem như tiền sinh hoạt của con. Tiết Niệm Chung nào dám nhận, đồ cưới của Hoắc gia rất dọa người rồi, sính lễ của bản thân chỉ vón vện có chừng ấy, chẳng trách bị hạ nhân chê cười. Kết quả Hoắc lão gia bảo y rằng, ta không coi con như con rể, ta coi con như con trai ruột của mình kìa, con trai dùng tiền của cha là đạo lý hiển nhiên! Tiết Niệm Chung cảm động đến độ nước mắt giàn giụa, nhét ngân phiếu vào trong ngực.

Trước lúc lên đường, Hoắc Truy Ân giơ chân đá văng cửa phòng của Hoắc lão gia, nghênh ngang bước vào, bên cạnh còn có tiểu nha hoàn đáng dấp đáng yêu, ước chừng mười sáu, mười bảy tuổi, tên là Quế Viên. Nàng là nha hoàn bồi giá (1) của Hoắc Truy Ân, lúc trước vẫn hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của đại thiếu gia, lần này cùng theo tới Tiết gia.

(1. Nha hoàn bồi giá: Còn gọi là "nha đầu bồi giá", dùng để chỉ những nha hoàn cũng theo nữ chủ nhân tới nhà chồng sau khi kết hôn.)

"Trả Đoạn Thủy Kiếm cho tôi", Hoắc Truy Ân hùng hổ.

Hoắc Dịch Toàn vừa trông thấy liền đau đầu, nói: "Con à, lúc mày ăn mặc thế này có thể ra vẻ chừng chạc, đoan trang một chút không?"

Bây giờ Hoắc Truy Ân khoác trên mình phục trang nữ giới, chiếc váy màu lam bông bành vài đóa hoa hải đường thêu bằng chỉ vàng, tóc được vấn theo kiểu của nữ tử có chồng. Vì bị hấn kháng nghị, Quế Viên chỉ cài chiếc trâm ngọc cực kỳ đơn giản lên tóc, cũng chẳng dám đánh phấn điểm son gì, thế nên mặt mày vẫn sắc bén y như cũ, ánh mắt giữ nguyên vẻ khinh thường, giọng điệu vẫn cứ hung hăng: "Trả Đoạn Thủy Kiếm lại cho tôi!"

Hoắc lão gia thở dài hơi, sai tiểu tư lấy kiếm, tiểu tư tỏ ra cực kỳ không tình nguyện, cự nự rầy rà giao thanh kiếm vào tay Hoắc Truy Ân, sau đó trốn tót ra sau cánh cửa, chỉ lộ cái đầu ra, nhòm vào trong quan sát tình hình. Hoắc Truy Ân nắm chặt thanh bảo kiếm của mình, kiếm đúng là Đoạn Thủy Kiếm rồi, thế nhưng phía lại có thêm một thứ. Đó là sợi dây xích sắt đen sì quấn chặt chuôi và vỏ kiếm, còn có cái khóa sáng choang.

"Con à, cha cân nhắc rồi, mày cầm Đoạn Thủy Kiếm trong tay mày cũng chỉ tổ gây thêm họa, cha cứ dứt khoát khóa nó vào, chìa khóa trao cho con rồi, cũng dặn dò cẩn thận rồi. Nếu sau này mày ngoan ngoãn thì mở khóa ra cho mày đùa chơi, còn nếu gây chuyện thị phi ấy à, hủy luôn chìa khóa." Hoắc Dịch Toàn tươi cười rạng rỡ, rất mực ôn hòa, nhe ra hàm răng trắng sáng. "Cả khóa lẫn xích này đều làm từ băng thiết (2) đó, không dễ phá đâu, thế nên mày cũng đừng phí sức làm gì."

(2. Băng thiết: Dân gian truyền lại rằng đó là thứ vật chất do vàng, bạc, nhôm, sắt, kẽm tích tụ dưới núi băng vạn năm mà thành. Tương truyền người có được băng thiết có được thiên hạ, thế nên từ thời thượng cổ các chư hầu, hào các chốn đều bỏ sức kiếm tìm. Đặt trong nhà có thể trấn trạch trừ tà, làm thành binh khí sắc bén gì sánh được, chém sắt như chém bùn,

còn có thể tỏa ra khí lạnh khiến địch thủ dấm lại gần. Thanh kiếm Thái A của Tần Thủy Hoàng chính là thứ vũ khí làm từ băng thiết nổi danh trong lịch sử.)

Hoắc Truy Ân cảm thấy có đống lửa dồn nén trong lòng ngực mình, lửa phun ra từ ánh mắt trước tiên, Hoắc lão gia thấy thế liền khiếp đảm lùi lại phía sau. Dưới vòm trời này quả thực không có kẻ nào Hoắc Truy Ân không dám đánh, chẳng hai lời, nhắc kiếm lên, chém về phía người Hoắc lão gia. Đoạn Thủy Kiếm bị khóa lại dùng làm gậy đánh vẫn dư dả, hơn nữa nện xuống còn rất đau.

"Úi cha, phản rồi, mà dám đánh cha mà hả?!" Hoắc lão gia mới trúng hai nhát đã hét ầm lên chịu không nổi, ôm đầu chạy vòng quanh.

Hoắc Truy Ân cũng không dùng chiêu thức gì đáng nói, chỉ đuổi sát theo Hoắc lão gia, lấy kiếm nện như điên, mồm chửi, "Lão già khốn kiếp, sao ông còn chưa chết! Chết đi chết đi, tôi X tôi X tôi XXX!"

Lần này bất luận Hoắc lão gia có lời Thu Vũ hay Hoắc phu nhân ra đều vô dụng cả, từng tiếng từng tiếng rên xiết thê lương truyền từ trong phòng ra, kèm với những tiếng chửi bới, "Thằng bất hiếu!", "Thằng mất dạy".

Đánh mắng xong xuôi, Hoắc Truy Ân liền đường hoàng dẫn Quế Viên đi, lúc bước ra khỏi cửa bị tiểu tư ôm chặt lấy chân, bi thiết kêu lên: "Đại thiếu gia, cậu lên đường mạnh giỏi..." Những lời phía sau biến thành tiếng khóc, gã cũng theo hầu hạ đại thiếu gia từ nhỏ, chỉ đáng tiếc chẳng ai lại dẫn tiểu tư về nhà chồng cả.

Hoắc Truy Ân giơ chân đá văng gã ra, cả giận quát "Khóc cái rắm gì mà khóc, ông đây còn không khóc cơ mà!"

Đợi đến lúc tiểu tư bò được dậy Hoắc thiếu gia đã đi xa rồi, gã liền vội

vàng trở về phòng, chỉ thấy Hoắc lão gia gặp phải bạo hành gia đình co rúm người trong góc, đáng thương vô cùng: "Lão gia, ngài không sao chứ?"

Không sao mới lạ! Hoắc lão gia cảm thấy xương cốt toàn thân đều bị đánh vụn cả ra, lão tức giận nghĩ cái loại nghiệt tử này đáng ra phải tống đi từ lâu rồi mới phải! "Gọi Vương quản gia... Ai ui, đau quá! Bảo lão tiền thiếu gia và gia đi, sau đó đóng cửa cho chặt vào, đừng để thằng ranh ấy bước vào lần nữa."

Tiểu tư vẻ mặt khó xử, nói: "Vương quản gia còn chưa tỉnh ạ". "Chưa tỉnh?" Hoắc Dịch Toàn buồn bực hỏi thăm, "Tối hôm qua lão làm trò gì thế?"

Tiểu tư buông tay, nói: "Con không biết ạ, tối hôm qua ông ấy và đám thủ hạ dưới trướng đều bị khênh trở về phòng."

Hoắc lão gia càng mù mờ hơn, trước nay Vương quản gia vốn làm việc cẩn thận tỉ mỉ, sao lại thành ra như thế? Có điều lão cũng không nghĩ ngợi nhiều, cũng lười tìm hiểu, bỏ đi tìm rượu thuốc xoa vết thương.

Lại nhắc đến Hoắc Truy Ân, ra khỏi sơn trang chuẩn bị lên xe ngựa. Đệ đệ Hoắc Thu Vũ tiễn suốt đoạn đường, hai con mắt khóc đến độ vừa đỏ vừa sưng, biểu tình còn cực kỳ đáng thương. Hoắc Truy Ân rất bực dọc, bực dọc vô cùng, bởi vì Hoắc Thu Vũ cho rằng ca ca chuẩn bị tới chỗ rất hay ho du ngoạn, hơn nữa chỗ ấy quá tuyệt vời, thế nên mới không chịu dẫn cậu theo cùng.

"Mẹ kiếp, cũng nghĩ lại xem vì ai ta mới thê thảm thế này." Hoắc Truy Ân đầu cũng chẳng thèm ngoái lại, leo thẳng lên xe ngựa.

Tiết Niệm Chung chờ sẵn dưới xe, thấy tới rồi, liền vội vàng bước lên trước gọi tiếng "phu nhân". Y đứng suốt cả đêm, giờ phút này eo đau lưng mỏi,

thế nhưng vẫn cung kính vươn tay ra, định bụng dìu phu nhân lên xe ngựa.

Mặt Hoắc Truy Ân lập tức sa sầm lại, vung tay đánh bật tay y ra, tự mình trèo lên xe. Quế Viên cười hì hì, ngọt ngào với Tiết Niệm Chung, " Gia, tiểu thư tính quật cường, ngài nên nhường nàng ấy."

Tiết Niệm Chung khách khí đáp lời, "Chào Quế Viên tỷ, về sau phải gọi là gia và thiếu phu nhân, đâu thể gọi là tiểu thư nữa."

Đầu tiên Quế Viên ngăn người ra, sau đó liền bật cười khanh khách, cũng chui vào trong xe. Tiết Niệm Chung trông thấy Hoắc Thu Vũ đứng bên khóc như mưa như gió, đoán rằng tỷ đệ hai người tình cảm sâu nặng, đệ đệ luyến tiếc tỷ tỷ gả chồng xa, liền vội vàng bước lên trước hành lễ, nói: "Tiểu cữu ca (3) không cần tiễn xa, ta sẽ đối xử với phu nhân tốt".

(3. Tiểu cữu ca: Em vợ.)

Hoắc Thu Vũ khóc đến hụt cả hơi, nghẹn ngào bảo: "Đại, đại ca thông thả..." sau đó liền bị hạ nhân dẫn trở về.

Tiết Niệm Chung nhìn theo bóng Thu Vũ rời , lắc đầu nói: "Nên gọi là đại tỷ phu mới phải", sau đó lại nghĩ, Hoắc lão gia coi bản thân như con đẻ, Hoắc tiểu đệ lại xem mình như đại ca, y có thể được người của Hoắc gia tán thành đến vậy, không khỏi có phần cao hứng. Y trèo lên xe ngựa, trong xe rất rộng rãi, đủ để người ta nằm xuống nghỉ ngơi, còn trải cả ghế mềm, kê chiếc bàn con.

Thanh Bình vung roi lên, đôi ngựa bắt đầu tung vó, xe tốt ngựa tốt đúng là khác hẳn, vừa nhanh vừa vững chãi. Bên trong xe, Hoắc Truy Ân ngang ngược chiếm hơn nửa gian, Quế Viên lại chiếm thêm một chỗ nữa, chỉ để lại cho Tiết Niệm Chung góc rất nhỏ chỗ cửa xe, đừng nói đến chuyện đuổi

chân ra được, đường chỉ cần hơi xấu chút, xe người chòng chành một cái là có thể hất văng người ra. Tiết Niệm Chung lại hoàn toàn không để bụng, y cảm thấy đường xá xa xôi, Hoắc Truy Ân lại cao quý như thế, hẳn nên nằm nghỉ ngơi thoải mái.

Quế Viên hầu hạ Hoắc đại thiếu gia nhiều năm như thế, rất biết cách lấy lòng đại thiếu gia, khi bóp vai đấm chân, khi rót nước lột trái cây, cũng tiện tay lột vỏ trái cho Tiết Niệm Chung.

"Cảm ơn Quế Viên tử." Tiết Niệm Chung giơ hai tay đỡ lấy.

"Gia, người ta vẫn còn mà, sao ngài cứ gọi tử mãi thế!" Quế Viên bĩu môi bằng lòng, sau đó lại quay sang bảo với Hoắc Truy Ân, "Đúng đó, phu nhân..."

"Phụt, khụ khụ!" Hoắc Truy Ân bị nghẹn, đấm ngực, ho khù khụ cả nửa ngày trời, sau đó hung hăng trừng mắt nhìn Quế Viên.

Quế Viên cười hì hì, chẳng hề sợ hãi. Tiết Niệm Chung phát hiện ánh mắt kia quay sang tấn công mình không khỏi run lên, vội vàng tự an ủi: Không sao hết, bản thân đã nhận được đồng ý của nam nhân Hoắc gia, thêm chút thời gian nữa nhất định nữ nhân Hoắc gia cũng gật đầu ưng thôi!

Trong tiếng bánh xe lộc cộc, Thanh Bình vô cùng vui vẻ điều khiển cỗ xe rời khỏi Dật Long sơn trang, hướng về phía Tiết gia.

Sau khi được tân trang, tốc độ của xe ngựa tăng lên hẳn, quãng đường ban đầu cần đến hai ngày giờ có thể kết thúc trong một ngày rưỡi. Hoắc Truy Ân ngủ đã giấc, ăn hai miếng bánh điểm tâm, uống nửa bình nước, nhàm chán đến độ muốn đánh người, càng nhìn càng thấy Tiết Niệm Chung ngồi cùng xe ngựa mắt. Giữa trưa, Thanh Bình dừng xe ngựa trước quán ven đường, chuẩn bị giải quyết bữa trưa. Bọn họ đã ra khỏi thành, lên đường núi, đây là quán hàng cuối cùng trước khi tới được huyện tiếp theo. Hoắc Truy Ân lại không chịu xuống xe ngựa, sai Quế Viên bưng bát mỳ dầm tương (1) vào cho mình.

(1. Mỳ dầm tương: Là món mỳ, khi ăn trộn đều mỳ và tương dầm (thông thường gồm thịt băm, tương đậu nành, đường hoặc mật), có thể ăn kèm trứng gà hoặc số loại rau củ như: dưa chuột thái sợi, đậu nành, cải bó xôi, lá hương thung...)

"Thiếu gia, ôi em nhàm, nên gọi là phu nhân mới phải." Quế Viên hầu hạ suốt đường, không được nghỉ ngơi gì cả, giờ còn không để nàng ăn cơm tử tế, nàng bĩu môi hậm hực, "Đúng là, cậu làm mình làm mấy gì chứ!"

"Câm miệng!" Hoắc Truy Ân giật bát mỳ về tay, trộn vài cái rồi bắt đầu ăn. Hắn tuyệt đối không muốn có thêm người trông thấy hắn ăn mặc thế này, nếu gặp phải người quen sau này bảo hắn phải đi ra đường như thế nào?

Quế Viên thấy ăn hắn hùng hổ như thế, liền đưa khăn tay qua, "Còn nữa, cậu cũng để gia vào trong ngồi đi. Gia ngồi chỗ đó, cậu không lo gia rơi ra ngoài à?"

Hoắc Truy Ân định bảo liên quan quái gì đến người, thế nhưng nghĩ lại liền thấy Tiết Niệm Chung cũng chẳng trêu chọc gì đến hắn, y chẳng qua chỉ là

người đáng thương bị lừa gạt mà thôi, liền nói: "Là bản thân y không vào đây chứ..."

"Gia cứ hơi động tí là cậu lại lạnh lẽo nhìn người ta, thế ai dám vào đây nữa?" Quế Viên lòng cảm thấy Tiết Niệm Chung là người tốt, không câu bần lại lễ độ, bộ dạng cũng rất khôi ngô, " Một đêm phu thê trăm tối ân tình, cậu đối xử với gia tốt hơn chút đi."

Hoắc Truy Ân nghe mà mặt mũi sa sầm, giận dữ quát lên: "Cút cút cút, mang cho ta đĩa dưa muối vào đây!" Lời này nếu do tiểu tư nói chắc chắn gã bị Hoắc Truy Ân giơ chân đá xuống rồi.

Tiết Niệm Chung và Thanh Bình ngồi bên chiếc bàn đất, gọi vài món xào, thấy Quế Viên phải lên lên xuống xuống tới mấy bận liền, không hẹn mà cùng thở dài một hơi.

"Gia, phu nhân... cao quý như thế, liệu có thể thích ứng được với cuộc sống của chúng ta không?" Thanh Bình dè dặt hỏi, đột nhiên cảm thấy làm tôi tớ của nhà quyền quý cũng chẳng sung sướng đến thế, ít nhất bản thân gã còn có thể ngồi cùng bàn dùng cơm với chủ nhân.

Tiết Niệm Chung cũng khổ não vô cùng, y nói: "Phu nhân gả vào Tiết gia ta, quả thực là thiệt thòi cho nàng, ta chỉ có thể cố hết sức để nàng không chịu khổ. Đúng rồi, người bảo chủ tiệm làm gì đó đưa tới cho Quế Viên cô nương đi, cô ấy vẫn chưa ăn gì cả."

Thanh Bình lập tức làm theo. Sau khi Quế Viên được hồi lộ lại càng thiên vị Tiết Niệm Chung hơn, đợi đến khi ăn xong bữa lên xe rồi, không đợi Hoắc Truy Ân phát biểu ý kiến, nàng gọi luôn y vào trong ngồi. Tiết Niệm Chung thấy Hoắc Truy Ân không phản đối thì vui mừng lắm, cảm thấy quan hệ giữa đôi bên lại tiến được bước lớn nữa rồi.

Đường sá xa xôi, kể đó là mấy canh giờ đường núi, ngay cả dấu chân người cũng khó trông thấy được, có thể nói là buồn chán đến cực điểm. Quế Viên liền bày bộ cờ và bàn cờ ra, cùng Hoắc Truy Ân đánh vài ván giải sầu. Tiết Niệm Chung từ được giáo dục ở trường tư thục, cầm kỳ thi họa thứ nào cũng biết dăm ba đường, thế nhưng y nào có tư cách ngồi vào bàn, chỉ có thể co rúm người ngồi bên nhìn. Tài đánh cờ của Quế Viên hiển nhiên thuộc hàng xoàng xĩnh, thế nhưng Hoắc Truy Ân còn tệ hại hơn, ba bốn lượt bị dồn vào bước đường cùng. Tiết Niệm Chung nhìn mà khóe mắt co giật liên hồi, cuối cùng chỉ đành ngoảnh mặt sang bên, trong lòng thầm nghĩ phu nhân tuy rằng mặt mày xinh đẹp, thế nhưng kỳ nghệ lại thảm thương, quả nhiên không có người nào thập toàn thập mỹ.

Chiếc xe ngựa lao vun vút trong bầu khí có thể coi là hòa thuận. Đột nhiên xe dừng gấp, đôi ngựa hí vang, ba người trong xe đều theo đó mà lộn nhào, những quân cờ đen trắng rơi rào rào, tung tóe trên nền.

"Phu nhân!" Tiết Niệm Chung bị va khiến hai mắt hoa lên, trượt ra phía cửa, thế nhưng thứ đầu tiên nghĩ đến vẫn là Hoắc Truy Ân. Hoắc Truy Ân chẳng làm sao cả, còn nằm lại được Quế Viên suýt nữa bị bắn ra ngoài.

Lúc này Thanh Bình thò đầu vào, sắc mặt trắng bệch, báo: "Gia, có sơn tặc!"

Tiết Niệm Chung kinh ngạc, lập tức quay sang phía Hoắc Truy Ân và Quế Viên, thấp giọng dặn dò: "Phu nhân, hai người tuyệt đối không được lên tiếng!" Về mặt y hoang mang lo sợ, lại nói thêm: "Quế Viên cô nương, lát nữa nếu nghe ta hô chạy phải dẫn phu nhân chạy vào trong rừng, tìm cơ hội trở về huyện thành, nhất định phải bảo vệ cho phu nhân!" Y xong liền hấp tấp xuống xe.

Bảo vệ? Hoắc Truy Ân sững sốt vô cùng, đầu câu quan bị va vào đâu nên có vấn đề rồi? Lại muốn Quế Viên bảo vệ cho hẳn? Quế Viên cũng bị lời

của Tiết Niệm Chung khiến cho ù ù cạc cạc, ngậy người tại chỗ.

Trên núi có sơn tặc cũng là chuyện bình thường, lúc đi bọn họ không gặp phải là vì xe ngựa quá cũ nát, ngay cả sơn tặc cũng không thèm để mắt. Giờ đổi thành cỗ xe ngựa hào hoa như thế, lại đơn độc mình, tự nhiên thành con dê béo tốt trong mắt đám sói hoang.

Tiết Niệm Chung vội vã xuống xe, trông thấy bốn người trước mắt đều thuộc hàng vạm vỡ cao to, đao lớn tay dài bằng nửa thân người, khối run rẩy hai chân. "Bốn vị đại hiệp, chúng ta chỉ là người làm ăn ngang qua nơi này, xin hãy tha cho chúng ta qua", rồi lập tức bước lên phía trước khom lưng một cái.

Một gã trong đám sơn tặc cao giọng : "Bớt lẳng nhăng, có gì hiếu kính ông đây mau mang ra!" Hắn gác đao lớn trên vai, cầm hếch lên cao, một người để râu quai nón đứng bên cạnh là thủ lĩnh của bọn chúng. Hai người khác nắm chặt lấy dây cương đôi ngựa, đề phòng con mồi đào thoát.

Tiết Niệm Chung móc ra tấm ngân phiếu ngàn lượng, cung kính đưa qua. Đám sơn tặc trợn trừng mắt, thiếu chút nữa rút cả con người ra ngoài. Cái nghề này của bọn chúng chẳng mấy khi được ăn no bụng, có bao giờ trông thấy ngân phiếu có giá trị đến nhường này? Bốn kẻ kia đưa mắt nhìn nhau, chắc mẩm lần này câu được con cá lớn.

"Cái xe lớn thế này, bên trong chở gì thế?" Sơn tặc giương thanh đao lớn lên, chỉ về phía xe ngựa.

Sắc mặt Tiết Niệm Chung trắng bệch, đáp: "Chỉ là mấy món hàng linh tinh, bốn vị đại hiệp, xin hãy để chúng ta đi."

"Ông đây muốn thả tự nhiên thả, còn lẳng nhăng nữa ta cho mi một nhát

bây giờ!", sơn tặc hung hăng ngạo mạn hét lớn, sải bước tiến về phía xe ngựa.

Tiết Niệm Chung đổ mồ hôi lạnh, đuổi theo sau nói: "Đại hiệp, là hàng hóa mà."

Thanh Bình ngồi đầu xe ngựa, sợ đến độ người run lấy bầy. Gã sơn tặc bước tới, giơ tay túm phắt xuống đất, định giơ tay vén màn xe. Tiết Niệm Chung cũng chẳng biết lấy được dũng khí từ đâu, đưa tay túm chặt lấy cánh tay gã sơn tặc, kêu lên: "Tiền ta đưa rồi, các người còn muốn thế nào!" Sơn tặc nhấc chân lên đá y ngã lăn ra đất, Tiết Niệm Chung chịu bỏ cuộc, lao tới ôm cứng lấy chân gã sơn tặc. Cái ôm này khiến sơn tặc nổi giận, lại tặng thêm hai đạp lên người y. Thử sinh như Tiết Niệm Chung sao có thể chịu đựng được, phun ra một búng máu.

Trong xe, Quế Viên lặng lẽ vén rèm lên, vừa liếc mắt trông thấy Tiết Niệm Chung bị đánh, lập tức hướng về phía Hoắc Truy Ân, vội vã hô lên: "Đại thiếu gia, cậu còn ngồi đó làm gì? Gia sắp bị đánh chết rồi!"

Hoắc Truy Ân chẳng thềm lo lắng, giọng đầy khinh rẻ: "Ai khiến y vô dụng còn thích xông ra khoe mẽ".

"Không phải gia làm thế vì muốn bảo vệ cậu sao!" Quế Viên nghe tiếng đánh mắng bên ngoài, lòng không khỏi nóng như lửa đốt.

Hoắc Truy Ân nghe thế liền nổi da gà, nói: "Ta khinh, ai bấu gì cái bảo vệ của y?"

"Cậu mau ra tay đi, nếu em trở về nói với lão gia!" Quế Viên chống nạnh, khí thế dạt dào, hoàn toàn không chấp nhận thương lượng.

Cả Thanh Bình lẫn Tiết Niệm Chung đều bị đánh rất thâm, thế nhưng

vẫn liều mạng bảo vệ xe ngựa, chỉ sợ sơn tặc phát hiện ra trong xe có nữ nhân nổi lòng háo sắc. Ai ngờ được Quế Viên lại tự mình nhảy ra, quát mấy gã sơn tặc: "Buông chủ nhân nhà ta ra!"

"Quế Viên..." Tiết Niệm Chung kinh hãi, trong lòng thầm trách Quế Viên xúc nổi, nàng ra thế này lại càng khó đuổi đám sói đói này .

Nhất thời, đôi mắt đám sơn tặc sáng bừng, đâu còn tâm tư để ý tới Tiết Niệm Chung, thèm khát mà xán lại gần con mồi mới. Quế Viên chẳng hề sợ hãi, giận dữ quát lên: "Thức thời mau cút, nếu mạng khó bảo toàn!"

"Ôi chao, hồn đây sớm bị em câu mất rồi." Gã sơn tặc kia cười cực kỳ âm thầm, chẳng ngờ tiếng cười chưa dứt, thấy cơn gió mạnh lao thẳng tới, gã hét lên tiếng thảm thiết, bắn ra xa.

Từng tiếng kêu rên thảm thiết liên tiếp vang lên, chỉ thấy gã dùng hai tay ôm mặt, lăn lộn nền đất. Tên râu quai nón vội vàng lao tới bên cạnh gã, hỏi: "Lão nhị, người làm sao thế?" Cậy tay gã ra nhìn, chỉ thấy một quân cờ màu trắng cắm giữa ấn đường! Quay đầu lại thấy rèm xe hơi lay động, gã râu quai nón hét lớn câu: "Trong xe có cao thủ!" rồi giơ cao thanh đao lên, chém tới. Hai tên còn lại cũng nắm chắc vũ khí xông vào.

Hạng cướp vật thể này Hoắc Truy Ân hoàn toàn không để vào trong mắt, tiện tay bốc nắm cờ đen trắng lên, ném ra ngoài. Những quân cờ được rút nội lực vào, thế như chẻ tre, lao thẳng về phía địch, đánh cho ba tên sơn tặc tan tác tả tơi, chỗ bị cờ đập vào bầm tím nặng gãy xương. Chỉ thử chiêu đã biết thực lực hai bên chênh lệch ra sao, gã râu quai nón hô lớn tiếng "Rút!", bốn tên liền cặp đuôi chạy thục mạng.

Chỉ thế mà đuổi được đám sơn tặc rồi? Cả Tiết Niệm Chung và Thanh Bình đều trở mắt đứng nhìn, tâm tình vô cùng phức tạp. "Gia, ngài không sao chứ?" Quế Viên nhảy xuống, dìu Tiết Niệm Chung thương tích đầy mình

vào trong xe. Hoắc Truy Ân đưa mắt nhìn y mấy lần, thảm hơn hẳn tưởng, sau đó vội vàng quay đầu sang bên, làm như không trông thấy.

Thanh Bình biết bản thân không nên lảm lời, thế nhưng quả tài nào nhịn được, nói: "Phu nhân, võ công của người cao như thế, sao..." *Sao không ra tay sớm!*

"Thanh Bình, không được lảm lời, đánh xe đi." Tiết Niệm Chung cắt ngang. Thanh Bình không dám ho he gì nữa, hậm hực quay lại đầu xe. Trên xe ngựa không có thuốc trị thương, Quế Viên chỉ có thể thấm ướt khăn tay. Tiết Niệm Chung không dám làm phiền nàng, nhận lấy khăn tay tự mình lau mặt, nhàng cười, với Hoắc Truy Ân: "Võ nghệ của phu nhân quả thực phi phàm".

Hoắc Truy Ân vẫn không để ý gì tới y, trong lòng vô cùng mâu thuẫn. Một mặt cảm thấy hình như bản thân có phần quá đáng, năm xưa lang bạt giang hồ nếu gặp phải cảnh ý mạnh hiếp yếu, dù chỉ là người qua đường cũng ra tay tương trợ, sao tới phiên cầu quan này lại không làm được? Một mặt lại cảm thấy rằng là tại cầu quan tự mình khoe mẽ, bị đánh cũng đáng đời, liên quan quái gì đến hắn!

Chương 7: Lộ tẩu

Xe ngựa băng băng chạy cả ngày trời, rốt cuộc cũng vào được thành trước khi đêm xuống. Suốt mấy ngày đường, đoàn người ai nấy đều rệu rã, liền tìm nơi ngủ trọ, chuẩn bị nghỉ ngơi.

Sau đó vấn đề xuất hiện: Phân phòng như thế nào đây? Nếu muốn tiết kiệm tiền có thể chỉ thuê hai gian, chủ tớ Tiết gia và chủ tớ Hoắc gia mỗi bên gian, thế nhưng bây giờ bọn họ dư dả tiền nong, hơn nữa cái quan trọng hơn là Quế Viên không đồng ý.

"Gia, phu thê mới cưới không thể ngủ riêng giường được!" Quế Viên kiên định, nói "Ngài và phu nhân nhất định phải ngủ chung".

Tiết Niệm Chung không có ý kiến, Thanh Bình không dám có ý kiến, chỉ mình Hoắc Truy Ân nghe xong liền sa sầm mặt, rất muốn xông tới đá cho nàng một cái. Nếu phải chung phòng với cậu quan, hẳn thà ngủ với Thanh Bình còn hơn! Đương nhiên, chuyện ấy tuyệt đối thể xảy ra được.

Hoắc Truy Ân rất nóng nảy, vừa vào trong bắt đầu lên kế hoạch xem phải xử lý cậu quan thế nào. Nhưng dù thế nào, hai người vẫn là phu thê trên danh nghĩa, nếu đũa y ra khỏi phòng nhất định bị người ta xì xào bàn tán. Hoắc Truy Ân chưa muốn ngày mai nghe được người đường xì xầm về con dâu dã man của nhà nào đó ngược đãi phu quân, thế nên có muốn làm gì cũng phải đóng cửa phòng lại trước .

"Người, báo tiêu nhị mang hai vò rượu lên đây", Hoắc Truy Ân ra lệnh.

Tiết Niệm Chung chau mày lại, khuyên bảo: "Phu nhân, nếu nàng muốn uống rượu gọi một vò lên là được rồi, uống quá nhiều hại cho sức khỏe, huống gì ngày mai chúng ta còn phải lên đường". Thực ra Tiết Niệm Chung cũng không có ý nghĩ "xăng bậy" gì với Hoắc Truy Ân cả, nếu y đồng ý chờ đến khi đôi bên tự nguyện đương nhiên sẽ nghiêm túc giữ lời. Hơn nữa y vốn chẳng có bản lĩnh ép buộc đối phương, vì vậy nên mới đứng rất xa, cũng chuẩn bị sẵn tinh thần ngủ đất đêm nay.

"Ta khinh!" Hoắc Truy Ân định nói lúc đại gia ta uống rượu người còn quần tả cơ, bắt người đứng thêm một đêm là hết tình hết nghĩa rồi. "Người

có gọi hay không?"

Tiết Niệm Chung không lay chuyển được hẳn, chỉ đành gọi tiểu nhị tới, lấy hai vò rượu lớn bày bàn. Một vò rượu năm cân, hai vò rượu là tròn mười cân rượu, Hoắc Truy Ân lộ ra tia cười lạnh, không tin mình không hành chết được gã cầu quan này!

"Lại đây, cùng ta uống một chén", Hoắc Truy Ân đột nhiên dụ giọng, chỉ vào chiếc ghế trống bên cạnh mình.

Gương mặt Tiết Niệm Chung lộ vẻ bối rối, y đứng đó không dám nhúc nhích: "Phu nhân, ta, ta không uống được..."

Hoắc Truy Ân nghe mà đôi mắt sáng bừng lên, ý cười càng sâu hơn chút, nói: "Người muốn làm ta mất hứng đúng không?"

"Không, không dám." Tiết Niệm Chung lê bước lại gần, ngồi xuống chiếc ghế kia, bộ dạng đứng ngồi không yên.

Hoắc Truy Ân xé bỏ giấy bao miệng vò. Nhằm thể hiện phóng khoáng cũng như đuổi được cầu quan càng nhanh càng tốt, hẳn dùng bát lớn để rót rượu, có điều rất khéo hoạt mà rót đầy cho cầu quan, còn bát của bản thân chỉ lửng lửng có tám phần mười. Tuy rằng trong lịch sử rượu chè của mình Hoắc Truy Ân chưa từng gặp phải đối thủ nào, thế nhưng cũng không muốn ra sức quá.

Tiết Niệm Chung thấy nâng bát lớn lên, khỏi lo lắng: "Phu nhân, nàng uống ít chút".

Hai bát rượu, bát nào đầy bát nào vơi vừa nhìn biết, vậy mà còn tâm tình khuyên hẳn uống ít. Hoắc Truy Ân thầm chế giễu cầu quan giả đò quân tử, bị chuốc rượu vẫn đáng đời! Hẳn nhắc bát lên, một hơi uống cạn.

Tiết Niệm Chung nhìn mà hoảng hồn khiếp vía, lại khuyên: "Phu nhân, nàng uống chậm chút, uống nhanh như thế rất dễ say".

"Lẳng nhăng, mau uống đi!" Hoắc Truy Ân thúc giục.

Tiết Niệm Chung nâng bát rượu lên, khẽ nhấp ngụm, đầu mày lại chau vào, ánh mắt liếc về phía Hoắc Truy Ân. Phát hiện đối phương trừng mắt nhìn mình chăm chăm, y lập tức nuốt ngay những lời quăn quanh bên mép xuống, sau đó thông thả uống hết bát rượu, từng ngụm từng ngụm một. Thấy y lẽ mề như vậy, Hoắc Truy Ân rất khinh thường, lại nhắc vò rượu lên rót đầy bát nữa.

"Phu nhân, không thể uống nữa!", Tiết Niệm Chung vô cùng sốt ruột, nói: "Sẽ say đấy".

Đấy chính là hiệu quả mà Hoắc Truy Ân muốn, quát: "Lẳng nhà lẳng nhăng, người có còn là nam tử hán không thể!"

Tiết Niệm Chung bị Hoắc Truy Ân làm cho nghẹn họng, không còn gì để nói, chỉ đành chiều theo hăn, uống từng bát từng bát một, hết hơn nửa vò. Hoắc Truy Ân cảm thấy có chuyện gì không ổn, dù có là nước lã uống nhiều như thế cũng đủ no rồi, sao cậu quan... chẳng có chút phản ứng gì cả!

"Phu nhân, nàng uống ít chút." Thái độ của Tiết Niệm Chung rất đổi chân thành.

Hoắc Truy Ân có phần sửng sốt, tửu lượng của bản thân xem như không tồi, hơn nữa lại uống ít hơn cậu quan, cậu quan cố gắng gượng hay là thế nào? "Ta uống nửa bát, người uống một bát!" Thấy Tiết Niệm Chung gật đầu vô cùng thoải mái, Hoắc Truy Ân có thứ cảm giác bản thân vừa làm ăn lỗ vốn, vội bảo: "Không được, ta, ta..."

"Nàng uống chén, ta uống bát", Tiết Niệm Chung đỡ lời, đưa cho một cái chén nhỏ xinh.

Hoặc Truy Ân kinh hãi, bóp chặt chén rượu kia, cảm giác sâu sắc rằng bản thân bị đối phương sỉ nhục. Bàn rượu tựa như chiến trường, nghĩ xem đường đường là thiếu chủ của Dật Long sơn trang, khi nào bị người ta xem thường như thế?

Không ngờ Tiết Niệm Chung lại nói: "Phu nhân, ra tốt nhất là đừng uống nữa, sớm nghỉ ngơi đi".

Tuy rằng Tiết Niệm Chung, người nói ra câu ấy, chẳng có ý gì khác cả, thế nhưng vào tai Hoặc Truy Ân lại như vậy. Từ "nghỉ ngơi" liên tưởng tới chung giường, lại liên tưởng sang chuyện vợ chồng ân ái, mẹ kiếp, ta phải thiên tên cầu quan nhà người! "Uống tiếp!"

Nửa canh giờ sau, Hoặc Truy Ân phá cửa lao ra ngoài, ngồi thụp xuống cửa mà nôn thốc nôn tháo. Tiết Niệm Chung rất lo lắng, lại dám tiến lên, chỉ đành đứng cạnh đó hỏi thăm.

"Phu nhân, ta bảo uống tiếp sẽ say mà, thế mà nàng cứ không nghe", Tiết Niệm Chung bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Hoặc Truy Ân thần trí mơ màng, tay chân bông bênh hết cả, loạng choạng đứng dậy, líu lười hỏi: "Người, sao người lại không có việc gì?"

"Ta? Ta không sao đâu." Tiết Niệm Chung hiểu nổi nghi hoặc trong lòng hẳn, liền giải đáp: "Phu nhân có điều không biết, những người trong quan trường như chúng ta, tiệc rượu lớn phải tham gia nhiều không đếm xuể. Hơn nữa chức quan của ta lại thấp, gặp ai cũng cần kính rượu, từ lượng đã sớm luyện thành."

Hoắc Truy Ân choáng váng đến độ không còn sức để kêu ca chửi rủa gì nữa, nếu không phải có nội lực chống đỡ, sớm lăn kèn ra đất rồi. Đến lúc này mới hiểu, ra không phải Vương quản gia không dốc sức, mà là đã uống đến ngất đi. Đột nhiên cảm thấy bản thân bị đối phương lừa gạt, nếu có thể dùng sức hẳn muốn dạy cho cậu quan một bài học nhớ đời là tốt nhất. Có điều vào giờ phút này, so với việc đánh cậu quan, còn có thứ cảm giác sâu sắc hơn kích thích hẳn, khiến Hoắc Truy Ân không tài nào chịu được.

Tiết Niệm Chung thấy sắc mặt Hoắc Truy Ân rất tệ, liền tự quyết định bước tới đỡ hẳn, chẳng ngờ lại bị Hoắc Truy Ân hung hăng đẩy cái, giận dữ nạt: "Cút ra!" Sau đó Hoắc Truy Ân lão đảo lao ra ngoài, còn quay đầu lại quát rằng: "Cấm người đi theo".

Tiết Niệm Chung quả thực không lớn gan tới mức dám chống lại mệnh lệnh của Hoắc Truy Ân, nhưng dù sao đó cũng là phu nhân của y, dù cho nàng võ công cái thế, còn rất căm ghét mình, thế nhưng thân làm trượng phu sao có thể yên tâm để phu nhân của mình chạy ra ngoài lúc nửa đêm như thế? Bởi vậy y liền gấp rút đuổi theo sau.

Kỹ xảo bám đuôi của Tiết Niệm Chung rất tệ, nếu là ngày thường. Hoắc Truy Ân nhất định phát hiện ra, thế nhưng hôm nay uống quá nhiều, cả người rơi vào trạng thái lâng lâng, đầu óc nặng trĩu, suy nghĩ rồi bời, không để ý được nhiều như vậy. Hẳn phi thân qua bức tường bao quanh quán trọ, sau khi chạm đất liền dựa người vào tường, hóng chút gió mát, cả người vẫn mơ mơ màng màng, sau đó quay người đối mặt với bức tường, chậm chạp vén váy lên, tháo đai lưng ra... Uống cả đống rượu như thế, nếu không xả ra ngoài một phen thì hẳn nghẹn chết mất!

Thế là, Tiết Niệm Chung bám đuôi đuổi tới trông thấy phu nhân của mình, Hoắc gia đại tiểu thư cành vàng lá ngọc, quay lưng lại với y, "giải quyết nỗi buồn" trong tư thế đứng. Cho dù chỉ trông thấy bóng lưng, thế nhưng thân

làm nam nhân, động tác ấy với y quen đến không thể quen hơn, huống gì còn có tiếng nước chảy tồ tồ phụ họa! Đêm khuya thanh vắng, tiếng côn trùng kêu còn rõ ràng như thế, tiếng nước chảy liên tục ngừng kia tiến thẳng vào tai Tiết Niệm Chung, mãi đến khi thanh đó dừng lại y mới hoàn hồn.

Y, Tiết Niệm Chung, rùng mình một cái.

Hoặc Truy Ân giải quyết xong, lập tức cảm thấy cả người thư thái, gian nan buộc lại cái váy, sau đó loạng choạng mò về. Ban nãy trong cơn nước lửa nên mới sử dụng được khinh công, giờ thân thể nhẹ nhõm, chỉ hận không thể lăn ra đánh một giấc ngay, quả không dậy nổi chút sức lực nào. Đợi đến khi tìm đúng được phòng mình, mới phát hiện ra Tiết Niệm Chung đã thành thật ngồi ở bên trong.

"Phu nhân, nàng..." Tiết Niệm Chung thấy bước vào liền đứng bật dậy, lại lấp ba lấp bấp, cả nửa ngày cũng thốt ra được câu hoàn chỉnh: "Còn, còn uống nữa không?"

"Uống cái đầu người!" Hoặc Truy Ân thều thào mắng một câu, lê bước tới bên giường, ngã vật xuống. Cuối cùng thân thể cũng được thả lỏng, cơn mệt mỏi cuốn ngay lấy hẳn, mí mắt tức díp chặt với nhau. Có điều vẫn không quên trong phòng còn người khác, quát lên: "Dám làm xằng mai ta chém người!"

Tiết Niệm Chung không tiếp lời, lẳng lặng gài cửa phòng lại, sau đó đưa mắt nhìn sang thấy Hoặc Truy Ân ngủ say như chết rồi. Y không tài nào hình dung được tâm tình hiện tại của mình, cứ cho là mình hoa mắt đi, vậy không đến nỗi tai cũng nghe lầm chứ? Y dè dặt bước tới bên giường, quan sát Hoặc Truy Ân kỹ càng, càng nhìn... càng thấy đây là vị nam tử khí khái ngút trời.

Không phải chứ? Y cảm thấy cách nghĩ này rất vớ vẩn, nhạc phụ sao có thể gả nam nhân cho y được? Cũng có thể... chỉ là phu nhân thích đứng để giải quyết mà thôi? Cảm thấy cách giải thích này còn vu vơ gấp bội, y quyết định bất chấp nguy cơ bị chém, tự mình kiểm chứng một lần.

"Phu nhân?" Y tới sát bên Hoắc Truy Ân, gọi tiếng, đối phương không có phản ứng gì, sau đó y vươn tay tới, khựng lại giữa không trung. Nội tâm y giằng xé vô cùng, thân là người có học, sao có thể làm ra thứ hành vi của bè lũ Đãng Đồ Tử (1) thế này? Nhưng rồi y lại nghĩ, nếu phu nhân là phận nữ, dù gì cũng gả cho y rồi, y có động chạm phu nhân của mình cũng là thuận theo lẽ thường, còn nếu là nam tử, vậy sở một chút càng chẳng phải chuyện to tát gì.

(1. Đãng Đồ Tử: là nhân vật xuất trong bài phú "Đãng Đồ Tử háo sắc" của Tống Ngọc nước Sở thời Chiến Quốc. Trong bài phú ấy Tống Ngọc có viết rằng "Vợ người này đầu bù tóc rối, hàm răng lởm chởm, còng lưng, mụn ghẻ khắp người lại còn bị trĩ", vậy mà Đãng Đồ Tử vẫn thích, còn có với nhau đến năm con. Đến nay vẫn ai xác định được nhân vật này có hay không, thế nhưng mọi người đều dùng hình tượng Đãng Đồ Tử làm đại biểu cho hạng người háo sắc.)

Sau khi thuyết phục bản thân mình xong, y rất bình thản đặt tay lên ngực Hoắc Truy Ân, không thấy nhấp nhô. Hoắc Truy Ân thà chết cũng không động ngực, thế nên đương nhiên phải phẳng lì rồi! Cũng có thể... vốn dĩ chỗ ấy của phu nhân rất nhỏ? Y lại an ủi bản thân mình lần nữa, chưa bỏ cuộc mà tiếp tục dờn tay về giữa hai chân Hoắc Truy Ân.

Tiết Niệm Chung vô cùng căng thẳng, còn căng thẳng hơn cả lần đầu tiên khoác quan phục lên người, sau đó y sờ thấy nó, cái thứ bảo bối yên bình ngủ say, cả hình dạng lẫn xúc cảm đều rất được.

"Trời ạ..." Hai chân Tiết Niệm Chung nhũn ra, ngồi sụp xuống nền nhà, chờ người nhìn Hoắc Truy Ân đang say ngủ.

Chương 8: Ngộ ra chân lý

Hoắc Truy Ân ngủ không biết trời trăng là gì mãi đến khi bị Quế Viên gọi dậy. Đêm qua Hoắc Truy Ân say quá, búi tóc xoắn tung, váy cũng nhàu nhĩ. Quế Viên vừa căn nhắc về bộ dạng chẳng ra thể thống gì của hắn, vừa giúp chỉnh trang lại.

"Thiếu gia, cậu gả cho người ta rồi, phải chú ý chút." Sau khi búi tóc xong, Quế Viên đổi cho Hoắc Truy Ân chiếc váy màu mật ong, dài quét đất, nàng ngồi sụp xuống nền nhà chỉnh lại vạt váy. Hoắc Truy Ân cảm thấy mặc loại y phục này cả đến đi lại cũng bất tiện, nhịn không được mà xách váy lên, "Thiếu gia!" Quế Viên không đành lòng thấy chiếc váy đẹp như thế bị chà đạp, tức giận kháng nghị: "Cậu để hở chân như thế mà không thấy ngượng à?!"

Hoắc Truy Ân chỉ đành ngoan ngoãn buông tay, đôi chân nam nhi của bị ép xỏ vào đôi giày thêu hoa, quả thực khó coi muốn chết. "Cầu quan đâu rồi?"

"Cầu... Thiếu gia, sao cậu có thể gọi gia như thế chứ!" Quế Viên hung hăng quần thắt lưng thật chặt, nói: "Gia và Thanh Bình ca dậy từ lâu rồi, đang chờ trong xe."

"Thanh Bình ca? Người quen hoàn cảnh mới nhanh đấy, ôi cha, nói lỏng chút coi!" Hoắc Truy Ân bị thắt đến thở không ra hơi, hỏi: "Người có trông thấy cầu quan ngủ chỗ nào không?" Quế Viên lắc đầu, Hoắc Truy Ân rất là

sâu muện, nghĩ nát óc cũng không ra đêm qua cầu quan ngủ ở chỗ nào, giường hay dưới đất? Nếu là dưới đất cho qua, còn nếu ở giường... Chém y! Không thể chém chết được, vậy chỉ mượn đỡ cánh tay thôi, nếu lão già khốn kiếp kia có hỏi cứ bảo bị sơn tặc chặt mất rồi.

"Thiếu gia, đến cả hoàng hoa khuê nữ cũng không so đo từng tí một như cậu" Quế Viên trang điểm cho Hoắc Truy Ân rực rỡ hẳn lên, liếc nhìn qua chỉ thấy tha thướt vô chừng.

Hoắc Truy Ân quay đầu lại trừng mắt nhìn nàng, trong lòng nghĩ sao ta không so đo cho được, cái tên cầu quan đó nhận được bảo vệ của Hoắc đại thiếu gia ta là có phúc mấy đời.

Sau khi sửa soạn tương đối rồi, Hoắc Truy Ân liền cùng Quế Viên ra khỏi quán trọ, lên xe ngựa. Tiết Niệm Chung ngồi chờ trong xe cả nửa ngày trời, thấy người ra liền khách khí gọi tiếng phu nhân. Hoắc Truy Ân vẫn không thèm đáp lại, có điều phát hiện sắc mặt cầu quan mệt mỏi vô cùng, ánh mắt có phần mờ mịt, thế nhưng đó không phải là trọng điểm, trọng điểm là cầu quan ngồi ở vị trí nên thuộc về hắn, thấy hắn tới rồi mà vẫn hoàn toàn không có ý nhường lại chỗ ngồi!

"Phu nhân ăn chút điểm tâm ." Tiết Niệm Chung phát hiện ra ánh nhìn hung ác của Hoắc Truy Ân, lại hoàn toàn không để ý, y đưa món bánh điểm tâm được làm cực kỳ khéo sang cho hắn.

Hoắc Truy Ân vô cùng bức bối, giận dữ liếc xéo Tiết Niệm Chung, phần hận chụp lấy điểm tâm nhét vào trong miệng. Nếu không nhanh nhanh lấp miệng mình lại, chắc chắn hắn không nhịn được mà chửi bới cả nhà đối phương lên mất.

Xe ngựa bắt đầu lăn bánh, hành trình rảnh rồi đến phát chán lại mở màn. Tiết Niệm Chung nhờ Quế Viên lấy bàn cờ và quân cờ ra, nói với Hoắc

Truy Ân: "Phu nhân, ta hầu nàng đánh mấy ván giải sầu nhé?"

Hoặc Truy Ân cảm thấy hôm nay cầu quan hơi kỳ lạ, lại không nói được kỳ lạ ở chỗ nào, dù sao bản thân cũng rảnh rỗi đến phát điên, liền đồng ý. Chẳng ngờ mới đánh được vài ván không tìm được cơn cú kinh. Rõ ràng cầu quan chĩa mũi dùi vào hãn, nước nào nước nấy đều đuổi tận giết tuyệt! Bất kể chơi quân trắng hay quân đen, hãn đều bị ép vào đường cùng, thất bại thảm hại.

Không giống Hoắc Truy Ân, Tiết Niệm Chung chẳng hề nóng nảy, từ đầu đến cuối vẫn giữ nét mặt ôn hòa, thẳng cũng chỉ lẳng lặng nhặt quân cờ về, sau đó bày ván mới, quả thực cứ như người đi những nước hung ác tàn độc trên bàn cờ không phải là y vậy.

Quế Viên cũng nhìn ra gia đang "ức hiếp" phu nhân, trong lòng buồn bực không hiểu hôm qua hai người lại có chuyện gì? Tính tình Hoắc Truy Ân vốn không cam lòng chịu thua kẻ khác, lại bị cái người hoàn toàn chẳng để vào mắt như cầu quan hạ nhục liên hồi, lại không có khả năng đánh trả, nhất thời trong lồng ngực phừng phừng lửa giận, dẫn đến kết cục là: lật úp hũ đựng xuống đất, quân cờ rơi lạch cạch. Hãn làm vậy khiến Thanh Bình đang lái xe giật nảy cả mình, vội vàng dừng xe lại. Thanh Bình vén rèm xe lên, vừa đúng lúc trông thấy phu nhân chỉ tay vào mặt chủ tử, quát âm lên. "Cầu quan, nếu người có ý kiến gì ra ngoài, ta với người đánh một trận, đừng có dùng cái ta không thạo để bắt chẹt!" Hoắc Truy Ân lạnh lùng trừng mắt, chỉ hận không thể lao tới dùng tay chân nói chuyện.

"Phu nhân hiểu lầm rồi, ta nào có ý kiến gì đâu." Tiết Niệm Chung vẫn giữ nguyên thái độ nhẹ nhàng, cúi người xuống nhặt quân cờ.

Cầu quan càng thảm nhiên bao nhiêu, thất bại của hãn càng có vẻ thâm trầm bấy nhiêu. Hoắc Truy Ân một bụng lửa giận, nghĩ xem đường đường là trang nam nhi thân cao bảy thước lại bị ép giả làm nhi nữ, gả cho người ta,

còn bị người ta âm thầm lẩn công khai sỉ nhục. Mẹ nó chứ, ai thích gả mà gả, ông đây không làm nữa! Hắn vung tay nhảy xuống xe, sải bước về, Quế Viên vội vã đuổi theo, bám sát sau lưng hắn, gọi phu nhân, phu nhân liên hồi.

Thanh Bình thấy thế liền kinh hãi, mới thành thân có hai ngày chộc cho phu nhân tức giận bỏ về nhà mẹ đẻ, chuyện này mà truyền về huyện chủ tử còn mặt mũi nào gặp người đời nữa? "Gia, ngài làm thế này..."

Tiết Niệm Chung lại lấy tay đỡ trán mà cười, than thở rằng: "Đây là lần đầu tiên hắn nhìn thẳng vào ta". Thanh Bình nghe mà không hiểu ra sao cả, lại thấy Tiết Niệm Chung bảo: "Quay đầu xe ngựa, đuổi theo đón phu nhân trở lại, ta nghĩ thông rồi."

Thanh Bình đương nhiên không hiểu được Tiết Niệm Chung nghĩ thông chuyện gì, gã vừa nhận lệnh liền quay đầu xe ngay tức khắc. Hai người kia vẫn chưa đi được bao xa, Hoắc Truy Ân tuy rằng biết khinh công, thế nhưng bị Quế Viên quấn lấy, căn bản không thể thi triển được, bởi vậy chẳng mấy chốc xe ngựa chặn được hai người lại.

Tiết Niệm Chung xuống xe, chắn trước mặt Hoắc Truy Ân chấp tay hành lễ, nói: "Xin phu nhân chớ tức giận, Niệm Chung biết sai rồi". Thấy Hoắc Truy Ân vênh mặt lên cao, y lại nói: "Mời phu nhân lên xe, Niệm Chung nhất thời hồ đồ, mong phu nhân thứ lỗi cho, chỉ cần phu nhân hết giận, có đánh mắng thế nào Niệm Chung cũng xin nhận hết".

Hoắc Truy Ân liếc y cái, lầm bầm hừ tiếng, sau đó quay đầu leo lên xe. Người ta nói đến nước này mà còn cố tình gây nữa là thành làm bộ làm tịch mất rồi. Hơn nữa đây cũng không phải chuyện gì to tát, nếu chỉ vì chuyện này mà bỏ về nhà mẹ thì đừng hòng lão già chết tiệt kia mở cửa cho vào.

Xe ngựa tiếp tục lên đường, Hoắc Truy Ân chiếm lại ghế , suốt dọc đường

Tiết Niệm Chung cố gắng lấy lòng hân, hết rót trà lại dâng bánh điểm tâm, khiến Hoắc Truy Ân cho rằng cầu quan bất bình thường.

Trước đó quả thật Tiết Niệm Chung rầy rà gây sự. Đêm hôm qua y trần trọc, lật qua lật lại cả đêm, rồi bởi đến độ ngủ không yên giấc, cứ nghĩ mãi tại sao phu nhân lại là nam nhân được nhỉ? Sao nhạc phụ lại phải lừa gạt y? Y chỉ là tên quan thất phẩm tép riu, gia đình lại không giàu có sung túc, mỗi năm chỉ có chút bổng lộc mà thôi, nếu nhạc phụ chê bai y, có thể từ chối chuyện hôn nhân này, có gì phải để phu nhân về làm vợ y? Nhạc phụ có lời gì khó ra hay chỉ đùa cợt y thôi? Y nghĩ mãi, nghĩ đến tận khi trời sáng vẫn ra được nguyên cố nào, cơn giận ứ đầy trong bụng, được dịp xả ra bàn cờ.

Thế nhưng đợi đến khi cơn tức qua rồi, y lại đột nhiên nghĩ thông mọi việc, nghĩ thông xong lại càng không thể kiềm chế được, cả người hưng phấn hẳn lên. Hoắc Truy Ân là người thế nào? Hân là đại thiếu gia của Hoắc gia, là con trai trưởng! Con trai trưởng là ai? Là nhân vật cực kỳ quan trọng, là trong những người được chọn để kế thừa nghiệp gia đình, là huyết mạch quý giá nhất trong gia tộc! Giờ đây nhạc phụ đem con trai trưởng gả cho y, không phải là người con trai bất kỳ nào đó mà là con trưởng. Điều này có nghĩa rằng nhạc phụ vô cùng xem trọng y, xem trọng đến độ có thể giao con trai trưởng cho y, hành động này còn có ý nghĩa trọng đại hơn cả việc trao cho y tòa Dật Long sơn trang nữa! Tiết Niệm Chung y không phải chỉ là tên quan thất phẩm nhoi, y cũng đồng thời là đấng nam nhi thuần giáo dục tư thực, quanh năm bị quan niệm "Chỉ có phụ nữ và tiểu nhân là khó giáo dục" (1) đầu độc. Nam nhân khác biệt, dù là thiên kim tiểu thư cao quý cỡ nào cũng không bì được, mà nhạc phụ đại nhân lại gả nam nhân cho y, đây là tín nhiệm ông dành cho y, càng là thách thức cho y. Y lao lực cả đời là vì cái gì? Vì không làm nhục danh tiếng của phụ thân, được thế nhân thừa nhận, hành động của nhạc phụ chính là lời giải thích ràng nhất cho sự thừa nhận của ông đối với y! Y tuyệt đối không thể phụ sự tín nhiệm của nhạc phụ, cũng tuyệt đối không thể làm chuyện có lỗi với phu nhân đã

buông bỏ cả gia nghiệp không lờ để lặn lội đường xa về làm vợ y, nhất định y phải cố gắng không ngừng, tiếp tục tiến lên!

(1. Nguyên văn cả câu: "Chỉ có phụ nữ và hạng tiểu nhân là khó giáo dưỡng, gần thì họ khinh nhờn, xa thì họ oán hận". Xuất phát từ thiên Dương Hóa - Luận Ngữ của Khổng Tử.)

Quế Viên ngồi bên cạnh nhủ thầm, sao gia lại thay đổi thái độ với phu nhân nữa rồi? Không giống dè dặt lúc ban đầu, cũng chẳng phải thái độ bạt kiếm giương cung khi này, thân mật mà không mất tôn trọng, săn sóc lại không thiếu lễ nghi, dù cho bị xem thường vẫn tươi cười vui vẻ. Còn thiếu gia trước sau như một, không phải căm hờn thì là lãnh đạm, sắc mặt phiến chán càng lúc càng rõ ràng. Hai người này đúng là một cặp oan gia.

So với các huyện lớn khác, dân cư của huyện thành nơi Tiết gia cư ngụ vô cùng thưa thớt, nhân khẩu chỉ có hơn nghìn hộ, tài nguyên cũng có phần thiếu thốn, không gần sông cũng chẳng kề biển, lại chẳng có nghề phụ nào, là một chốn nghèo xác nghèo xơ. May mà người dân nơi đây hiền lành chất phác, những vụ án nghiêm trọng như phóng hỏa giết người hãm hiếp chưa thấy xuất hiện bao giờ, chỉ thỉnh thoảng nổi lên mấy vụ lật vật bắt chó trộm gà, cũng coi như một mảnh đất thái bình.

Hai ngày trước mới có đội người ngựa khí thế ngút trời đưa của hồi môn tới, ngày hôm nay lại có chiếc xe ngựa phô trương rêu rao điếu qua phố chợ, khiến những người ngoài khỏi xuýt xoa kinh sợ. Lần đầu tiên trong đời Thanh Bình được hưởng thụ nhiều ánh mắt ước ao hâm mộ đến vậy, tâm tình lâng lâng sung sướng, đánh xe ngựa chạy cực nhanh. Vết bầm mặt Tiết Niệm Chung vẫn chưa tan hết, thế nên mãi đến khi xe ngựa vào trong sân Tiết gia, cửa viện đóng lại rồi y mới ló mặt ra. Sau khi buộc ngựa cẩn thận, Thanh Bình liền lao vào trong phòng lớn gào lên ầm ĩ rằng đón được phu nhân về rồi.

Hoắc Truy Ân xốc màn xe lên, ra ngoài xem thử, suýt chút nữa bổ nhào xuống dưới. Tuy biết cầu quan thanh liêm tiền tài chẳng có bao nhiêu, thế nhưng nghĩ lại nghèo đến mức này. Phòng ở tối tăm u ám, ngói lợp nóc nhà phủ kín rêu xanh, có đến vài cánh cửa sổ còn chưa thềm dán giấy, bức tường đất có cảm giác chỉ cần đẩy cái là sụp xuống. Chuồng ngựa... hoá ra chỉ là cái lán cỏ tranh rách tờ rách tả. Quế Viên cũng sững người xe lúc lâu, sau mới từ từ bò xuống khỏi xe, tiện tay kéo luôn Hoắc Truy Ân xuống.

Tiết Niệm Chung tự biết nhà mình cũ nát tồi tàn đến mức nào, hoàn toàn không để bụng kỳ thị của Hoắc Truy Ân. Cái y thấy bối rối nhất lại là

những dải lụa đỏ và đèn lồng đỏ treo kín gian nhà, những thứ này đều chuẩn bị cho lễ bái đường thành thân, thế nhưng hai người bái đường ở Hoắc gia rồi, không thể bái thêm lần nữa được. Đến lúc này y liền thấy hơi hối hận vì đồng ý làm lễ ở Hoắc gia, quả thực không hợp quy củ. May mà ngày về không xác định, nên y cũng không vội vã mời khách khứa.

"Phu nhân, mời đi bên này, chúng ta tới gặp mẫu thân". Tiết Niệm Chung nói với Hoắc Truy Ân còn sừng sốt.

Hoắc Truy Ân hoàn hồn lại, cảm thấy câu quan đúng là quá đổi thần kỳ, đường đường là tri huyện mà có thể nghèo đến cỡ này cũng là một loại bản lĩnh đấy chứ! Đi theo Tiết Niệm Chung tiến vào nhà, phòng ốc tuy rằng cũ nát, thế nhưng không hề hẹp, quả thực ứng với tình huống của huyện này: Đất nhiều, tiền của chẳng bao nhiêu!

Tiết mẫu Long thị tuổi đã tứ tuần, thân thể quanh năm ốm yếu, hai mắt có tật, gần như không trông thấy cái gì, rất ít hỏi đến việc nhà. Trừ Thanh Bình ra, vú Trần là hạ nhân duy nhất trong Tiết gia, chuyên lo việc chăm sóc cho Tiết mẫu, là người rất kiên định, vững vàng. Tiết mẫu vừa được dìu ngồi vào ghế, chuẩn bị gặp mặt nàng dâu mới.

Tiết Niệm Chung dẫn Hoắc Truy Ân và Quế Viên vào trong phòng, quỳ xuống trước mặt Tiết mẫu, nói: "Mẫu thân, hài nhi đưa phu nhân trở về rồi".

"Tốt, tốt, mau để ta xem mặt con dâu." Tiết mẫu nhìn thấy, vươn tay ra định nắm lấy tay nàng dâu mới.

Hoắc Truy Ân đầu tiên là ngẩn ra, đến lúc hiểu ra rồi vội vàng đưa tay cho bà. Tuổi của Tiết mẫu hẳn cũng xấp xỉ mẫu thân hẳn, thế nhưng tình trạng sức khỏe lại chênh nhau như trời với đất, nhất thời khiến hẳn thương xót.

"Vú Trần, mau cho ta nghe, trông con dâu bộ dạng như thế nào?" Tiết mẫu nắm chặt tay của Hoắc Truy Ân, gương mặt lộ ra ý cười hiền từ, đôn hậu.

Hoắc Truy Ân khỏi căng thẳng hẳn lên, chỉ nghe vú Trần tùm tùm cười, đáp rằng: "Cao lớn, trông có vẻ rất khỏe mạnh ạ". Sau đó quan sát thêm bận nữa, nói: "Tay chân to khỏe, thế này tốt quá, làm việc linh hoạt gọn gàng!"

Hoắc Truy Ân quả chỉ muốn tìm cái hốc nào đó mà chui luôn vào, mặt mũi tức khắc đỏ hồng lên, đây là khen ngợi hay trào phúng đây? Quế Viên quỳ ở đằng sau, không nhìn được mà bật cười khe khẽ.

Tiết mẫu nghe vậy lại càng mừng hơn, liền ba tiếng "Tốt". Thân thể bà vốn suy nhược, lão gia gục ngã vì lao lực, trước đã mất rồi, đứa con trai duy nhất là Niệm Chung lại có phần gầy yếu, giờ cuối cùng cũng có được con dâu khỏe mạnh, là chuyện đáng mừng, đáng mừng to! Bà móc từ trong ngực ra đôi vòng phỉ thúy, định đeo cho Hoắc Truy Ân coi như quà gặp mặt, nhưng chẳng ngờ xương tay của hắn thô, loay hoay gắng sức cả nửa ngày trời vẫn đeo vào được, đau đến độ mặt mày Hoắc Truy Ân méo xệch cả ra, lại không dám kêu thành tiếng. Bà thấy cố gắng mãi vẫn không thành công, chỉ đành nhét đôi vòng vào trong tay Hoắc Truy Ân.

"Cảm tạ..." Hoắc Truy Ân , lại phát Tiết mẫu vẫn thiết tha mong đợi, đôi tay đầy những nếp nhăn nắm chặt lấy tay mình, chỉ đành cắn răng gọi tiếng "Mẹ".

Tiết mẫu gật đầu, rất ưng nàng dâu mới, đoạn bà quay sang căn dặn Tiết Niệm Chung: "Chung nhi, con phải đối xử tốt với phu nhân mình đấy".

"Xin mẫu thân cứ yên tâm, nhất định con đối xử tốt với nàng ấy." Y rất mừng khi thấy quan hệ mẹ chồng "nàng dâu" lại hài hòa như thế, vốn y còn lo lắng phu nhân làm cao này nọ, thế nhưng hiển nhiên Hoắc Truy Ân là người vô cùng biết kính già trẻ. Lúc ngồi xe ngựa, y cũng từng cân nhắc

xem có nên nói cho mẫu thân chuyện phu nhân là nam nhi hay không, chuyện này khiến y đến giờ vẫn còn đắm chìm trong cơn hưng phấn, y hy vọng mẫu thân cũng có thể vui vẻ cùng mình. Thế nhưng rất nhanh ý kiến này bị y phủ quyết, bởi vì sự tán thành và khẳng định của thế nhân mà y coi trọng, trong mắt mẫu thân căn bản không sánh được bằng đứa cháu trai! Thế nên y nhất định phải giữ kín bí mật này, tránh ảnh hưởng đến quan hệ nàng dâu mẹ chồng. Ngồi công đường y nhìn thấy quá nhiều cảnh "giao tranh" giữa mẹ chồng và nàng dâu rồi, y không muốn cảnh ấy trình diễn trong chính nhà mình.

Sau khi gặp Tiết mẫu, hai người tới phòng tân hôn. Tiết Niệm Chung vừa bước vào phòng bị đồng rương chình ình ở cửa ngáng cho loạng choạng. Y ngẩng đầu nhìn, thấy cả phòng đầy những chiếc rương lớn màu đỏ, toàn bộ đều là của hồi môn của Hoắc Truy Ân, nhiều đến độ tràn ra tận cửa phòng tân hôn. Chỉ mỗi chiếc giường khắc hoa thêu chiếm mất nửa căn phòng, bày thêm tủ đồ và bàn trang điểm chỉ còn ít khoảng trống để lại. Bên ngoài phòng cũng bày chiếc bàn chạm trổ cực kỳ khoa trương, trong rương chất quần áo, đồ dùng và trang sức.

Tình cảnh này lập tức khiến Hoắc Truy Ân nhớ lại sự thực rằng hắn bị tống khỏi nhà, hơn nữa còn bị gả trong thân phận nữ nhi, không khỏi cáu kỉnh hẳn lên, rất muốn tìm kẻ nào trút giận. Tiết Niệm Chung lẳng lẳng di chuyển rương hòm, đẩy vào trong góc, chuẩn bị chất chúng chồng lên nhau, dọn ra chút không gian. Thế nhưng cái rương lớn đến chừng ấy làm sao y di chuyển nổi, Hoắc Truy Ân nhìn đồng đồ kia liền giận đến sôi gan, nhất quyết không chịu ra tay giúp đỡ, cuối cùng Quế Viên phải gọi Thanh Bình tới mới dọn dẹp xong xuôi.

Ngay sau đó, Hoắc Truy Ân lập tức đuổi Quế Viên và Thanh Bình ra ngoài, an tọa chiếc ghế-hồi-môn của bản thân, gọi Tiết Niệm Chung lại ngồi: "Cầu quan, ta có chuyện muốn với người".

Tiết Niệm Chung vẻ mặt hiền hòa, hỏi: "Phu nhân có gì cản dận?"

Hoắc Truy Ân cũng lười quanh co lòng vòng, hỏi luôn: "Người có thâm thương trộm nhớ ai?"

"Hả?" Tiết Niệm Chung lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, lắc đầu chẳng hiểu ra sao.

"Không có cũng không sao", Hoắc Truy Ân tiếp tục nói: "Ngày mai người gọi bà mỗi tối đây, bảo bà ta tìm cho người một tiểu thiếp".

"Cái gì?" Tiết Niệm Chung kích động đến độ bật ngay người dậy, vội vàng hỏi: "Phu nhân, nàng có ý gì?"

"Chính lời sao ý vậy, tiền biểu ta chi, người không cần phiền não vì vấn đề gì hết." Hãn hoàn toàn không trông cậy gì vào việc cầu quan nghèo kiệt xác có thể chi được tiền ra.

Ai ngờ sắc mặt Tiết Niệm Chung lại sa sầm xuống, giận dữ nói: "Phu nhân, nàng coi Tiết Niệm Chung ta là hạng người gì?!"

Có thể là hạng người gì chứ? Hoắc Truy Ân khẽ hừ tiếng, không phải chính là ngọn nguồn bi kịch cho đời hãn sao, còn có thể là người thế nào nữa?

"Tiết Niệm Chung ta tuy chẳng phải bậc thánh hiền, thế nhưng cũng tuyệt đối không phải hạng đứng núi này trông núi nọ!" Tiết Niệm Chung nện bàn cái, chiếc bàn lớn chạm trổ hoa văn liền rung lên, khí thế ấy khiến Hoắc Truy Ân khòis chớp mắt "Ta nếu lấy nàng, vậy đời này kiếp này chỉ có thể tử là nàng, tuyệt đối không phụ phu nhân!"

Hoắc Truy Ân nghe mà trợn mắt há mồm, lúc lâu sau vẫn không thốt được nên lời. Nếu bản thân là phận nhi nữ, chỉ sợ bị những lời vang dội hùng hồn ấy làm cho cảm động đến độ lệ nóng tràn mi, cảm tạ ông trời tìm giúp cho

mình tướng công tử tế, sau đó yên tâm làm người vợ hiền hết lo nấu cơm lại đến hầm canh. Thế nhưng, hẳn là nam nhân, còn là thiếu chủ Dật Long sơn trang tên tuổi lẫy lừng chốn giang hồ, hoàn toàn không bấu bở gì lời hện thề nhảm chán đó. Thế nên đứng dậy, giơ tay tặng cho người trước mặt cái bạt tai, mắng: "Ta phụ bà nội người ấy!"

Tiết Niệm Chung mới này còn khí thế dạt dào lập tức bị đánh cho xụi lơ cả người, đưa mắt nhìn Hoắc Truy Ân, vẻ mặt tài nào tin nổi. Cũng may Hoắc Truy Ân là nam nhi, thế nên cái tát này bị Tiết Niệm Chung xem như trao đổi qua lại giữa đàn ông với nhau, y nhịn. Nếu phận làm thê tử lại dám đánh quan, dù cho nhà mẹ đẻ có lợi hại thế nào cũng nhất định phải giao cho mẹ chồng "dạy dỗ" một phen! "Phu nhân..."

"Phu nhân cái đầu người, có rắm mau đánh, có lời nói cho nhanh!" Hoắc Truy Ân cảm thấy cầu quan chỉ vô dụng, đầu óc còn rất có vấn đề, nếu cái tát chưa đủ làm y tỉnh ra, không ngại tặng thêm cái nữa.

Kỳ thực điều Tiết Niệm Chung muốn nói là, phu nhân này, bà nội của ta chết lâu rồi, người chết nên tôn trọng, nàng đừng nói lung tung là hơn, nếu bà lại tới dẫn nàng đi mất ta biết làm sao? Thế nhưng y biết nếu mình nói thế chắc chắn đổi được thêm cái bạt tai nữa, bởi vậy mới chữa lại thành: "Phu nhân, ta biết giờ nàng vẫn chưa thể chấp nhận được chuyện mình gả cho gã quan tép riu vô dụng như ta, có điều mong phu nhân niệm tình Tiết Niệm Chung ta một lòng một dạ, cho ta thêm chút thời gian. Đến nước chảy còn có thể đâm xuyên đá cứng, ta tin đôi ta nhất định có thể lâu ngày sinh tình".

Hoắc Truy Ân không phải người thường, Tiết Niệm Chung son sắt thề thốt phen, lại chỉ nghe lọt tai mỗi câu cuối, thế nên kinh hoàng! Lâu ngày sinh tình, lâu ngày sinh tình... lâu ngày... ngày...

Chát! Lại thêm cái bạt tai vang dội, Tiết Niệm Chung bị đánh đến độ cả người chết sững.

"Hạ lưu!" Hoắc Truy Ân chửi ầm lên, sau đó đẩy cửa ra, phất tay áo mất, để lại mình Tiết Niệm Chung chẳng hiểu ra sao, ngơ ngác đứng đực ra trong phòng.

Hoắc Truy Ân nổi giận đùng đùng, lao ra khỏi phòng, gương mặt còn đỏ hơn bôi son, tự nhận đó chính là do bản thân bị Tiết Niệm Chung làm cho tức điên lên. Nghĩ thử mà xem hãn hành tẩu giang hồ bao nhiêu năm, từng giáo huấn vô số Đãng Đồ Tử, bao giờ bị đùa giỡn như thế này chưa? Quả thật, chỉ muốn đánh chết cầu quan cho rồi! Đương nhiên, đời nào để mình bị mấy câu đùa hù dọa chứ, cầu quan ngoan cố chậm tiêu, hãn có đòn sát thủ khác!

Hoắc Truy Ân sai bước về phía gian phòng của Tiết mẫu, lúc gần đến cửa phòng liền cố ý thả chậm bước chân, nhẹ nhàng gõ cửa. Vú Trần ra mở cửa, vừa thấy tức khắc liền cười rạng rỡ, quay sang nói với Tiết mẫu: "Phu nhân ơi, thiếu phu nhân đến thăm bà này".

Tiết mẫu ngồi cạnh bàn, nghe thấy tiếng liền quay người lại, hướng về phía cửa mỉm cười. Hoắc Truy Ân cảm thấy có phần bối rối, bước tới trước mặt Tiết mẫu, chần chừ một lát, sau đó quỳ sụp xuống.

"Con dâu, con làm thế này là sao?" Tiết mẫu nghe thấy tiếng người quỳ xuống, liền vội vàng kéo cánh tay Hoắc Truy Ân lên.

Hoắc Truy Ân chịu đứng lên, e hèm mấy cái, sau đó gọi tiếng "Mẹ...", muốn căn quách lưỡi cho rồi.

"Sao thế con? Có phải Chung nhi bắt nạt con không?" Tiết mẫu biết Hoắc Truy Ân là thiên kim tiểu thư, chịu gả đến nơi thâm sơn cùng cốc này đều là nhờ công đức lão gia tích được, Chung nhi nên quý trọng nâng niu mới phải. "Nếu nó ức hiếp con cứ cho mẹ biết, mẹ mắng nó một trận."

"Không ạ", Hoắc Truy Ân thử dò hỏi, "Con nghĩ... không biết chàng có nên

lấy thêm một người thiếp hay không?"

"Nó dám!" Tiết mẫu quát lên tiếng, nện tay xuống bàn, chén và bình trà mặt bàn nảy cả lên. Hoắc Truy Ân bị tiếng quát này làm cho run bắn, thân thể kìm được mà lui lại phía sau, ngã ngồi xuống đất. Vú Trần liền vội vàng đỡ dậy, sau đó thấy Tiết mẫu thở hổn hển ngừng lại, lại chạy tới vuốt ngực cho bà.

"Mẹ, mẹ đừng kích động..." Hoắc Truy Ân thấy bộ dạng bà như thế, chỉ sợ bà tắt thở mà đi theo chồng.

Tiết mẫu điều hòa lại hơi thở, nghiêm nghị bảo: "Con cứ yên tâm, nếu nó dám làm ra cái chuyện đốn mặt như thế ta đuổi cổ nó ra khỏi nhà họ Tiết!"

Hoắc Truy Ân hô lớn trong lòng: Oan uổng quá, ta lòng hy vọng y nạp thiếp mà! "Chuyện không phải như thế đâu ạ, mẹ..."

Tiết mẫu vươn tay sờ soạng, Hoắc Truy Ân biết ý của bà, liền chủ động đưa tay ra, sau đó thấy bà trào hai hàng lệ, nói: "Con à, mẹ biết con tới nơi này làm dâu là chuyện vô cùng thiệt thòi, tuy Chung nhi chẳng có bản lĩnh gì cao siêu, thế nhưng nó là nam nhân tốt, hết như cha nó vậy, mong con đừng ghét bỏ Chung nhi."

Hoắc Truy Ân còn lời nào để nói. Không phải là hấn chê bai ghét bỏ gì cầu quan, cũng biết cầu quan là người rất tốt, bản thân nếu là nhi nữ nhất định đồng ý ngay, thế nhưng hấn lại là nam nhân! Đợi đến ngày nào đó cầu quan phát hiện ra, phỏng chừng còn muốn giết luôn cả hấn ấy chứ! Bây giờ Tiết mẫu che chở như vậy cũng vì nghĩ hấn là phận nữ nhi, nếu biết được nội tình rồi chắc hận không thể đuổi ngay lập tức!

"Con cứ yên tâm, chỉ cần bà già này còn sống, tuyệt đối không để Chung nhi làm chuyện gì có lỗi với con." Tiết mẩu cố sức nắm chặt lấy bàn tay hắn, hy vọng có thể thông qua hành động này trao cho con dâu viên định tâm đan. (1)

(1. Định tâm đan: Là loại thuốc có thể khiến người ta yên ổn tâm thần.)

Thế nhưng Hoắc Truy Ân lại phiền muộn vô cùng, Tiết mẩu đối xử càng tốt, cầu quan càng nhún nhường, hắn lại càng khổ não. Hoắc Truy Ân thất thế rời khỏi phòng Tiết mẩu, đụng phải Quế Viên tới tìm mình.

"Phu nhân, giờ cũng đã muộn, người sớm trở về phòng nghỉ ngơi một chút." Quế Viên cười hì hì, nói: "Ngày mai gia còn phải lên công đường nữa, cậu đừng để gia phải chờ lâu".

Mặt Hoắc Truy Ân tức khắc đen thui, muốn phát điên, đêm qua mọi chuyện còn chưa nói, cầu quan khốn kiếp lại bắt đầu vọng tưởng đêm nay? Hắn, đường đường là đại nam nhân, sao có thể sa cơ lỡ vận đến mức phải lo lắng mình thất thân trong tay gã cầu quan tép riu kia chứ? Ý thức được tâm tình của bản thân rất không bình thường, liền tích cực điều chỉnh lại, dù gì cầu quan cũng đánh không lại hắn, cùng lắm... cùng y ngủ chung giường! Hoắc Truy Ân khỏi rùng mình ớn lạnh, không phải chưa cùng ngủ chung giường với nam nhân bao giờ, thế nhưng ý nghĩa hoàn toàn khác biệt. Trên danh nghĩa cầu quan là trượng phu của hắn, vốn là người hắn nên ngủ chung giường, thế nhưng y lại là đối tượng hắn không muốn nằm cùng nhất. Bởi vì lúc nằm chung giường với hắn, cầu quan nhất định muốn làm tròn chức trách của trượng phu, thể hiện uy phong của thân thể phái mạnh. Cho dù cầu quan không dám làm bừa trước cái uy của hắn, thế nhưng hắn vẫn không tài nào tha thứ cho việc cầu quan coi mình là nữ nhân để giở trò đòi bại trong tâm tưởng! Không chừng... trong đầu, cầu quan sớm sờ soạng khắp người hắn rồi!

"Mẹ kiếp!" Hoắc Truy Ân càng nghĩ càng thấy uất nghẹn cả người, quyết định trước mắt phải lao về phòng, mặc kệ mọi việc, cứ tấn cho cầu quan một trận rồi sau, phải đánh đến độ ngay cả mẹ ruột cũng không nhận ra được y!

Trong khoảnh khắc đá văng cửa phòng ra, Hoắc Truy Ân cảm thấy có phần áy náy, động tác này quả thực quá có lỗi với bộ trang phục đang mặc, thế nhưng chẳng mấy chốc cảm giác áy náy bị lửa giận nhấn chìm. Ai ngờ khí thế hung hăng càn rỡ của còn chưa kịp trút ra, bị chậu nước lạnh cỡ bự đánh úp thê thảm: Tiết Niệm Chung ngồi chiếc ghế chạm trổ hoa văn vốn là đồ hồi môn của *hắn*, trên mặt chiếc bàn lớn chạm trổ hoa văn có đặt thanh Đạo Thủy Kiếm của *hắn*!

Hoắc Truy Ân kinh hãi lắm, biết ngay con tiểu nha đầu Quế Viên kia ăn cây táo rào cây sung mà, lại dám đem bảo bối của *hắn* giao vào tay cầu quan! Quay đầu lại mới phát ra Quế Viên đã linh mất tự lúc nào, *hắn* hùng hổ sấn tới trước mặt Tiết Niệm Chung, nhìn thấy thanh Đạo Thủy Kiếm bị khóa chặt, cả giận hỏi: "Người cầm kiếm của ta làm gì?"

Tiết Niệm Chung nâng kiếm lên bằng hai tay, cẩn thận đưa cho Hoắc Truy Ân, nói: "Nhạc phụ đại nhân nói đây là vật phu nhân quý nhất, ta trông thấy trên ấy có dính bụi nên lấy ra lau sạch".

Bấy giờ Hoắc Truy Ân mới phát hiện ra vỏ kiếm được lau đến độ không còn hạt bụi, ngay cả khóa sắt cũng được chà đến sáng loáng cả lên. Nhất thời có cảm giác mình vừa nuốt chứng quả trứng gà vào miệng. "Chìa, chìa khóa đâu rồi?"

Tiết Niệm Chung nghe xong liền lộ vẻ khó xử, nói: "Mong phu nhân thứ lỗi, nhạc phụ đại nhân dặn dò, chìa khóa không thể giao cho phu nhân bảo quản."

Ngọn lửa bị dập tắt lại bùng lên lần nữa, Hoắc Truy Ân giật lấy thanh kiếm, đi vào trong phòng. Tiết Niệm Chung thấy bộ dạng giận dữ như thế của hắn, không dám dây vào. Y chịu giao chìa khóa ra phu nhân rồi đi ngay đúng không, đến lúc đó bảo Tiết Niệm Chung y phải tới đâu tìm đây?

Hoắc Truy Ân hất bay giày, bò lên thứ hoành tráng nhất trong đám của hồi môn: Chiếc giường lớn khắc hoa. Hắn xoay Đoạn Thủy Kiếm một vòng, cuối cùng đặt xuống giữa chiếc giường, hung hăng nói: "Lấy Đoạn Thủy Kiếm làm ranh giới, người mà dám lấn sang là ta chém!"

Tiết Niệm Chung nghe thế liền ngẩn người ra, còn chưa kịp hỏi kỹ càng đã thấy Hoắc Truy Ân ngã người xuống ngủ. Đây là... mời y lên giường sao? Tiết Niệm Chung không khỏi hé nụ cười, thực ra y đã sớm chuẩn bị tinh thần ngủ đất trường kỳ rồi, không ngờ lại có thể giành được quyền ngủ trên giường nhanh đến vậy. Tuy rằng chỉ nằm bên cạnh mà thôi, thế nhưng cũng đủ để y tràn trề tin tưởng vào cuộc sống phu thê trong tương lai.

Chương 11: Lộng xảo thành chuyên

Tảng sáng, Quế Viên tới gọi Hoắc Truy Ân dậy, từ trước tới giờ lúc nào đại thiếu gia cũng ngủ thoải mái chán chê mới thềm rời giường, nay đột nhiên bị người ta cắt ngang giấc, tinh thần vô cùng uể oải, lười nhác nói: "Dậy sớm thế làm gì, cũng có chuyện gì đâu". Hắn thò tay lần mò thanh Đoạn Thủy Kiếm đặt giữa tấm đệm, vẫn còn nguyên, vị trí cũng không thay đổi, thế mới yên tâm ngã người lại xuống giường.

Quế Viên lại kéo lên, nói: "Thiếu gia, cậu nghĩ bản thân vẫn còn là thiếu gia đấy à! Cậu về làm vợ người ta rồi, ai bảo không có chuyện gì, chuyện nhiều như núi kia kìa! Sáng sớm mỗi ngày cậu phải hầu hạ gia thức dậy, sau đó chuẩn bị cơm sáng, tiễn gia ra cổng, còn phải thỉnh an lão phu nhân, hầu hạ lão phu nhân, kiêm luôn việc chuẩn bị bữa trưa và bữa tối, đợi đến khi gia trở về còn phải hầu hạ nữa."

Cơn buồn ngủ của Hoắc Truy Ân thoáng cái bị quét bằng sạch, trợn mắt há mồm ra mà nhìn Quế Viên, chỉ thấy tiểu nha đầu kia lại nói: "Cậu ơi, phu nhân đâu có dễ làm như thế, cũng vì gia thương cậu, tự mình thức giấc, để em gọi cậu dậy. Lấy vợ rồi còn phải tự mình rời giường, chuyện này truyền ra ngoài cậu bảo gia còn mặt mũi đâu mà gặp người ngoài?"

"Mẹ nó!" Hoắc Truy Ân nổi xung thiên, đế chân trần mà nhảy xuống giường, muốn hầu hạ cầu quan ư? Hắn muốn chết, chết đi! Quế Viên ấn Hoắc Truy Ân ngồi xuống, giúp hắn xỏ chân vào đôi giày thêu hoa có kích cỡ thuộc hàng đặc biệt, không ngờ đại thiếu gia lại đứng trong cơn khó ở, hất văng giày ra. "Mang nam trang ra đây, hôm nay bản thiếu gia không giả nữ!"

Quế Viên nghe thế mà giật nảy cả người, vội vàng nói: "Thiếu gia, cậu điên rồi sao?"

"Sợ cái gì, ta ra ngoài loanh quanh một chút, không bị người ta phát hiện đâu." Hoắc Truy Ân trong lòng đã quyết, bắt đại nam nhân như hắn ở nhà làm bạn với mẹ chồng mới là lấy mạng hắn!

Quế Viên hết cách, chỉ đành lục bộ nam trang từ trong chiếc rương lớn đựng của hồi môn ra, Hoắc Truy Ân quen tay tự mặc đồ vào, sau đó lại bảo Quế Viên chải đầu cho mình, Quế Viên vừa buộc tóc vừa nghiêm túc nói, "Thiếu gia, nhất định em phải đi cùng cậu mới được".

Hoắc Truy Ân không mấy vui vẻ: "Một tiểu nha đầu như người theo ta bất tiện lắm không phải sao?"

"Em có thể đổi nam trang!" Thái độ của Quế Viên vô cùng kiên định, nói: "Cậu mà không dẫn em đi, em... nói với lão phu nhân chuyện cậu trốn ra ngoài!"

Làm con dâu không ai không sợ mẹ chồng, Hoắc Truy Ân cũng chẳng là ngoại lệ. Sau khi chuẩn bị đầu vào đấy, Quế Viên trong trang phục của tiểu tư lén ra ngoài sân, sau khi chắc chắn không có ai rồi mới ngoắc tay ra hiệu cho Hoắc Truy Ân. Vì đảm bảo mọi chuyện không xảy ra sai sót, Hoắc đại thiếu gia quyết định không đi bằng cửa mà leo bằng đường tường. Bức tường đất con con căn bản thể làm khó được Hoắc Truy Ân, chỉ thấy nhanh chân lẹ tay leo lên tường, thấy bên ngoài cũng chẳng có ai, liền thò chân qua.

Thế nhưng Hoắc đại thiếu gia quen sống an nhàn sung sướng tính sai một chuyện. Hẳn cứ cho là tường trong khắp thiên hạ này đều giống tường ở Dật Long sơn trang, quên mất nơi này là nhà của cầu quan. Nhà của cầu quan lại nghèo xơ nghèo xác, thế nên bức tường này chẳng hề chắc chắn chút nào! Đến lúc phát ra bức tường có dấu hiệu lung lay - lúc này hẳn đang trong tư thế cưỡi tường - không kịp tránh thoát, cùng bức tường đổ xuống.

Rầm!

"Mẹ kiếp!" Hoắc Truy Ân bò dậy từ đống gạch vụn, miệng mồm toàn bụi đất, phun phì phì. Biết thế này dùng khinh công bay ra ngoài từ khuya rồi, mặc người bên ngoài có bị dọa chết khiếp hay không! Hẳn đập đập lên viên gạch dưới đất cho hả giận, viên gạch nát bấy.

"Thiếu gia, cậu sao chứ?" Chuyện ra như thế lại tiện cho Quế Viên, nàng chạy ra qua khe tường sụp ban này, vội vàng đưa tay phủ bụi cho thiếu gia.

Thương tích không có, Hoắc Truy Ân chỉ cảm thấy lửa giận bốc lên, nói: "Còn võ làm gì nữa, mau chạy thôi!". Tiếng động lớn như thế, nhất định có người tới ngay cho mà xem!

Hai người co giò chạy, chưa được mấy bước nghe tiếng chửi đổng của vú Trần vọng tới: "Thằng ranh chết tiệt nhà ai, lại làm đổ tường nhà bà rồi?"

Lại? Lại! Lại!!! Hoắc Truy Ân nghiêng răng nghiêng lợi, câu quan chết tiệt nghe mãi cũng chẳng biết đường sửa tường cho tử tế!

Chủ tớ hai người lườn lách mãi đến lúc mặt trời đứng bóng, nếm thử ít đồ ăn vặt, thế nhưng dù sao huyện nghèo vẫn cứ là huyện nghèo, không có gì để du ngoạn hết, có rất nhiều chỗ thua cả Dật Long sơn trang. Hoắc Truy Ân chẳng mấy chốc liền hết hứng, trong lòng nghĩ thà về nhà hiếu thuận mẹ chồng đổi lấy tiếng thơm còn hơn. Nghĩ thế rồi liền định bụng trở về, sau khi mua mấy thứ đồ bổ xong là giục Quế Viên ngay.

Thế nhưng đúng vào lúc này, thấy góc phố đằng kia nhốn nháo cả lên, âm thanh cầu cứu truyền tới. Hoắc Truy Ân vốn có tấm lòng hiệp nghĩa, nghe thế sao đứng yên cho được, tức tốc lao tới xem rốt cuộc là chuyện thế nào, chuẩn bị "giữa đường thấy chuyện bất bình chẳng tha". Quế Viên kéo cũng không kéo được, đành lút cút bám theo sau. Chỉ thấy một thanh niên què quặt luôn mồm kêu khóc úp người đất, bị một người nam nhân mặc trang phục của bổ đầu, áo đen mũ đỏ, dõn vào trong góc.

"Cứu mạng, quan sai đánh người!" Thanh niên què quặt kia nước mắt chan hòa, âm thanh khản đặc, cái chân lành lặn cố sống cố chết nhích về phía sau.

Đam người vây quanh lại chẳng ai dám ra mặt. Hoắc Truy Ân bình sinh hận nhất những kẻ ỷ mạnh hiếp yếu, liền quát to một tiếng: "Dừng tay!"

Bồ đầu kia quay mặt lại nhìn, trông thấy công tử tuần ăn mặc giản dị nhưng bụi đất đầy người, liền hỏi: "Xin hỏi công tử có gì chỉ giáo?"

Hoắc Truy Ân còn chưa kịp lên tiếng đáp lời, thanh niên què quặt kia lại kêu gào: "Xin đại hiệp cứu mạng, gã quan sai này tâm địa vô cùng độc ác, muốn dồn tôi vào chỗ chết!"

"Đừng có nói xằng!" Bồ đầu liếc xéo gã một cái, lại nói với Hoắc Truy Ân: "Xin công tử đừng cản trở ta phá án."

Hoắc Truy Ân làm việc lỗ mãng, hỏi bồ đầu: "Người này gây ra chuyện gì?"

"Đại hiệp, tôi chẳng qua chỉ làm ăn buôn bán, không lo nổi khoản tiền biếu, liền bị bọn họ tịch thu dụng cụ mưu sinh, còn muốn bắt tôi vào lao ngục, oan uổng quá!" Gã què khóc đến độ tối trời sầm đất.

Mẹ kiếp, thế còn công lý ở đâu? Hoắc Truy Ân không khỏi giận dữ, lấy việc công mưu lợi riêng, chỉ riêng việc người tay chân lành lặn ức hiếp kẻ tàn phế què quặt đủ khốn nạn lắm rồi! Quế Viên chỉ nhìn ánh mắt biết thiếu gia chuẩn bị ra tay, vội vàng ngăn lại, nói: "Thiếu gia, cậu điên rồi, người đó là thủ hạ của gia!". Quế Viên thôi, lời này vừa thốt ra lại càng làm cơn giận trong lòng Hoắc Truy Ân sôi sục, cầu quan không chỉ ngoan cố cứng đầu, còn dung túng thủ hạ dưới tay hoành hành làm việc ác, cũng nên đánh cho trận nhớ đời!

"Vị công tử này, xin chớ hồ đồ..." Lời của bồ đầu còn chưa hết, chỉ nghe thấy gã "ui da" tiếng, mũi trúng ngay đòn của Hoắc Truy Ân, đánh đến độ

gã giật lùi liên tục. Tuy rằng thân là bố đầu gã cũng có chút võ nghệ trong người, thế nhưng làm sao bì được với giang hồ cao thủ thân kinh bách chiến như Hoắc đại thiếu gia? Hoắc Truy Ân lại nện thêm cước nữa, lập tức đập cho gã xụi lơ trên mặt đất.

Đương nhiên Hoắc Truy Ân vẫn chưa đánh đã tay, chẳng qua vì còn phải giữ gìn sức lực để về dạy dỗ cầu quan nên không tiếp tục. Quay đầu lại đã phát hiện ra thanh niên què kia biến đâu mất hút, Quế Viên cũng không chú ý y bỏ chạy lúc nào, ngay cả quần chúng vây xem cũng tản cả đi. Tuy rằng Hoắc Truy Ân cảm thấy có chút xiu mất mát vì không nhận được reo hò ủng hộ, thế nhưng chẳng mấy chốc phấn chấn trở lại, bởi vì còn chờ về xử lý cầu quan!

Thế nhưng cũng không biết là do số của cầu quan quá đỏ hay đời Hoắc đại thiếu gia quá đen, đợi đến khi hần cần thận len lén vào nhà qua đường cửa sau, đổi lại trang phục nữ, mang theo thuốc bổ thăm hỏi Tiết mẫu, trời tối đen như mực rồi mà vẫn chưa thấy cầu quan mò về. Cái thứ lừa giận ấy mà, nhất định phải đánh nhanh thắng nhanh mới được, hoãn mấy canh giờ nó liền xẹp mất, đợi đến khi cầu quan trở về, chỉ hóa thành tiếng hừ lạnh.

"Phu nhân, hôm nay việc công bề bộn, ta trở về trễ." Tiết Niệm Chung mặt mũi vô cùng tiêu tụy, trông thấy Hoắc Truy Ân biểu cảm lạnh lùng vẫn cố giữ vẻ mặt tươi cười.

Quế Viên rót cho y chén trà nóng, hỏi: "Gia, có chuyện gì mà ngài lại bận rộn như thế?"

Tiết Niệm Chung lập tức thở dài một tiếng, nói: "Haizzz, Thái bố đầu không biết bị kẻ nào gây thương tích".

Quế Viên sững người, lén lút đưa mắt nhìn Hoắc Truy Ân, đại thiếu gia nhà nàng lại hừ lạnh thêm tiếng nữa. "Không phải chứ, sao lại có người dám

đánh bố đầu?", Quế Viên cười giả lả, trong lòng chột dạ vô cùng, rót thêm chén trà nữa đưa cho Hoắc Truy Ân.

Tiết Niệm Chung bất đắc dĩ lắc đầu, đáp: "Thái bố đầu bị hai tên côn đồ đả thương trong lúc phá án".

"Côn... côn đồ?" Hoắc Truy Ân vốn định kết thúc mọi chuyện tại đây, tha cho cậu quan con đường sống, ngờ lại bị người ta bảo là hạng côn đồ, lửa giận bắt đầu bốc lên: "Đám quan lại các người, bị đánh liền bảo người ta là côn đồ, cũng chẳng nhìn lại xem bản thân có lỗi hay không!"

Tiết Niệm Chung buồn bực than một tiếng: "Lúc đó Thái bố đầu truy bắt Lý què, sao lại có lỗi được?"

"Gã đuổi bắt người ta làm gì?"

"Lý què suốt ngày giở trò lừa lọc trong huyện, bà con bị gạt đến mấy chục người, tiếng oán than dậy lên bốn phía. Hôm nay Thái bố đầu cuối cùng cũng bắt quả tang Lý què giở trò lừa đảo, liền bảo đám bố khoái chuyển những thứ đạo cụ giả thần giả quỷ của về nha môn, tự mình đuổi theo truy bắt, ai dè lại bị đám côn đồ không biết Lý què từ đâu tới đánh trọng thương."

"..."

Mẹ, mẹ nó. Hoắc Truy Ân nghe mà xanh cả mặt, mặt mũi Quế Viên cũng trắng bệch cả ra, ngay cả thở mạnh cũng không dám.

Tiết Niệm Chung lại than một tiếng, nói: "Đáng thương cho Thái bố đầu, trong nhà chỉ có tiểu muội tuổi còn non nớt, cả gia đình chỉ dựa vào mình hẵn mà thôi". Sắc mặt Hoắc Truy Ân lại càng tẻ hơn, Tiết Niệm Chung phát giác ra, lo lắng hỏi: "Phu nhân, nàng làm sao thế? Sắc mặt nàng tẻ quá".

"... Ta ra sân dạo chút."

"Em, em, em cũng đi."

Quế Viên vội vàng theo đuôi Hoắc Truy Ân ra khỏi phòng. Tiết Niệm Chung cũng không nói thêm gì nữa, để hai người rời đi, tự mình nâng chén trà lên nhấp ngụm, mím môi tủm tỉm cười.

Trong sân, chủ tớ hai người tới lui quanh giếng nước, người tâm tình buồn bực, kẻ sốt ruột không yên.

"Thiếu gia, làm thế nào bây giờ?"

"Nôn nóng làm gì, đợi ngày mai nghe ngóng xung quanh rồi nói tiếp, ta không tin lời của cậu quan!" Hoắc Truy Ân cố sức thuyết phục chính bản thân mình, ra giờ nhớ lại tình hình ban sáng cũng thấy lời cậu quan có lý. Lúc đó cũng hoài nghi, thế nhưng vốn có thành kiến với cậu quan, bởi vậy nhìn thủ hạ của y cũng thấy ngứa mắt theo, lại nghĩ quan sai chẳng có kẻ nào là người tốt, tiện tay giáo huấn, ai mà ngờ được chuyện lại thành ra thế này?

Chương 12: Mất bò mới lo làm chuông

Đêm hôm đó, Hoắc Truy Ân trần trọc thao thức mãi, lật người qua lại, đánh thức cả Tiết Niệm Chung. Y quan tâm hỏi xem có phải hẳn có tâm sự gì không, kết quả chỉ đổi lại được tiếng "Cút!". Tiết Niệm Chung cũng chẳng thấy bực mình, y bắt đầu kể chuyện để dỗ đại thiếu gia ngon giấc, kể từ lễ

thói tập tục trong vùng đến tổ tiên gia tộc, rồi lại kể từ lúc đỗ đạt công danh đến bắt gian phá án. Nói tóm lại, y khéo léo lồng ghép cuộc đời vĩ đại khiến người người cảm động của Thái bố đầu vào trong câu chuyện mà thần không biết quý không hay. Hoắc Truy Ân nghe đến nỗi thiếu chút nữa sứt sùi rơi lệ, cảm thấy bản thân đúng là kẻ tội ác tà trời, cứ thế ngậy ngốc mãi đến khi sáng sớm hôm sau, khi Quế Viên bước vào hầu hạ cầu quan rồi giường.

Đợi cầu quan rồi, Hoắc Truy Ân mặt mày tiều tụy mới ngồi dậy, sai Quế Viên múc chậu nước lạnh vào cho rửa mặt. Quế Viên biết hôm nay hẳn cũng phải ra ngoài, liền hỏi phải chuẩn bị trang phục thế nào, đại thiếu gia bị nước lạnh làm cho tỉnh cả người, ngấm nghĩ hồi, rất tình nguyện thốt ra hai chữ "nữ trang". Quế Viên nghe thế liền kích động không thôi, lục quần áo và trang sức ra. Có điều chỉ lát sau đại thiếu gia hối hận không thôi vì để cho Quế Viên "tự tung tự tác". Hẳn lo lắng bị người ta nhận ra, thế nên mới cho phép nàng dậm nhiều phấn hơn một chút, kết quả bản thân liền bị coi như cục bột nhào mà vò tới vò lui, cuối cùng nặn ra một con quái.

"Thiếu gia, trông đẹp lắm mà, cậu đừng có lau!" Quế Viên mơ đến cảnh này lâu lắm rồi, thấy đại thiếu gia giơ tay lau phấn, không khỏi xót hết cả ruột.

Đẹp cái đầu người! Nếu không phải lo lắng tới chuyện "đánh nát cái gương, ba năm liền xui xẻo", chắc chắn Hoắc Truy Ân quăng cái gương đi rồi. Hắn hậm hực thò tay lên mái đầu cảm chi chút những trâm, rút ra đến năm sáu cái, rồi gỡ bằng sạch mấy thứ linh tinh trên quần áo xuống, bực bội bảo: "Lần sau còn dám làm thế này nữa là ta bán quách người đi đấy!"

Quế Viên le lưỡi, chỉnh trang lại y phục cho đại thiếu gia, sau đó theo thỉnh an Tiết mẫu. Hoắc đại thiếu gia tuy thường làm mặt lạnh với cầu quan, thế nhưng đứng trước Tiết mẫu lúc nào cũng ngoan ngoãn hiền lành, còn rất săn sóc và hiếu thuận, được Tiết mẫu thương vô cùng.

Tiết mẫu nghĩ thấy người có mùi son phấn, hoàn toàn khác hẳn so với mấy ngày trước liền hỏi: "Con muốn ra ngoài sao?"

Hoặc Truy Ân bị hỏi thế liền ngẩn người, lúc buồn bực, vú Trần lại tiếp lời: "Hôm nay thiếu phu nhân trang điểm xinh đẹp quá, người định ra ngoài ư?"

Lời này ra khiến Hoặc Truy Ân chỉ muốn nện cho Quế Viên một trận, trang điểm xinh đẹp như thế này mà ra khỏi cửa, không phải cố ý muốn người ta dèm pha dị nghị hay sao? Hẳn chỉ còn cách ép giọng mình xuống, trả lời: "Mẹ, con muốn ...", đột nhiên trong lòng dậy lên một nỗi kích động vô cùng mãnh liệt, chỉ muốn đâm đầu vào đâu mà chết quách cho rồi, "...đến chỗ phu quân một chút xem sao".

Tiết mẫu nghe thế vui mừng lắm, đôi vợ chồng son quen biết chưa lâu, tìm hiểu về nhau nhiều một chút là chuyện tốt, thế là bà không những không ngăn cản, còn cổ vũ hết lòng. Bởi vậy sau khi ăn xong bữa sáng, Hoặc Truy Ân liền dẫn theo Quế Viên, quang minh chính đại đi ra khỏi cửa.

Chủ tớ hai người tới chỗ xảy ra chuyện ngày hôm qua, Hoặc Truy Ân bảo Quế Viên tìm người hỏi thăm xem nhà Thái bố đầu ở chỗ nào. Nàng không hiểu đại thiếu gia muốn làm gì, chỉ vâng theo lệnh, tìm được chủ sạp hàng ngày hôm qua cũng có mặt tại đây.

Chủ sạp hàng vừa nghe hỏi về Thái bố đầu liền bô bô luôn: "Tiểu cô nương, tìm Thái bố đầu hả? Ngài ấy sống ở phía đông thành, cứ qua bên đấy hỏi thăm là được, ai cũng biết cả! Thái bố đầu là người tốt, haizzz, chỉ tiếc thói đời người tốt không được đáp đền. Ngày hôm qua chính ở chỗ này bị côn đồ đánh trọng thương, lúc này ở nhà tĩnh dưỡng, đến vừa khéo có thể gặp được".

Hoặc Truy Ân đứng cạnh nín thinh, vẻ mặt rất khó coi. Quế Viên cảm ơn

người kia xong liền hỏi có muốn tới phía đông thành xem thử không , lập tức bị gạt phắt đi: "Đi... tìm cầu quan". Hoắc Truy Ân ném lại câu nói liền nhấc chân rời đi, Quế Viên vội vàng vàng chạy theo sau.

Đến cả nha môn của huyện cũng phảng phất cảm giác túng thiếu, cơ sở vật chất đều khá cũ kỹ, thế nhưng lại quét dọn rất sạch sẽ, chỉnh tề. Chủ tớ hai người vừa bước vào thấy tạp dịch chạy ra nghênh tiếp, hỏi hai người tới có chuyện gì.

Quế Viên cười khanh khách bảo: "Tiểu ca, phiền người báo cho đại nhân một tiếng, nói với ngài ấy phu nhân tới rồi".

Tạp dịch đầu tiên là kinh hãi, sau đó liền kích động đáp rằng: "Được, được!", xong liền chạy vào, thế nhưng mới được hai, ba bước thấy vòng trở lại, nói: "Xem tiểu nhân hồ đồ chưa kìa, phu nhân, mời người vào trong".

Khóe miệng Hoắc Truy Ân co rúm lại, hậm hực vào bên trong, thế nhưng tạp dịch trông thấy vậy liền cho rằng hẳn rất cao quý, rất kiêu kỳ, trong lòng nghĩ: Nghe đại nhân lấy thiên kim đại tiểu thư, nhà mẹ đẻ vô cùng lợi hại, quả nhiên không sai!

Vào trong nội đường rồi, Hoắc Truy Ân liền ngồi xuống ghế chờ, chẳng bao lâu trông thấy Tiết Niệm Chung mặc bộ quan phục thất phẩm vội vàng bước ra.

"Phu nhân." Tiết Niệm Chung vẫn khách khí như cũ, chỉ phát giác ra hôm nay Hoắc Truy Ân ăn mặc, trang điểm vô cùng xinh đẹp, dặm phấn trắng ngần, như tạc ngọc mà ra, hương thơm phảng phất, trong nét đoan trang lộ ra vẻ diễm lệ yêu kiều. Y vội vàng thu đường nhìn lại, không dám trông lâu, chỉ sợ lại khiến người ta ghét bỏ. Hoắc Truy Ân cũng chẳng biết phải mở miệng thế nào, lúc sau mới nói: "Người, chỗ này của người cũng chẳng có mấy mống người nhỉ?"

Tiết Niệm Chung trả lời: "Từ trước đến giờ vùng này vốn thái bình, chỉ có việc vặt là tương đối nhiều, không cần nhiều thuộc hạ làm gì. Có điều lần này Thái bố đầu bị thương, cũng khiến ta có phần đau đầu".

"Bị thương... bị thương có nặng không?"

"Không, ta cho phép nghỉ một tháng để tĩnh dưỡng đàng hoàng rồi."

Hoặc Truy Ân vẫn thấy vô cùng áy náy, lại bảo: "Người trong nhà Thái bố đầu chỉ có tiêu muội, vậy..."

"Phu nhân không cần lo lắng, tiền thuốc men, tiền sinh hoạt ta cấp đủ rồi." Tiết Niệm Chung cười, nói thêm: "Phu nhân có tấm lòng nhân hậu, nếu vẫn không yên tâm có thể để Quế Viên cô nương tới đó xem sao".

"Không cần, người thu xếp là được rồi." Nếu bị người ta nhận ra thì làm thế nào? Hoặc Truy Ân vẫn cảm thấy hổ thẹn trong lòng, nói: "Nếu có việc gì cần giúp người có thể bảo ta".

"Chuyện này..." Nếu Hoặc Truy Ân là phận nữ, chuyện này y không những phải cự tuyệt, còn cần phải giáo huấn hẳn biết an phận thủ thường, thế nhưng hẳn là nam tử, điều này khiến Tiết Niệm Chung phải do dự chần chừ.

Hoặc Truy Ân cứ nghĩ y lưu tâm mình là thân nhi nữ, liền bảo: "Võ nghệ của ta không tồi, hẳn có thể giúp được người, nếu người để ý thân phận của ta, vậy để ta mặc nam trang cũng được".

Tiết Niệm Chung nghe vậy liền dao động, y nghĩ phu nhân mặc nữ trang có phong thái lay động lòng người như thế, nếu khoác nam trang lên còn oai hùng lắm liệt đến mức nào? "Cũng không phải là được...", y ngẫm nghĩ, sau

đó nói: "Hiện giờ ta vẫn còn hai bồ khoái, thường ngày cũng không có án gì lớn, hẳn cũng đủ dùng, nếu có tình huống đột ngột phát sinh sẽ làm phiền phu nhân sau".

"Được, người cứ nói một tiếng là xong, người gọi lúc nào ta tới lúc ấy." Hoắc Truy Ân đáp vô cùng dứt khoát lại ngồi thêm lúc nữa, sau đó mới dẫn Quế Viên trở về nhà.

Đợi đến khi người rồi, tạp dịch lại "lên sân khấu", gã chạy tới, lảng vảng quanh người Tiết Niệm Chung. Gã họ Đỗ, tuổi còn khá trẻ, mọi người trong nha môn đều gọi gã là Tiểu Đỗ. "Đại nhân, Thái bố đầu vết thương của ngài ấy không nặng, nghỉ ngơi ba ngày là ổn rồi, cần gì tới một tháng đâu."

Tiết Niệm Chung cười khẽ, bảo: "Người bảo với hẳn rằng không sao hết, cứ yên tâm nghỉ ngơi đi. Thường ngày đã vất vả rồi, khó có được cơ hội nghỉ ngơi, cố gắng mà tận hưởng".

"Dạ." Tiểu Đỗ rất đồng ý, Thái bố đầu ngày ngày bên ba mệt nhọc, khó được nghỉ ngơi một lần. "Đại nhân, chúng ta bắt được kẻ đánh Thái bố đầu bị thương không ạ?"

Tiết Niệm Chung xoa cằm, nói: "Là bắt không được".

"Hôm qua lúc Thái bố đầu được khênh trở về, người vừa nghe lời miêu tả bảo tên hung thủ này không bắt được, trong chuyện này có nội tình gì ạ?", Tiểu Đỗ hỏi, cực kỳ tò mò, "Đại nhân ngài cho nói tiểu nhân biết đi".

Tiết Niệm Chung gõ đầu gã một cái, nói: "Tất cả các người cùng xông lên cũng đánh lại người ta, bắt kiểu gì đây?". Tiểu Đỗ lộ ra vẻ mặt kinh hãi, lại nghe Tiết Niệm Chung bảo: "Hơn nữa, ta cũng không dám bắt".

Chương 13: Dừng dao mổ trâu cắt tiết gà

Tuy rằng Hoắc Truy Ân tỏ ý chờ lệnh bất cứ lúc nào, Tiết Niệm Chung cũng rất muốn kéo hẳn vào tăng sức mạnh đội ngũ, thế nhưng ở cái nơi thâm sơn cùng cốc này, trộm con gà bắt con chó cũng coi như án lớn, vậy đâu đâu ra vụ nào kinh thiên động địa cần đại thiếu gia tự mình ra mặt? Đương nhiên, cũng có những vụ án mà bố khoái phải bó tay, ví như nhà Lý nhị nương bị mất con lợn nái con, đâu thể nào để đại thiếu gia tìm được, đúng không nào...

Tiết Niệm Chung trong lòng khó xử, Hoắc Truy Ân lại chẳng hay biết, suốt ba ngày trời hầu mẹ chồng uống trà, nói chuyện phiếm lại khổ não xem bữa sau nên ăn món gì. Hiện giờ cái gia đình này về tay hẳn quản lý, mỗi bữa nấu mấy món, nấu món gì, có nên hầm canh hay không đều do hẳn quyết định, nguyên liệu không được vượt quá số tiền định trước, món ăn phải là món vú Trần và Quế Viên nấu được, còn phải cân nhắc tới khẩu vị của từng người. Mới đầu Hoắc đại thiếu gia còn cẩn thận nghiên cứu một hồi, thế nhưng được hai lần liền thấy phiền muốn chết, vừa trông thấy Quế Viên tới hỏi bữa sau ăn cái gì là chỉ muốn đá văng nạng khỏi cửa.

"Thiếu gia, đây là trách nhiệm của cậu mà", Quế Viên cường điệu: "Gia lo đối ngoại, cậu lo đối nội, mọi chuyện trong nhà đều về tay cậu hết".

Đầu Hoắc Truy Ân hoa lên, làm vợ người ta sao mà khó thế này? "Được rồi, mời đầu bếp về đây, mọi người đều nhẹ nhõm."

"Sao thế được? Vượt quá số bạc chi tiêu rồi." Quế Viên phủ quyết ngay lập tức.

Quả tình Hoắc Truy Ân không tài nào hiểu được có gì vị quan huyện này lại có thể nghèo đến thế này? Cứ cho là y thanh chính liêm minh, chỉ dựa vào bổng lộc còm cõi mà sống qua ngày, cũng không đến mức ngay cả đầu bếp cũng không mời được chứ? "Người cứ chọn bữa một món trang sức nào đó mà bán đi, sau đó mời đầu bếp về."

"Thiếu gia, cậu làm bậy quá!" Quế Viên giậm chân bình bịch, nói: "Nếu biết cậu vừa đến nhà chồng không bao lâu đã bán của hồi môn thì người ta nhìn cậu thế nào? Gia cũng không ngẩng đầu lên được mất".

Nếu không phải tiền trong tay đều đưa hết cho cầu quan thăm hỏi Thái bố đầu, hãn cũng đâu đến nỗi phải "nhớ thương" đến đồng của hồi môn. Hoắc Truy Ân quả thực hận lão cha khốn nạn của mình muốn chết, đặt mua của hồi môn xa hoa như thế, ấy vậy chẳng mà đưa cho hãn chút bạc nào cả. Hãn cam chịu nghĩ, thà ở với cầu quan còn hơn phải nghĩ tiếp thực đơn! Thế là buổi tối ngày hôm đó, Hoắc đại thiếu gia liền kháng nghị với cầu quan.

"Phu nhân, ta biết bản lĩnh nàng cao, thế nhưng quả thực không cần nàng ra mặt mà." Tiết Niệm Chung thành khẩn trả lời.

Hoắc Truy Ân chỉ cảm thấy cầu quan qua quýt cho có lệ, rõ ràng y muốn hãn giống nữ nhân ngoan ngoãn giữ nhà làm cơm hâm canh chăm con chăm cái. Mẹ nó chứ, hãn muốn dùng hành động để đáp trả cầu quan: Nằm mơ!

"Phu nhân, nếu phu nhân không tin ngày mai theo ta lên công đường xem là biết thôi", Tiết Niệm Chung bất đắc dĩ nói, lại vừa đúng với ý muốn của Hoắc đại thiếu gia.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Niệm Chung vừa mở mắt ra liền phát hiện Hoắc Truy Ân không còn ở trên giường, chỉ còn mình thanh Đoạn Thủy Kiếm

nằm giữa chần ngang. Y vèn màn ra chuẩn bị xuống giường, liền giật mình trông thấy nam tử ngồi ở gian ngoài! Khoảng cách quá xa nên y không trông ra mặt mày, chỉ thấy đối phương một thân áo xanh. Người kia thấy y tỉnh dậy liền đứng dậy tiến lại gần, bước chân nhẹ nhàng mà hào hùng khí phách, thân hình cao gầy rắn rỏi. Hắn bước lại gần y mới thấy, người này mặt như thoa phấn, đầu mày tựa kiếm, trong ánh nhìn ngấp vẻ ngạo mạn và khinh rẻ, vừa nhìn liền thấy giống đại thiếu gia không học vấn không nghề nghiệp do gia đình giàu sang nào đó nuông chiều mà ra.

"Tỉnh rồi à? Vậy đi thôi", đại thiếu gia mở miệng, ràng chính là giọng của Hoắc Truy Ân.

Tiết Niệm Chung trông mà há hốc cả mồm, rầm một tiếng, thân thể vừa ngã ra liền rớt từ giường xuống. Hoắc Truy Ân thấy vẻ bất ngờ ấy, nghĩ rằng cầu quan bị bản thân dọa sợ, mới vội vàng giải thích: "Ta... ta mặc nam trang tiện hơn, cũng không cần dẫn Quế Viên theo".

Tiết Niệm Chung vịn vào giường mà bò dậy, trong lòng thầm nghĩ may mà bản thân sớm biết phu nhân là nam nhi, nếu không nhất định sẽ bị dọa cho chết khiếp. Y quay đầu quan sát Hoắc Truy Ân lúc này thật kỹ, phong thái bất phàm, anh tuấn tiêu sái, dù là cô nương nhà nào thấy cũng rung động, là một trang nam nhi tốt biết nhường nào!

Hoắc Truy Ân bị y nhìn chăm chú đến nhột nhạt cả người. Sáng sớm lúc gọi Quế Viên đổi nam trang cho mình bị phản đối kịch liệt, nàng nói: "Thiếu gia cậu nghĩ gia là đồ ngốc à, cậu có khí khái nam tử như thế, vừa nhìn biết cậu không phải phận nữ nhi rồi!". Hắn còn hùng hồn cãi lại rằng, y có thấy được bên trong đâu, nhiều lắm cũng chỉ cảm thấy ta đây không đủ nhỏ nhắn dễ thương thôi! Thực ra, hắn vốn có ý xấu muốn dọa dẫm cầu quan một phen. Nam nhân bình thường mà trông thấy bộ dạng này của hắn chắc chắn dẹp hết mấy suy nghĩ linh tinh vợ vãn, sau đó vội vã cuống cuồng lao đi tìm tiểu thiếp, trừ khi cầu quan không được bình thường!

"Nhìn cái gì mà nhìn! Đợi đến lúc về nhà tự nhiên ta sẽ đổi lại trang phục." Đại thiếu gia quay người liền đi, chỉ ném lại câu: "Nhanh lên chút, ta ở bên ngoài chờ ngươi!"

Tiết Niệm Chung lâu bầu nói ra không đổi cũng chẳng sao, sau đó tìm y phục mặc vào. Lúc buộc vạt áo y lại nghe thấy trong sân nhốn nháo cả lên. Động tai nghe kỹ, mới ra là vú Trần quát tháo, thanh vang dội đến khiếp người, chỉ nghe thấy bà ầm ĩ chửi mắng: "Dã nam nhân từ đâu tới đây?!"

"Hồng rồi!" Tiết Niệm Chung không kịp buộc vạt áo cho tử tế, liền tung cửa xông ra.

Chỉ thấy Hoắc Truy Ân bị vú Trần cầm chổi đuổi đánh. Vốn dĩ sáng sớm vú Trần thức dậy đổ bê, ai dè lại trông thấy nam tử lạ mắt đứng trong sân nhà, bà tức khắc ném bê qua bên, vớ lấy cây chổi lao tới đánh túi bụi. Hoắc Truy Ân lại không dám ra tay chống trả, chỉ có thể vừa trốn vừa kêu ầm lên: "Vú Trần, là ta mà...". "Ta đánh ngươi chứ còn ai!" Vú Trần nổi trận lôi đình vung chổi lên hung hăng nện xuống.

Thường ngày lúc chuyện với Tiết mẫu và vú Trần Hoắc Truy Ân luôn giả giọng nữ, giờ phút này vừa mở miệng giọng nam, không chỉ không đem lại tác dụng gì, còn chọc cho đối phương giận thêm, chỉ hai nhát chổi bị đánh lăn kèn ra đất. Tiết Niệm Chung vội vàng lao lên phía trước, ngăn vú Trần lại, nói: "Vú Trần, không thể đánh được, là phu nhân mà!"

"Thiếu, thiếu phu nhân?" Vú Trần lăm lăm cây chổi trong tay vẻ mặt khó tin.

"Phu nhân, nàng không sao chứ?" Tiết Niệm Chung vội vàng tới đỡ Hoắc Truy Ân dậy.

Không sao không sao, chỉ là bị quật cho hết cả ung dung phong độ, còn lăn

cho người đầy bụi đất thôi. Tiết Niệm Chung đỡ hẳn dậy, phải y phục cho hẳn, Hoắc Truy Ân thấy vú Trần vẫn sừng sốt nhìn mình, chỉ đành thanh thanh cổ họng, dịu giọng bảo rằng: "Vú Trần, là ta mà".

Tiết Niệm Chung nghe thế mà rùng mình cái, da gà da vịt nổi khắp toàn thân. Vú Trần vẫn mang vẻ mặt sao tin nổi, Hoắc Truy Ân lại bổ sung thêm: "Hôm nay ta muốn cùng...", phần hận liếc xéo Tiết Niệm Chung cái, phát giác ra câu quan ôm hồ lấy mình, liền mau chóng đẩy y ra, hừ tiếng, sau đó nói: "Cùng tướng công phá án, mặc đồ nữ không tiện, thế nên ta mới đổi thành nam trang".

"Ai da, thiếu phu nhân, bộ dạng này của người dọa chết tôi rồi!" Vú Trần lúc này mới buông chỗi xuống, mặt nhăn nhó bảo: "Cũng may gan tôi lớn, chứ nếu là lão phu nhân trông thấy, quả thực bị người hù cho chết khiếp! Người xem sao quần áo tử tế người không mặc, lại biến ra cái bộ dạng quý ma này làm gì? Thiếu phu nhân, người đừng trách già này lắm lời, nữ nhân vẫn nên để tâm vào chuyện nhà chuyện cửa là hơn, việc bên ngoài cứ để nam nhân lo liệu, người tới góp vui làm gì?"

"Vú Trần, vú Trần, bà mau về chăm sóc mẫu thân đi". Tiết Niệm Chung vội vàng cắt ngang lời vú Trần, giục bà trở về phòng, bởi vì y trông thấy khoe miệng Hoắc Truy Ân bắt đầu co giật, nếu còn nói tiếp... tuy đại thiếu gia không ra tay đánh vú Trần, thế nhưng khó đảm bảo không dè cổ y ra trút giận.

Hoắc Truy Ân thở phì phì, thảm hại trở về phòng đổi bộ y phục mới, lần này là màu lục nhạt, lại biến thành trang công tử phong độ ngời ngời, nghênh ngang cùng Tiết Niệm Chung tới nha môn. Tạt dịch Tiểu Đổ chạy ra nghênh tiếp, phát giác Hoắc Truy Ân trông có điểm quen mắt.

"Đây là..." Tiết Niệm Chung liếc mắt nhìn sang, trông thấy Hoắc Truy Ân vênh vang kiêu ngạo, khí thế của bản thân nhất thời yếu phân nửa, nếu

người này là phu nhân của mình chắc chẳng ai tin, liền bảo: "Là đại cữu gia của ta".

"Hoá ra là đại cữu gia, xin mời xin mời!" Tiểu Đổ lập tức cung kính nghênh đón Hoắc Truy Ân vào cửa.

Hoắc Truy Ân vô cùng cao hứng, cảm thấy hành động giúp che giấu thân phận của cầu quan rất thức thời. Hắn vào công đường ngồi xuống. Tiểu Đổ dâng trà cho hắn, sau đó cầu quan bắt đầu giới thiệu những người làm việc trong nha môn.

Chủ bộ Phó Tiểu Chu là thư sinh văn nhược, chỉ lạnh lùng chào hỏi một câu liền làm việc của mình. Nha dịch có tổng cộng sáu người, hai người họ Chu, là một đôi huynh đệ ruột, bốn người còn lại có họ lần lượt là Lý, Vương, Dư, Đinh, những việc như đứng trực, làm bổ khoái, hành hình đều do họ đảm nhận cả. Cung cách bọn họ đối xử với Hoắc Truy Ân có thể dùng bốn từ "a dua nịnh hót" để hình dung, chỉ hận không thể vác luôn lên bàn thờ mà cúng bái, khiến Hoắc Truy Ân nghi ngờ không biết có phải cầu quan bày trò hay không? Thì ra, ai mà không biết đại nhân lấy tiểu thư Hoắc gia giàu sang nức tiếng, hắn hiện tại dùng thân phận đại cữu gia, đương nhiên trở thành đối tượng để người ta bợ đỡ, cũng chỉ có văn nhân tự giữ thanh cao mới không thèm để ý mà thôi.

Tiết Niệm Chung đối quan phục, sau đó liền cùng Phó Tiểu Chu đứng một bên nói riêng gì đó. Hoắc Truy Ân thấy hai người thân mật như thế, trong lòng cực kỳ khó chịu, đương nhiên không phải vì đố kỵ ghen ghét gì, mà là cảm thấy bản thân mình bị người ta cố ý cách ly. Ngồi chờ người đến giữa trưa, chẳng có chuyện gì xảy ra cả, đại thiếu gia mệt đến độ gà gật lim dim, bắt đầu hoài nghi liệu có phải do cầu quan cố tình sắp xếp không ?

Khó khăn lắm mới đợi được người tới báo án, Hoắc Truy Ân cực kỳ hưng phấn chạy theo, lại bất hạnh bị phụ nhân tới báo án túm chặt lấy. Nàng ta

khóc lóc kể lể, nước mắt nước mũi tùm lum, gà nhà mình chạy vào sân nhà Trương ghè lờ để trứng, Trương ghè lờ không những không trả, còn luộc lên ăn mất! Hoắc Truy Ân nghe mà khóe miệng co rúm, sắc mặt càng lúc càng đen, trở lại liền bóp nát chén trà.

"Đại nhân", Phó Tiểu Chu thấy mà chau mày lại, ghé tai với Tiết Niệm Chung, "Vị đại cữu tử này của ngài tính tình không được tốt".

Tiết Niệm Chung nghe cũng không cảm thấy gì, chỉ cười mà nói: "Quen là tốt ngay thôi".

Phó Tiểu Chu không khỏi thở dài, vô cùng đồng tình với đại nhân. Hai ngày trước phu nhân tới thăm một chuyến, gã trốn ở phía sau nhìn thoáng qua, thái độ ngạo mạn, hoàn toàn không có chút rụt rè nào của nữ tử, hôm nay lại trông thấy đại cữu tử, cũng chẳng có lẽ nghĩa gì đáng nói, hai huynh muội quả thực giống nhau y hệt!

Chương 14: Lập lòe nước đôi

Tròn một ngày trời, gân xanh của Hoắc Truy Ân luôn trong tình trạng nảy lên nảy xuống điên cuồng, cực kỳ hào hứng theo bồ khoái đi tuần, kết quả lại trở về trong ảo não. Thu hoạch duy nhất là đồng đồ vật vĩnh bị không ít người buôn bán trên đường cố nhét vào tay, để ăn hay để dùng đều có cả. Hắn vừa gặm lê vừa cảm thấy vô cùng phần hận, đây chẳng phải là thu phí bảo kê trá hình sao? Quả nhiên, bồ khoái trong thiên hạ rất một lũ xấu xa, thuộc hạ của cậu quan cũng không ngoại lệ!

"Đại cữu gia, ngài có mệt không ạ? Có cần nghỉ ngơi lát không?" Suốt dọc đường Đại Chu kính cẩn khép nép, rất sợ vị này có gì mất hứng.

Hoặc Truy Ân khoát tay, chỉ vào đồng chiến lợi phẩm mà hai người thu được đường, trào phúng bảo: "Thu hoạch của hai người cũng khá nhỉ".

Tiểu Chu gật đầu cười híp mắt, nói: "Lần nào cũng vậy, mọi người cứ nhất mực nhét vào tay, khiến chúng tôi cũng thấy ngượng".

Hoặc Truy Ân khẽ hừ tiếng, trong lòng thầm nghĩ: Đối mặt với đám thổ phi danh chính ngôn thuận như các người, bách tính dám không hiểu kính sao? Ai ngờ còn chưa nghĩ xong nghe Tiểu Chu tiếp: "Đại nhân nghiêm lệnh cấm chúng tôi được nhận hàng hóa hay tiền tài của bà con, ngài nói trừ khi bà con tự nguyện cho, đồ không quý, bấy giờ mới được nhận".

"Có lẽ đại cữu gia không biết nhỉ?" Đại Chu tiếp lời, bảo: "Những người làm sai dịch như chúng tôi không được nhận bổng lộc gì, đều dựa vào tiền bảo kê thu được mà sống qua ngày. Đại nhân vì không muốn chúng tôi làm khó cho bách tính, mới lấy bổng lộc của chính bản thân mình ra phân phát cho chúng tôi".

"Đúng thế đúng thế, đại nhân đúng là người tốt." Tiểu Chu gật đầu, nói: "Cũng vì từ trước tới giờ chúng tôi chưa từng làm khó bà con, thế nên mới được mọi người quý".

Hoặc Truy Ân tức khắc sững người, trăm triệu lần không nghĩ đến chuyện này còn có nội tình như thế. Chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân khiến cầu quan nghèo đến khó hiểu sao?

"Ôi chao, đại nhân cũng thực vất vả, bao nhiêu năm rồi mà vẫn không mời nổi sư gia về." Ngữ khí của Đại Chu mang theo tiếc hận và thờ dãi, lại nói: "Đại nhân có tấm lòng nhân hậu như thế, nhất định đối xử với phu nhân của

mình cũng tràn ngập thương yêu, đại cữu gia xin cứ yên lòng".

Hoắc Truy Ân bị câu chuyện chủ đề bất thành linh này khiến cho hăn nghẹn họng, không đáp được lời nào, rảo nhanh bước trở về. Sau khi về nha môn rồi, cầu quan vẫn khách khí với hăn như cũ, săn sóc chu đáo, khiến trong lòng hăn rất bức dọc, không khỏi cảm thấy cái tốt của cầu quan không phải giả vờ mà có, thậm chí còn có phần bội phục. Thế nhưng chỉ lát sau hăn lại thuyết phục bản thân rằng, chỉ có lòng tốt cũng vô dụng, cũng phải làm ra chuyện gì thực tế mới xong!

Đợi đến buổi tối, hai người trở về nhà, Hoắc Truy Ân liền thấp thỏm gặp Tiết mẫu. Mẹ chồng có tốt đến cỡ nào cũng không thể chấp nhận được chuyện con dâu ra ngoài chạy rong cả ngày, hơn nữa còn mặc nam trang. May mà cầu quan bao che cho hăn, vừa tán tụng võ nghệ của hăn giúp đỡ mình nhiều thế nào, vừa giải thích cái tiện lợi khi mặc nam trang, cuối cùng thành công lấy được sự đồng ý ngầm của Tiết mẫu. Nhưng rốt cuộc vẫn không được mặc nam trang lúc ở nhà, cũng không thể chết dí ở nha môn suốt được, chỉ khi nào cầu quan cần hăn mới đi được.

Hoắc Truy Ân trốn trong phòng ngâm nước nóng, lưu luyến không rời đổi lại về y phục nữ, lại bảo Quế Viên nhặt nhanh mấy thứ trang sức vật phẩm để đổi lấy bạc.

"Thiếu gia, em bảo với cậu không làm được vậy được rồi cơ mà", Quế Viên kháng nghị.

"Không phải ta cần, người đổi chút tiền, ta muốn giúp cầu quan mời sư gia." Tóc Hoắc Truy Ân xoa tung ra, tùy tiện buộc lên.

"Vậy cũng không được, gia mà biết nổi giận mất!"

"Ta giúp y mời sư gia, y cảm ơn ta còn kịp, giận dữ cái gì?"

"Thiếu gia, sao cậu lại không hiểu thế nhỉ? Nói tóm lại, gia nhất định chẳng đồng ý đâu!"

Hoặc Truy Ân nghĩ mãi không thông, cảm thấy hiểm lăm bản thân mới muốn giúp đỡ cầu quan một lần, không cam tâm cứ thế bỏ qua, liền dứt khoát gọi luôn Tiết Niệm Chung tới trưng cầu ý kiến, lại bị tiếng quát lớn "Không được" của y làm cho kinh hãi sững sờ.

"Phu nhân, không cần nàng nhọc công lo lắng! Nếu quả nàng rảnh rồi quá, vậy nên tới làm bạn với mẫu thân nhiều hơn!" Ngữ khí của Tiết Niệm Chung không được tốt, rất hiển nhiên: Y nổi giận rồi. Chậu nước lạnh này đúng là chẳng hiểu từ đâu dội xuống, Hoặc Truy Ân nhất thời bùng bùng lửa giận, quát ầm lên: "Cũng có bắt người chi tiền đâu, sao lại không được?"

Quế Viên cảm nhận rất rõ ràng tình thế không ổn, cứ tiếp diễn thế này thì xảy ra xô xát mất, liền vội vàng khuyên nhủ: "Gia, phu nhân cũng chỉ nghĩ cho người thôi, người đừng nóng giận". Thực ra nàng cũng tương đối kinh ngạc, không hiểu sao thiếu gia lại đột nhiên có lòng như thế, còn cực kỳ cao hứng về quan hệ phu thê giữa hai người có phần biến chuyển, thế nhưng dù sao thiếu gia cũng là nam tử, làm sao hiểu được quy củ của phận làm vợ người ta?

Hoặc Truy Ân nghe thế lại càng cáu giận hơn, ông đây còn chưa phát hỏa, cầu quan dựa vào cái quái gì mà nổi nóng?

Bản thân có lòng tốt giúp y, y lại không biết tốt xấu như vậy, đúng là đáng đánh mà!

Mặc cho Hoặc Truy Ân khí thế hung tàn, Tiết Niệm Chung cũng chẳng hề nhân nhượng, y hùng hồn hỏi: "Phu nhân, nếu đổi lại là nàng, liệu có đồng

ý để thê tử bán của hồi môn xoay sở tiền bạc cho mình?!"

Khụ, hình như... quả thực... là không thể đồng ý. Tiết Niệm Chung vừa nói thế là Hoắc Truy Ân tỉnh ra ngay, tuy rằng không phải thông hiểu đạo lý gì to lớn, thế nhưng cũng biết được, làm trượng phu mà lại sa sút đến độ phải nhờ thê tử bán của hồi môn lấy tiền còn mặt mũi gặp ai? Không bằng chết quách cho xong. Huống gì cầu quan còn làm quan, thế diện quan trọng hơn tính mạng, tuyệt đối không thể chấp nhận được.

Hoắc Truy Ân cảm thấy lời này không có vấn đề gì, Quế Viên nghe lại thấy kinh hãi thối. Sao gia lại hỏi vậy? Thiếu gia hoàn toàn không hiểu quy củ của người làm thê tử, chỉ có cách đổi thành góc nhìn của trượng phu cậu ấy mới nghĩ thông được, sao gia có thể bắt chuẩn như vậy chứ? Chẳng lẽ... Nàng khỏi thấy lạnh cả người, chắc là không phải đâu nhỉ, nếu gia mà biết, sao còn có thể thản nhiên mà sống như vậy được?

Tuy rằng Hoắc Truy Ân hiểu ra đạo lý trong đó, thế nhưng vẫn cảm thấy cầu quan chết tiết đáng đánh vô cùng, lại dám làm dữ với hãn? Hãn sống đến từng này tuổi, số người dám hung hăng với chỉ cần bàn tay đếm là đủ rồi, hơn nữa chẳng có kẻ nào có kết cục tử tế, nếu hãn không phải... liền... Hừ! Chút ít thiện cảm mới bồi đắp được cũng theo đó mà trôi sạch, đại thiếu gia hậm hực leo lên giường, chui vào chăn, chỉ lộ đầu ra ngoài.

Quế Viên xin phép lui xuống, Tiết Niệm Chung chần chừ đứng trong phòng, không biết phải làm sao. Y nghĩ ban nãy thái độ của bản thân quả không tốt, phu nhân có lòng lại bị cự tuyệt, nhất định không thoải mái. Chỉ có điều lòng tốt như vậy quả thực là quá sĩ nhục y, bảo y chấp nhận như thế nào đây?

"Phu nhân." Tiết Niệm Chung nhích người tới bên giường, khẽ gọi tiếng, thấy Hoắc Truy Ân không phản ứng gì, y lại gọi thêm lần nữa: "Phu nhân, tâm ý của nàng Niệm Chung vô cùng cảm kích, chỉ có điều..."

Hoắc Truy Ân cuộn mình trong chăn lười. Thực ra đây chỉ là chuyện còn con, cũng chẳng có gì đáng hờn đáng giận, thế nhưng chẳng hiểu vì sao, cứ cảm thấy trong người bực bội, rất muốn tóm lấy cầu quan hung hăng giáng cho hai cái bạt tai.

"Phu nhân?"

"Câm mồm, ngủ đi!"

Thấy đối phương cuối cùng có phản ứng, Tiết Niệm Chung khỏi mỉm cười, ngoan ngoãn nghe lệnh thôi tắt đèn, sau khi lên giường liền quy củ nằm xuống phần giường còn lại bên thanh Đoạn Thủy Kiếm.

Thực lòng, nằm chung giường bao ngày rồi, Hoắc Truy Ân chẳng hề lo lắng cầu quan vượt qua ranh giới. Thứ nhất cầu quan không có cái gan ấy, cứ cho là y ăn phải tim hùm gan báo, chỉ cần Hoắc Truy Ân còn một hơi thở y đừng mong làm được chuyện gì. Thứ hai là cái đầu chết tiệt của y bị sách thánh hiền đầu độc, suốt ngày phi lễ chớ nhìn, phi lễ chớ nghe, phi lễ chớ nói, phi lễ chớ động vào, sao làm ra nổi hành vi cầm thú như vậy?

Hoắc đại thiếu gia yên tâm nhắm hai mắt vào, lại nghĩ, đúng, vượt rào là cầm thú, không vượt rào chẳng phải là cầm thú cũng không bằng? Cầu quan chết tiệt nếu đột nhiên nghĩ thông, cảm thấy so với việc không bằng cầm thú, thà rằng làm cầm thú lần còn hơn thì phải xử lý sao? Hắn lật đật bò ra khỏi chăn, nhìn chòng chọc vào Tiết Niệm Chung nằm bên cạnh, phát giác ra người ta yên ổn ngủ rồi.

Hắn lại thấp thỏm nằm xuống, lo lắng nghĩ nếu cầu quan lên cơn cầm thú bản thân phải đáp trả thế nào? Không thể nặng tay được, đánh chết hay nện cho tàn phế đều có lỗi với Tiết mẫu cùng bách tính trong huyện, thế nhưng

nếu nhẹ tay lại bị hiểu lầm đùa giỡn thì sao? Dù gì cầu quan cũng là nam nhân, nếu y muốn xông lên, bản thân làm thế nào tránh thoát mà không gây thương tích cho đối phương? Lại còn không được để bị phát ra thân phận nam nhi nữa!

Càng nghĩ càng khổ não, Hoắc đại thiếu gia bứt rứt đến mấy canh giờ cũng không nghĩ ra ý tưởng nào, cuối cùng vinh quang... mất ngủ.

Chương 15: Ngàn cân treo sợi tóc

Hoắc Truy Ân miên man nghĩ ngợi cả đêm, nghĩ đến độ cả thân thể lẫn tinh thần đều uể oải, rồi lại không dám nhắm mắt ngủ, mãi đến khi trời sắp sáng mới không cưỡng lại được cơn mệt mỏi, buông lơi cảnh giác mà nằm thẳng ra. Ai ngờ Tiết Niệm Chung nằm bên cạnh lại nhân cơ hội vỗ tới, Hoắc Truy Ân nhất thời kinh hãi, ra cầu quan chết tiệt vẫn án binh bất động, chờ đợi thời cơ?!

"Cầu quan chết giẫm, người muốn làm gì?!" Hoắc Truy Ân găm rú, lại phát giác tay chân mình không có tí sức nào, chỉ có thể mặc cầu quan đè xuống như vậy.

Nhìn gần lại càng thấy Tiết Niệm Chung thanh tú, da dẻ trắng trẻo, hết mực tao nhã điềm đạm. Y ôm Hoắc Truy Ân thật chặt, cúi người xuống bập bọ hôn một hồi, hôn lên trán, lên má, thẳng đến đôi môi.

"Này, người điên rồi!" Hoắc Truy Ân vội vã rút tay ra chặn miệng y lại, chăm chăm nhìn đối phương đầy phần nộ.

"Phu nhân, ta thích nàng, thích nàng, thích nàng vô cùng vô tận", Tiết Niệm Chung tha thiết nói, ánh mắt chất đầy nhu tình mật ý.

Hoắc Truy Ân lại thêm phen kinh ngạc, tâm tình lập tức rối tung lên, gương mặt hoang mang không biết phải làm sao. Đúng vào lúc này, tay của Tiết Niệm Chung trượt xuống phía trước, vạt áo lót của Hoắc Truy Ân ra. Thế này là xong rồi sao? Quần áo vừa cởi ra, chẳng phải lộ luôn thân phận hay sao? Hoắc Truy Ân thoáng chốc tỉnh ra, nhất thời cảm thấy chân lại có chút sức lực, liền dùng đầu gối chặn bụng Tiết Niệm Chung lại, vận sức đá bay đối phương xuống giường.

Sau đó... Hoắc đại thiếu gia thành linh mở to hai mắt, phát giác bản thân ngủ một mình trên chiếc giường trống rỗng, chặn bị đá bay xuống đất, trên giường chỉ còn thanh Đoạn Thủy Kiếm nằm cùng, đâu còn thấy bóng dáng của cậu quan? Không ngờ lại là giấc mơ, hại người hấn ướt đầm mồ hôi lạnh. Ánh mặt trời sắp chiếu tới giường, con nha đầu Quế Viên chết tiệt kia lại chạy đâu chơi rồi? Cũng không tới gọi hấn dậy!

Đại thiếu gia bò dậy, nhặt chăn lên, tự mình mặc áo váy, xỏ chân vào đôi giày thêu hoa, chạy ra khỏi phòng, sau đó phát Quế Viên đứng nói chuyện về việc nhà với Thanh Bình trong bếp. Thấy hấn bước lại gần, hai người vội vã vấn an, Quế Viên tủm tỉm cười, nói: "Phu nhân, gia tối hôm qua nói người ngủ không ngon giấc, bảo em đừng gọi người dậy sớm". Xem ra thiếu gia không cần mình cũng có thể mặc quần áo tử tế rồi.

Hoắc Truy Ân vốn định mắng nha đầu này không làm tròn bổn phận, vừa nghe thấy đó là chủ ý của Tiết Niệm Chung liền nghẹn họng, trong lòng thầm nghĩ cậu quan đúng là thích xen vào việc của người khác, làm con dâu lại ngủ đến gần trưa, mẹ chồng nghĩ thế nào? Đúng lúc này vú Trần bước vào bếp, tay còn xách một con vật sống nhả, Hoắc Truy Ân ngưng mắt nhìn kỹ, ra là con ba ba, đang ra sức giãy giụa.

"Thiếu phu nhân dậy rồi." Vú Trần cười ha hả, nhanh nhẹn túm ba ba, ấn xuống thớt, giơ cao dao thái thịt, chém xuống một nhát.

Hoặc Truy Ân nhìn mà cũng cảm thấy đau, sâu sắc ngộ ra rằng nơi trọng yếu như nhà bếp quả thực không thích hợp với mình. Nghĩ hẫng tung hành giang hồ lâu như thế, tình cảnh nào mà chưa từng thấy, giờ lại không dám nhìn thẳng cảnh con ba ba bị phanh thây.

Vú Trần giơ tay chém xuống, chặt ba ba thành mấy khối, ném vào trong vại, nói: "Thiếu phu nhân, lão phu nhân dặn dò rất rõ ràng rồi, món canh này để bồi bổ thân thể, người nhất định phải uống hết mới được".

Hoặc Truy Ân chưa kịp đáp lại Quế Viên tiếp lời, nàng cười bảo: "Phu nhân, ba ba là thứ bổ nhất đấy".

Nhất thời khoe miệng Hoặc Truy Ân co rúm lại, rời khỏi nhà bếp, tâm tình vô cùng phức tạp. Mẫu tử Tiết gia đều là người tử tế, đối xử với quả thực cũng tốt, nếu có ngày họ phát hiện ra hẫng không phải là nữ nhân thì sao nhỉ? Hẫng càng nghĩ lại càng thấy đau đầu, khiến cho bản thân buồn bực cả ngày trời, lúc canh ba ba được đưa tới, ừng ực uống một ngụm liền hết, chẳng thưởng thức được ra hương vị thế nào.

Đêm đến, Tiết Niệm Chung trở về nhà, Hoặc Truy Ân vừa trông thấy y liền nhớ tới giấc mộng ban sáng, tức khắc cảm thấy xấu hổ không thôi, lẳng lặng chuẩn đi ngủ. Tiết Niệm Chung vừa thay áo ngoài ra thì thấy gian trước bóng người, đưa mắt nhìn vào trong, thấy phu nhân đã lên giường. Sao đèn vừa mới tắt mà phu nhân ngủ rồi?

"Phu nhân, có phải nàng thấy không khỏe chỗ nào không?", Tiết Niệm Chung quan tâm mà hỏi.

Hoặc Truy Ân rúc người trong ổ chăn, lúng búng trả lời: "Ừm... ta hơi mệt

chút".

Tiết Niệm Chung biết tối hôm qua hăn trần trọc cả đêm không ngon giấc, cũng không làm phiền nữa, thổi tắt đèn rồi ra khỏi phòng, hầu chuyện mẫu thân mình. Mẫu tử hai người trò chuyện về mấy việc thường ngày, liền nhắc đến Hoắc Truy Ân. Tiết mẫu vừa nghe bảo con dâu thân thể không thoải mái vô cùng nóng ruột, may mà vú Trần nhiều kinh nghiệm, khả năng đầu tiên bà nghĩ tới là liệu có phải phu nhân "có" rồi không.

"Phụt!" Tiết Niệm Chung phun ngum trà ra, đừng nói hai người còn chưa làm chuyện phu thê, dù có làm rồi Hoắc Truy Ân cũng không mang thai nổi.

Tiết mẫu lại cảm thấy lời này rất có lý, nói: "Con dâu cũng gả vào nhà ta hơn một tháng rồi. Chung nhi, con phải cố gắng lên, sớm sinh thêm con cháu cho Tiết gia".

Tiết Niệm Chung mỉm cười, trong lòng thầm nghĩ lời này nhất định không thể để phu nhân nghe được. Sau khi tâm tình với mẫu thân xong, y liền trở về phòng, lúc đi ngang qua sân có liếc thấy mảnh tường bị Hoắc Truy Ân làm sụp, không có tiền tu sửa. Cũng không hăn là không có tiền, chỉ có điều y vẫn chưa dám động tới số tiền nhạc phu đại nhân cho, y muốn lấy số tiền đó bù vào tiền thuế hằng năm nộp lên trên, giảm gánh nặng cho bà con trong huyện. Y tiếp tục tiến về phía trước, lại thành linh nghe thấy tiếng "vụt", lúc y dôi đường nhìn qua bên đó lại không trông thấy gì, thầm nghĩ chắc bản than nghe lầm... Lại nói về Hoắc Truy Ân lúc này trong cảnh "phòng đơn gối chiếc", ban ngày ngủ nhiều như thế, giờ ngủ được mới là lạ. Hăn đợi cả nửa ngày vẫn không thấy cầu quan trở về, lại càng không thể ngủ yên ổn. Y cũng nên về rồi mới phải chứ, ngồi với Tiết mẫu có gì hay ho để nói đây? Hăn lồm cồm bò dậy, xỏ giày vào, ra ngoài, vừa mới mở cửa ra liền trông thấy một bóng đen vụt qua vệ tường.

Tới lúc đêm hôm khuya khoắt, nhất định không có ý đồ gì tốt. Gia đình cầu quan nghèo đến độ ngay cả thứ để trộm cũng không có, vậy nhất định là nhằm vào con người! Còn chưa kịp sừng sốt, Hoắc Truy Ân phát ra Tiết Niệm Chung cũng đứng ở cửa phòng, ánh mắt gắt gao theo sát bóng đen kia. "Phu, phu nhân..." Tiết Niệm Chung nhất thời hoang mang, không biết xử lý như thế nào mới tốt.

"Người về phòng đi, đừng có ra ngoài!" Hoắc Truy Ân ra lệnh xong liền phi thân vượt qua tường đất, cấp tốc đuổi theo hắc y nhân.

Hắc y nhân kia cũng có vài phần bản lĩnh, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn, linh hoạt hết loài mèo vậy, vừa nhìn biết là không phải nhân tài mà huyện Cùng có thể nuôi ra. Tuy vậy Hoắc Truy Ân cũng nào phải hạng tầm thường, chút ngón nghề cón con ấy còn chưa để vào trong mắt, mới nhảy vài bước nhẹ nhàng đã đuổi kịp kẻ kia. Hắc y nhân thấy hấn đuổi theo với khí thế hung hãn, xoay người lại, quăng ra một chiếc phi tiêu.

Chiếc phi tiêu kia vừa nhanh lại mạnh, lao thẳng tới trước mặt, Hoắc Truy Ân nghiêng người tránh thoát, trong lòng lại giật mình, thân thủ của người người này quá đổi quen thuộc! "Chậm!", hấn vừa quát lên một tiếng, người kia lập tức dừng tay.

Hắc y nhân vội vàng lộn trở lại, chăm chăm nhìn Hoắc Truy Ân không hiểu ra sao cả, lúc sau mới lắp bắp: "Ân, Ân nhi?"

Hoắc Truy Ân nghe vậy, lập tức kích động đến độ nước mắt nhạt nhòa, quỳ sụp xuống nói: "Nương, chính là con đây".

Hắc y nhân vạch mũ trùm đầu ra, để lộ dung mạo hoa nhường nguyệt thẹn, người này chính là nhân vật số một của Dật Long sơn trang - Hoắc phu nhân. "Ta cứ nghĩ là ai đuổi theo mình chứ, Ân nhi, sao con lại ăn mặc thế này?" Bà vội vàng kéo đứa con bảo bối của mình dậy, đưa mắt đánh giá

vòng, từ xuống dưới rồi lại từ trái qua phải, không khỏi cất lời khen: "Trông cũng đẹp lắm đấy con ạ". Hoắc phu nhân vẫn luôn xếp Hoắc lão gia vào hàng "táo nứt dưa cong", may mà con trai lớn lên giống mình, thế nên dù mặc nữ trang cũng xinh đẹp đến hoa bay tán loạn.

"Nương, sao đến giờ người mới tới?" Hoắc Truy Ân hoàn toàn không có hứng thú thảo luận về thứ phục trang nam không ra nam, nữ chẳng ra nữ này.

"Ta nhận được mật tín của con xong liền tức tốc đuổi tới đây, ngay cả sơn trang cũng chưa trở về. Đứng chờ ngoài phòng tới gần đêm vẫn không thấy con đâu, còn sợ bản thân tìm nhầm nhà nữa chứ." Hoắc phu nhân kìm lòng không được mà tiếp tục ngăm ngúa nhi tử bảo bối của mình: Lông mày sắc bén quá, không hợp với y phục trang sức gì cả; vòng eo cũng nên thắt chặt thêm chút nữa.

"Vậy là người biết hết mọi chuyện rồi?" Hoắc Truy Ân vừa tới chỗ này liền gửi thư cho mẫu thân xin trợ giúp.

"Hả? Ừm." Hoắc phu nhân phục hồi lại tinh thần, nói: "Ân nhi, con cứ yên tâm, đợi đến lúc về nhà nhất định ta sẽ dạy cho lão già chết tiệt ấy bài học nên thân, lại dám tùy tiện gả nhi tử bảo bối của ta như thế".

"Nương, thế con tính sao?" Đây mới là vấn đề Hoắc Truy Ân quan tâm nhất.

Hoắc phu nhân an ủi: "Ân nhi đừng sợ, theo mẫu thân trở về, ta đổ lão già chết tiệt ấy dám làm gì con!".

Hoắc Truy Ân lập tức có thứ cảm giác khoái trá lâng lâng khi trông thấy ánh sáng mặt trời, lại bảo: "Thế cầu quan sao ạ?". Dù sao bản thân cũng cùng y bái đường rồi, sao có thể đếm xỉa gì, cứ thế bỏ cho được.

"Không lo, để ta giết chết y, thế là chẳng còn gì phiền phức nữa!", Hoắc phu nhân đáp.

"Gì cơ? Người giết y làm gì!" Hoắc Truy Ân vừa nghe liền kích động, vội vàng nói: "Chuyện, chuyện này đều do cha gây ra cả, có phải lỗi của y đâu!"

"Không giết y làm sao con đi được?"

Câu hỏi này khiến Hoắc Truy Ân không biết phải đáp ra sao. Hắn rất muốn thoát khỏi cuộc hôn nhân hệt như ác mộng này, thế nhưng nếu muốn giết cầu quan, hắn là người đầu tiên không đồng ý! Chẳng ngờ vào đúng lúc này, tiếng "Phu nhân!" đánh tan luồng suy tư của hắn, quay đầu nhìn lại, không ngờ chính là Tiết Niệm Chung đã đuổi tới! Thấy Hoắc Truy Ân đuổi theo hắc y nhân, sao Tiết Niệm Chung có thể an tâm đợi ở nhà cho được, y chẳng hề do dự đuổi theo, thế nhưng y chạy chậm, lúc này mới theo kịp, phì phò thở dốc.

Hoắc Truy Ân nhất thời biến sắc, kinh hãi khi thấy tay Hoắc phu nhân lăm lăm chiếc phi tiêu lấy mạng!

Chương 16: Mệnh trời định

"Nương!" Hoắc Truy Ân vội vàng giữ chặt tay của Hoắc phu nhân, đoạt lấy phi tiêu.

"Ân nhi?" Hoắc phu nhân bị cướp mất phi tiêu, lực sát thương giảm hẳn, không khỏi lộ vẻ nghi ngờ, sắc mặt cực kỳ khó hiểu.

Tiết Niệm Chung đuổi tới, thấy Hoắc Truy Ân và hắc y nhân vô cùng thân mật, nhất thời cũng buồn bực trong lòng, hỏi: "Phu nhân, vị này là ai?"

Hoắc Truy Ân không muốn giấu giếm làm gì, trả lời: "Mẫu thân ta".

"Hoá ra là nhạc mẫu đại nhân!" Tiết Niệm Chung sau khi sửng sốt lập tức quỳ xuống, nói: "Nhạc mẫu đại nhân, xin nhận của con rể một lạy", y vội vã dập đầu.

Y làm vậy lại khiến Hoắc phu nhân không biết phải ứng đối thế nào, bà che miệng lại, thấp giọng hỏi Hoắc Truy Ân: "Ân nhi, con không để ta giết y sao ta dẫn con đi được?"

Tâm tình của Hoắc Truy Ân cũng vô cùng phức tạp, thấp giọng đáp lời: "Người cứ tùy tiện bịa ra cớ nào đó để dẫn con đi là được, nhớ đừng để lộ thân phận của con, cần gì phải lấy mạng y".

"Ôi chao, thằng bé này, con đúng là mềm lòng quá".

Sao có thể chỉ dùng hai ba câu mà khiến người ta đồng ý để kẻ khác dẫn vợ mình đi chứ! Hoắc phu nhân trong lòng biết độ khó khăn của việc này rất lớn, lập tức thể hiện ra tư thái ngạo mạn, nói với Tiết Niệm Chung bằng vẻ mặt dè bủ chê bai: "Thì ra là người à..."

Nhạc mẫu không bảo đứng dậy, Tiết Niệm Chung liền quỳ yên tại chỗ, đáp một tiếng "Vâng". Hoắc phu nhân cười khẩy tiếng, dùng khước mắt liếc y, nói: "Mặt mũi cũng tầm thường thôi, nghe nói người làm quan hả? Là chức quan gì?"

"Thưa nhạc mẫu đại nhân, là quan huyện của huyện này ạ", Tiết Niệm Chung thật thà đáp.

"Hả, chỉ là huyện quan tép riu thôi à, vậy cũng chẳng có tiền đồ gì đâu nhỉ." Hoắc phu nhân thốt ra câu nào là chói tai câu ấy, Tiết Niệm Chung lộ vẻ bối rối, lại nghe bà hùng hổ hỏi: "Trong nhà có mấy mẫu ruộng? Có làm ăn gì không? Có bao nhiêu tiền của để dành?"

Tiết Niệm Chung xấu hổ vô cùng, vâng vâng dạ dạ đáp lời, "Bẩm nhạc mẫu đại nhân, tất cả đều không có ạ".

"Cái gì cũng không có? Thế người lấy cái gì để nuôi con trai, con ta." Hoắc phu nhân lên mặt nạt người, tiếp tục châm chọc: "Xem ra là chuẩn bị tới nhà ta ở rể, đúng không?"

Tiết Niệm Chung nghe thế liền trắng bệch cả mặt, không đáp lại nổi một câu.

"Nương!" Hoắc Truy Ân đứng bên cạnh cũng nghe nổi nữa, nói: "Người hỏi mấy cái đó làm gì?!"

"Không hỏi sao được? Tiền đồ của nó mù mờ như thế, ta đương nhiên phải dẫn con đi rồi", Hoắc phu nhân đáp, hùng hồn như thể đó là chuyện vô cùng hợp tình hợp lý.

"Tiền đồ của chàng mù mờ chỗ nào? Quan huyện làm sao? Chàng vừa làm tròn chức trách vừa được bách tính kính yêu, có chỗ nào không tốt! Không phải chỉ là không có ruộng, trong nhà thiếu ít tiền thôi sao, chàng cũng có để con phải đói đâu!" Hoắc Truy Ân tuôn một tràng, giữa đường thấy chuyện bất bình, xông ra đỡ cầu quan mấy lời, khiến cả Hoắc phu nhân lẫn Tiết Niệm Chung đều sững người ra.

Hoắc phu nhân ho khan tiếng, tiến lại gần, kề tai Hoắc Truy Ân nói: "Ân nhi, con nói cái gì thế, còn muốn đi nữa hay không?"

Hoắc Truy Ân cảm thấy những gì mình nói vô cùng hợp lý hợp tình, bất mãn kháng nghị: "Mặc kệ có hay không người cũng cần làm tổn thương y như thế!"

Cái quái gì, ta đây làm bao nhiêu chuyện như thế là vì ai? Trước đây Hoắc phu nhân chỉ biết con gái lấy chồng như bát nước đổ đi, giờ mới biết ra con trai cũng y như thế, khuỷu tay ngoắc sang phía chồng nó mất rồi! Bà bất đắc dĩ, ho khan thêm mấy tiếng, ngữ khí trở nên ôn hòa hơn chút, lại hỏi Tiết Niệm Chung: "Trong nhà có những ai?"

"Mẫu thân và con ạ", Tiết Niệm Chung trả lời.

"Cha người chết rồi à?" Câu này của Hoắc phu nhân lại khiến cho Tiết Niệm Chung chết lặng.

"Nương!!!" Hoắc Truy Ân nhin được phải gầm lên.

"Ôi chao, biết rồi biết rồi." Bị con trai kháng nghị thêm lần nữa, Hoắc phu nhân thể kiểm chế bản thân lại, hỏi: "Có huynh đệ tỷ muội gì không?". Tiết Niệm Chung trả lời có, bà lại bảo: "Thế con trai, khụ, con ta không phải là khổ lắm sao?"

Tiết Niệm Chung vẫn quỳ như thế, lập tức đáp lời: "Xin nhạc mẫu đại nhân cứ yên tâm, con tuyệt đối không để phu nhân phải chịu mảy may khổ sở".

Hoắc Truy Ân nghe thế, đột nhiên thấy áy náy. Cầu quan một lòng đối xử tốt với hần, hần lại khăng khăng muốn bỏ đi, vậy không phải đổ mạt lăm sao? Hơn nữa còn cả mẹ chồng, bằng không... để thư thư thời gian rồi hẵng

đi?

"Yên tâm?" Hoắc phu nhân vẫn giữ nguyên vẻ mặt ghét bỏ, nói: "Ân nhi là bảo bối của ta, gả đến cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này sao ta yên tâm được?"

Một hồi, Tiết Niệm Chung biết vị nhạc mẫu này lợi hại vô cùng, trong lòng liền nảy ra chủ ý, nói: "Lời nhạc mẫu đại nhân rất phải, Tiết mỗ có thể lấy được phu nhân là phúc lớn trong đời, nhất quyết không làm khó phu nhân".

"Tiết?" Hoắc phu nhân vừa nghe thấy chữ này, lập tức thay đổi ngay sắc mặt, vội vàng truy hỏi: "Tiết gì? Phụ thân người tên gì?"

Tiết Niệm Chung thấy việc có cơ xoay chuyển, lập tức báo tên, "Con rể họ Tiết, tên là Niệm Chung, gia phụ là Tiết Thanh Thiên".

Hoắc phu nhân kinh hãi thối, hít ngược hơi thở, chớp mắt sau liền lao người tới, hô lớn một tiếng: "Hiền tể con ơi!", sau đó dùng hai tay đỡ y đứng dậy.

Hoắc Truy Ân quả không tài nào tin nổi biến cố diễn ra trước mắt mình. Hoắc phu nhân nâng Tiết Niệm Chung dậy bằng vẻ mặt xót xa vô hạn, ân cần hỏi thăm rằng: "Ôi chao, con quỳ lâu như thế có thấy mệt ? Để ta xoa bóp cho con nhé".

"Không, không, con nào dám làm phiền nhạc mẫu đại nhân." Tiết Niệm Chung cũng không ngờ mức độ tương phản lại lớn đến vậy, không khỏi có phần xấu hổ.

Hoắc phu nhân giữ chặt lấy Tiết Niệm Chung, quan sát hồi liền tán thán: "Đúng là đấng anh tài, rất có phong thái của Tiết Thanh Thiên năm đó".

"Nhạc mẫu đại nhân quá lời rồi."

"Đại nhân gì chứ, cứ gọi thẳng nhạc mẫu là được rồi."

"Vâng, nhạc mẫu."

Khỏe miệng Hoắc Truy Ân co rút đến độ không phục hồi nguyên trạng được nữa, chuyện quái gì thế này? Mới giây trước còn hùng hổ bạt kiếm giương cung, thế mà giờ thuận hòa vui vẻ được rồi. Mà Hoắc phu nhân có hiền tế rồi, hoàn toàn không còn tâm tư đâu mà để ý tới con trai nữa, phàn nàn rằng: "Lão già chết tiệt này đúng là, hai con thành thân, chuyện trọng đại như thế mà cũng không báo một tiếng để ta trở về".

"Là do con nóng ruột, quả thực nên chờ nhạc mẫu trở về mới phải, giờ con xin được nhận lỗi với người", Tiết Niệm Chung xong liền muốn hành lễ tạ tội.

Hoắc phu nhân vội vàng bảo Tiết Niệm Chung đừng làm thế, nắm chặt lấy y không nỡ buông ra, đúng là càng nhìn càng thấy thích: "Thằng con, à , ý ta là đứa con này của ta tuy rằng tính tình không được tốt lắm, thế nhưng thân thể khỏe mạnh, nếu nó có chỗ nào không nghe lời hay làm sai cái gì, con đừng khách khí, cứ thẳng tay nện luôn, đánh đau vào, vợ ngoan đều do đánh mà ra".

Cái gì?! Hoắc Truy Ân kinh hãi, hoàn toàn không dám tin lời này thốt ra từ miệng mẹ mình.

"Không, không, phu nhân rất tốt, tốt lắm ạ." Tiết Niệm Chung cảm thấy hoảng hốt cả người.

Hoắc phu nhân thấy y vẻ mặt khẩn trương, liền an ủi: "Con không cần sợ nó, nếu nó dám đánh lại cứ với ta, ta giúp con xử lý".

"Nương!" Hoắc Truy Ân lại phải kháng nghị rồi.

"Câm miệng!" Thế nhưng Hoắc phu nhân lại không hòa nhã gì với hắn, nhiếc móc: "Có thể gả vào nhà họ Tiết là phúc phận của mày, nếu mày dám có suy nghĩ lung tung nào tao đánh chết!".

Hoắc Truy Ân biết giờ kế hoạch chạy trốn của mình đi tong rồi, tại đến cả mẫu thân cũng đứng về phía kia nữa, tại sao người nào người nấy đều về phe tên cầu quan đó hết vậy? Vậy cũng quá bất công! Trong lòng Hoắc Truy Ân oán hận vô cùng, hậm hực theo cầu quan trở về nhà. Hoắc phu nhân cùng bọn họ, mãi đến khi về đến Tiết gia mới lưu luyến rời chia tay con rể, sáng sớm ngày mai tới thăm hỏi bà thông gia, còn dặn dò con trai phải ngoan ngoãn ngủ.

Hoắc Truy Ân ôm bụng tức trong lòng, cảm thấy bản thân gặp phải Tiết Niệm Chung đúng là xui xẻo tám đời. Hắn thô bạo đập giày ra, y phục cũng chẳng buồn thay leo thẳng lên giường, Tiết Niệm Chung múc nước vào cho hắn rửa mặt chỉ nhận được cái nhìn cự tuyệt lạnh tanh.

"Phu nhân, ta..." Tiết Niệm Chung ngồi bên giường, thở dài hơi, lâu sau mới nói: "Ta cứ nghĩ nàng muốn bỏ đi".

Đường nhìn của Hoắc Truy Ân và Tiết Niệm Chung giao nhau, ánh mắt của cầu quan ôn hòa mà tha thiết, còn có đôi phần thương cảm, khiến nỗi áy náy trong lòng Hoắc Truy Ân lại dâng lên. Lúc có cơ hội giờ giờ phút phút muốn đi, thế nhưng đến khi cơ hội tới lại do dự chần chừ. "Nghĩ vợ vẫn cái gì, ta không đi", xong, liền xoay lưng về phía Tiết Niệm Chung, ngủ.

Gương mặt Tiết Niệm Chung tức khắc chuyển từ trạng thái mây mù sang nắng rạng, lộ ra nụ cười vui sướng. Hôm nay lúc được phu nhân đỡ mấy lời y thấy vui sướng lắm rồi, giờ càng cao hứng hơn, thành khẩn nói: "Phu

nhân, ta sẽ đối xử tốt với nàng".

Hoặc Truy Ân không lên tiếng, trong lòng nghĩ: Đêm nay chắc lại mất ngủ tiếp rồi.

Chương 17: Tự tìm phiền não

Ngày thứ hai, Hoắc phu nhân tới thăm chuyến một nữa. Trong lòng Hoắc Truy Ân vẫn còn bức bối thế nên biểu hiện bên ngoài vô cùng xa cách. Hoắc phu nhân vừa trông thấy Tiết mẫu liền kích động đến độ nước mắt nhạt nhòa, hệt như đôi tử muội thất lạc nhiều năm, ôm lấy nhau mà khóc nức lên.

"Tiết phu nhân, giờ nên gọi là bà thông gia mới phải, bao nhiêu năm không gặp, thân thể của bà có khỏe không?" Năm đó Hoắc phu nhân cũng biết chuyện Tiết mẫu sức khỏe yếu, nhiều bệnh tật, lại không nghĩ tới nhiều năm trôi qua, bà ấy lại trở nên già nua như bây giờ.

Tuy rằng hai mắt nhìn không được, thế nhưng Tiết mẫu cũng xúc động vô cùng, nói: "Tôi vẫn khỏe, cái gì cũng khỏe cả, sao bà thông gia lại tới tận đây thế này?". Bà khởi nhớ lại từng chuyện từng chuyện của hai mươi năm về trước. Khi ấy Hoắc phu nhân phong thái tốt cùng, dung nhan xinh đẹp đứng ngang hàng với ca cơ Nguyệt Nương nổi danh khắp chốn, võ công lại không tồi, được xưng tụng là đệ nhất mỹ nhân của võ lâm. Hoắc lão gia nhờ vào da mặt dày đánh đầu thắng đó cùng quyết tâm bại trăm lần vẫn không bỏ cuộc, cuối cùng vượt mặt quần hùng, không phải hạc cũng vút lên khỏi bầy gà, ôm được mỹ nhân về xây tổ uyên ương.

"Nhiều năm không gặp, hôm nay nhân cơ hội Ân nhi gả sang bên này, tôi cũng được dịp tới thăm bà." Hoắc phu nhân nói, biến cố hai mươi năm trước khiến cho bà nản chí ngã lòng, kéo lão gia về ở trong sơn trang, không hỏi việc đời, rất ít khi qua lại với người ta, chỉ có những khi thực buồn chán đến không chịu được nữa mới ra ngoài một chuyến, thế nhưng cũng chỉ đơn độc một mình, không liên hệ với ai. "Đứa con tr... con này của tôi có ngoan ngoãn hay không?"

Từ đầu tới giờ Hoắc Truy Ân vẫn ngồi hầu ở bên, không làm gì cả, vừa nghe thấy mình trở thành chủ đề câu chuyện, liền dựng ngay lỗ tai lên. Chỉ thấy Tiết mẫu lộ ra nụ cười hòa ái, đáp rằng: "Ngoan lắm ngoan lắm, con dâu cực kỳ hiếu thuận, tôi thỏa mãn vô cùng".

Hoắc phu nhân nhất thời cảm thấy yên tâm, vui vẻ nói: "Vậy tốt rồi, nó bị tôi nuông chiều hư rồi, cứ sợ không vào nề nếp được cơ, ha ha".

Hoắc Truy Ân nghe thế mà hừ một tiếng qua đặng mũi, quay phắt đầu không thèm để ý tới nữa. Tiết mẫu quả thực rất vừa lòng với nàng dâu này, lại cảm khái rằng: "Bây giờ tôi cũng chẳng còn ước mong gì nữa, chỉ muốn được nhanh nhanh bế cháu thôi".

Hoắc phu nhân sững sốt cả người, đưa mắt nhìn về phía Hoắc Truy Ân, phát hiện con trai cũng ngây người ra đó.

"Bà thông gia, bà chờ tôi chút." Hoắc phu nhân xong liền đứng dậy, kéo con trai chạy ra khỏi phòng, trốn vào góc thậm thụt với nhau.

"Con à, làm sao bây giờ?" Trong lòng Hoắc phu nhân nôn nóng lắm, bản thân có giới giang hơn nữa, có nhiều tiền hơn nữa cũng có cách gì khiến con trai sinh cháu được!

Hoắc Truy Ân tìm được cơn câu giện, nói: "Làm sao con biết!".

Hoặc phu nhân đăm chiêu ủ dột lúc lâu, cuối cùng hạ quyết tâm bảo rằng: "Bà thông gia chỉ có nguyện vọng đó thôi, làm cách gì cũng phải giúp bà ấy toại nguyện!".

"Hừ, vậy nương nói thử một cách xem nào!" Hoắc Truy Ân cảm thấy mẫu thân mình cố chấp đến độ phi lý rồi.

Hoặc phu nhân đương nhiên biết con trai mình không sinh được, nói: "Con à, con xem thế này có được không? Dù sao bà thông gia cũng không nhìn thấy, chúng ta tìm đại đứa bé nào đó về để đỡ dành bà ấy?"

"Cái quái gì, sao làm thế được! Cứ cho là lừa được bà ấy, vậy làm sao qua mặt được cầu quan?" Hoắc Truy Ân cảm thấy chuyện đúng là nực cười, từ hôm qua đến giờ đủ buồn bực rồi, lúc này còn phải đau đầu chuyện con cái nữa.

Hoặc phu nhân lộ vẻ ủ rũ, nói: "Hay là con thương lượng với hiền tế thử xem sao?"

"Thương lượng cái rắm, cứ hễ nhắc đến chuyện nạp thiệp thất là cầu quan lại bắt đầu lải nhải không đồng ý." Hoắc Truy Ân bất mãn đáp lời, nếu y chấp nhận nạp thiệp thì làm gì có lăm chuyện phiền phức thế này.

"Hiền tế vẫn chưa biết thân phận của con đúng không?" Hoắc phu nhân hỏi, thấy con trai gật đầu, bà liền tiếp: "Vậy chắc nó không cưới vợ bé đâu, ta thấy nó cũng thích con lắm".

Hoắc Truy Ân sững sốt: "Nương, người nói lung tung gì thế?"

"Con nghĩ mà xem, hiền tể đâu có biết chút võ công nào, thế mà đêm qua lại dám đuổi theo xa như thế, nếu nó không thích con, không quan tâm lo lắng cho con lại có thể để tâm đến thế ư?" Hoắc phu nhân nghĩ lại mà thấy hoảng hốt cả người, may mà con trai kịp thời ra tay ngăn cản, nếu bà ra tay làm hiền tể bị thương quả có chết vạn lần cũng không chuộc được tội này.

"Chuyện ấy..., không phải thế đâu!" Hoắc Truy Ân không khỏi bối rối, cũng không biết nên giải thích thế nào. Cầu quan quả thực biết võ công của hắn không tồi, sao còn đuổi theo nhỉ? Suýt nữa bị mẫu thân lỡ tay làm thịt rồi.

"Ân nhi, ta biết con bị xem như phạm nữ mà gả cho người ta, trong lòng nhất định không vui vẻ, có điều chuyện đến nước này, con tạm thời nhẫn nhịn chút được không? Để ta nghĩ cách giải quyết, ta cũng sợ thân phận con bị người nhà họ Tiết phát giác ra đây. Nếu họ hiểu lầm thì làm sao bây giờ?", Hoắc phu nhân lo lắng khôn cùng.

Hoắc Truy Ân chỉ cảm thấy câu này chói tai cùng cực, làm thế nào? Chỉ lo lắng Tiết gia hiểu lầm, còn hắn nghĩ thế nào mặc kệ hay sao? Đúng là! Mẹ chồng còn quan tâm săn sóc hơn mẹ ruột!

Hoắc phu nhân liền cảm thán luôn: "Ân nhi, có chuyện này con vẫn còn chưa biết, năm đó lúc cha con bị người ta hãm hại, đối mặt với phán quyết xử chém cả nhà, ta mang thai con tám tháng. Ta thương con vô tội, khóc lóc van xin chỉ mong có thể sinh con ra, lại chẳng được đoái hoài, dù con có được đến với thế gian cũng bị đem ra chém". Hoắc phu nhân cứ kể, vành mắt cũng ươn ướt nước: "Cả nhà chúng ta bị kéo đến chỗ hành hình, ngay cả Vương Tài cũng không thể thoát được, khi đó quả thực mẹ hoàn toàn tuyệt vọng. Thế rồi ngay trước lúc hành hình một khắc, Tiết đại nhân đuổi tới nơi, còn mang theo thánh chỉ. Hoá ra ông ấy tự mình báo án lên tận kinh thành, rửa sạch oan khuất cho chúng ta, bấy giờ mới giữ lại được tính mạng của cả nhà".

Vượng Tài chính là con chó lớn mà Hoắc gia nuôi, khi nhỏ Hoắc Truy Ân thường cười lưng nó chơi đùa. Hoắc phu nhân tiếp tục kể lễ: "Trải qua chuyện ấy mẹ cũng xem như nhìn thấu mọi việc, người nghèo đấu với người giàu, người giàu tranh cùng quan lại. Gia thế, võ công có thể nào cũng vô dụng cả, sống chết chẳng qua cũng chỉ là một câu của những kẻ bề trên. Thế là ta liền cùng cha con rời xa thế nhân, tìm mảnh đất hẻo lánh xây dựng sơn trang".

Thực ra chân tướng việc Hoắc phu nhân mới chỉ kể ra một nửa, tai vạ năm ấy cũng có liên hệ với bà. Ngày đó, nhan sắc của bà nổi danh thiên hạ, bị đại thần nhìn trúng, nổi lòng háo sắc. Còn bà ngông nghênh kiêu ngạo, ý vào võ công của bản thân, dạy dỗ đối phương một trận. Tên đại thần vì chuyện đó mà ghi hận trong lòng, cố ý hãm hại Hoắc gia. Đó là phần ký ức mà bà không muốn nhớ lại nhất, khi ấy bà mới biết ra trong mắt đám quan lại từ trước đến giờ mình vẫn khinh thường, những kẻ giang hồ như các bà chỉ như đám chồn hôi trong núi mà thôi, đánh nhau sút đầu chảy máu để tranh danh hiệu đệ nhất thiên hạ, chẳng qua cũng chỉ là chuyện cười. Cảnh ngộ ngày ấy thực khiến bà sợ hãi, là cơn ác mộng xưa mãi không đi, thế là bà liền vội vàng kéo Hoắc lão gia thoái ẩn.

Hoắc Truy Ân nghe vậy, cuối cùng cũng hiểu ân tình của Tiết gia đối với Hoắc gia, trong lòng liền bùi ngùi cảm khái một phen, khởi nảy sinh giác ngộ bản thân tới đây là để báo ân, càng thêm quyết tâm không thể để lộ thân phận của mình.

"Ân nhi, quan trường là hồ nước sâu, con phải cẩn thận chú ý hơn nữa, tuyệt đối không được làm chuyện hồ đồ. May mà chức quan của hiền tế không cao, vùng này lại tương đối thái bình, hẳn không gặp chuyện gì phiền phức", Hoắc phu nhân nghiêm nghị khuyến cáo con trai.

Thực lòng, quả thực Hoắc Truy Ân không hiểu gì về chuyện quan trường cả, cũng chẳng tưởng tượng ra được nó có gì đáng sợ, trừ việc bản thân gả

cho ông chồng làm quan không ra có dây mơ rễ má gì với quan trường, bởi vậy cũng không suy nghĩ nhiều. "Con hiểu rồi."

Hai mẹ con thương lượng một lúc lâu vẫn không nghĩ ra được ý tưởng nào để giải quyết vấn đề cháu chắt, chỉ đành quay trở về, lảng sang chuyện khác. Tiết Niệm Chung biết hôm nay nhạc mẫu tới nên cố ý về nhà sớm hơn chút. Hoắc phu nhân trông thấy con rể liền vui vẻ, vì chuyện Hoắc Truy Ân không phải là phận nữ nhi mà tiếc hận khôn cùng. Hiền tể là tướng công tốt biết bao nhiêu, nếu ngược dòng trở lại hai mươi năm trước, bản thân không cần sính lễ cũng đồng ý làm vợ người ta! Về sau thấy sắc trời đã muộn, Hoắc phu nhân từ chối không được thịnh tình của Tiết gia liền ở lại, chuẩn bị ngày mai mới lên đường về sơn trang.

Hoắc Truy Ân cứ luẩn quẩn mãi chuyện cháu nội, trong lòng không sao yên tâm được, cảm thấy bản thân cần phải cùng cầu quan thương lượng một phen mới xong, liền gọi Tiết Niệm Chung qua một bên. Sau lần thương lượng nạp thiệp và bán của hồi môn lấy tiền mời sư gia đợc trước, Tiết Niệm Chung liền bị ám ảnh về chuyện hai vợ chồng cùng ngồi lại bàn bạc tình huống. Y cứ cảm thấy chuyện lớn tới mức phu nhân phải tìm y thương lượng đều là những vấn đề rên giũa thần kinh của y.

"Cái đó..." Hoắc Truy Ân cảm thấy chuyện này rất khó mở miệng, ấp úng bảo rằng: "Mẹ muốn bế cháu".

Một câu ra, đổi lại vẻ mặt kinh hoàng của Tiết Niệm Chung, bấy giờ Hoắc Truy Ân mới phản ứng lại. Trời ơi, bản thân sao lại có thể vậy chứ? Câu này nghe sao cũng giống như giục giã cầu quan cùng lên giường! "Không, không, ý ta không phải thế, ta, ta..." Càng bôi lại càng đen, ngược lại khiến bản thân đỏ bừng cả mặt. Hoắc Truy Ân nôn nóng quá, ăn ngạp ngừng là bối rối, mặt mũi đỏ hồng xấu hổ, thêm cả câu ban nãy nữa. Mẹ nó chứ, biểu hiện mới rồi của bản thân chẳng khác nào lòng ửng mà mặt còn xấu hổ!

Tiết Niệm Chung nhìn gương mặt đỏ bừng vì cuống quýt của Hoắc Truy Ân, trong lòng thầm nghĩ: Nếu không phải biết phu nhân là nam nhân, gặp tình huống này y hiểu lầm mất.

"Phu nhân muốn sinh thế nào?" Có thể sinh thế nào? Căn bản là không sinh được! Đương nhiên là lại khuyên y lấy vợ bé, thế nên Tiết Niệm Chung cự tuyệt ngay, nghiêm nghị nói: "Ta không nạp thiếp".

Không nạp thiếp, vậy đương nhiên là muốn chính thất sinh, mà muốn sinh nhất định phải lên giường. Hoắc Truy Ân cảm thấy rằng bản thân bị đối phương chòng ghẹo, lại dám hỏi muốn sinh thế nào, uống cho tên tiểu tử này là người đọc sách, chẳng ngờ lại hạ lưu đến nhường này! Nếu là hai tháng trước, Hoắc Truy Ân nhất định xông lên cho y hai cái bạt tai.

"Hừ, mơ cũng đừng mơ!"

Tiết Niệm Chung nhìn phu nhân nhà mình mặt mũi đỏ bừng, xách váy chạy ra khỏi phòng mà chẳng hiểu ra sao, y mơ cái gì rồi cơ?

Chương 18: Không gian trá chẳng phải con buôn

Sau khi Hoắc phu nhân đi rồi, Hoắc Truy Ân lại quay về những tháng ngày đau đầu với thực đơn ăn uống. Tính tình vốn đã nóng nảy, sao chịu được cảnh ngồi mốc ở nhà? Chịu đựng mấy hôm, liền nhịn được mà mặt nặng mày với Tiết Niệm Chung. Cầu quan nào dám ý kiến ý cò, còn giúp hẳn một tay nghĩ trò vui giải sầu.

"Hay là nàng đi đưa cơm cho ta nhé?" Tiết Niệm Chung nghĩ nát óc, cuối cùng cũng tìm được cho đại thiếu gia cái cớ hợp lí để ra khỏi nhà.

Rất đương nhiên, ý tưởng đó bị Hoắc Truy Ân khinh thường ra mặt. Có điều sang ngày thứ hai, đại thiếu gia liền dẫn theo Quế Viên chặn đường Thanh Bình giữa ban ngày ban mặt, cướp lấy làn đựng cơm, nghênh ngang đi tới nha môn.

Thái bố đầu đã trở lại làm việc, cảm thấy Tiết phu nhân trông rất quen mắt, cực kỳ giống tên ác nhân hành hung mình. Có điều gã vô cùng thức thời, đừng là trông giống, dù có là cùng một người gã cũng không dám chỉ mặt vạch tên. Lúc ban đầu Hoắc Truy Ân thấy gã thì có phần chột dạ, thế nhưng thấy người ta kính cẩn khúm núm với mình, hoàn toàn không có vẻ gì khác lạ, cũng yên tâm, còn vênh váo đặc ý vì đối phương không nhận ra mình lúc mặc nữ trang. Quế Viên lại không thân nhiên được như Hoắc Truy Ân, nàng vẫn cảm thấy vậy áy vô cùng, thường xuyên mở lời quan tâm, thăm hỏi Thái bố đầu.

Tiết Niệm Chung sớm đã đoán được Hoắc Truy Ân buồn chán đến cùng cực sẽ đồng ý đưa cơm, có điều không nghĩ là lại nhanh như thế, cao hứng vô cùng. Đại thiếu gia vận động chân cẳng được hai ngày, so với việc đưa cơm tới nhìn cầu quan ăn, thà cùng nhau ăn còn thoải mái hơn. Thế là chỉ mấy ngày sau, bách tính trong cả huyện đều biết đến Hoắc đại thiếu gia công nghệh kiêu ngạo. Thê tử đi đưa cơm cho tướng công vốn là chuyện rất bình thường, chẳng qua Tiết Niệm Chung thân là quan phụ mẫu của huyện, tùy tiện sai hạ nhân là được, đâu cần phiền đến phu nhân của mình, thế mà Tiết phu nhân lại tự mình ra trận. Có thể thấy tình cảm phu thê giữa hai người cực kì sâu sắc, nửa ngày không gặp liền quay quắt nhớ nhung.

Hoắc Truy Ân cũng lười để ý tới những lời bàn tán ấy, ngày ngày đúng giờ đưa cơm tới nha môn, dùng bữa trưa cùng cầu quan, sau đó còn có thể lượn lờ một vòng quanh thành rồi mới trở về nhà. Tiết mẫu thấy đôi trẻ quấn

quýt ngọt ngào như thế cũng thấy hài lòng, còn may cho hần bộ quần áo mới.

Hoặc Truy Ân mặc quần áo mới, lại dẫn theo Quế Viên tới nha môn. Vừa đi qua liền trông thấy Tiết Niệm Chung cùng Phó Tiểu Chu trốn trong nội đường, châu đầu ghé tai, tư thế cực kỳ thân mật, miệng tên kia sắp dính sát vào tai Tiết Niệm Chung rồi.

"Gia", Quế Viên vội vàng gọi tiếng.

Tiết Niệm Chung phát ra hai người, liền tươi cười nghênh đón, Phó Tiểu Chu cũng lễ phép cúi chào. Hoặc Truy Ân "ừm" tiếng như đuổi người đi, sai Quế Viên bày đồ ăn ra. Từ sau khi Hoặc Truy Ân bắt đầu đưa cơm, cách nhìn của Phó Tiểu Chu đối với hần đã thay đổi hẳn. Phó Tiểu Chu cảm thấy hần không giữ thói nhõng nhẽo tiểu thư là chuyện vô cùng đáng quý, lúc này cũng biết điều lui xuống phía dưới.

"Hai người...nói chuyện gì đó?", Hoặc Truy Ân căn đũa, hỏi.

Tiết Niệm Chung gấp thức ăn cho hần, cười bảo: "Không có gì, chỉ là vụ án thôi".

"Ừm, án ra làm sao?" Hoặc Truy Ân rất muốn biết.

"Công tử Lý gia đánh người khác bị thương, bị chúng ta bắt lại, người nhà tới đây xin thả người, rất khó đối phó. Ta và Tiểu Chu thương lượng nên đuổi người đi như thế nào", Tiết Niệm Chung có nói gì nấy.

Hoặc Truy Ân không có hứng thú gì mấy với vụ án, lại cảm thấy hai chữ *Tiểu Chu* có chút chói tai. Có thấy cầu quan gọi thẳng tên Thái bố đầu bao giờ đâu, đám mọt sách bọn hần không phải câu nệ chuyện xưng hô nhất sao? Gọi thân mật như thế còn ra thể thống gì? Bữa cơm này ăn trong tâm

trạng hậm hực không vui, Hoắc Truy Ân vừa ăn xong liền giục Quế Viên thu dọn đồ đạc trở về nhà, Tiết Niệm Chung tiễn ra ngoài cửa.

Quế Viên cười mím chi, xách theo chiếc làn theo sát phía sau, dọc đường không ngừng "tấn công" Hoắc Truy Ân: "Thiếu gia, hôm nay cậu ăn ít quá", "Thiếu gia, cậu đi nhanh thế làm gì?", "Thiếu gia, hình như gia chú ý đến bộ quần áo mới của cậu phải không?".

"Còn lẳng nhăng nữa ta xé cho rách miệng bây giờ, ai cần y chú ý làm gì!" Hăn mặc quần áo mới là để cho Tiết mẫu xem. Hoắc Truy Ân cảm thấy bản thân còn chưa rõ đại tới mức muốn mặc đồ nữ cho cậu quan ngắm nghĩa.

Chủ tớ hai người đi đến đầu phố, lại có hai người không biết chui ra từ đâu, đột nhiên đuổi theo sau lưng, luôn miệng gọi "Tiết phu nhân, Tiết phu nhân". Hoắc Truy Ân căn bản hề nhận ra bản thân chính là Tiết phu nhân, cứ đi tuốt về đằng trước, mãi đến khi bị người đuổi theo chặn lại. Cảnh đường Hoắc Truy Ân là một già một trẻ, trông bộ dáng cũng là một đôi chủ tớ.

Ông lão kia mặt mũi hiền lành, hành lễ, nói: "Tiết phu nhân, xin dừng bước".

Hoắc Truy Ân không khỏi bực mình, hỏi: "Ông là ai?"

"Tiểu nhân là Chung Hùng Hữu, ông chủ của Tế Nhân Đường, xin ra mắt phu nhân." Tế Nhân Đường là hiệu thuốc lớn nhất trong thành, ông chủ Chung vẻ mặt vui tươi hòa nhã.

Ông chủ Chung đưa mắt ra hiệu, tiểu tử sau lưng lập tức dâng lên chiếc hộp, mở ra mới thấy trong đó có cây nhân sâm. Ông chủ Chung nói: "Tiết phu nhân, củ nhân sâm này thân dài, vỏ vàng, vân rõ, hình dáng tuyệt đẹp, là hàng tốt khó có được, không biết phu nhân có hứng thú không?".

Hoá ra là tới bán hàng, Hoắc Truy Ân nhìn cây nhân sâm không chớp mắt. Tuy không nghiên cứu tìm hiểu gì về dược liệu, thế nhưng củ nhân sâm này vừa nhìn đã biết là hàng cao cấp, không khỏi xiêu lòng, muốn mang về hiểu thuận với mẹ chồng. "Bao nhiêu tiền?"

"Nếu Tiết phu nhân thích cứ cầm là được" Ông chủ Chung đưa ngay chiếc hộp qua.

Đâu dưng có kẻ ân cần, gian tà đích thị sài lang rặt loài! Hoắc Truy Ân đương nhiên không chịu, buông câu "Vậy ta không cần" rồi quay người định đi.

"Ôi chao, hiểu lầm, hiểu lầm rồi." Ông chủ Chung vội vàng cản lại, nói: "Tiết phu nhân có điều không biết, tiểu nhân làm ăn ở huyện này biết bao năm, được Tiết đại nhân chiếu cố rất nhiều, vẫn muốn báo đáp đại nhân, chỉ tiếc luôn bị từ chối".

"Vậy ta càng không thể nhận", Hoắc Truy Ân cự tuyệt.

"Thế này đi, lão bán cho Tiết phu nhân giá hai lượng bạc, thế có được không?" Ông chủ Chung không chịu bỏ cuộc. Củ nhân sâm này ít nhất cũng đáng giá mười lượng. Hoắc Truy Ân thầm nghĩ, câu quan cũng cho phép thuộc hạ nhận mấy món nho nhỏ, bản thân bỏ ra hai lượng bạc mua củ nhân sâm tốt cũng không xem là chuyện quá đáng. Thế là liền trả hai lượng bạc, lại vòng ra chợ mua con gà, vô cùng cao hứng cầm về bảo vú Trần hầm cho Tiết mẫu ăn, còn để phần cho Tiết Niệm Chung một bát.

Tiết Niệm Chung vừa về liền được uống canh, tuy y rất cảm kích quan tâm của phu nhân nhưng vẫn cảm thấy việc này có phần xa xỉ. Hơn nữa phu nhân uống là được rồi, không cần cố ý để phần y làm gì.

"Không quý gì đâu, ông chủ Chung vừa bán vừa cho đấy", Hoắc Truy Ân đáp.

Một câu ra, suýt chút nữa khiến Tiết Niệm Chung lật nhào bát canh, mặt y biến sắc hỏi: "Chung Hùng Hữu?"

Hoắc Truy Ân nhìn sắc mặt của y liền biết là có chuyện không ổn, hỏi ngược lại: "Đúng thế, có chuyện gì à?"

Nhân sâm hầm rồi, nuốt vào trong bụng rồi, Tiết Niệm Chung chỉ đành nói: "Phu nhân, làm phiền nàng, ngày mai trả bù tiền cho lão".

"Có chuyện gì thế?"

"Người họ Lý ta kể cho phu nhân ban trưa chính là cháu ngoại của Chung Hùng Hữu, lão đã tới chỗ ta tặng lễ vật mấy lần, đều bị ta đuổi đi. Có lẽ vì vậy nên mới xuống tay với phu nhân".

"..."

Hoắc Truy Ân vừa tới chỗ này được mấy tháng, gần đây mới bắt đầu ra khỏi nhà, đương nhiên không biết được quan hệ thân thích giữa mấy người đó. Không khỏi trách bản thân tham món lợi nhỏ, cũng căm tức tên gian thương họ Chung kia, đúng là cá mè một lứa với lão cha mình!

Ngày thứ hai, trời vừa sáng Hoắc Truy Ân liền cùng Quế Viên tới Tế Nhân Đường, mang theo tiền ăn nửa năm trời, vốn dĩ muốn dùng của hồi môn nhưng lại bị Tiết Niệm Chung ngăn cản. Ai ngờ được ông chủ Chung lại khó đối phó hơn hẳn nghĩ.

"Tiết phu nhân, người cần gì phải khách khí như vậy" Ông chủ Chung cười cực kỳ xảo quyệt.

Hoặc Truy Ân thường chịu thiệt dưới tay gian thương, ghét nhất việc qua lại với bọn họ, giận dữ nói: "Củ nhân sâm đó bao nhiêu tiền, ta trả bù cho ông, chuyện của cháu ngoại ông ta giúp không được".

Ông chủ Chung không hề nóng ruột, cười nói: "Chỉ cần một câu của Tiết đại nhân thôi mà, coi như tiện tay làm phúc".

"Không được, nếu ông còn không nhận, vậy ta coi như nó chỉ đáng giá hai lượng!" Hoặc Truy Ân không chịu thỏa hiệp.

Ông chủ Chung thấy chuyện không thể văn hòa được nữa, lập tức cười lạnh: "Tiết phu nhân, phu nhân làm thế là không đúng rồi. Cây sâm giá trăm lượng bạc, người lại chỉ trả có hai lượng, có khác gì ăn cướp đâu? Chúng ta có thể nhờ người trong thành đến phân xử xem sao!" Thanh âm của lão âm vang, cố ý dẫn dụ dân chúng tới vây xem.

Trăm lượng? Lần này thì đúng là cướp giật rồi! Hoặc Truy Ân hận mà không thể làm gì được, chỉ hận không thể xông lên đập cho lão già vô lại này mấy đập, khổ nỗi đứng trước mặt bao người thế này làm sao ra tay được. Hắn còn chưa ngu đến nỗi trả trăm lượng bạc cho củ nhân sâm. Có điều tình thế lại nghiêng về ông chủ Chung, thậm chí còn có tiếng xì xào hăm ý thế hiệp người, khiến lửa giận trong người Hoặc Truy Ân càng bốc cao hơn.

Trong lúc giằng co, đột nhiên có vài tiếng hô "Tránh đường" truyền đến. Hoặc Truy Ân quay đầu lại nhìn, ra là Thái bố đầu đã tới, còn có cả cầu quan mặc quan phục nữa. Sáng nay Tiết Niệm Chung tới nhà môn ngầm nghĩ kỹ càng, cảm thấy phu nhân lòng dạ ngay thẳng đối mặt với ông chủ Chung xảo quyệt nhất định chịu thiệt, liền dẫn người tới đây.

Ông chủ Chung bắt được "thóp" trong tay, chẳng hề sợ hãi, ngoài mặt nở nụ cười rằng: "Sao Tiết đại nhân lại có thời gian rảnh đến chỗ của tiểu nhân thế này?"

Tiết Niệm Chung lạnh lùng đưa mắt nhìn lão, nghiêm nghị quát lớn: "Chung Hùng Hữu, người to gan! Người đâu, bắt lại cho ta!"

Kẻ buôn bán sao dám đối đầu với quan lại, ông chủ Chung vừa thấy Thái bộ đầu hùng hổ xông tới, lập tức hoảng hồn, mặt mày méo xệch, nói: "Đại nhân, tiểu nhân không hiểu".

"Được, vậy ta cho người hiểu." Tiết Niệm Chung nói: "Tội đánh người của cháu ngoại người đã định, người lại muốn hối lộ để bản quan thả người, chỉ riêng điều đó thôi cũng đủ để bản quan trị tội người rồi. Chẳng qua bản quan niệm tình người thương cháu trai, trong lòng sốt ruột lại mới phạm tội lần đầu, chỉ đuổi người đi, ngờ người dám chuyển sang đút lót phu nhân ta, lợi dụng chuyện phu nhân không biết ngọn ngành, giờ lại mưu đồ đe dọa phu nhân, người xem ta nên phạt người tội gì?"

"Xin đại, đại nhân tha mạng!" Ông chủ Chung sợ đến mức quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi chảy như mưa. Thấy Thái bộ đầu muốn xông đến bắt mình, lão liền quay sang cầu xin Hoắc Truy Ân: "Tiết phu nhân, tiểu nhân biết sai rồi, cây nhân sâm đó chỉ đáng giá mười lượng mà thôi, tiểu nhân không dám nữa!"

Hoắc Truy Ân lẳng lặng quay ngoắt người đi, không thèm để ý đến lão ta, trong lòng mắng một câu đáng kiếp. Quế Viên lấy đủ tám lượng, đặt lên quầy hàng của hiệu thuốc.

"Phu nhân, mời." Tiết Niệm Chung gọi hẳn đi.

Hoắc Truy Ân ngẩng đầu ưỡn ngực bước ra ngoài. Đứng trước mặt bao

nhiều người thế này cầu quan vẫn cư xử lễ độ với hần, khiến hần được phen nở mày nở mặt, không khỏi thấy vui vẻ.

Chương 19: Tự rước lấy họa

Cuộc sống của Hoắc Truy Ân trôi qua rất an nhàn, ăn no ngủ kĩ, chồng thương mẹ quý, được mọi người cung phụng như ông lớn trong nhà, chẳng gặp chút phiền não nào, còn thư thái hơn cả những ngày sống ở Dật Long sơn trang. Điều này khiến hần kìm được mà nghĩ rằng: Cuộc sống như vậy cũng không đến nỗi nào.

Buổi trưa, lúc đưa cơm tới nha môn, Hoắc Truy Ân liền nghĩ ăn xong rồi về nhà cũng chẳng có gì làm, không bằng đợi đến chạng vạng cùng về với cầu quan. Chẳng ngờ vừa vào đến cửa nha môn liền trông thấy Tiết Niệm Chung và Phó Tiểu Chu dính lấy nhau thậm thụt gì đó, trông thần bí vô cùng, Hoắc Truy Ân ho khan hai tiếng, Tiết Niệm Chung quay đầu lại trông thấy hần, sắc mặt lại tái mét cả ra, sau đó nhét đồng hồ trong tay vào lòng Phó Tiểu Chu, đổi thành vẻ mặt hòa nhã vui vẻ ra đón hần.

Hoắc Truy Ân đương nhiên rất tò mò, bởi vậy đương nhiên phải hỏi ngọn nguồn. Kết quả, Tiết Niệm Chung không trả lời câu nào, mặc hần truy hỏi thế nào cũng chẳng chịu hé răng. Đại thiếu gia lập tức mất hứng ngay, nếu đã không có gì cơ sao không thể nói? Phó Tiểu Chu có thể biết, vì sao hần lại được biết? Bữa ăn hôm nay thành ra vô cùng khó chịu, đại thiếu gia còn không chịu bỏ cuộc, hỏi cầu quan ban nãy đưa thứ gì cho Phó tiên sinh.

Tiết Niệm Chung sắc mặt sa sầm lại, nói: "Phu nhân, nàng về trước đi, buổi chiều ta phải ra ngoài với Tiểu Chu".

Hoắc Truy Ân khỏi sững sờ, từ trước tới nay được cầu quan cung phụng chiều chuộng, có bao giờ bị đối đãi thế này, nhất thời cảm thấy bức bối vô cùng, lang thang trong thành như để trút giận, không chịu về nhà. Quế Viên giỏi nhất là nhìn vẻ mặt mà đoán ý thiếu gia, trông thấy bộ dạng hẩn như thế chẳng những không lo lắng, còn thềm mừng trong dạ, cảm thấy tính tình thiếu gia nên được uốn nắn lại một chút.

Huyện thành cũng chỉ lớn bằng từng ấy, lại thêm Hoắc Truy Ân giờ đã quen lối quen đường, chẳng mấy chốc đã đi được hai vòng. Quế Viên đi theo loanh quanh cả nửa ngày, dọc đường đi cứ căn nhắc than thở mãi, khiến hẩn hết sức bức mình, uy hiếp bán phút nàng đi, gả cho cái tên thợ rèn sống ở thành Tây làm vợ.

"Thiếu gia, cậu đúng là, uổng công em hầu hạ cậu lâu như thế, cũng chẳng tìm cho em một người tử tế."

"Thợ rèn có chỗ nào tốt? Người ta vừa trưởng thành lại có sức vóc."

"Hừ, có sức vóc để làm gì, tìm tướng công phải tìm người như gia ấy, vừa tốt vừa có năng lực, lại sẵn sóc quan tâm."

"Hừ!" Hoắc Truy Ân đưa mắt liếc xéo nàng cái, trong lòng nghĩ cầu quan khốn kiếp có gì hay.

Quế Viên vẫn lải nhải ngừng, sau đó đột nhiên phát ra thiếu gia không hoàn toàn để ý gì đến nàng, đường nhìn gắt gao dõi về phía đằng xa: "Thiếu gia, cậu đang nhìn gì thế?"

Hoắc Truy Ân hoàn hồn lại, vẻ mặt hoang mang nói: "Ta trông thấy bóng người quen lắm... theo lí mà nói... không thể như thế được". Hẩn lác đầu, thấy sắc trời cũng không còn sớm, mình không thể về nhà muộn hơn cầu

quan được, liền bảo: "Mặc kệ đi, chúng ta về nhà thôi".

Hai người trở về, Hoắc Truy Ân lại rất bận lòng về bóng người thoáng qua nọ, đôi bên quen biết nhiều năm, sao có thể trông nhầm cho được? Thế nhưng nghĩ mãi vẫn không ra đối phương tới đây để làm gì. Mảnh đất bé nhỏ không tranh chấp với đời này, nhất định không có lý do gì để người ta phải lặn lội đường xa, vậy chỉ có thể là vì tới tìm hãn. Người kia nghìn dặm xa xôi tới tìm hãn làm gì? Đôi bên là bằng hữu có thể cùng sống chết, chung hoạn nạn, vậy mà chuyện bản thân lập gia đình vẫn chưa cho người ta biết, quả thực rất có lỗi với người ta.

Lúc đi đến khu nhà của Tiết gia, liền trông thấy bóng người cao lớn đang ngần ngừ đứng bên ngoài. Người này mặc trang phục của kẻ võ biên, rất đơn giản, cao lớn khôi ngô, khí thế hào hùng, mày rậm mắt to, gương mặt nghiêm nghị.

Vừa trông thấy người này Hoắc Truy Ân chỉ có duy nhất một ý nghĩ: Quay đầu bỏ chạy. Ai ngờ Quế Viên thấy người kia quen mặt, lập tức ngọt ngào gọi tiếng: "Kia chẳng phải là Lạc công tử hay sao?" khiến Hoắc Truy Ân điên tiết tới độ muốn bán nàng đi.

Người này chính là người được thế nhân xưng tụng là trong võ lâm tam đại cao thủ cùng với Hoắc Truy Ân - Truy Phong Đao Lạc Cảnh Thiên, mỗi người đều có sở trường tuyệt học riêng, khó phân cao thấp, lại vì binh khí mình dùng nên được giang hồ tôn xưng là "Nhất kiếm song đao".

Lạc Cảnh Thiên lòng vòng trong thành cả nửa ngày trời mới tìm được tới đây, bản khoản không biết bước tiếp theo nên làm thế nào, trông thấy Quế Viên mừng rỡ lắm: "Quế Viên cô nương, xem ra ta tìm đúng chỗ rồi".

Hoắc Truy Ân trốn ở đằng sau không dám lên tiếng, Quế Viên lại bảo: "Lạc công tử tới tìm thiếu gia ư?"

"Đúng thế, xin hỏi đệ ấy có ở đây không?", Lạc Cảnh Thiên hỏi, có phần nóng ruột.

Quế Viên quay đầu nhìn về phía Hoắc Truy Ân, ánh mắt của Lạc Cảnh Thiên cũng nhìn theo, khởi lộ ra vẻ hoang mang. Hoắc Truy Ân trong trang phục nữ, mặt mũi tối sầm gọi tiếng: "Lạc đại ca".

Lạc Cảnh Thiên cảm thấy nường này từ thân hình, diện mạo cho tới thanh điệu vô cùng quen thuộc, thế nhưng y lại không dám khẳng định: "Vị này là..."

"Đệ là Hoắc Truy Ân", Hoắc Truy Ân đáp, cực kỳ không tình nguyện.

"Người là... Ân đệ?!" Lạc Cảnh Thiên kinh ngạc đến độ không khép miệng vào được, vốn dĩ y và Hoắc Truy Ân kết bái với nhau, Hoắc Truy Ân nhỏ hơn làm tiểu đệ.

Biết ngay mà! Hoắc Truy Ân vẻ mặt xấu hổ chịu nổi, đáp: "Đúng thế".

Lạc Cảnh Thiên không tài nào vượt qua nổi cơn choáng váng. Y đến Dật Long sơn trang thăm hỏi, chỉ biết Hoắc Truy Ân tới nơi này lập gia đình, lúc ấy y thấy trong lòng mất mát, oán trách Ân đệ. Thành hôn là chuyện lớn như vậy, thế mà cũng không báo cho đại ca một tiếng. Ai ngờ sau khi vội vã tới đây rồi, mọi chuyện lại vượt ngoài tưởng tượng của y, hoá ra Ân đệ vốn không phải là Ân đệ, mà là Ân muội? Không phải đệ ấy lấy vợ, mà là gả cho người khác?

"Đại ca, đừng đứng ở đây nữa, chúng ta vào trong nhà ". Hoắc Truy Ân tránh ánh nhìn của Lạc Cảnh Thiên, nhắc chân định vào nhà.

Quế Viên vội vàng kéo lại, nói: "Phu nhân, phu nhân làm bậy quá!". Lúc

này Hoắc Truy Ân mới tỉnh ra. Đúng rồi, bậy bạ quá, lần trước mặc đồ nam vào thôi suýt bị người ta đánh chết, lần này lại dẫn theo một gã đàn ông về nhà, có khi bị nhốt cũi thả trôi sông cũng nên? "Đại ca, ngại quá... Phu, phu quân của ta vẫn chưa về, không tiện mời huynh vào nhà".

Ân muội, phu quân, Lạc Cảnh Thiên khó mà chấp nhận được sự thực này, không nói được câu nào cả.

"Hay là, chúng ta tới quán trà ngồi một chốc". Một mặt Hoắc Truy Ân cảm thấy đứng ở chỗ này rất bất tiện, mặt khác cũng lo lắng Tiết mẫu hay vú Trần phát hiện ra, vội vàng lôi Lạc Cảnh Thiên rời khỏi.

Thế nhưng Lạc Cảnh Thiên vẫn dẫn người ra đó, trợn mắt há mồm, gọi cũng không nhúc nhích gì. Hoắc Truy Ân sốt ruột, đứng đây thêm chút nữa đừng nói mẹ chồng, ngay cả cậu quan cũng về đến nhà mất, thế là liền bước tới kéo Lạc Cảnh Thiên. Không may, Tiết Niệm Chung lại trở về đúng vào thời khắc ấy, vừa vặn bắt gặp hai người đang lôi lôi kéo kéo nhau ra ngoài.

Hoắc Truy Ân đột nhiên cảm thấy tội lỗi dâng lên, hết như bị bắt gian tại trận vậy, vội vàng giải thích: "Đây đây đây, đây là đại ca của ta!", rồi nhanh chóng buông tay ra.

Bấy giờ Lạc Cảnh Thiên mới miễn cưỡng hoàn hồn lại, có điều vẫn rời mắt được khỏi Hoắc Truy Ân, nghiêng mặt ôm quyền với Tiết Niệm Chung: "Tại, tại hạ... Lạc Cảnh Thiên, là đại ca của Ân, Ân đệ".

Lễ tiết nên làm Tiết Niệm Chung không bao giờ sơ sẩy, y khách khí nói tên mình ra, sau đó hỏi hai người định đi đâu.

"Ăn, ăn cơm, đến giờ cơm rồi mà", chẳng hiểu sao Hoắc Truy Ân lại thấy căng thẳng vô cùng.

"Ăn ở nhà đi!", Tiết Niệm Chung nói, ngữ khí vẫn giống như thường ngày nhưng vẻ mặt hiển nhiên không đủ ôn hòa. Y ném lại một câu như thế rồi đẩy cửa vào trong.

Hoặc Truy Ân ý thức được câu quan nổi giận rồi. Tuy rằng vẫn khách khí đấy, có điều thử nhìn cái thái độ gượng gạo ấy đi, nhất định y giận rồi, đối tượng giận dữ lại còn là hắn! Về phần Lạc Cảnh Thiên, y có bao giờ gặp cảnh ấy đâu, vẫn ngơ ngác đứng yên tại chỗ, Hoặc Truy Ân khổ não gọi y vào ăn cơm, sau đó dẫn người vào Tiết gia.

Bữa cơm ấy diễn ra vô cùng gò bó, mất tự nhiên. May mà Tiết mẫu không hiểu chuyện của Hoặc gia cho lắm, thế nên Tiết Niệm Chung chỉ mấy câu liền gạt được bà. Y nói Lạc biểu ca một đường buôn bán đi qua nơi này nên thuận tiện ghé thăm biểu muội. Hoặc Truy Ân không dám phủ nhận, Lạc Cảnh Thiên cũng không dám phản bác, người nào người nấy cảm đầu ăn cơm. Khổ nỗi Lạc Cảnh Thiên lại không nhìn được mà đưa mắt nhìn Hoặc Truy Ân suốt, nhìn đến độ Hoặc Truy Ân đổ mồ hôi lạnh, nhiều lần ra hiệu bảo y đừng nhìn nữa, thế nhưng rất đáng tiếc, tên đầu gối ấy lại không hiểu được ẩn ý của hắn.

Những chuyện này Tiết mẫu không nhìn thấy, vú Trần lại trông thấy cả. Cung cách ăn mặc của vị Lạc biểu ca này trông sao cũng không giống thương nhân, bảo là biểu ca chỉ để gạt người thôi đúng không? Hơn nữa hai người này lại lớn gan mắt đi mà lại như thế, thiếu phu nhân quả thực quá xằng bậy! Bất quá thấy thiếu gia nhắm mắt làm ngơ, bà cũng chẳng dám lăm lờ.

Đợi đến khi ăn xong bữa, Tiết Niệm Chung không để ý gì đến hai người, để bọn họ ngồi nói chuyện trong khách sảnh, tự mình trở về phòng. Áp lực đè lên vai Hoặc Truy Ân rất lớn, thái độ của vú Trần hết như muốn nhốt cũi thả trôi sông hắn vậy, giờ câu quan lại còn để hai người ở riêng với nhau, y là ngại hắn chết chưa đủ nhanh sao?

"Ân... muội." Lạc Cảnh Thiên lên tiếng.

Muội cái đầu nguời! Hoắc Truy Ân cảm phần liếc y cái, hỏi: "Đại ca tìm đệ có chuyện gì?". Tốt nhất nên có chuyện khẩn cấp, nếu lần này lỗ nặng rồi!

"Chuyện ấy... Haizzz", Lạc Cảnh Thiên thở dài nói "Vốn dĩ có việc xảy ra, các môn phái võ lâm bao vây Hùng Sơn, Danh Kiếm Môn có tình mời "Nhất kiếm song đao" tới giúp tay, có điều ta trông muội bây giờ, chắc là không được".

Hùng Sơn, Hùng Giáo!!! Hoắc Truy Ân vừa nghe liền kích động thôi, bao nhiêu năm trôi qua, vẫn luôn mơ tới ngày có thể tái chiến với giáo chủ Hùng Giáo, chẳng qua tình hình hiện tại... "Đại ca, xin lỗi, đệ rất muốn đi, nhưng quả được, dù cầu quan có đồng ý cũng khó ăn với mẹ chồng." Bỗng nhiên dẫn gã đàn ông trở về, sau đó còn muốn cùng gã đàn ông đó ra ngoài mấy tháng, đừng tới cầu quan với Tiết mẫu, ngay cả bản thân cũng thấy chuyện này không thể nào tha thứ được.

"Cầu quan?"

"Khụ... là xưng hô thân mật, xưng hô thân mật ấy mà."

"Ta hiểu rồi." Lạc Cảnh Thiên chợt thấy buồn phiền mất mát không biết vì sao, y nói: "VẬY đại ca trước, về sau lại tới thăm muội."

Hoắc Truy Ân nghe liền giật thót, vội vàng thấp giọng với y: "Lần sau huynh hãy phóng ám hiệu gì đó, đệ tự tới tìm huynh", nhất định không được để cầu quan và Tiết mẫu phát hiện ra! Lạc Cảnh Thiên gật đầu, vẫn giữ nguyên bộ dạng mất mát kia, Hoắc Truy Ân cũng chẳng biết y bị làm

sao, đưa người ra cửa lớn.

"Ân muội", trước lúc lên đường Lạc Cảnh Thiên vẫn mặt ủ mày chau, y cố gượng cười, nói: "Muội đúng là chẳng ra sao. Sao không sớm cho huynh biết muội là phận nữ chứ".

Khóe miệng Hoắc Truy Ân co rúm lại. Thôi bỏ đi, cũng lười giải thích, bị nghĩ là phận nữ còn hơn thân là nam nhân lại bị gả cho người ta làm vợ.

Lạc Cảnh Thiên thấy trong lòng khổ sở không nói được thành lời. Nhớ năm đó nâng chén cùng vui, kết làm huynh đệ, nếu sớm biết Ân đệ là Ân muội, y... tới nhà hỏi cưới từ lâu rồi. Có điều Ân muội vẫn giấu thân phận của mình với y, cũng đủ thấy rằng muội ấy chỉ coi mình là đại ca chứ phải là đối tượng cho vị trí phu quân.

Sau khi tiễn Lạc Cảnh Thiên rồi, Hoắc Truy Ân lần khăn trong sân lúc lâu, đầu đầu nghĩ xem phải giải thích với cậu quan ra sao. Cuối cùng vẫn không nghĩ ra được cách nào cả, chỉ có thể thấp thỏm trở về phòng.

Chương 20: Hoa tươi bóng liễu

Tiết Niệm Chung đang xem sách. Y vẫn hay đọc sách để tiêu khiển, có điều thường là sau khi bày trò cho Hoắc Truy Ân hết chán rồi mới dành ra chút thời gian đọc. Tiết Niệm Chung hôm nay lại thờ ơ lãnh đạm với đại thiếu gia, chỉ lo vùi đầu đọc sách, khiến đại thiếu gia có chút... khó chịu.

"Khụ, chơi cờ đi?", Hoắc Truy Ân thử hỏi dò. Tiết Niệm Chung ngẩng đầu nhìn cái, sau đó lại rời sự chú ý về trang sách.

"Thế... người kể cho ta nghe một câu chuyện xưa đi?", đại thiếu gia vẫn không bỏ cuộc, lần này cả ngẩng đầu lên Tiết Niệm Chung cũng lười làm.

Hoặc đại thiếu gia rất là bất mãn với thái độ của cậu quan, thẳng tay giằng lấy quyển sách. "Ê! Người có gì không vừa lòng nói thẳng ra, làm mình làm mấy cái gì?!"

Tiết Niệm Chung đã quen với thói ngang ngược của đại thiếu gia, chỉ đứng dưng cầm lấy cái chén trên bàn, rót đầy trà sau đó đưa qua. Hoặc Truy Ân tuy rằng nóng nảy nhưng chưa đến nỗi không phân phải trái, nhận lấy chén trà, ngồi xuống, đợi Tiết Niệm Chung mở lời.

"Phu nhân, Lạc công tử là người phương nào?" Tiết Niệm Chung nóng vội cũng chẳng giận dữ, vẻ mặt ôn hòa.

Hoặc Truy Ân chỉ sợ y hỏi, hấp tấp trả lời thành thật: "Là đại ca kết nghĩa của ta, quen nhau khi phiêu bạt võ lâm ngày trước".

"Chỉ thế thôi sao?" Không phải Tiết Niệm Chung không tin, mà là cảm giác chuyện không đơn giản như thế.

"Đương nhiên rồi!" Hoặc Truy Ân trả lời cực thẳng thắn dứt khoát, trong lòng thầm nhủ, biểu ca là người nói ra đấy chứ, liên quan gì đến ta. Về sau lại sợ cậu quan suy nghĩ lung tung, bổ sung thêm: "Từ trước tới nay ta và Lạc đại ca vẫn đối xử với nhau như huynh đệ, người đừng hiểu lầm".

Tiết Niệm Chung lại sa sầm mặt xuống, hỏi vặn lại: "Huynh đệ ư?"

"Đúng thế." Hoặc Truy Ân cảm thấy Lạc đại ca vẫn biết mình là phận nam nhi, đương nhiên không có tình ý nọ kia, giải thích như thế hẳn có thể xóa bỏ tất cả hiểu lầm.

Đáng tiếc Tiết Niệm Chung lại không nghĩ vậy, không chỉ không nghĩ vậy, còn hiểu lầm cực kỳ nghiêm trọng! Lạc công tử nếu không biết thân phận thực của phu nhân, vậy còn có thể giải thích là động lòng với nghĩa muội của mình. Tuy vậy cũng khiến Tiết Niệm Chung không được vui vẻ cho lắm, nhưng chỉ cần phu nhân không có ý gì với đối phương là được rồi. Thế nhưng rõ ràng Lạc công tử biết phu nhân là nam, vậy mà còn để lộ ra ánh nhìn như thế, chuyện này phải giải thích thế nào đây? Hai người đã quen biết nhau từ trước, nếu Lạc công tử cũng ưng phu nhân lúc là nam nhi, vậy bản thân còn ưu thế gì nữa? Vả lại phu nhân gả cho y, thế mà người kia ở trước mặt người nhà y cũng không biết giữ gìn chừng mực, bảo y nhận nhin thế nào? "Y tới đây làm gì?"

"Huynh ấy muốn mời ta cùng tới Hùng Sơn đối phó ma giáo, ta từ chối rồi." Hoắc Truy Ân nghe ra giận dữ trong giọng của cậu quan, buồn bực nghĩ: Sao nói cả nửa ngày mà vẫn thế này?

Tiết Niệm Chung lại sững người, hỏi: "Võ công của y cao lắm sao?"

"Ừm, lợi hại hơn ta." Hoắc Truy Ân xong, lại vội vàng bổ sung thêm câu nữa, "Chỉ lợi hại hơn có chút xíu thôi".

"Phu nhân", ngữ khí của Tiết Niệm Chung thành linh trở nên bức thiết: "Nàng đừng gặp lại kẻ kia nữa, có được không?"

"Hả?!"

"Cũng bảo y đừng tới nơi này nữa."

Quả thực Hoắc Truy Ân không ngờ được cơn ghen của cậu quan lại lớn đến nhường này, không khỏi buồn cười, nói: "Người đúng là! Đã nói là giữa ta với đại ca không có gì rồi mà, hơn nữa ta làm sao quản được chuyện huynh

ấy tới hay không tới. Cùng lắm ta bảo huynh ấy lần sau đừng chạy tới tận nhà là được".

"Phu nhân!"

"Gào thét cái gì, chuyện của ta với đại ca đều đã kể hết cho người nghe rồi, không hề giấu giếm, người lo lắng lung tung cái quái gì! Hoắc Truy Ân ta tùy tiện như vậy sao! Người mà cứ vậy có nghĩa là không tin tưởng ta, lại nói, ta có bao giờ động chạm tới chuyện của người với Phó tiên sinh đâu!"

"Phu nhân, nàng... nàng nói lung tung gì đó?" Tiết Niệm Chung bày ra vẻ mặt không sao hiểu nổi.

Hoắc Truy Ân xong liền hỏi hận, sao bản thân có thể đánh đồng chuyện này với chuyện của Phó Tiểu Chu được chứ? Một bên là án "hồng hạnh xuất tường" có những điểm đáng ngờ đầy rẫy, bên là án "đoạn tỵ phân đào" đầu đuôi chưa ra sao. Nhìn kiểu gì cũng thấy "hồng hạnh xuất tường" có khả năng cao hơn, mẹ kiếp!

Lần này Tiết Niệm Chung quả thực nổi giận rồi, y thích phu nhân, thương phu nhân, không có nghĩa là y cũng có hứng thú với những gã đàn ông khác. Những lời này của phu nhân không chỉ đơn thuần sỉ nhục y, còn là sỉ nhục đối với giới văn sĩ!

"Thế này vậy, mỗi người nhường bước, chuyện này cứ thế cho qua nhé." Hoắc đại thiếu gia quả tình cũng muốn xin lỗi lắm, lại hạ mình xuống không nổi. Ai ngờ lời của còn chưa hết đã thấy Tiết Niệm Chung lặng lẽ đứng dậy bỏ ra khỏi phòng. "Này, cầu quan, người đi đâu đấy?" Đại thiếu gia vội vàng đuổi theo ra cửa, thấy Tiết Niệm Chung bước vào trong phòng khách, đầu cũng chẳng thèm quay lại. Nhất thời thấy lòng mình lạnh toát, xem ra cầu quan phát hỏa rồi, rất muốn kéo người ta lại, nhưng rồi lại tự an

úi bản thân, biết đâu để y bình tĩnh một lát là mọi chuyện sẽ êm xuôi?

Ai ngờ được cả đêm hôm ấy Tiết Niệm Chung không về phòng ngủ. Hoắc Truy Ân bứt rứt không yên, mãi đến khi trời sáng vẫn không tài nào chớp mắt. Về sau thấy Quế Viên vào trong phòng tìm bộ y phục của Tiết Niệm Chung ôm ra ngoài lại càng cáu kỉnh hơn, điên tiết nghĩ rằng: Cho người tức, tức chết luôn cho rộng đất! Lại dám mặt nặng mày với ta cơ đấy. Hôm nay không đưa cơm cho người nữa, cho tên khốn nhà người đói chết luôn!

Chỉ đáng tiếc đại thiếu gia không nhẫn tâm nổi, cầu quan gầy gò yếu ớt như thế sao chịu nổi cơn đói? Hơn nữa cũng muốn gián tiếp dỗ dành cầu quan một phen, thế nên mới sáng sớm ngày ra bảo Thanh Bình đi mua cái móng giò về, đưa cho vú Trần hầm lên.

Chẳng qua, rất hiển nhiên vú Trần cực kỳ có ý kiến với thiếu phu nhân nhà mình, vừa cáu kỉnh chặt móng heo vừa nghiêng răng nghiêng lợi kể chuyện: "Thiếu phu nhân, người đã nghe chuyện gì chưa? Tiểu thiếp của Trương gia kia lén lút vụng trộm bên ngoài, bị kéo đi điều phố rồi đấy".

Hoắc Truy Ân nghe mà kinh hãi, có cảm giác mấy đao kia của vú Trần đang chém vào người hắn, trong lòng khỏi kêu to oan uổng, hắn với Lạc đại ca đều là nam nhân mà, sao có thể nảy sinh quan hệ bất chính gì gì đó chứ? Rồi Hoắc Truy Ân lại nghĩ, đến cả vú Trần cũng hận đến độ muốn chém muốn băm mình, cầu quan há lại không tức đến phát điên sao?

Hắn tự mình đưa cơm đến tận cửa nha môn. Đại thiếu gia không biết cầu quan hết giận hay chưa, không dám tùy tiện xông vào, liền bảo Quế Viên xách đồ vào trong, mình đứng bên ngoài đợi, trong lòng rất mong mỗi cầu quan ra mời vào trong. Thế nhưng lại chỉ đợi được Quế Viên ra với hai bàn tay trắng, nàng nói gia bảo bọn họ không cần hầu hạ, gia nói mang làn tre và bát đũa về nhà.

Hoắc Truy Ân vừa tức lại vừa buồn bực, ảm ức vô cùng. Ngày trước được cầu quan nâng cao như thế, giờ đột nhiên ngã xuống đất, khiến hãn không tài nào thích ứng được. Nếu cầu quan không đếm xỉa gì đến hãn nữa thì làm thế nào? Nhờ cầu quan viết hưu thư làm thế nào? Nhờ cầu quan... cưới tiểu thiếp làm thế nào? Trên dưới Hoắc gia chẳng có ai chịu giúp hãn đâu, nếu đến cả cầu quan cũng không đứng về phía hãn, nửa đời sau của Hoắc Truy Ân này không phải đã định cơ khổ bở vợ sao?

Vào ban đêm, Tiết Niệm Chung vẫn áp dụng thái độ coi đại thiếu gia là người vô hình, ăn cơm tối xong liền trở về khách phòng đọc sách. Hoắc đại thiếu gia trong cơn nóng nảy đã ném văng gối đầu của Tiết Niệm Chung xuống đất, đập lên hai đập, đập xong rồi lại sợ đến lúc ngủ cầu quan trở về, thế là lại nhặt nó lên, hung hăng vỗ cho sạch bụi. Đương nhiên đến cuối cùng vẫn chẳng thấy mặt mũi cầu quan đâu.

Hãn không nhịn được nữa, tức nước vỡ bờ, Hoắc Truy Ân lao ra khỏi cửa, trông thấy đèn trong phòng khách vẫn còn sáng, liền xông tới, giơ chân đập văng cánh cửa ra. Tiết Niệm Chung thay quần áo lên giường, hoàn toàn bất ngờ khi Hoắc Truy Ân đột ngột xông vào.

"Cùng ta về phòng đi", Hoắc Truy Ân đè lửa giận xuống, nói: "Nếu mẹ biết người ở phòng khách người sẽ nhìn ta thế nào?". Còn lâu hãn mới chịu cúi đầu nhận lỗi, tuyệt đối không.

Tiết Niệm Chung khách khí đáp lời: "Phu nhân suy nghĩ nhiều rồi, nếu mẫu thân có hỏi, ta tự mình đi giải thích. Nơi này tốt lắm, nàng cũng sớm trở về nghỉ ngơi đi".

"Ngươi!" Hoắc Truy Ân căm phẫn thối, nếu đổi thành người khác thì đã sớm bị nện cho lên bàn thờ rồi. "Không về chứ gì? Được." Đại thiếu gia bước tới bên giường, xúc chần lên. Tiết Niệm Chung thấy bộ dáng Hoắc Truy Ân hung hãn vậy, cứ nghĩ bản thân sắp ăn bạt tai đến nơi rồi, không

ngờ đại thiếu gia lại hất văng giày ra, nằm xuống giường.

"Được, người ngủ ở đâu ta ngủ đấy, ta hầu người là được chứ gì!" Hoắc Truy Ân hậm hực hừ một tiếng.

Tiết Niệm Chung không ngờ phu nhân lại tung ra chiêu này, nhất thời cũng có phần luống cuống tay chân, giật mình bật dậy, ngơ ngác ngồi bên giường không dám nhúc nhích, cũng chẳng biết nên nói cái gì.

"Ngủ đi, ngăn ra đó làm gì!" Hoắc Truy Ân thấy đối phương tránh xa như thể bèn túm luôn cánh tay của y, dùng sức kéo y nằm xuống cạnh mình.

Sức lực của Tiết Niệm Chung không bằng Hoắc Truy Ân, liền dễ dàng bị chế ngự, tấm chăn trùm qua người khiến y vừa hoảng loạn lại vừa bối rối. Từ trước đến giờ y với phu nhân vẫn nằm chung giường nhưng đắp riêng chăn, tình huống đắp chung một tấm chăn thế này vẫn là lần đầu tiên. Y cảm thấy xấu hổ vô cùng, còn rất khẩn trương, bởi vì y không dò được phu nhân có dụng ý gì.

Hoắc Truy Ân ngược lại, thản nhiên hơn nhiều lắm. Để đề phòng Tiết Niệm Chung lại chạy biến đi, còn kéo cánh tay người ta chặt cứng. Trong thoáng chốc, giữa hai người ngoài những cái chớp mắt ra không còn động tác gì khác cả.

"Cầu quan." Đại thiếu gia tiên phong phá vỡ trầm mặc, nói: "Người vẫn còn đang giận đấy à?"

Tiết Niệm Chung nín thinh không đáp. Nếu bảo y giận dữ thế này thế kia cũng không phải, chỉ là trong lòng thấy không thoải mái.

Không nghe được đáp án, Hoắc Truy Ân tự biết mình đuối lý, đành nói: "Đúng là, coi như ta sợ người, nói đi, người muốn thế nào mới chịu hết

giận?"

Đại thiếu gia tỏ vẻ rộng rãi hào sảng, có điều Tiết Niệm Chung đâu dám thế nào? Ý nghĩ lúc lâu cũng không lên tiếng, đại thiếu gia lại giục, y đành tùy tiện thốt ra câu: "Thế thì hôn một cái đi".

Tiết Niệm Chung sợ đến mức co rụt lại ra sau. Y thề y chỉ là tùy tiện nói một câu mà thôi, không có ý đồ cợt nhả, cũng chẳng biết bản thân bị làm sao, lại dám nảy ra ý nghĩ kia. Thế nhưng nếu nói y không nghĩ ngợi gì cũng là nói dối, y ở chung với phu nhân lâu tới vậy, cảm tình đã nồng nàn, bản thân lại thích lại phu nhân như thế, đương nhiên cũng muốn. Khổ nỗi phu nhân không đồng ý, y lại không có bản lĩnh ấy, cũng chẳng có cái gan to như vậy, đành mỗi mắt chờ mong. Đúng vào lúc này, Hoắc Truy Ân thành linh áp sát lại gần, nhẹ nhàng hôn một cái lên mặt y.

"Phu phu phu... phu nhân?" Tiết Niệm Chung bàng hoàng quá đỗi, không tài nào tin được.

"Thế là được rồi chứ gì?" Hoắc Truy Ân lại tách ra xa, nói: "Theo ta về phòng!". Hắn xuống giường, xỏ giày từ tế, thấy người trên giường vẫn cứ đờ ra không nhúc nhích, liền cưỡng ép kéo người ta xuống. "Đi thôi, còn lề mề nữa trời sáng mất." Kéo đối phương quay về phòng chính, Hoắc Truy Ân kinh ngạc phát hiện ra cấu quan đỏ mặt rồi, không ngờ da mặt y lại mỏng như thế, thật là, hắn còn không thấy gương kia mà!

Chương 21: Tiến thoái lưỡng nan

Sáng hôm nay Hoắc Truy Ân dậy rất sớm, Tiết Niệm Chung vừa mở mắt ra liền trông thấy đại thiếu gia xách váy chạy vào, nói với y: "Cầu quan, người tình rồi, ta cứ sợ người ngủ quên".

Tiết Niệm Chung thấy hơi xấu hổ, lại có phần chột dạ. Đêm hôm qua bị phu nhân kéo về phòng, y liền phát hiện ra gối đầu của mình đã biến dạng hoàn toàn, phu nhân áp a áp úng, giải thích mãi mới xong, cuối cùng ném luôn cái gối xuống giường, bảo hai người chung gối, nằm chật chội một đêm cũng được. Chung gối thì đương nhiên không thể chia chẵn, chung gối chung chăn thì đương nhiên không thể để Đoạn Thủy Kiếm ngăn ở giữa được, hai người liền dán sát vào nhau, cực kỳ thân mật, về sau đợi phu nhân ngủ rồi, y còn lén lút ôm phu nhân một chút. Giờ thấy thanh Đoạn Thủy Kiếm gác trên bàn trang điểm, liền khiến y nhớ lại hành vi không quy củ của mình tối hôm qua.

Hoắc Truy Ân đưa xấp y phục đã gấp gọn gàng cho Tiết Niệm Chung, nói: "Cầu quan, y phục của người Quế Viên chuẩn bị xong từ sớm rồi". Quả đúng là như thế, đại thiếu gia khi buồn bực hành hạ người khác, đến lúc vui vẻ rồi cũng làm khổ người ta, trời vừa tỉnh mơ đã gọi nha hoàn dậy.

"Đa tạ phu nhân." Tiết Niệm Chung nhận lấy, bắt đầu mặc y phục.

Từ tới giờ, từ mặc y phục cho tới chuyện tóc tai Hoắc Truy Ân đều có người hầu hạ, giờ đổi thành Quế Viên một tay đảm nhận, trông thấy cầu quan có thể tự mình mặc chỉnh tề như thế hẳn khâm phục sát đất. Đại thiếu gia thấy vạt áo sau lưng còn chưa phẳng phiu liền tự tay chỉnh trang lại cho y. Tiết Niệm Chung có phần bất ngờ khi thấy phu nhân đột nhiên tỏ ra "vợ hiền dâu đảm" như thế, lại càng vui mừng vì phu nhân cuối cùng đã chấp nhận mình.

"Cầu quan, ăn cơm sáng đi."

"Cầu quan, nếm thử miếng canh, hầm cả một đêm đấy."

"Cầu quan, buổi trưa người muốn ăn gì?"

"Cầu quan,..."

Nhắc mãi tới lúc rời nhà, Tiết Niệm Chung rất vui mừng vì phu nhân quan tâm tới mình như thế, chẳng qua xưng hô như vậy vẫn có phần thỏa không đáng. Lúc không có ai cảm thấy thân mật đấy, thế nhưng trước mặt người ngoài lại giống như đang mắng chửi. Nhìn bộ dạng cười tủm tỉm của Quế Viên mà xem, hệt như đang xem trò hề vậy.

"Phu nhân, liệu có thể..." Trước lúc đi, Tiết Niệm Chung len lén thương lượng với Hoắc Truy Ân, "Đừng gọi ta là cầu quan nữa được không?"

Hoắc Truy Ân nghe thế liền ngăn người, gọi cầu quan quen miệng rồi, giờ nghĩ kỹ lại mới thấy quả thực hơi bất nhã, liền nói: "Vậy gọi là gì bây giờ?". Nếu bảo ngày nào cũng gọi tướng công, phu quân gì gì đó hẳn quả thật... không mở miệng được đâu!

Thực ra Tiết Niệm Chung cũng đã nghe cầu quan đến quen tai, có điều quan hệ phu thê giờ đã phát triển lên một tầm cao mới, cách xưng hô cũng nên cải tiến một chút, "Phu nhân gọi tên ta có được không?" Ý cũng hy vọng chuyện phu nhân gọi mình là tướng công lắm, nhưng chắc chỉ có thể mơ hão mà thôi.

"Tiết, Niệm, Chung", Hoắc Truy Ân nhắm thử hồi, thấy cảm giác không tuyệt bằng lúc gọi cầu quan, nói: "Lúu lười quá, không thềm không thềm".

Một tiếng này bay vào tai Tiết Niệm Chung lại khiến y ngơ ngẩn cả người, cuối cùng cũng nghe được tên mình phát ra từ miệng phu nhân, cảm giác

vô cùng kỳ diệu. Vốn y định bảo phu nhân gọi tên tự của mình, lại thấy như vậy gò bó quá, vẫn cứ tùy theo ý thích là hơn. "Phu nhân, ta đi trước nhé, đợi tối về chúng ta thương lượng tiếp".

Hoặc Truy Ân tiễn y ra cổng, ngóng mắt nhìn đến khi người đã đi xa rồi mới trở về phòng, viết thực đơn đưa cho Thanh Bình đi chợ, sau đó liền vò đầu bứt tóc vì vấn đề xưng hô với cậu quan. "Tiết, Niệm, Chung", vừa gọi vừa viết lên giấy, còn tiện tay viết luôn cả mấy cách xưng hô như cậu quan, tướng công, phu quân...

Quế Viên thấy bộ dạng như vậy không nhịn được cười. Nàng hầu hạ thiếu gia lâu như vậy, đã bao giờ thấy thiếu gia chăm chú thế này đâu? Đại thiếu gia vẫn hồn nhiên không hay biết, đúng là ngoài cuộc tình tảo trong cuộc u mê! "Chúc mừng cậu cùng gia tâm đầu ý hợp".

Hoặc Truy Ân giật nảy cả mình, đoán chắc là con nha đầu này đã trông thấy cái núi tướng công, phu quân viết bừa rồi, liền vội vội vàng vàng vo giấy thành cục, chuẩn bị phi tang chứng cứ, biện giải rằng: "Nói lung tung cái gì đó! Ta... chúng ta đều là nam nhân cả!"

"Thiếu gia sợ cái gì, cả lão gia và phu nhân đều đã đồng ý, Tiết lão phu nhân lại không nhìn thấy", Quế Viên cười gian, nói: "Gia không để ý nữa là xong chuyện".

Nói nghe nhẹ nhàng gồm nhi! Hoặc Truy Ân lạnh lùng lườm nàng, hấn mà thềm để ý cặp cha mẹ vô lương tâm kia nghĩ gì chắc? Quan trọng nhất là cậu quan có thể chấp nhận không? Cái đầu mục nát của cậu quan ấy à, nếu biết bản thân lấy nam nhân về làm vợ, chỉ sợ chôn sống hấn đầu tiên, sau đó tìm cha hấn liều mạng, cuối cùng châm lửa đốt trụ Dật Long sơn trang. Được rồi, có lẽ cũng không hung hấn đến mức ấy, thế nhưng chắc chắn sẽ chịu đả kích đi, thật cổ tự vẫn? Đến lúc đó không chỉ thành quả phụ, còn

biết lấy mặt mũi nào đi gặp Tiết mẫu? Mà cứ cho là không nghiêm trọng đến mức ấy đi, nếu Tiết Niệm Chung bị chuyện ấy đả kích, trở nên điên điên khùng khùng thì sao? Không phải bản thân hại cả nhà người ta sao!

"Đi mau mau, tìm cái gối mới về đây." Hoắc Truy Ân đuổi người đi rồi, ý thức sâu sắc được rằng bản thân mình không thể chỉ vì mấy thứ cảm giác mơ hồ chẳng rõ ràng này mà choáng váng đầu óc. Tuyệt đối không thể để cầu quan biết thân phận của bản thân, tuyệt đối không thể để Tiết gia tan nát trong tay mình!

Thế nên buổi trưa, người đưa cơm lại đổi lại thành Thanh Bình. Tiết Niệm Chung vốn dĩ rất trông ngóng bữa cơm trưa đầu tiên sau khi phu thê hòa hảo, trông thấy Thanh Bình đến liền khỏi buồn bực, phu nhân sao thế nhỉ, rõ ràng ban sớm còn ổn cơ mà? Chẳng lẽ chuyện đổi cách xưng hô khiến phu nhân thấy phiền lòng?

Tiết Niệm Chung lo lắng không yên, cơm trưa hầu như chẳng đụng đũa. Đến lúc mang làn cơm trở về, Thanh Bình còn bị thiếu phu nhân mắng cho trận, trách gã không biết đường đốc thúc gia ăn cơm, lần sau không cho gã đi đưa cơm nữa. Thanh Bình cảm thấy oan ức vô cùng, trong lòng nghĩ: "Sao phu thê hai người giận hờn nhau, tôi lại thành người xui xẻo thế này?"

Đợi đến tối trở về phòng ngủ, Tiết Niệm Chung lại phát hiện ra gối đầu đã biến trở về hai cái, chăn khôi phục hai chiếc, Đoạn Thủy Kiếm cũng tái xuất giang hồ, chình ình nằm ngay đó. Phu nhân tuy lạnh lùng với y nhưng cũng chẳng mấy nhiệt tình. Chuyện ấy khiến Tiết Niệm Chung đau lòng vô hạn, y cứ nghĩ quan hệ đôi bên kề cận thêm một ít, hoá ra chỉ là tự y đa tình. Phu nhân khuyên y về phòng, phỏng chừng chỉ vì không muốn bị mẫu thân trách hỏi mà thôi.

Hoắc Truy Ân đương nhiên nhận ra được nỗi sầu muộn của Tiết Niệm Chung, khổ nỗi có thể làm sao bây giờ? Cầu quan nhất định thích hẳn rồi,

đối xử với hắn tốt vô cùng, tôn trọng hắn. Hắn cũng cảm thấy cầu quan tốt lắm, bản thân nếu là phận nữ nhi không còn gì ao ước nữa rồi! Thế nhưng hắn là nam nhân, sét có đánh xuống cũng thay đổi được điều ấy, không đủ tư cách làm vợ, càng có không biện pháp nào nổi dỗi tông đường. Nếu có ngày cầu quan biết được sự thực này y nhìn hắn thế nào? Lừa dối? Đùa bỡn? Sĩ nhục? Bất kể là thế nào, đều khiến cầu quan bị tổn thương, làm hại tới Tiết gia, hắn không muốn trở thành tội nhân.

"Phu nhân." Tiết Niệm Chung không cam lòng, y cảm thấy với tính tình phu nhân, nếu không phải có tình với y sao lại bằng lòng hôn y? "Chúng ta nói chuyện chút có được không?"

Hoặc Truy Ân giật nảy, ấp úng bảo: "Nói chuyện gì?"

Tiết Niệm Chung chau mày, nói: "Phu nhân, ta biết mình không có bản lĩnh gì, nàng theo ta cũng chịu không ít khổ sở, có lẽ ghét bỏ ta."

Ghét cái đầu người ấy, ông đây thảm hại đến thế này rồi! Hoặc Truy Ân thầm mắng trong lòng, dường như đoán được cầu quan muốn gì, không khỏi đổ mồ hôi như tắm.

"Phu nhân, có mấy lời ta vẫn chưa hề nói. Chúng ta thành thân lâu như thế, vốn sớm nên nói ra, chỉ là ta sợ nàng biết rồi thêm gánh nặng, thế nên không dám thổ lộ. Ta muốn với nàng rằng, ta..."

"Không được nói!"

Hoặc Truy Ân thét lớn, tâm tình kích động mà nói rằng: "Nghìn vạn lần không được nói, ta cấm người nói, một chữ cũng không được nói!"

Tiết Niệm Chung thấy hắn phản ứng mạnh như thế, chỉ đành ngậm miệng vào. Thực ra y muốn nói rằng ta biết người là nam nhân, ở cạnh ta là việc

vô cùng âm ức, thế nhưng xin hãy tin ta, ta cố gắng hết sức bồi thường lại cho người, mong ước của người ta đều giúp người đạt được. Thế nhưng phu nhân không cho y nói, một chữ cũng không cho.

"Ta đi tìm mẹ đây!" Hoắc Truy Ân ném lại một câu, sau đó co giò chạy mất, Tiết Niệm Chung gọi mấy tiếng liền cũng không quay đầu lại.

Hoắc Truy Ân cảm thấy cả người hốt hoảng, vừa căng thẳng vừa kinh hãi, nhất định là cầu quan muốn thổ lộ nỗi lòng, hắn lại không có cách nào hỏi đáp! Hắn cảm thấy bản thân mình gặp báo ứng trước rồi, trước đây ức hiếp cầu quan như vậy, bây giờ chịu tội cũng là đáng kiếp. Hắn nên căm hận lão cha mình, tất cả bi kịch đều do lão già khốn kiếp đó tạo ra, mấy biện pháp đó của lão đều là đồ bỏ cả, đáng ra có chết cũng không nên gật đầu đồng ý! Giờ tốt rồi, bảo hắn phải xử trí sao đây? Cự tuyệt, cầu quan tất nhiên đau khổ, bản thân cũng chẳng đành lòng; chấp nhận, đến lúc cầu quan phát hiện mình là nam nhân, bi kịch phải đối mặt lại càng lớn hơn. Bất kể là tình huống nào, hắn đều không mong muốn gặp phải.

Chương 22: Bó tay chịu trôi

Hoắc Truy Ân tìm mẹ chồng, Tiết mẫu rất hoan nghênh, chẳng qua nửa đêm nửa hôm con dâu nên thân mật với tướng công, lại chạy tìm mẹ chồng làm gì, quả thực khiến bà lo nghĩ không yên. Bà thương người con dâu này lắm, nghĩ vị thiên kim đại tiểu thư gả chồng xa nhà, tới tận vùng đất nghèo khó này chịu khổ. Con dâu tốt bụng với người xung quanh lại vô cùng hiếu thuận, quả thực là Tiết gia tích đức mấy đời. Thế nên khi vú Trần ngầm ám chỉ con dâu có hành vi đáng nhốt cũi thả trôi sông còn bị bà mắng cho trận.

"Con dâu, con làm sao thế?" Tiết Mẫu thấy Hoắc Truy Ân cứ thất thần mãi, chuyện câu trước chẳng ăn nhập với câu sau, liền quan tâm mà hỏi: "Có phải Chung nhi ức hiếp con không?"

"Dạ?" Từ đầu tới giờ tâm trí Hoắc Truy Ân cứ lảng đãng tạt đâu, vội vàng xua tay, đáp: "Không có, không có ạ".

Tiết mẫu thương đứa con dâu này muốn chết, đã đến mức chẳng dám về phòng rồi, còn để mình bị ức hiếp, bà bảo: "Vú Trần, vú gọi Chung nhi tới đây cho ta".

Hoắc Truy Ân vừa nghe thấy liền cuống cả lên, hẩn tới đây để trốn người ta cơ mà, vội vàng nói: "Mẹ, không cần gọi chàng đâu, để con chuyện phiếm với người, không cần phụ quân tới làm gì".

Tiết mẫu thấy vậy, lại càng cho rằng con trai mình làm ra chuyện gì đốn mạt, khiến con dâu khổ sở ảm ức đến nỗi này! Bà khẳng khẳng muốn gọi Tiết Niệm Chung sang đây dạy dỗ, Hoắc Truy Ân hết cầu xin lại khuyên bảo cũng có tác dụng, còn Tiết Niệm Chung vừa bước chân sang đã bị quát, bắt quỳ xuống.

"Chung nhi, con làm chuyện gì có lỗi với con dâu sao?" Tiết mẫu ra vẻ nghiêm khắc, hoàn toàn không cho con trai giải thích, nói luôn: "Con dâu tức giận đến độ không chịu trở về phòng, thế mà con còn không nhận sai!"

Hoắc Truy Ân không khỏi chột dạ, cầu quan có làm sai chuyện gì đâu, rõ ràng bản thân làm mình làm mẩy, cầu quan bị tội oan nhất định cãi lại. Thế nhưng Tiết Niệm Chung lại ngẩng đầu lên nhìn Hoắc Truy Ân, nói: "Phu nhân, ta sai rồi, nàng theo ta trở về phòng ". Đường nhìn của đôi bên giao nhau, Hoắc Truy Ân vội vàng lảng tránh.

Tiết mẫu hoàn toàn thỏa mãn, nói: "Con cứ quỳ ở đây cho ta, lúc nào con

dâu tha thứ mới được đứng lên!"

Hoặc Truy Ân kinh hãi, làm gì có ông quan nào lại quỳ gối trước phu nhân cơ chứ, Tiết mẫu đối xử với hãn quả thực còn hơn con đẻ. "Mẹ, không phải phu quân ức hiếp con đâu, mẹ đừng bắt chàng quỳ nữa."

"Con dâu, con đừng sợ, có ta phân xử cho con."

Tiết mẫu bán tín bán nghi, lại chẳng thấy con trai biện giải câu nào, rốt cuộc là con dâu che chở chồng hay con trai bị tội oan?

Hoặc Truy Ân thấy không có tác dụng gì, cầu quan lại không nói chuyện, nóng ruột quỳ luôn xuống bên cạnh, nói: "Mẹ, là tự con thấy khó chịu trong lòng, không liên quan gì đến phu quân cả".

Tiết Niệm Chung cũng nói: "Con không chăm sóc phu nhân tử tế, là lỗi của con".

Hoặc Truy Ân sốt ruột vô cùng, cầu quan đầu óc có vấn đề rồi sao? Chuyện này đâu liên quan gì đến y. Hãn nháy mắt ra hiệu với y cả nửa ngày trời, muốn bảo đối phương đừng nhận sai bừa bãi.

Tiết mẫu nghe thấy con dâu cũng quỳ xuống rồi, trong lòng đâu nở, liền vội nói: "Hai đứa không có chuyện gì là tốt rồi, vợ chồng phải thuận hòa vui vẻ với nhau, đừng dậy cả đi".

Hoặc Truy Ân bò dậy, liếc thấy ánh mắt vú Trần nhìn có phần... giống như nhìn yêu tinh hại người, liền bắt đầu chột dạ, trong lòng thầm thấy may mắn vì mẹ chồng là Tiết mẫu, nếu đổi thành vú Trần, chỉ sợ hãn đã bị gia pháp "hầu hạ" rồi.

Tiết Niệm Chung tiến lại gần hãn, khách khí nói: "Phu nhân, theo ta trở về

đi".

Hoặc Truy Ân có cảm nhận vô cùng sâu sắc rằng lần chạy trốn này của mình mất mặt hết chỗ nói, liền vội vàng gật đầu. Hai người chào hỏi Tiết Niệm Chung xong liền trở về phòng. Đợi đến lúc vào phòng rồi, vấn đề cũ lại xuất hiện: Tiết Niệm Chung rất muốn nói chuyện với phu nhân, còn Hoặc Truy Ân chỉ muốn nhanh chóng lên giường ngủ.

"Phu nhân, nghe ta nói."

"Không cho nói!"

"Ta không chuyện ấy nữa, ta nói cái khác."

"Thế... là gì?"

Tiết Niệm Chung vẫn còn ôm hy vọng, tuy rằng phu nhân trốn tránh y nhưng lại hề cự tuyệt. "Phu nhân, ta... ta rất thích phu nhân." Hắn không cho nhắc tới thân phận nam nhi, vậy chắc thổ lộ được nhỉ.

Cái tên khốn nạn này! Hoặc Truy Ân chửi thầm trong dạ, gương mặt thoáng cái đỏ bừng lên, bảo không cho rồi, sao vẫn thốt ra thế này? Hắn trốn tránh vất vả như thế, cầu quan đáng chết sao lại không chịu hiểu cho? Bảo hắn trả lời thế nào bây giờ? "Người... ta... ta muốn ngủ."

"Phu nhân!" Vẫn bị cự tuyệt, thế nhưng Tiết Niệm Chung cũng thấy buồn bực lắm, tội gì phu nhân phải dẫn vật y như thế? Tiết Niệm Chung mở to hai mắt nhìn phu nhân luống cuống tay chân bò lên giường, không cam lòng mà tiến lại gần, "Phu nhân".

Hoặc Truy Ân một lòng muốn trốn trong chăn, cố sống cố chết chui vào

trong ấy. Tiết Niệm Chung cũng chẳng có cách nào, liền ôm luôn cả người lẫn chăn thật chặt.

"Buông ra, người làm gì thế?" Hoắc Truy Ân từ thuở cha sinh mẹ đẻ đến giờ, lần đầu tiên bị người ta ôm chặt cứng như vậy, cảm thấy vừa căng thẳng muốn chết vừa xấu hổ cực kỳ. Thực ra có thể dùng đá hoặc đấm đánh người kia lăn xuống giường, khổ nỗi không ra tay được, chỉ còn cách dùng ánh mắt kháng nghị mà thôi.

"Phu nhân", Tiết Niệm Chung thấy đối phương không chống cự, đương nhiên chẳng buông lỏng vòng tay, "Ta rất thích phu nhân".

"Câm, câm miệng!" Hoắc Truy Ân vắn tới vắn lui, cuối cùng biến thành tư thế đôi bên đối mặt nhau.

Tiết Niệm Chung vững vàng đè người xuống, tuy rằng nhận được mấy cái xô đẩy, chẳng qua hoàn toàn không đủ tính uy hiếp, ngược lại rất có cảm giác "mặc người xâu xé". "Phu nhân... Truy Ân, ta thích người".

Trong nháy mắt, Hoắc Truy Ân chết lặng, lần đầu tiên, lần đầu tiên cầu quan gọi thẳng tên của hắn. Hai người ở chung lâu như thế, lúc nào cầu quan cũng kính trọng gọi bằng hai chữ phu nhân, ngay cả nương tử cũng chưa từng gọi. tiếng "Truy Ân" này vang lên gần như khiến buông kiếm đầu hàng. "Cầu quan, buông...ừm..."

Nụ hôn của Tiết Niệm Chung thành linh hạ xuống, Hoắc Truy Ân trong cơn kích động liền vươn tay nắm chặt lấy phần áo trước ngực đối phương, chẳng những đẩy ra mà còn kéo lại gần hơn, hành động này vô tình lại trở thành cổ vũ vô cùng lớn đối với Tiết Niệm Chung. Y hôn dính lấy đôi môi của Hoắc Truy Ân, chặt, dễ dàng tách miệng ra, đưa lưỡi mình vào trong đó

"Ừm, ừm..." Hoắc Truy Ân hoàn toàn không phản kháng, rất hào phóng

tiếp nhận xâm nhập của đối phương.

Tiết Niệm Chung thấy phu nhân phối hợp với mình như thế, liền lớn gan thò tay vào trong chăn. Hoắc Truy Ân liền hoàn hồn lại, nhanh như chớp đánh bay bàn tay mò đến vạt áo mình của đối phương, dùng sức đẩy bật thân thể ép người mình ra, vừa buồn bực vừa xấu hổ, nạt: "Đủ rồi, còn làm xằng làm bậy nữa là ta đánh người đấy!"

Phu nhân không đồng ý, Tiết Niệm Chung cũng chẳng dám ép uổng gì, ngoan ngoãn rụt người về mép giường. Hoắc Truy Ân vội vàng quay lưng lại, chỉnh trang quần áo bị bung ra, quả thực không nhìn ra cấu quan lại ra tay nhanh như thế, mà cản lại chậm chút là váy áo bị lột ra hết cả rồi.

"Đờ người ra đó làm gì, ngủ, ngày mai người không phải đến nha môn chắc!" Hoắc Truy Ân hung hăng quát, kéo y nằm xuống giường, chỉ đắp có một cái chăn, cái chăn còn lại cùng Đoạn Thủy Kiếm đều bị đẩy vào tít bên trong.

Gối có hai cái, lúc ngủ liền rộng rãi hơn rất nhiều, Tiết Niệm Chung ngỡ ngác nằm giường, không nhúc nhích mảy may, nghĩ tới nghĩ lui vẫn không hiểu được tâm tư của phu nhân, phu nhân rõ ràng rất sẵn lòng chấp nhận y, vậy vì có gì còn đẩy y ra? Hoắc Truy Ân cũng tâm tư chất chồng, đương nhiên hẳn chấp nhận cấu quan, cũng muốn cùng y thân mật lắm, khổ nỗi thân thể có cho phép đâu cơ chứ, vừa cởi quần áo ra là lộ hết, chiêu trò gì cũng xong luôn!

Tiết Niệm Chung chẳng nản lòng, lại thò tay ôm lấy thắt lưng Hoắc Truy Ân. Hoắc Truy Ân thấy chỉ ôm eo mà thôi, hẳn không phát hiện ra cái gì nên không cự tuyệt, hai người lại kề sát vào nhau, rất gần, rất gần. Tiết Niệm Chung lại càng sần nảo hơn, phu nhân hoàn toàn không kháng cự gì y cả, còn tự động rúc người vào lòng y, thế sao ban nãy lại đẩy y ra nhỉ? Tiết Niệm Chung suy nghĩ mãi không thông, đầu óc Hoắc Truy Ân cũng rối tinh

rối mù. Những hành vi thân thiết với cấu quan hoàn toàn diễn ra trong vô thức, trái tim chấp nhận người này, thân thể cũng chấp nhận theo, nếu không phải ngại ngần thân phận nam nhi của bản thân, sớm cùng y mây mưa điên đảo!

Hai người chớp mắt cả nửa ngày, Tiết Niệm Chung đột nhiên nhớ ra chuyện, liền buông lỏng tay ra. Khiến Hoắc Truy Ân đột nhiên thấy cực kỳ quen, vội hỏi: "Người đi đâu đó?"

"Đèn còn chưa thối tắt mà", Tiết Niệm Chung trả lời, định xuống giường thối đèn, phòng vẫn còn sáng rực.

"Đúng là, đang ngủ yên lành bỏ dậy làm gì!" Hoắc Truy Ân để không để y đi, vô cùng tự giác kéo tay đối phương đặt lại lên eo mình, sau đó tháo trâm cài tóc ban nãy vội lên giường quên gối, ném luôn.

"Vèo" một tiếng, đèn tắt, căn phòng tối đen như mực.

Tiết Niệm Chung nín thính không lên tiếng, ngoan ngoãn ôm lấy phu nhân, tâm tình vô cùng khó diễn tả, thầm cảm khái chiêu này đúng là tiện!

Chương 23: Thấy nắng dần lên

Mấy ngày gần đây hôm nào Hoắc Truy Ân cũng dậy từ sớm, cùng dùng bữa sáng với Tiết Niệm Chung, sau đó tiễn người ra tận cửa lớn. Chuẩn bị xong cơm trưa và cơm tối cũng đến giữa trưa, liền khắp kha khắp khởi lên đường đưa cơm, ở lại tại nha môn liền mấy canh giờ, sau đó cùng Tiết Niệm

Chung trở về nhà. Đến tối sớm nhảy lên giường nong nòn thắm thiết, mãi đến khi mệt rũ người mới yên lòng ngủ.

So với Hoắc Truy Ân hứng thú dạt dào, Tiết Niệm Chung lại có vẻ buồn bực ra trò. Phu nhân dường như rất thích hôn môi và ôm ấp, có lúc còn chưa lên giường lao tới rồi. Hai người y phục chỉnh tề mà lăn từ đầu giường tới tận cuối giường, tư thế nào cũng thử qua, y còn có thể gặm cắn cổ của phu nhân, cắn lỗ tai của phu nhân. Sau đó... hết rồi.

Chính thế đấy, đúng là hết rồi, đến đó là dừng, không thể hôn xuống phía dưới, không thể cởi quần áo ra, không được sờ soạng lung tung. Sau lưng với vòng eo của phu nhân muốn sao cũng được, thế nhưng những chỗ khác cấm tiệt. Tối hôm qua y sơ ý thò tay vào trong váy, liền bị phu nhân giơ chân đạp văng ra, còn nổi giận đập không chung chăn cùng y nữa.

Thế nên hôm nay Tiết Niệm Chung không có gan làm bừa nữa, chỉ dám hôn môi mấy cái, hôn mặt mấy cái. Khổ nỗi y dù sao cũng là nam nhân bình thường, người thương nằm ngay trong ngực thế mà lại không thể chiếm hữu hoàn toàn. Một lần hai lần cũng đành thôi, có điều về lâu về dài nhất định nhận ra bệnh mất! "Phu nhân...", y dừng động tác lại, thần tình ngưng trọng, đưa mắt nhìn Hoắc Truy Ân.

"Sao?" Thành linh bị cắt ngang, Hoắc Truy Ân thấy rất quen.

"Nàng cứ như vậy mãi... ta nhẫn nhịn rất khổ cực." Tiết Niệm Chung lộ ra vẻ mặt khó xử.

Hoắc Truy Ân rất rõ ràng, rất thấu hiểu. Tối hôm qua cũng trải nghiệm qua cảm giác đó, may mà nhanh chóng chui vào trong cái chăn khác mới tránh được việc lộ tẩy thân phận.

"Phu nhân, ta muốn nàng, cho ta có được không?", tiếng nói ngập đầy dục vọng của Tiết Niệm Chung truyền tới.

Hoặc Truy Ân tức khắc sững người. Cùng là nam nhân, đương nhiên hiểu ý của đối phương, lại không tài nào đáp ứng: "Không được, ngủ đi."

"Phu nhân, rõ ràng nàng thích ta mà, cứ gì lại cự tuyệt ta?" Tiết Niệm Chung không thể nào hiểu được, giờ đây y cùng phu nhân hiểu lòng nhau, tại sao vẫn cứ rụt rè cẩn trọng như vậy? Đến cả nữ tử còn chẳng câu nệ đến mức này, huống chi phu nhân còn là nam, chẳng lẽ... phu nhân muốn làm bên thừa nhận hay sao?

Chính vì thích người nên mới không làm được! Hoặc Truy Ân thầm hô lớn. Bản thân cũng là nam nhân bình thường, cũng hưng phấn, đương nhiên muốn làm, ác nỗi thân thể không cho phép! Vào lúc này hẳn thấy hận lão cha mình kinh khủng, đều là họa do lão già chết tiết ấy gây ra! "Không được là không được, còn lẳng nhăng nữa ta nện ngươi bây giờ, ngủ!"

"Phu nhân..."

"Người mà dám làm bừa, ta ra khách phòng ngủ."

Tiết Niệm Chung giật mình, xui lơ cả người, cự tuyệt của phu nhân hệt như lưỡi dao sắc bén, cứa lên da thịt của y. Y sầu não lật người lại, không nói lời nào nữa.

Mấy ngày này Hoặc Truy Ân đều được cầu quan ôm vào lòng mà ngủ, sớm thành thói quen, giờ đối mặt với bóng lưng lạnh lùng kia, thấy ấm ức vô cùng, ấm ức đến mức muốn chết cho xong, thế là cũng lật người, xoay lưng lại, xem như trút giận. Nếu làm được hẳn đã làm từ lâu rồi, cũng đâu có thích thú gì việc bản thân ngày ngày phải trốn tránh thậm thụt như vậy đâu,

nhưng làm thế nào được bây giờ? Hãn từng nghĩ tới chuyện thẳng thắn nói ra bản thân là nam tử, nếu y có thể tiếp nhận vậy, hai người vẫn cứ là phu thê, còn nếu không chấp nhận được y cứ đuổi hãn về nhà, dứt khoát một lần cho thôi hãn tương tư. Có điều nghĩ là nghĩ vậy, vẫn không dám mạo hiểm, cái đầu của phường một sách giống cầu quan gần như không có khả năng chấp nhận được chuyện này, không nỡ làm thương tổn cầu quan, càng không muốn bị y đuổi về nhà mẹ đẻ.

Đúng vào lúc ấy, Hoắc Truy Ân nghe thấy tiếng Tiết Niệm Chung nhóm người đứng dậy, sau đó đèn bị thổi tắt, đợi đến khi đối phương trở về giường, lại bị y ôm chặt lấy từ đằng sau, đầu tựa lên vai.

"Truy Ân, Truy Ân." Tiết Niệm Chung dụi dàng cất tiếng, phu nhân dù sao cũng là nam tử, cần có thời gian để chấp nhận việc trở thành bên bị động, y không nên nóng lòng như vậy. "Ta thích nàng, chỉ thích mình nàng, bất kể bao lâu ta cũng nguyện ý chờ."

Hoắc Truy Ân mềm lòng nhất mỗi khi cầu quan gọi thẳng tên của hãn, lại thêm những lời này, quả thực chỉ muốn lao trở về sơn trang xé xác lão cha ra. Căn nguyên của mọi bi kịch đều là lão cha hỗn đản của hãn! Thực ra hãn cũng muốn nói với cầu quan rằng, bản thiếu gia sống đến từng này tuổi rồi cũng chỉ thích có mình người. Khổ nỗi không thể nói, trái tim rất đau, cũng biết cứ thế này với cầu quan chỉ càng lúc càng đau, người ta nói đau dài không bằng đau ngắn, thế nhưng không muốn buông tay, vẫn ôm một tia hy vọng mong manh xa vời. Cũng có thể đợi đến khi cảm tình sâu sắc hơn một chút, cầu quan có thể chấp nhận thân phận nam nhi của hãn chẳng? Đối với tâm tình lúc này của bản thân, hãn khổ não không thôi, cảm thấy chẳng giống mình gì cả, khí phách rung trời chuyển đất mất hết cả rồi. Mẹ nó, phiền não làm quái gì, không quản nữa, cầu quan mà dám hưu thê, ông đây bổ xác y ra!

Chương 24: Rối như tơ vò

Cuộc sống vẫn trôi qua như thế, Tiết Niệm Chung ngồi trong nha môn chờ phu nhân đưa cơm tới, Phó Tiểu Chu lại nhắc tới chuyện kia, khiến y vô cùng khổ não. Chuyện này nào phải chuyện đùa, cần phải trao đổi với phu nhân mới được, chẳng qua y sợ phu nhân không chấp nhận.

"Khách quen" Hoắc Truy Ân và Quế Viên không cần truyền lời, thông đường thuộc lối xông thẳng vào trong, vừa lúc bắt gặp khung cảnh "quan cùng kẻ dưới" châu đầu ghé tai, rì rầm to nhỏ. Phó Tiểu Chu cũng lơ mơ phát giác ra Tiết phu nhân có mối ác cảm khó hiểu đối với mình, tuy gã không tài nào hiểu được, nhưng xuất phát từ tôn trọng đối với Tiết đại nhân, cũng như tránh cảnh khó xử, gã tự chọn phương án tránh mặt, có điều tránh tới tránh lui cũng có lúc đụng mặt nhau, ví như hôm nay vậy. Ánh mắt không tốt lành gì của Tiết phu nhân lại lần nữa chứng minh phỏng đoán của Phó Tiểu Chu, gã liền hấp tấp xin lui.

Hoắc Truy Ân thấy đối phương vội vội vàng vàng chạy mất, ngược lại hoài nghi phải chăng Phó Tiểu Chu có tật giật mình? Trước đây Hoắc Truy Ân thừa nhận, còn bây giờ không cần e dè gì cả: Đúng, ta đây ghen đấy! Hẳn tin chắc cầu quan nhất định không có cái gan trêu hoa ghẹo nguyệt, vậy chỉ có thể là Phó Tiểu Chu có lòng dạ bất chính mà thôi, thế nên nhìn kiểu gì cũng thấy đối phương không vừa mắt.

Phải nói rằng hẳn thân là phu nhân chính thất, ghen tuông thế này quả thực quá vô lý, nhưng hẳn chẳng thấy có gì ổn cả, cầu quan sống là người của hẳn, chết rồi... phải phui cái mồm, dù sao có chính thất là hẳn đây đừng mơ tìm nữ nhân khác lấy làm tiểu thiếp, còn nếu muốn tìm nam nhân... Mẹ nó,

hắn chính là nam nhân đây, tìm người khác làm gì!

"Hắn lại nói gì với người thế?" Hoắc Truy Ân nhấn mạnh vào chữ "lại".

Thực ra Tiết Niệm Chung sớm muốn bàn chuyện ấy với phu nhân, có điều y lại thấy quan hệ phu thê hòa hợp thế này, chuyện ấy nói ra phá hỏng bầu khí tốt đẹp mất, bèn đáp: "Phu nhân đừng nghĩ nhiều, chỉ là mấy việc công thôi".

Hoắc Truy Ân bị cái có "việc công" qua quýt lấy lệ đến mấy lần rồi, trong lòng rất không thoải mái, chẳng qua nghĩ cầu quan thích mình như thế, nhiều nhất cũng chỉ là Phó Tiểu Chu giở mảnh khốe gì thôi, không thành được chuyện gì to tát, cứ để yên như thế.

Sau khi dùng cơm trưa xong, Quế Viên thu dọn bát đĩa, thức thời lui ra ngoài đường chờ đợi, lưu lại nội đường cho đôi vợ chồng trẻ "tâm tình". Thỉnh thoảng Hoắc Truy Ân chờ để cùng về nhà với Tiết Niệm Chung, chẳng qua cũng chỉ là thi thoảng, đa số thời gian vẫn phải trở về nhà hầu hạ mẹ chồng. Chia cách hai, ba canh giờ không coi là nhiều nhận, có điều đối với hai người trong giai đoạn nồng nàn như lửa vẫn dẫn vật vô cùng. Hơn nữa đại thiếu gia cực kỳ thích thân mật với Tiết Niệm Chung khi y mặc quan phục, cảm giác vô cùng thỏa mãn, thế nên phút giây thân mật này lại càng trọng yếu hơn. Tiết Niệm Chung lúc mặc quan phục không tùy tiện cười, gương mặt đứng đắn nghiêm trang, bất quá đối mặt với chủ động của phu nhân y sao chối từ cho được, bộ dạng muốn tiến tới rồi lại chần chừ ấy quả rất thú vị, khiến phu nhân thử lần nào thích lần ấy, càng chơi càng nghiện.

Thực ra Tiết Niệm Chung cũng thấy tội lỗi lắm, cho rằng mình không phải với bộ y phục này, nhất là lúc phu nhân ngồi đùi y, đúng là chẳng ra thể thống gì cả. Có điều nếu bảo y không muốn cũng không phải, từ trước đến nay phu nhân vẫn cởi mở phóng khoáng, không câu nệ tiểu tiết, dù sao đám

thuộc hạ tránh hết rồi, bản thân cần gì cố làm ra vẻ đường hoàng đứng đắn.

Hôn xong, sờ xong những chỗ có thể sờ, những chỗ khác đương nhiên vẫn cấm, bấy giờ Hoắc Truy Ân mới dẫn Quế Viên rời đi, tới Tế Nhân Đường. Người ta đều bảo có lo việc nhà mới biết ưu phiền trong đó, đại thiếu gia sau khi cai quản việc gia đình bỏ hẳn thói tiêu xài như nước với tật xấu thích động vào của hồi môn. Có bao nhiêu tiền dành ra được đều muốn dùng tẩm bổ thân thể cho mẹ chồng và cầu quan, cũng coi như là khách quen của Tế Nhân Đường. Hơn nữa trải qua việc lần trước, ông chủ Chung cung phụng lấy lòng Tiết phu nhân hết mực, có thuốc bổ thượng hạng gì đều đưa cho hắn xem qua trước, không còn dám mở miệng hét giá lung tung. Từ trước tới nay Hoắc Truy Ân chưa bao giờ là đối thủ của đám gian thương, giờ không cần phải đấu thi so dững khí với bọn họ nữa, khỏi cảm thán có tướng công làm quan là tốt quá!

Chủ tớ hai người hài lòng ra khỏi Tế Nhân Đường, đúng lúc bước lối trở về nhà lại nghe thấy một phen huyên náo, liền dừng chân xem thử, chỉ thấy một người khập khiễng chạy vụt qua trước mặt mình. Hoắc Truy Ân nhất thời sững lại, ngay sau đó là tiếng hô kinh hãi của Quế Viên, khiến hắn quay đầu lại đằng sau nhìn, Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái vội vã đuổi tới bên này.

"Lý què!" Hoắc Truy Ân và Quế Viên hai miệng lời. Người ban nãy không phải chính là kẻ giả danh lừa đảo, là đầu sỏ hại đại thiếu gia đánh nhầm người đó sao?

Đừng trông bên chân của Lý què không được linh hoạt, gã chạy nhanh như ăn cướp vậy. Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái đuổi riết tha thế mà vẫn bị bỏ xa một quãng. Hoắc Truy Ân không nói hai lời liền bắt đầu bám theo, Quế Viên ôm chồng thuốc đuổi sát phía sau. Gã Lý què kia quả nhiên không hổ là tay lão làng, trốn chạy cực tinh ranh, chuyên môn chen vào những chỗ đông người và nhiều ngã rẽ. Có điều Hoắc Truy Ân đâu còn là

đại thiếu gia hồ đồ mấy tháng trước, cũng thuộc khu này như lòng bàn tay, thêm chút khinh công bổ trợ, chẳng mấy chốc chặn đứng được Lý què.

Đứng trước mặt biết bao bà con chòm xóm thế này, Hoắc Truy Ân tất nhiên không thể xuất thủ đánh người, hơn nữa mặc nữ trang, cũng không tiện dùng bạo lực, hy vọng Lý què có thể ngoan ngoãn giơ tay chịu trời. Chẳng qua Lý què đời nào chịu thế? Quay đầu cái gã chạy biến vào trong con hẻm. Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái cũng đuổi tới, thấy Tiết phu nhân ra tay giúp đỡ, nhất thời kinh ngạc vạn phần. Hoắc Truy Ân lập tức bảo bọn họ tiếp tục theo sát Lý què, bản thân lại đi theo con đường khác đón đầu.

Lý què chạy đến độ đầu tóc nhể nhại mồ hôi, theo lý mà nói tội gã phạm phải cũng không lớn, đâu đáng truy đuổi thế này? Khổ nỗi vụ án xảy ra ở vùng đất này lại vô cùng ít, thế là loại tội phạm "có thâm niên" như gã liền có vẻ không thể tha thứ được. Gã vội vã lao lên cầu, định lần vào khu chợ phía đối diện, có điều mới chạy đến giữa cầu thấy Hoắc Truy Ân đứng ở đầu cầu đối diện, gã cảm tức trong lòng. Con mù đàn bà hung hãn này chui từ đâu ra không biết? Gã định quay đầu, lại thấy Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái đuổi tới nơi, nhất thời Lý què lâm vào cảnh tiến thoái lưỡng nan.

Hoắc Truy Ân đoán chắc rằng gã lợi dụng khu chợ đông đúc hỗn tạp để chạy trốn, liền qua sông theo con đường khác, đón lối chặn đối phương ở cầu. Mà hai bổ khoái Vương, Đinh chặn ở đầu cầu bên này, quát lớn: "Xem người chạy đâu!" Lý què thấy không còn đường trốn nữa, trong phút cấp bách liền định nhảy sông, nửa thân người lao qua thành cầu. Ba người đứng ở đầu cầu vội vàng ngăn cản, Hoắc Truy Ân nhún chân cái, phi thân tới giữa cầu, tóm lấy Lý què. Lý què ôm tư tưởng thà chết chứ chịu đầu hàng phản kháng mãnh liệt, chưa kể hơn nửa thân người của gã bay qua cầu rồi, trong lúc kéo kéo đẩy đẩy bỗng dưng thấy mất trọng tâm, lao thẳng xuống lòng sông.

Hoắc Truy Ân muốn kéo gã lại nhưng trọng lượng của nam tử trưởng thành

đâu phải chuyện chơi, còn chưa kịp phản ứng, thấy dưới chân bị hẫng. Quế Viên vội vàng đuối tới, vừa lúc nhìn thấy đại thiếu gia với Lý què rớt xuống sông đánh "ùm" tiếng. Sau khi cơn bàng hoàng qua, nàng vội vàng lao tới bên bờ sông. Đại thiếu gia sặc mấy ngụm nước sông, đợi đến khi bơi tới bên bờ, Lý què bơi lên bờ bên kia mà chạy mất rồi. Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái không phải không muốn đuối theo, mà là bị Tiết phu nhân rơi xuống nước dọa cho chết sững.

"Phu nhân, phu nhân, người không sao chứ?" Quế Viên đỡ Hoắc Truy Ân ướt sũng người đứng dậy, sau khi xác nhận đại thiếu gia không bị thương gì nặng mới yên tâm.

Thân thể không có việc gì nhưng hình tượng lại vô cùng thê thảm, không kể đến y phục ướt đẫm, đến cả đầu tóc cũng tung hết cả ra. Toàn bộ tâm tình của Hoắc đại thiếu gia diễn ra theo lộ trình như sau: "Gì? Hả?! Mẹ kiếp!!!" May mà có đại nương bán vải tốt bụng trong chợ xé mảnh vải rồi bao lại ngay tức khắc. Vương bổ khoái và Đinh bổ khoái quả thực không biết nên xử lý thế nào, may mà Quế Viên đứng ra chủ trì đại cục, dẫn phu nhân trở về nhà thay xiêm y.

Đại thiếu gia ướt như chuột lột và Quế Viên lén lén lút lút mò về nhà, trốn vào trong phòng. Hoắc Truy Ân cởi quần áo ướt ra, ném đầy đất, sau đó trần trụi cuộn người trong chăn đợi Quế Viên múc nước vào lau người cho hẵn. Chợt nghe thấy ngoài cửa bước chân ai dồn dập, Hoắc Truy Ân đoán là Quế Viên múc nước trở về liền ngồi dậy, lại trông thấy Tiết Niệm Chung phá cửa mà vào.

"Phu nhân, nàng sao rồi?" Tiết Niệm Chung xông tới trước giường, y vừa nghe phu nhân rơi xuống nước liền lao ngay về nhà, đến cả quan phục cũng chưa thay.

Hoắc Truy Ân còn chưa kịp phản ứng lại trước xuất của y, nghi hoặc hỏi:

"Người... Sao người về rồi?"

Tiết Niệm Chung chạy hộc tốc suốt cả quãng đường, chạy đến độ mặt đỏ tai hồng, lúc này thấy người bình yên vô mới thở phào được hơi, nói: "Nàng dọa chết ta rồi."

"Đúng là, có cái gì đáng lo đâu chứ." Hoắc Truy Ân khỏi phì cười, chỉ rơi xuống nước thôi mà, dù vậy vẫn thấy cao hứng lắm.

Như vậy, có điều sao y không lo cho được? Tiết Niệm Chung ngồi ở bên giường, muốn ôm lấy phu nhân, tỉ mỉ an ủi phen, nhưng mà... sao y cứ cảm thấy hình như có gì đó đúng, y bỏ qua cái gì sao? Hoắc Truy Ân cũng cảm thấy chuyện thích hợp lắm, lại được chỗ nào có vấn đề. Sau đó... đường nhìn của hai người tập trung vào đồng y phục rơi đầy đất.

"A a a!!!" Hoắc Truy Ân chui ngay vào trong chăn, hét ầm lên: "Ra ngoài, cút ra ngoài! Mau cút ra ngoài!"

Gương mặt Tiết Niệm Chung lại càng đỏ hơn, có phần kinh hoàng, thất thố. Ban nãy y cứ thế mà xông vào, căn bản không nghĩ nhiều như vậy: "Phu nhân, ta..."

"Cút ra ngoài!" Hoắc Truy Ân tiếp tục hét ầm hét ỹ. Xong rồi, xong rồi, ban nãy ngồi dậy, chặn tịt hết cả xuống, cứ cho là không phải cả người cũng phải nửa người rồi.

Tiết Niệm Chung còn muốn giải thích, thế nhưng rất hiển nhiên tình huống không cho phép vì tiếng hét gào thê thiết của đại thiếu gia gọi toàn bộ người trong nhà tới. Vú Trần xông pha trước, thấy cả căn phòng rồi tung hết cả lên, vỗ đùi thốt lên: "Ồi chao, chuyện gì thế này!" Quế Viên bưng chậu nước chết trân ở cửa không dám tiến vào, Thanh Bình tò mò đưa mắt liếc một cái, cũng xấu hổ không dám nhìn lâu. Tiết mẫu nghe thấy tiếng la

hét của con dâu, nóng ruột đứng ở cửa, hướng về phía này lớn tiếng hỏi:
"Con dâu, con sao thế?"

Quần áo vương vãi tứ tung dưới đất, phu nhân trốn trong chăn vừa khóc vừa la, Tiết Niệm Chung cảm thấy lần này chắc chắn bản thân bị người ta gán cho cái danh "mặt người dạ thú", đây mới gọi là có chuyện gì!

Chương 25: Thất bại trong gang tấc

Hoắc Truy Ân trốn trong chăn không chịu ra ngoài, mãi đến khi căn phòng yên tĩnh lại. Quế Viên ôm chậu nước đứng ở bên giường gọi, bấy giờ đại thiếu gia mới ló đầu ra khỏi chăn, đưa mắt liếc xung quanh một hồi, phát hiện ra trong phòng chỉ còn lại mình và Quế Viên, cửa sổ cũng đóng kín mít.

"Cầu quan đâu rồi?" Hoắc Truy Ân thò cái đầu rồi tung sừng nước ra, khóa chặt thân mình như bánh tét.

"Gia bị lão phu nhân gọi đi rồi." Quế Viên đặt chậu nước xuống, ý bảo đại thiếu gia lau rửa.

Hoắc Truy Ân nao núng bò ra, nói bằng vẻ mặt tuyệt vọng: "Xong đời ta rồi, cầu quan trông thấy rồi! Làm thế nào bây giờ?"

Quế Viên thò tay thử độ ấm của nước, rất vừa, liền vội vàng đắp ướt cái khăn: "Trông thấy gì cơ ạ?"

"Trông thấy ta chứ còn gì, ban nãy lúc y bước vào ta chẳng mặc gì trên

người cả!" Đại thiếu gia lấy hai tay ôm đầu, rất muốn tìm chỗ nào mà đập vào mấy phát.

Quế Viên không cho đó là chuyện gì to tát, đáp rằng: "Cậu chắc gia trông thấy chứ? Em thấy lúc ngài ấy đi ra có gì khác lạ đâu".

Hoắc Truy Ân lập tức nhen lên ngọn lửa hy vọng, hỏi: "Có thật không?"

Quế Viên gật đầu, quay đầu tìm quần áo, nói: "Gia lo lắng cho cậu như thế, chắc chẳng chú ý cậu có mặc quần áo hay đâu. Chưa kể, cũng có khi tóc cậu che hết rồi nên chẳng nhìn thấy gì nữa ấy chứ".

Hoắc Truy Ân nghe vậy, cảm thấy cũng có lý lắm. Cầu quan hoảng hốt, vội vàng trở về nhà, lòng lo lắng đến an nguy của hãn, có lẽ không lưu ý tới thân thể hãn. "Mẹ gọi y có chuyện gì?"

"Em biết, nghe khẩu khí của lão phu nhân hình như giận lắm phải." Quế Viên lấy ra bộ váy, đặt ở bên giường.

"Vậy sao còn chưa xem thử!" Hoắc Truy Ân ra lệnh, con nha đầu chết tiệt này đúng là, việc không liên quan đến mình là sống chết mặc bay.

"Vâng vâng." Quế Viên nhặt nhanh đám y phục ướt vương vãi nền đất, quay đầu lại với đại thiếu gia rằng: "Thiếu gia nghe em này, cậu cứ nói với gia đi, giấu giếm mãi thế này cũng không lâu dài được".

Hoắc Truy Ân xoa tay bảo nàng đi ra, sau đó xuống giường lau rửa thân thể, thay bộ váy áo mới, trong lòng lại thấy buồn bực. Nếu có thể nói hãn đã nói lâu rồi, hãn cũng muốn cầu quan chấp nhận thân phận thực của mình lắm chứ, nhưng nếu cầu quan không chấp nhận được thì sao? Vậy thì hết đường cứu vãn! Hãn giờ với cầu quan cũng coi như vui vẻ, không muốn mạo hiểm!

Một lúc sau, Quế Viên trở về báo cáo với đại thiếu gia, Tiết mẫu cho rằng con trai ước hiếp con dâu, phạt y quỳ một canh giờ trước bài vị tổ tiên. Hoắc Truy Ân đau lòng vô hạn, định tìm mẹ chồng cầu tình, cho dù không cầu được, cũng muốn cùng quỳ với cầu quan. Khổ nỗi trong lòng vương bận chuyện rớt cuộc cầu quan có nhìn thấy thân thể của mình hay không, đâm ra lại sợ hãi phải giáp mặt y, thế là cứ dùng dằng mãi không dám ra khỏi cửa.

Tiết Niệm Chung quỳ suốt một canh giờ, hai chân suýt chút nữa tàn phế. May mà vú Trần đỡ y, lúc báo cáo tình hình lược bớt chi tiết y phục rơi đầy đất, bởi vậy Tiết mẫu chỉ biết con trai ước hiếp con dâu, còn về phần ước hiếp thế nào bà không hay. Kỳ thực đừng nói Tiết mẫu, vú Trần không biết, đến cả bản thân Tiết Niệm Chung cũng chẳng hiểu ra sao, ôm mối oan khuất trong lòng quỳ cả nửa ngày trời, đến khi quỳ xong còn phải nhờ Thanh Bình dìu trở về phòng.

"Sao lại thế này!?" Hoắc Truy Ân vừa thấy đối phương thê thảm như vậy liền bắt đầu hối hận bản thân không cầu tình.

"Không sao, phu nhân đừng lo lắng." Tiết Niệm Chung đã thay quan phục ra, quan phục là tài sản của quốc gia, đương nhiên không thể mặc mà quỳ được.

Sau khi đỡ người nằm xuống rồi, Thanh Bình còn định đấm chân cho Tiết Niệm Chung, lại bị Hoắc Truy Ân đuổi ra ngoài. Đại thiếu gia xắn ống tay áo lên, tự mình xoa bóp đầu gối và căng chân cho Tiết Niệm Chung.

"Phu nhân, không có gì đáng ngại mà." Tiết Niệm Chung được chăm sóc mà sững sốt, bắt lấy bàn tay của phu nhân.

Hoắc Truy Ân nhất thời cảm thấy hai gò má hơi nóng nóng, có phần

ngượng ngùng ngồi bên cạnh Tiết Niệm Chung, hỏi quanh co: "Người... người trông thấy chưa?"

"Hả?"

"Chính là lúc người vào phòng ấy... Lúc ấy ta thay y phục..."

Tiết Niệm Chung hoàn toàn không hiểu được ý tứ của phu nhân, rất thành thực hỏi ngược lại: "Trông thấy cái gì?"

Hoặc Truy Ân vừa tức lại vừa thẹn, còn có thể thấy cái gì nữa! Về phần Tiết Niệm Chung quả tình y không hiểu, lúc y vừa mới xông vào phu nhân mặc y phục, có điều hai người thân mật đến mức ấy rồi, đến cả nữ nhân còn không để ý, huống gì là đại nam nhân? Hơn nữa, nam nhân nhìn nam nhân cũng có gì đáng để kinh ngạc đâu?

Hoặc Truy Ân thấy cầu quan vẫn giống mọi khi, đoán rằng có lẽ Quế Viên đúng, đối phương hoàn toàn không chú ý tới chuyện này, liền thở phào một hơi, hại hăn lo bóng lo gió hồi. Nhưng rồi đại thiếu gia lại mơ hồ có phần buồn bực, thế này chẳng phải lại trở về trạng thái ban đầu hay sao? Vẫn phải tiếp tục giấu giếm thân phận nam nhân của bản thân, đến lúc nào mới có thể giải thoát đây? "Cầu quan, ta..."

Tiết Niệm Chung hướng ánh nhìn về phía Hoặc Truy Ân, đợi những lời sau của hăn. Hoặc Truy Ân đối diện với ánh nhìn chân thành ấy, trong thoáng chốc nổi áy náy tự nhiên dâng trào, muốn thẳng thắn về thân phận của mình, muốn bắt chấp tất cả mà đánh cược một phen. Dù sao giấu giếm cũng chỉ là phương án tạm thời, rồi có một ngày bại lộ, cứ lần nữa mãi như thế này chẳng ích gì, cứ dứt khoát thẳng thắn một chút, có đau cũng chỉ đau lần này. Khổ nổi không sao thốt được nên lời, tuy muốn thừa nhận nhưng quả rất sợ, sợ cầu quan không chấp nhận được, sợ tình cảm của hai người bị

đánh gục bởi sóng lớn gió to. Nếu bản thân vẫn có thể tiếp tục hạnh phúc ngọt ngào, đợi ba, bốn năm trôi qua, cầu quan chán rồi, bản thân cũng lãnh đạm rồi, vậy không đau như vậy nữa. Tuy rằng hắn là người giang hồ, lòng ôm hoài bão cùng chí lớn, đối mặt với địch thủ trùng trùng cũng chưa từng khiếp đảm, thế nhưng về mặt tình cảm lại chẳng biết điều chi, gặp phải tình huống bất ngờ cũng không biết phải xử lý thế nào, chỉ đành một mực chọn cách trốn tránh.

"Phu nhân, nàng muốn nói cái gì?" Tiết Niệm Chung thấy vẻ mặt do dự, mơ hồ có cảm giác những lời phía sau cải thiện rõ rệt quan hệ phu thê giữa hai người.

"Ta..." Hoắc Truy Ân ngập ngừng cả nửa ngày trời, cuối cùng nói: "Bỏ đi, không có gì". Hắn thở dài một tiếng, lại bảo: "Người nghỉ ngơi thêm chốc nữa đi, ta xem cơm tối chuẩn bị thế nào rồi", nói xong liền đứng dậy, ừ ừ bước ra ngoài.

"Phu nhân, phu nhân!" Tiết Niệm Chung vội vàng nhảy xuống giường, hai chân vẫn chưa hoàn toàn nghe lệnh, khập khà khập khiễng chạy về phía Hoắc Truy Ân, cản lại: "Phu nhân, Truy Ân, nàng muốn nói gì?"

Hoắc Truy Ân thấy bộ dạng y như vậy, lập tức ra lệnh: "Người về nằm cho tử tế."

"Truy Ân, nàng có chuyện muốn với ta, nhất định có chuyện muốn nói." Tiết Niệm Chung không bỏ cuộc mà vịn chặt lấy bờ vai phu nhân, giờ hai chân y quả tình nhũn ra rồi, thân thể không tránh khỏi phải dựa lên người phu nhân.

Có lời muốn nói, lại chỉ dám nói trong lòng. Hoắc Truy Ân cùng Tiết Niệm Chung ôm lấy nhau, mặt đối mặt, chỉ sợ y bị ngã. "Để sau này rồi nói."

"Không, nói luôn bây giờ." Tiết Niệm Chung lộ ra vài phần kích động, không chịu để lỡ thời cơ quý giá này, nói: "Truy Ân, ta thích nàng, rất thích nàng, còn nàng sao? Có thích ta không?"

Cái này còn cần phải hỏi? Hoắc Truy Ân lăm bằm trong dạ, lão tử nếu không thích người, vậy có thể để người hết hôn lại sờ, hết sờ lại hôn thế sao? Tuy không làm được trọn vẹn chuyện vợ chồng quả có phần tiếc nuối, thế nhưng cũng đủ thân mật rồi, phải biết khắp thiên hạ này còn chưa có kẻ thứ hai dám sờ hông lão tử đâu! Thế là đại thiếu gia thấp giọng đáp tiếng "Ừm."

Tiết Niệm Chung tức thời mặt mày rạng rỡ, nụ hôn lập tức kể theo, hôn đến độ Hoắc Truy Ân trở tay không kịp. Mà giờ này hai chân Tiết Niệm Chung không có sức, trọng lượng cả cơ thể đều đè lên đại thiếu gia, cứ thế đẩy Hoắc Truy Ân lùi lại phía sau, hai, ba bước liền áp sát bức tường.

Hai người ngày nào cũng phải hôn nhau đến mấy bận, chẳng qua nụ hôn phát sinh đột ngột lại nồng nàn kích thích như lần này đúng là chưa từng có. Hoắc Truy Ân bị áp cứng lên tường, môi lưỡi bị y đảo qua lật lại, cả hít thở cũng khó khăn cực khổ. Tiết Niệm Chung thay đổi hẳn sự dịu dàng sẵn sóc lúc trước, hôn mạnh mẽ vô cùng, hoàn toàn không để lại chút cơ hội phản kháng nào.

"Ừm..." Hoắc Truy Ân bị hôn đến độ tâm trí có phần trống rỗng, vất vả rút hai tay ra ôm chặt lấy cần cổ của Tiết Niệm Chung, đòi hỏi cái ôm thăm thiết hơn, điên cuồng hơn.

Thân thể hai người kề sát, khát vọng được hòa vào làm một. Tiết Niệm Chung vội vã cởi bỏ vạt áo, cặp váy của Hoắc Truy Ân, lột bỏ y phục mà đại thiếu gia mới mặc vào chưa được bao lâu xuống, từng cái từng cái một. Hoắc Truy Ân ngất ngây trong biển tình, hoàn toàn không ý thức được bản thân vượt qua ranh giới, còn cực kỳ phối hợp mà mở rộng hai tay ra, giúp y

cởi bỏ áo ngoài thuận lợi hơn, mãi đến khi... có vật cứng cứ ép sát, làm đau phần thân dưới của hắn, còn vô cùng hăng hái muốn lách vào bên trong.

Hoặc Truy Ân chợt tỉnh cả người, cúi đầu nhìn xuống, phần thân bị lột bỏ chỉ còn sót lại lớp áo lót mỏng tang. Cầu quan lúc này ra sức chiến đấu với cái váy của hắn, mông lộ ra phân nửa, tiểu huynh đệ cũng sắp xông ra đến nơi rồi!

Tình cảnh ấy như cây gậy giáng thẳng xuống đầu Hoặc Truy Ân, mẹ nó chứ, thế này hỏng bét rồi còn gì? Mắt thấy cầu quan hết sức tập trung lột váy mình ra, thứ cứng cứng kia còn chà xát giữa hai chân hắn, đại thiếu gia liền hét lớn tiếng "Dừng tay!", dưới tình huống cấp bách, liền đạp luôn một cái, trúng ngay vào háng của Tiết Niệm Chung.

Chỉ nghe thấy tiếng kêu thảm thiết vang lên, căn phòng lại trở về yên lặng.

Chương 26: Sắp tới

Hoặc Truy Ân vừa đá xong liền hối hận, sao tự nhiên lại vung chân như thế chứ? Chỗ ấy bảo đá là đá được sao? Đau lắm chứ đùa! "Cầu, cầu quan... người không sao chứ?"

Tiết Niệm Chung quỳ sấp trên mặt đất, người co rúm thành một khối, sau khi hét thảm xong liền cắn chặt khớp hàm, không chịu phát ra thanh nào nữa, để tránh làm kinh động đến người nhà. Đau là đương nhiên rồi, chân y vốn tê nhũn cả ra, phu nhân lại cho thêm cước nữa khiến y chỉ còn nước rọp người ra thôi.

"Cầu quan, cầu quan." Hoắc Truy Ân thấy y nằm không động đậy, nhất thời nóng ruột, luống cuống tay chân đỡ y lên. Tiết Niệm Chung đau đến độ không tài nào thẳng lưng lên được, dù thế nào y cũng không dậy nổi, đại thiếu gia hối hận không thôi, vội vàng để đối phương nằm trên lưng cũng trở về giường. Đợi đến khi nằm xuống giường rồi, Tiết Niệm Chung lập tức rúc người về phía tường, chỉ để lại cho đại thiếu gia một cái bóng lưng, khiến đại thiếu gia vừa ăn năn vừa đau lòng. Nếu đá trả có thể khiến cầu quan bớt đau chút hẳn sẵn lòng đứng đó, muốn đá ra sao cũng được.

Thân thể của Tiết Niệm Chung đau đớn vô cùng, dù vậy ở chỗ nhìn thấy khác còn xót xa hơn. Phu nhân lại cự tuyệt y lần nữa, cự tuyệt thẳng thừng kiên quyết, khiến cả thân thể lẫn tinh thần của y đều bị đả kích trầm trọng. Cùng với đó y còn thấy hơi tức giận nữa, hai người ràng thố lộ lòng mình rồi, sau phu nhân còn đẩy y ra? Nam tử hán đại trượng phu, máu chảy đầu rơi còn chẳng sợ sao đến cái chuyện con con "chàng thuận em ưng" này lại chối tới chối lui như thế? Đến cả nữ nhân cũng không rầy rà đến vậy!

"Cầu quan, người đáp lại ta một tiếng xem nào, chớ có dọa ta!" Hoắc Truy Ân lay bả vai Tiết Niệm Chung, vẫn thấy đối phương phản ứng gì, vội vàng hỏi: "Có phải người đau lắm không? Có cần ta xoa giúp người không?", nói dứt lời, tay liền mò xuống dưới, lại bị Tiết Niệm Chung bắt được hất văng ra. Y tiếp tục co cụm lại, hai tay bảo vệ cho tiểu huynh đệ bị thương. Trong khoảnh khắc ấy, đại thiếu gia cảm thấy bản thân bị lạnh nhạt rồi, bị bỏ mặc rồi, cầu quan còn không nói nữa! Hẳn ấm ức, bi phẫn, đau khổ, thậm chí trong lòng còn dâng lên suy nghĩ cực đoan, ấy là giết chết cầu quan sau đó tự sát, vậy là chẳng còn buồn phiền gì nữa! Cũng may suy nghĩ đáng sợ đó chỉ vụt qua rồi biến mất, hẳn còn chưa ngốc đến mức ấy, hẳn còn chưa kịp hưởng thụ cuộc đời nữa, tìm cái chết thế nào được!

"Cầu quan, người giận rồi à?" Hoắc Truy Ân giật góc áo của Tiết Niệm Chung, thấy đối phương cứ ngó lơ, liền thô bạo lật hẳn người y lại đối diện với mình, nói: "Ta có muốn đá người đâu, chỉ là vừa kích động liền vung

chân ra, người dừng tức giận, ta xoa cho người có được không? Hôn mấy cái cũng được".

Tiết Niệm Chung yên lặng quay mặt ra chỗ khác, trong đầu lại không khỏi tưởng tượng ra cái cảnh nóng bỏng kia, thấy nhộn nhạo vô cùng.

"Này, thế có muốn không?" Hoắc Truy Ân lấy khuỷu tay huých Tiết Niệm Chung, lòng thầm nghĩ đến cả chuyện ấy cũng cần suy xét, không phải cầu quan hết thích hẳn rồi đấy chứ?

Tiết Niệm Chung không vẫn lên tiếng, hai gò má lại hơi đỏ lên, thực ra lòng y muốn nói có lắm, nhưng vẫn nhân như y sao có thể nói trắng ra như thế được. Hoắc Truy Ân thấy ngay cả dụ dỗ như thế mà y cũng không dao động, nhất thời bị đả kích, nắm lấy cánh tay của Tiết Niệm Chung, nói: "Dừng giận nữa,... đau đến thế cơ à?"

Tiết Niệm Chung nghe mà thấy trái tai vô cùng, tâm tình nhộn nhạo lập tức bay bằng sạch. Phu nhân cứ như ám chỉ y chuyện bé xé ra to, nhất thời y thấy bất bình quá đỗi, khách khí mà quát đại thiếu gia: "Có phải người chịu đâu, hứng đá thử xem thế nào!"

"Ôi chao, ta..." Hoắc Truy Ân cười hà hà, chợt nín bật ngay lập tức, mãi lúc sau mới phản ứng lại: "Người người người cái gì? Ta, ta... ta có gì cơ?"

"Mình có cái gì mà người cũng biết sao? Còn cần ta nói không?" Tiết Niệm Chung vẫn còn chưa hết giận, giọng điệu không thể là ôn hòa được.

"Ta ta ta..." Hoắc Truy Ân giật nảy mình, lùi xuống giường, sững sờ đứng ngậy ra đó. Giờ này chẳng còn tâm trí đâu mà nghĩ xem cầu quan có tức giận hay không, suy nghĩ rối tung hết cả. Hẳn không hiểu ý tứ của hai câu ấy lắm, rồi lại cảm thấy có chút manh mối, thế nhưng không dám đoán bừa. "Người..." Hoắc Truy Ân luống cuống rồi, hoảng hốt rồi, rối loạn rồi, mà

chữ nghĩa cứ ríu cả vào nhau: "Người, người muốn nói gì?"

Tiết Niệm Chung thấy bộ dạng bị đả kích trầm trọng ấy của đại thiếu gia liền mềm lòng, cảm thấy bản thân không nên dùng ngôn ngữ châm chích người khác như vậy: "Thôi bỏ đi, nghỉ ngơi chút rồi ra dùng cơm vậy", y nói xong lại định nằm xuống.

"Mẹ kiếp!" Hoắc Truy Ân lôi cổ đối phương dậy, xách cổ áo lên cao, quát hỏi: "Vương bát đản, có phải người biết rồi không?!"

Lúc nóng lúc lạnh, khi dịu dàng khi gắt gỏng, Tiết Niệm Chung thấm thía nghĩ rằng, nếu không phải bản thân y có sức chịu đựng tốt chắc xuống dưới đó gặp phụ thân từ lâu rồi. "Biết cái gì cơ?"

"Còn dám vờ vịt!" Lúc này hoảng loạn biến thành phẫn nộ, Hoắc Truy Ân cảm thấy bản thân bị lừa, dùng sức túm chặt lấy cổ áo của cậu quan mà lắc lắc để, phẫn nộ quát: "Người nói rõ ràng cho lão tử, có phải người biết rồi không?"

"Phu nhân, phu nhân, khụ khụ... Chờ chút, nàng nói tới cái gì cơ?" Tiết Niệm Chung sắp bị lắc đến rụng cả người rồi, còn va phải tường mấy lần nữa chứ, phu nhân lại túm chặt quá, khiến y thở không nổi.

Hoắc Truy Ân chẳng thấy đau lòng chút nào hết, chỉ hận thể tặng y thêm mấy cái bạt tai, nói: "Đương nhiên là biết... Biết lão tử có cái kia!"

Tiết Niệm Chung sợ chết mà hỏi ngược lại: "Cái nào cơ?"

Hoắc Truy Ân nheo mắt lại, sau đó tóm chặt lấy tiểu huynh đệ của Tiết Niệm Chung, khiến đối phương kinh hoàng xuýt xoa một cái, nghiêng răng nghiêng lợi bảo: "Cái này".

Của quý rơi vào tay phu nhân, Tiết Niệm Chung cảm thấy nguy hiểm khôn cùng, vội vàng gật đầu lia lịa, khẩn khoản van nài: "Phu nhân, đau."

Có tức thế chứ tức nữa cũng không thể lôi tiểu huynh đệ của đối phương ra trút giận được. Hoắc Truy Ân chậm rãi buông lỏng tay ra, hít vào hơi sâu. "Mẹ kiếp!" Đại thiếu gia lại xông tới nữa, tiếp tục túm chặt lấy Tiết Niệm Chung lắc lẩy lắc đẽ, quát âm lên: "Vương bát đản, biết sao người không nói!". Hoắc Truy Ân có thể thề, hẳn cố gắng kiềm chế cảm xúc bản thân hết mức rồi, nếu đổi thành người khác y đã bị đánh chết từ tám mươi đời. "Làm sao người biết được?!"

Tiết Niệm Chung cảm thấy mình oan quá, rõ ràng phu nhân cho y đẩy chửi, giờ lại tới trách móc. "Ta, ta vô tình nhìn thấy..."

"Lúc nào? Lúc ta thay y phục à?" Hoắc Truy Ân lắc nữa, tin chắc là như thế. Biết ngay là có rắc rối mà, quả nhiên cấm có sai!

Tiết Niệm Chung do dự gật đầu, dù sao y cũng thể cho phu nhân biết bản thân phát ra lúc trộm nhìn giải quyết nỗi buồn, đúng không nào! Ngón tay thông thả mò lên tay Hoắc Truy Ân, ôn hòa nói: "Phu nhân, còn hôn nữa hay không?"

Hoắc Truy Ân biết y ám chỉ cái gì, gương mặt thoáng cái đỏ lựng lên, có điều từ trước đến nay đại thiếu gia nói là làm, không vì chút xấu hổ ngượng ngùng mà nuốt lời. "Hừ!" Đại thiếu gia đẩy người nằm xuống, dạng chân ra ngồi lên đùi Tiết Niệm Chung, cúi xuống cởi bỏ dây lưng của đối phương.

Tiết Niệm Chung trong lòng không khỏi giật mình, tuy đã đoán được rằng phu nhân sẽ đồng ý nhưng vẫn rất hồi hộp. Dây lưng rất nhanh được cởi, quần cũng bị kéo xuống, huynh đệ nhà mình cứ thế mà nhảy ra. Hoắc Truy

Ân nhìn chăm chăm một hồi, có vẻ muốn nói gì đó nhưng rốt cuộc cũng không mở miệng, tay đỡ lấy tiểu huynh đệ đang xụi lơ kia, đặt môi lên. Đôi môi ấm áp trượt dọc trên vật kia, lưỡi đặt phía dưới, đầu lưỡi chạm đến đỉnh, rồi chậm rãi bao trùm phía trên.

Cảm nhận được thân thể phía dưới mình đang run rẩy, sức nóng truyền vào lòng bàn tay, Hoắc Truy Ân hé miệng cười, chậm rãi đem vị huynh đệ nóng rực kia nhét vào trong miệng. Đương nhiên sức ảnh hưởng là cực kỳ rõ ràng chẳng những vậy còn rất nhiệt tình nữa, tên tiểu tử kia bùng một phát cương cứng lên. Huynh đệ của Tiết Niệm Chung khá tráng kiện, nuốt càng sâu càng khiến hấn khổ sở, thẳng cho đến khi nuốt xuống tận cổ họng, Hoắc Truy Ân cố gắng phun ra nuốt vào, thầm nghĩ: Hừ, nhìn người thoải mái như thế, nếu không phải vì bốn công tử ta yêu thương người thì đã cắn xuống một cái cho ra trò rồi.

Tiết Niệm Chung kỳ thật cũng không phải rất dễ chịu gì, kỹ xảo của phu nhân vẫn còn chưa tốt, có điểm hồng bết, không biết tránh răng nanh, bất quá do tâm tình đang rất kích động, lại là lần đầu tiên được khẩu giao nên khoái cảm vẫn chiếm phần lớn. Nhưng dục hỏa cứ bị bị khơi mào như thế, mà phu nhân lại chậm chạp an ủi, căn bản không giải quyết được vấn đề làm y kiềm chế đến vô cùng vất vả, cứ muốn chủ động. "Phu nhân, phu nhân."

"Ân?" Hoắc Truy Ân ngược mắt nhìn y, trong miệng vẫn còn ngậm đồ vật này nọ.

Tiết Niệm Chung đem huynh đệ của mình chậm rãi lui ra, Hoắc Truy Ân nhất thời thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, vừa thẳng lưng ngồi dậy liền bị đối phương ôm vào lòng. Tiết Niệm Chung gỡ trang sức trên đầu hấn xuống, xoa tóc ra, lại không dám làm bừa, nói: "Hiện tại có được không?"

Hoắc Truy Ân trong lòng khinh bỉ, giờ là lúc nào rồi còn hỏi việc ngu ngốc như vậy? Lúc trước là do sợ thân phận bị bại lộ, còn giờ thì có gì mà băn khoăn nữa, giả bộ đứng đắn làm gì! Đại thiếu gia cũng thẳng thừng, lật tay cho Tiết Niệm Chung một cái bạt tai, lực rất nhẹ, có phần không giống đánh: "Còn muốn ta dạy người làm thế nào chắc?"

Tiết Niệm Chung cuối cùng cũng được phu nhân đồng ý, không khỏi mừng rỡ, ra tay cởi bỏ y phục của Hoắc Truy Ân.

"Nhanh tay một chút, lát nữa còn phải ra ăn cơm nữa." Đại thiếu gia thốt ra một câu phá hư không khí.

Vốn dĩ quần áo của phu nhân không ngay ngắn chỉnh tề, cởi ra rất dễ dàng, Tiết Niệm Chung vừa cởi vừa nói: "Phu nhân, chúng ta không cần ăn cơm cũng được."

Hoắc Truy Ân lại xuống tay vả miệng Tiết Niệm Chung, nói: "Gọi tên ta ấy".

Tiết Niệm Chung cười, kẻ sát lại hôn lên mặt Hoắc Truy Ân, khẽ khàng gọi một tiếng: "Truy Ân."

Chương 27: Cũi khô lửa bốc

Quần áo lộn xộn bị ném đi, Hoắc Truy Ân trần truồng nằm trong lòng Tiết Niệm Chung, chờ được dâng hiến. Tiết Niệm Chung lần đầu làm loại sự tình này, trong lòng vô cùng căng thẳng đến độ phải nhờ đến sự giúp đỡ của phu nhân mới bình tĩnh lại được.

"Nhanh lên, nhanh lên." Hoắc Truy Ân thúc giục, hai người dính sát vào nhau như một.

Đối mặt với sự chủ động nhiệt tình của phu nhân, Tiết Niệm Chung cố gắng hết sức duy trì sự điềm tĩnh để tránh bị chê cười. Nhưng khả năng thực hành và kinh nghiệm gần như là con số không, trong một lúc tay chân y có điểm luống cuống, không biết nên để chỗ nào.

Hoắc Truy Ân đợi nửa ngày mà vẫn chưa nhận được cuồng phong bão táp mình mong chờ, nhìn đến Tiết Niệm Chung đang nằm phía trên. "Ngây ra đó làm gì vậy? Nhanh lên!" Đại thiếu gia dùng đầu gối đẩy đẩy Tiết Niệm Chung.

Tiết Niệm Chung nhận lệnh, tay quẩn quanh sau lưng của đại thiếu gia, nhân tiện chạm đến nơi nộn thịt kia. Đại thiếu gia từ trước đến giờ vẫn sống an nhàn sung sướng, cho dù có bị gả cho người ta cũng là được cưng nựng, việc nặng nề gì cũng chưa từng đụng tay qua, trừ bỏ những vết chai trên tay trong lúc luyện kiếm, còn lại những nơi khác da thịt đều mịn màng xinh đẹp, hơn nữa, do tập võ nhiều năm thân mình hăn rất rắn chắc, hình thể có thể dùng từ hoàn mỹ để hình dung. Còn Tiết Niệm Chung thì quanh năm ăn cơm rau đạm bạc, vì dân quên mình, thân thể đương nhiên không cường tráng như vậy, nhưng bộ phận nào đó lại phát dục khá tốt, so với phu nhân thì chẳng kém gì.

"Vào lúc này sao?" Tay Tiết Niệm Chung cọ xát qua lại giữa hông và bắp đùi của phu nhân, trong người ngứa ngáy muốn bóp nắn một trận nhưng lại sợ bị đá xuống giường.

Trừ bỏ bước cuối cùng, còn cái gì mà họ chưa làm qua? Hoắc Truy Ân thấy y không thể chậm chạp hơn được nữa, liền nói "Người không làm thì để tự ta làm." Hắn vì sự chu đáo của mình mà thấy kiêu ngạo, cầu quan thân thể yếu đuối chắc chắn chịu không nổi cường oanh loạn tạc của mình, cho nên lần đầu tiên của y cứ để hắn xung phong đảm nhận trọng trách vậy.

Tiết Niệm Chung sau khi nghe xong, nhanh chóng đặt người nằm xuống, đại thiếu gia quỳ gối giữa hai chân y. Đại thiếu gia có gì, y cũng có cái đó nhưng chính là nhịn không được mà nhìn chăm chăm, suýt chút đưa cả tròng mắt ra ngoài.

Hoắc Truy Ân quả thật không biết gì gọi là thẹn thùng, muốn lấy hai chân kẹp chặt người kia nhưng cầu quan lại không cho cơ hội. Tay Tiết Niệm Chung nắm lấy hạ thể của hắn, tiểu huynh đệ bị bàn tay ấm nóng chạm lấy khiến hắn càng trở nên hưng phấn mà càng cương cứng. Tiết Niệm Chung nhớ đến sự săn sóc lúc nãy của phu nhân, vì thế cũng muốn vì phu nhân mà tận tụy nên lập tức hạ eo xuống, đem một túi da đưa vào trong miệng.

Hai chân Hoắc Truy Ân nhất thời run lên, thân thể một chút chuẩn bị cũng không có, nhịn không được mà vặn vẹo phần eo. Tiết Niệm Chung công phu cũng không phải là xuất sắc với lại đây là lần đầu, nhưng so với trình độ của đại thiếu gia thì thật sự tốt hơn nhiều lắm, hai ba cái liền khiến đại thiếu gia hai chân không còn sức lực, thở hồng hộc.

"Người... học từ đâu?" Hoắc Truy Ân hô hấp dồn dập, hỏi, "Kỹ thuật sao lại tốt vậy hả? Có phải đã cùng người khác luyện tập?" Y mà dám trả lời là có, hắn đánh cho đến bà nội cũng không nhận ra. Tiết Niệm Chung vì muốn trả lời nên phải dừng lại, nhưng vừa mới định mở miệng, Hoắc Truy Ân liền vội vàng la lên "Không được dừng, tiếp tục!"

Tiết Niệm Chung đành phải trở về với nhiệm vụ, vừa ngậm lấy đồ vật này nọ, vừa ấp úng trả lời, "Không có, đây là lần đầu tiên."

Lần đầu tiên mà lợi hại như vậy? Hoắc Truy Ân cảm giác cả người đều bị hút đi ra, thoải mái đến không còn lời gì để nói, nhịn không được mà phát ra tiếng rên rỉ, thậm chí còn không chú ý tới việc phía sau đang bị tấn công.

Tiết Niệm Chung đưa một lòng tay vào dò xét, bên trong ấm áp ướt át, siết chặt không ngừng, cầu xin được xâm nhập. May mắn là y sớm có chuẩn bị. Y tạm dừng động tác, đưa tay đến đầu giường lấy một bình sứ nhỏ, mở nắp ra, từ bình truyền đến một trận mùi hương. Hoắc Truy Ân khôi phục một chút lý trí, thấy y lấy ra một ít chất lỏng trong suốt quét đầy các ngón tay.

"Đây là "

"Để dùng cho sinh hoạt vợ chồng."

Tiết Niệm Chung trả lời đầy đủ, ngón tay quay lại tham nhập vào huyết khẩu của Hoắc Truy Ân. Hoắc Truy Ân chỉ cảm thấy cảm giác mát lạnh, huyết khẩu bị mở ra, nhờ có chất bôi trơn nên ngón tay dễ dàng nhét vào.

"Người sao lại có thứ này?" Hoắc Truy Ân kích động hỏi, nhìn thế nào cũng thấy y cũng đã sớm có chuẩn bị.

Tiết Niệm Chung chuyên tâm làm trơn mở rộng nơi chật hẹp kia, hai má hơi đỏ. Kỳ thật ngay khi y biết phu nhân là nam, y liền đem những thứ cần thiết chuẩn bị tốt, còn đọc nhiều loại sách vở phong phú về phương diện này, học tập các loại tư thế, động tác cùng kỹ thuật, chính là chờ ngày này! "Truy Ân, chuyên tâm một chút!"

Hoắc Truy Ân nghe xong, đành phải để nghi vấn qua một bên. Kỹ thuật cầu quan thông thạo cũng là chuyện tốt, tuy hãn cơ thể cường tráng, nhưng lại sợ đau. Nghe nói lần đầu của nữ nhân rất thống khổ, không biết nam nữ có giống nhau không, hãn một chút cảm giác đau đớn lúc này đều không có, cầu quan rất cẩn thận làm công tác chuẩn bị khiến hãn vô cùng an tâm.

Tiết Niệm Chung rất nghiêm túc làm trơn bên trong đại thiếu gia một hồi, sợ sẽ làm đối phương bị đau, rồi cũng sờ soạn một chút lên huynh đệ của mình. Hết thấy đều đã chuẩn bị xong, Tiết Niệm Chung để huynh đệ của mình đến trước tiêu huyết của Hoắc Truy Ân, đưa phần đầu vào thăm dò.

Tiểu huynh đệ của cầu quan thật sự rất lớn, Hoắc Truy Ân cảm thấy như thế cả người bị chặt cứng, nhưng vẫn có thể chấp nhận được. Hãn đem hai chân mở ra thật to, phần eo hơi nâng lên nghênh đón y vào thật sâu.

Tiết Niệm Chung được cố vũ nhưng vẫn không đi hết vào cơ thể đại thiếu gia "Truy Ân, chịu được không?"

Hoặc Truy Ân gật đầu tỏ vẻ không thành vấn đề, thân thể lần đầu tiên bị vật lạ xâm nhập, có chút khó chịu nhưng vẫn còn một cảm giác từ trước đến giờ chưa từng thấy đang lan dần ra toàn thân, đến dực vọng phía trước, đem lửa nóng càng đốt cháy mãnh liệt.

Tiết Niệm Chung không vội vàng thúc lên, cũng không nóng lòng phát tiết, y muốn cho Hoặc Truy Ân thời gian để thích ứng. Cảm giác chật chội quá thật rất kích thích. Bởi vì công tác chuẩn bị đã làm rất tốt nên Hoặc Truy Ân cũng rất hưởng thụ, nhanh chóng cảm nhận được khoái cảm, không khỏi dang rộng hai đùi. Tiết Niệm Chung thấy thời cơ đã đến, lúc này mới bắt đầu ra sức đẩy vào.

Khoảnh khắc đột nhiên được tăng tốc, Hoặc Truy Ân cảm thấy thoải mái vô cùng, thân thể lập tức lâm vào trạng thái phấn khởi. Tiết Niệm Chung ra vào mạnh mẽ trong người hắn mang đến một trận khoái cảm, dẫn tới Hoặc Truy Ân hai chân kẹp chặt thắt lưng đối phương, hận không thể đem bản thân mình bị xỏ xuyên thêm nữa. Trong phòng ngập tràn tiếng da thịt đụng chạm, tiếng thở gấp của cầu quan quanh quẩn bên tai làm hắn không nhận được rên rỉ thật lớn, nhất thời các loại âm thanh hòa vào nhau tạo thành một khúc nhạc.

"Cầu quan, cầu quan, a a a!" Hoặc Truy Ân hưng phấn hô to, ngay sau đó liền bắn lên trên bụng Tiết Niệm Chung.

Tiết Niệm Chung cũng lập tức đạt đỉnh điểm, từng cỗ từng cỗ ấm áp bắn mạnh vào trong cơ thể Hoặc Truy Ân. Hai người thở dốc cùng nhau rồi

vuốt ve hôn môi. Kết quả lần hoan ái đầu tiên thập phần hoàn hảo, cả hai đều rất vừa lòng nhưng có chút thấy không đủ.

Hoặc Truy Ân dùng hai chân kẹp chặt eo Tiết Niệm Chung, nói "Thêm lần nữa."

"Hảo." Tiết Niệm Chung sáng khoái bằng lòng, xoay người nằm lên phía trên, lần này cho đại thiếu gia nằm xuống giường, đổi tư thế. Trong đầu y vẫn còn rất nhiều tư thế vô cùng kỳ lạ đang chờ được thực hành toàn bộ.

Đại thiếu gia không những vô cùng nguyện ý phối hợp còn dùng cảm sáng tạo thêm những chân trời mới đầy phong phú. Hai người hết từ trên giường đến xuống dưới đất, rồi lại chuyển đến bàn ghế, tủ đồ rồi trên bàn trang điểm, trong phòng chỗ nào có thể chịu được hai người đều bị để lại vết tích hoan ái, thẳng đến khi cả hai đứng hết nổi rồi mới quay trở lại giường.

"Lần sau thử bên ngoài xem." Hoặc Truy Ân nâng khuôn mặt Tiết Niệm Chung lên hôn một trận, trong đầu nghĩ tới xe ngựa, giếng nước, phòng bếp là những chỗ khá tốt.

Tiết Niệm Chung sức cùng lực kiệt nằm sấp trên người Hoặc Truy Ân, nghĩ thầm, phu nhân không hổ danh là người luyện võ, sau cơn ác chiến mà tinh thần vẫn còn sung mãn như thường, bản thân quả vô cùng hồ thẹn.

"Người đói bụng chưa?" Hoặc Truy Ân hỏi. Giờ đã là nửa đêm rồi thế mà con nha đầu Quế Viên vẫn chưa gọi họ ra ăn cơm! Đại thiếu gia hoàn toàn không biết rằng, kỳ thật Quế Viên đã tới, nhưng do hấn và cầu quan chơi đùa vui vẻ quá nên không chú ý.

Tiết Niệm Chung lắc đầu, mí mắt mở không nổi, chỉ muốn đi ngủ. Đại thiếu gia thấy y yếu ớt như thế, thầm nhủ ngày mai phải đi hàm thứ gì đó tẩm bổ cho cậu quan mới được.

Chương 28: Như keo như sơn

Tiết Niệm Chung vừa nhắm mắt liền ngủ say như chết, mãi đến sáng sớm ngày thứ hai mới bị làm phiền mà tỉnh. Hoắc Truy Ân tỉnh lực tràn trề, chạy tới chạy lui trong phòng, cứ chốc chốc lại lay người Tiết Niệm Chung, giục y rời giường.

"Phu nhân, nàg..." Đợi đến khi trông cung cách ăn mặc của đại thiếu gia, cơn mệt mỏi của Tiết Niệm Chung thoáng cái bị quét bay sạch sẽ.

Hoắc Truy Ân cúi đầu nhìn bản thân một cái, nói: "Dù sao người cũng biết rồi, ta còn mặc nữ trang làm gì?" Đại thiếu gia mặc bộ nam trang màu xanh nhạt, trông vô cùng phóng khoáng, kiểu tóc cũng đổi về kiểu của nam, từ đầu đến cuối chân đều hiển lộ khí thế oai hùng.

Từ trước đến nay, Tiết Niệm Chung vẫn nhìn phu nhân mặc nữ trang, tuy rằng đối với nam trang oai hùng lẫm liệt không có gì kháng cự, dù vậy vẫn cần quá trình để làm quen. Y không hề nêu ý kiến, ngược lại càng muốn rúc trong chăn nằm thêm một lát.

"Dậy sớm chút nào, cơm sáng chuẩn bị xong hết rồi." Hoắc Truy Ân , nhớ tới vất vả của cậu quan tối hôm qua. cố ý dặn Quế Viên hầm nồi canh tẩm bổ, một giọt "tinh hoa" bằng mười giọt máu mà.

Tiết Niệm Chung đáp một tiếng "Được", sau đó chậm rãi bò dậy mặc y phục. Đại thiếu gia ngứa ngáy chân tay cũng rất muốn được trải nghiệm cảm giác hầu hạ tướng công mặc áo phen, liền chủ động giúp đối phương khoác trường bào lên người. Có điều từ trước tới giờ đại thiếu gia vốn quen cảnh "quần tới đưa chân, áo tới đưa tay" chỉ có chút hiểu biết về lĩnh vực cởi áo tháo thắt lưng, buộc cả nửa ngày cũng không cho ra được cái nút thắt tử tế, cuối cùng vẫn phải để Tiết Niệm Chung tự mình vào cuộc.

Thấy mọi việc chuẩn bị hòm hòm, Hoắc đại thiếu gia liền ra khỏi phòng trước. Tiết Niệm Chung còn chinh trang thành linh nghe thấy tiếng kêu thảm thiết truyền lại, thanh ấy ràng là của phu nhân. Y vội vàng lao ra khỏi phòng, chỉ thấy Hoắc Truy Ân bị vú Trần tay lăm lăm cán chổi đuổi đánh, miệng la hét ầm ĩ: "Bà đánh chết mày, thằng gian phu!"

"Vú Trần, là ta mà!", Hoắc Truy Ân cuống cuống trốn chạy, vừa chạy vừa hét ầm lên.

"Thiếu phu nhân? Lại là người sao!" Vú Trần vội vã dừng tay, lần này bà nhận ra đối phương là Hoắc Truy Ân rất nhanh. Ban nãy bà mới ngủ dậy liền trông thấy nam tử lạ mặt lớn vờn trong sân, còn ra ra vào vào phòng ngủ của thiếu gia và thiếu phu nhân, bà còn cho rằng thiếu phu nhân lén lút gian díu với đàn ông, lập tức giận đến sôi gan, vớ được cây chổi liền xông lên tấn công cật lực.

"Đương nhiên là ta rồi!" Hoắc Truy Ân giữ bụi đất bám người, may mà tránh né kịp thời, không thương tổn lớn.

"Thiếu phu nhân, sao người lại ăn mặc thế này nữa? Người nhà mình không sao, nhưng nếu để người ngoài trông thấy hồng bét, hồng bét." Vú Trần quả thực không thể chấp nhận được việc một tiểu thư khuê các lại làm xằng làm bậy thế này.

"Từ nay về sau ta ăn mặc như vậy, vú đừng có nhận sai nữa đấy." Khó khăn lắm Hoắc Truy Ân mới chịu đứng được tới ngày có thể mặc nam trang, đương nhiên không muốn mặc lại nữ trang nữa.

Vú Trần nghe thế hoảng lắm, nói: "Làm thế sao được? Thiếu phu nhân mà để bộ dạng thế này, người ngoài hiểu lầm thiếu gia mất."

Hoắc Truy Ân quay đầu hừ tiếng, trong lòng nghĩ: Hiểu lầm cái rắm, cầu quan vốn dĩ thích ta thế này mà. Tiết Niệm Chung hấp tấp bước tới giải vây, nói bản thân ủng hộ việc phu nhân mặc nam trang. Vú Trần thân là kẻ dưới, chủ tử đồng ý, bà đương nhiên cũng không tiện lắm lời.

"Phu nhân, có thể thương lượng chút được không?" Tiết Niệm Chung áp sát thân thể của Hoắc Truy Ân, nhỏ giọng nói: "Lúc ở nhà hoặc ra ngoài một mình người mặc gì tùy ý, nhưng lúc gặp người ngoài cùng ta mặc nữ trang vẫn tốt hơn."

Hoắc Truy Ân chẳng vui vẻ gì chuyện giả trang làm nữ nhân, tuy vậy cũng hiểu được nguyên do của đề nghị này. Cầu quan dù sao cũng là người có thân phận, không thể tuyên cáo với thế nhân bản thân lấy nam nhân về làm thê tử được. Khó khăn lắm mới cùng nhau tìm ra ý hợp thế này, phát triển cũng tốt, cầu quan có thể vì hãn mà chần chừ nghĩ suy, cũng bằng lòng chịu thiệt một lần.

"Còn nữa..." Tiết Niệm Chung kề sát lỗ tai của Hoắc Truy Ân hơn: "Phu nhân, người có thể đừng gọi ta là cầu quan được không?"

Hoắc Truy Ân nghe vậy liền sững ra. Chuyện này lần trước y đề nghị một lần rồi, đến giờ vẫn không tìm ra được cách giải quyết. Bảo gọi là "tướng công" hãn lại then thùng, ngượng nghịu, gọi thẳng tên lại không đủ nề nếp. "Vậy để ta nghĩ ", đại thiếu gia xoa cằm, đáp.

Tiết Niệm Chung ăn xong cơm sáng, uống xong bát canh tằm bổ được nấu đặc biệt xong, liền rời nhà. Hoắc Truy Ân theo lệ thường ngồi nghĩ thực đơn, thuận tiện suy xét về danh xưng mới của cầu quan. Quế Viên phờ phạc hầu ngay bên cạnh, mấy lần bị Hoắc Truy Ân hỏi ý kiến đều trả lời rất qua loa.

"Tối hôm qua người làm cái gì thế? Sao giờ lại gà gật thế này hả?", Hoắc Truy Ân bất mãn. Tối hôm qua không tới gọi bọn ăn đủ khiến người ta bực bội lắm rồi, giờ còn dám chệnh mảng thế này! "Lại có gan bỏ bê tới gọi chúng ta ăn cơm nữa chứ, tưởng ta không dám bán người đấy à?"

"Thiếu gia, cậu... cậu còn dám nói, không biết thẹn sao!" Không nhắc đến thì thôi, vừa đề cập đến chuyện này Quế Viên liền nổi cơn tam bành, căm phẫn nói: "Em tới gọi tận hai lần, cậu để tay lên ngực tự hỏi lúc ấy cậu làm cái gì, có để ý đến em sao? Hơn nữa nếu không phải cậu cùng gia âm ỉ đến tận nửa đêm em có thể không ngủ yên giấc sao?" Đáng thương cho nàng, ngủ ngay phòng sát vách, Tiết gia nghèo, tưởng tự nhiên cũng mỏng, tiếng ho khan cũng nghe mồn một, mà "xuân sắc" sinh động gần như suốt cả đêm ấy đương nhiên đều vào tai nàng cả.

"Tiếng lớn vậy sao?" Đại thiếu gia hỏi ngược lại, "Người nghe được những gì rồi?" Nhất thời hai gò má của Quế Viên đỏ bừng lên, tức giận bảo: "Còn có thể là gì nữa! Nhất là cậu ấy, thiếu gia, cậu kêu lớn như thế, chỉ sợ tất cả mọi người trong nhà đều nghe thấy hết rồi".

"Vậy sao..." Đại thiếu gia hơi cau mày lại, chẳng trách Thanh Bình trông thấy liền ngượng ngùng che mặt bỏ đi. Sau khi ý thức được sai lầm của bản thân, hấn bắt đầu tiến hành cuộc kiểm điểm sâu sắc, nói: "VẬY lần sau ta nhỏ tiếng hơn một chút". Xấu hổ là thứ quái gì thế? Hoắc đại thiếu gia căn bản không có thứ này!

"Cậu..." Quế Viên không còn lời nào để nói, chỉ còn cách giơ cờ trắng đầu

hàng trước mặt dày mày dạn của đại thiếu gia.

Từ tận đáy lòng Hoắc Truy Ân cảm thấy chuyện này chẳng có gì không ổn, phu thê ân ái là chuyện hợp lý hợp tình. Nếu sớm biết cầu quan không để ý thân phận nam nhi của hắn, hai người dắt nhau mây mưa từ đời tám hoánh rồi, có cái gì mà xấu hổ.

Vào lúc giữa trưa, Hoắc Truy Ân dưới sự ngăn cản của Quế Viên không thể đưa cơm cho Tiết Niệm Chung. Lý do là vì đại thiếu gia mặc nam trang sẽ bị Thái bố đầu nhận ra. Đại thiếu gia không tình nguyện giao lại chiếc làn, trơ mắt nhìn Thanh Bình mang tâm huyết của hắn đi mất, còn phải lo lắng không biết có bị ăn vụng trên đường hay không. Kết quả vừa nghĩ vớ nghĩ vẫn liền dễ lên cơn nóng nảy, nóng nảy rồi liền muốn tìm cầu quan để hạ hỏa trong người, thế nhưng lại không được, chỉ đành luyện kiếm để trút giận.

Trước đây bởi vì mặc nữ trang không tiện sử dụng kiếm, bỏ bê võ nghệ gần nửa năm trời, hai vòng eo của hắn phình thêm một tầng thịt béo. Hoắc Truy Ân ôm Đoạn Thủy Kiếm bị khóa ngời ở cửa, luôn tay vuốt ve cây kiếm, oán giận sao đến giờ rồi mà cầu quan vẫn chưa về, lại cảm khái một phen rằng vùng này cũng có chỗ tốt, ấy là có thể yên tâm sống qua ngày, mở khóa ra hay không cũng như nhau cả.

Trời nhá nhem, Tiết Niệm Chung đúng giờ về nhà, Hoắc Truy Ân lại thấy mấy canh giờ gặp mà như xa cách ba thu, tâm trạng lúc này chính là nỗi vui mừng "tiểu biệt thăng tân hôn".

Người vừa mới trở về liền bị kéo ngay vào phòng, gài cửa chốt then xong lập tức ôm chầm lấy đối phương, hôn như điên như dại. Thấy phu nhân nhiệt tình như vậy, Tiết Niệm Chung cũng đáp trả kịch liệt vô cùng.

"Làm lần nữa đi, làm lần nữa đi!" Đại thiếu gia hứng thú dâng cao.

"Bây giờ sao?!" Nhu cầu của phu thê mới thành hôn đều tương đối nhiều, Tiết Niệm Chung không từ chối.

"Nhanh lên chút, đừng để lỡ giờ cơm như lần trước." xong, Hoắc Truy Ân liền xắn cao ống tay áo lên, chuẩn bị động thủ.

Tiết Niệm Chung thấy y chỉ chăm chú vào quần, vội vàng nhắc nhở "Phu nhân, y phục..."

"Cởi cả áo làm chi? Cởi quần thôi là đủ!"

Hoắc Truy Ân đè Tiết Niệm Chung ngồi lên ghế rồi lấy đùi kẹp chặt ngồi trên người đối phương, nhanh nhẹn cởi đai lưng y ra, quần kéo xuống đầu gối rồi khóa người ngồi lên. Hắn móc ra bình sứ đã chuẩn bị sẵn từ trước, nắm lấy tiểu huynh đệ cường tráng của Tiết Niệm Chung vuốt ve vài cái rồi hướng thẳng đến huyết khẩu mà cắm xuống.

Cảm giác thành linh bị xâm nhập khiến Hoắc Truy Ân hít một hơi, bất quá hắn vẫn còn chịu được. Điều chỉnh tư thế một chút, hắn cúi người xuống hôn lên môi Tiết Niệm Chung, một tay xoa bóp tiểu đệ của bản thân. Bởi vì sắp đến giờ ăn, cả hai không thể làm gì nhiều, chỉ có thể lập đi lập lại động tác lên xuống, chờ buổi tối về sẽ làm tiếp.

"Truy Ân, ân... a, ngày mai cùng ta lên nha môn được không?" Tiết Niệm Chung cố gắng thốt ra, càng dùng sức hướng lên trên, nội bích ấm nóng chèn ép tạo cảm giác tuyệt vời đến khó tả.

"Được..." Hoắc Truy Ân cả nửa ngày mới đáp ra được nửa chữ, cả người cố gắng chống chọi với cơn khoái cảm, cả người như nhũn ra, ngón tay bấu chặt vào cánh tay y. "Chung...Lão Chung..."

Tiết Niệm Chung thấy Hoắc Truy Ân chìm đắm trong cơn sung sướng lại càng cố dùng sức, mỗi lần rút ra gần hết rồi lại đâm vào, trực tiếp hướng thẳng vào bên trong mà bắn ra. Lúc đại thiếu gia xuất ra, cả người xụi lơ trong lòng Tiết Niệm Chung, nhưng vẫn không dừng trừu sáp, tận hưởng dư âm cuộc hoan ái.

"Truy Ân, người vừa gọi ta là gì?"

Tiết Niệm Chung cực kỳ chắc chắn lúc này phu nhân gọi tên y.

Hoắc Truy Ân cố gắng nhắc người dậy, đáp, "Lão Chung".

Tiết Niệm Chung cứng đờ, hỏi ngược lại: "Cái gì cơ?"

"Là lão Chung", đại thiếu gia rất hào phóng, ngồi cứng trên người Tiết Niệm Chung không động đậy.

Tiết Niệm Chung lúc này mới hoàn hồn, cũng đáp lại động tác của Hoắc Truy Ân. Mặc dù bản thân quả là có lớn hơn phu nhân một chút nhưng cũng đến nỗi là "lão" chứ? Hay ý phu nhân là biểu hiện của y không tốt, giống như ông già vậy? Nhất thời trong lòng y xẹt qua tia mất mát, nhẹn không được mà càng ra sức.

Sau khi xử lý xong, hai người vào bàn ăn cơm đúng giờ. Tiết Niệm Chung cảm thấy bầu khí có phần kỳ quái. Vú Trần, Thanh Bình, Quế Viên đều mang vẻ mặt buồn cười, lại đều lặng thinh, biểu cảm của mẫu thân cũng vô

cùng nghiêm túc. Trừ phu nhân vẫn giống thường ngày ra mọi người ai cũng có gì là lạ.

"Mẫu thân, có phải người có lời gì muốn nói không?", Tiết Niệm Chung ân cần hỏi.

Thị giác của Tiết mẫu không được tốt, thính lực lại nhạy cảm vô cùng, bà cảm thấy cần phải nhắc nhở đôi trẻ phen mới được. "Vú Trần, bà nói đi."

Vú Trần quen ăn nói tục tằn, chẳng kiêng dè điều chi, nói lớn: "Thiếu gia, thiếu phu nhân, hai người ái ân là chuyện tốt, có điều cũng phải chú ý giữ hình tượng một chút. Tiếng động lớn như vậy, nếu có ai đó ngang qua nghe thấy được hỏng bét." Thanh Bình và Quế Viên phì cười ngay tức khắc.

Tiết Niệm Chung lấy làm kinh hãi, sau khi bình tĩnh lại liền hổ thẹn thối, bản thân chỉ lo hưởng lạc, hoàn toàn không để tâm tới chuyện này. Ai ngờ y còn chưa có cơ hội mở lời, Hoắc Truy Ân đáp thay: "Tiếng vẫn lớn lắm sao? Ta biết rồi, ta sẽ cố gắng kiềm chế."

Tiết Niệm Chung lại được phen kinh hãi, không thốt nổi một lời. Hoắc Truy Ân chẳng hề bị ảnh hưởng gì, điềm nhiên ăn cơm, còn liên tục gấp đồ ăn vào trong bát cho y.

Chương 29: Sợ bóng sợ gió một hồi

Da mặt của Tiết Niệm Chung rất mỏng, mặt hết đỏ lại hồng suốt cả bữa cơm, chỉ hận không thể đào cái lỗ mà chui xuống. Đến khi vào đêm, đối thoại của đôi trẻ trong phòng có thay đổi cực lớn...

"Phu nhân, phu nhân, nhỏ giọng một chút."

"Biết rồi, người chuyên tâm chút! A...a..."

"Phu nhân, tiếng lớn quá rồi..."

"Biết rồi, người nghiêm túc một chút có được không?"

"..."

Ầm ỉ mãi đến nửa đêm về sáng cuối cùng mới yên tĩnh được, Quế Viên nằm ở phòng sát vách không khỏi lắc đầu ngán ngấm, lật người ngủ.

Sáng sớm ngày thứ hai, đại thiếu gia lại mặc nam trang như cũ, sức lực dồi dào giục già Tiết Niệm Chung rời nhà. Đến nha môn rồi, tiểu Đổ chạy ra nghênh đón, vừa trông thấy Hoắc Truy Ân, gã liền bước lên phía trước lấy lòng ngay, gọi tiếng "Đại cữu gia, ngài lại tới rồi".

Từ *phu nhân* biến thành *đại cữu gia*, cũng có nghĩa là rất rất nhiều chuyện không thể làm được nữa! Hoắc Truy Ân thấy vô cùng không thoải mái, rất muốn đáp trả câu "Ta là bà nội của người đây!", thế nhưng lại tự thấy câu này cứ như chửi người ta vậy, hơn nữa cũng không muốn để lộ thân phận, chỉ đành thấp giọng "ừm" tiếng.

Trong nha môn, đám người Phó Tiểu Chu đang chờ, Thái bố đầu trông thấy đại thiếu gia có phần sừng sốt, lại chẳng dám hó hé câu nào thừa thãi. Tiết Niệm Chung cũng quanh co lòng vòng, gọi luôn Phó Tiểu Chu lấy thứ đồ chuẩn bị tốt ra, chẳng ngờ lại là tờ công văn.

Hoắc Truy Ân cứ nghĩ Tiết Niệm Chung gọi đến nha môn là để chơi đùa, không ngờ lại là vì có chuyện xảy ra. Hắn mở tờ công văn nhìn lướt, hai chữ "Cấm võ" cực kỳ bắt mắt, nội dung lại đọc không hiểu lắm. "Lão

Chung, đây là có ý gì?"

Tiết Niệm Chung giải thích ngắn gọn ràng: "Ý tứ của tờ công văn này là: Trong phạm vi quản hạt, nếu khôn phải người của triều đình bị cấm tập võ".

"Cái gì?!" Hoắc Truy Ân sững người, vừa như hiểu, vừa như càng hồ đồ hơn.

"Đừng kích động," Tiết Niệm Chung lại nói, "cái gọi là 'phạm vi quản hạt' chỉ là những châu, huyện, trấn có thiết lập phủ nha, tạm thời áp dụng với khu vực quản hạt". "Khu vực quản hạt" đương nhiên chính là võ lâm trong miệng nhân sĩ giang hồ.

Phó Tiểu Chu bổ sung thêm: "Có điều xem thái độ của bề trên, phỏng chừng đây chỉ là chuyện sớm muộn mà thôi".

Hoắc Truy Ân khó mà tin được, chuyện này cũng quá hoang đường! Hắn cảm giận nói: "Mẹ kiếp, người tập võ rồi tính sao?"

Phó Tiểu Chu vẻ mặt lạnh tanh, nói: "Một, quy hàng, bán sức cho triều đình; Hai, tự phế võ công, cái nào cũng không chịu liền bị triều đình xuất binh tiêu diệt".

Hoắc Truy Ân chửi thề mấy câu trong bụng, cao giọng hỏi: "Uy hiếp nhau đấy à?"

"Đại cữu tử đừng tức giận, thực ra lệnh cấm võ này sớm ban hành rồi, chẳng qua chưa từng chính thức thực thi. Triều đình tuy có phần kiêng kỵ nhân sĩ võ lâm, nhưng chỉ coi bọn họ là đám ô hợp, không đáng để ý. Mãi đến lần này khi các đại môn phái bao vây tấn công ma giáo, triều đình phát hiện ra hai bên thế lực khổng lồ, liền bắt đầu trở nên cảnh giác, bởi vậy mới

lại đề cập đến chuyện này." Tiết Niệm Chung định nắm lấy tay Hoắc Truy Ân, lại bị đại thiếu gia chẳng hề khách khí hất bay, đành khuyên bảo rằng: "Huyện của chúng ta bé, lại đều là nông dân chân chất, bề trên quá chú ý tới chỗ này, có điều...", y ngập ngừng một chút, sau đó nói: "Danh sách này được đưa xuống ngày hôm trước, người cứ xem thử trước đi". Nói xong, y liền đưa cho đại thiếu gia tờ danh sách viết chi chít chữ.

Hoắc Truy Ân vừa nhìn biết đây là danh sách những người mà triều đình chuẩn bị chiêu an, chiêu an không được lập tức diệt trừ, người đứng mũi chịu sào chính là Trảm Vân Dao Tiểu Xung - người cùng là một trong tam đại cao thủ với hắn, phía bên dưới chính là các nhân vật đầu lĩnh của ma giáo và các đại môn phái. Tên của Lạc đại ca cũng thuộc phần đầu danh sách, thế nhưng lại không có bản thân mình. Có lẽ bị nhốt lâu quá, triều đình quên hắn luôn rồi cũng chừng.

"Vị bề trên này ta cũng không biết là ai, chỉ nghe người này từng có ân oán gì đó với một vị nhân sĩ võ lâm, bởi thế mới bày ra lệnh cấm võ này. Phu nhân... Đại cứu tử, cần lo lắng quá, tên người không hề có trong danh sách, thu mình một chút là được." Nói cả nửa ngày, Tiết Niệm Chung mới đưa ra mục đích cuối cùng. "Chỉ có điều tên của Lạc đại ca lại nằm trong danh sách tróc nã, xin đại cứu tử hãy suy nghĩ đến gia quyến, tạm thời chớ cùng người này qua lại".

"Mẹ kiếp!" Hoắc Truy Ân phần nộ vô cùng, quăng tờ danh sách xuống đất, nói: "Dựa vào cái gì mà đòi tróc nã? Chúng ta đâu có làm ra chuyện gì thương thiên hại lý!"

Phó Tiểu Chu thấy tình hình không ổn, liền nhanh chóng khuyên can: "Đại cứu gia đừng giận, chỉ là tạm thời không gặp mặt, tránh nơi đầu sóng ngọn gió mà thôi, cần gì phải làm chuyện không hợp thời thế như vậy". Tiết Niệm Chung từ trước đến nay luôn đối đãi với thuộc hạ bằng lễ nghĩa, rất được kính nể, bởi vậy tờ công văn vừa đưa xuống, thứ đầu tiên mọi người

ngĩ tới chính là làm sao mới giấu được phiền phức trong nhà đại nhân đi. Phải biết rằng quan viên triều đình che giấu tội phạm bị tróc nã là tội bay đầu chứ chẳng chơi.

Vấn đề là đại thiếu gia lại không nghĩ thế, cảm thấy bản thân bị nhắm vào, ngay cả việc sống đúng với con người của mình cũng bị cấm cản. "Đám quan lại các người đều đốn mặt như nhau, quả thực ta nhìn nhầm người rồi!" Câu này nói với Tiết Niệm Chung, xong liền vung tay áo rời đi.

"Phu nhân..., đại cữu tử! Đại cữu tử!", Tiết Niệm Chung đuổi phía sau, gọi với theo. Y biết đại thiếu gia nhất định tức giận, muốn tiến lên khuyên bảo lại ngại bản thân vừa mới tới nha môn, chẳng lẽ nhanh như thế rời đi? Y khổ não nhìn về phía đám thuộc hạ.

Phó Tiểu Chu cười, ý tứ sâu xa, nói: "Ngài đuổi theo đi".

Tiết Niệm Chung lập tức đuổi theo, đại thiếu gia sải bước như bay, hẳn phải chạy mới đuổi theo kịp được. Tiết Niệm Chung cố sức đuổi, cuối cùng cũng chặn được đối phương: "Phu nhân, người nghe ta nói".

"Cút!" Hoắc Truy Ân trong cơn giận dữ, chỉ hận không thể co giò đá văng đối phương ra, nói: "Còn dám cản đường nữa ta đánh chết người!"

Tiết Niệm Chung quả thực không dám cản nữa, bám dính phía sau Hoắc Truy Ân, hỏi: "Phu nhân muốn đi đâu?"

Hoắc Truy Ân không cắt đuôi được y, lửa giận trong lòng càng cháy to hơn, quát tháo: "Ai cần người lo! Dù sao ta ở chỗ này cũng chỉ tổ ngứa mắt người, ta về Dật Long sơn trang!"

Các nàng dâu khi giận dữ đều thích dùng câu "về nhà mẹ đẻ" để uy hiếp

trượng phu. Tiết Niệm Chung khó khăn lắm mới lấy được người ta về làm vợ, đương nhiên không nỡ để người ta đi. Suốt dọc đường y bám dính không thôi, thao thao bất tuyệt, nói rõ cả họng cũng không khuyên được đại thiếu gia hết giận.

Quế Viên thấy đại thiếu gia nổi giận đùng đùng mà đá văng cửa phòng, còn gia theo sát phía sau, trong lòng liền mơ hồ cảm thấy xảy ra chuyện lớn. Nàng vội tiến vào phòng hỏi han, Hoắc Truy Ân lại ném cho nàng câu: "Thu dọn đồ đạc đi, chúng ta trở về Dật Long sơn trang".

Quế Viên kinh hãi lắm, thiếu gia bao giờ tức giận thế này đâu, lại âm ỉ đến độ đòi về nhà mẹ đẻ! Tiết Niệm Chung thở dài một hơi, nói: "Quế Viên, người lui ra trước đi, để ta và phu nhân nói chuyện đằng hoàng".

Hoắc Truy Ân tuyệt nhiên không muốn nói năng gì cả, quay phắt đầu sang một bên, Tiết Niệm Chung không nhụt chí tiếp tục bám lấy phu nhân, y biết muốn lay động phu nhân phải *hiếu chi dĩ lý, động chi dĩ tình* mới được. Y nói: "Phu nhân, người nhẫn tâm bỏ ta mà đi sao?"

Hoắc Truy Ân không hé răng, Tiết Niệm Chung tiếp tục bảo: "Phu nhân, lệnh cấm võ là do bề trên ban xuống, ta cũng không có cách nào, người đổ chuyện này lên đầu ta, quả thực rất oan uổng".

Hoắc Truy Ân có phần dao động nhưng vẫn chẳng đáp lời, Tiết Niệm Chung lại kiên trì nói tiếp: "Người và ta đến được với nhau chẳng dễ dàng gì, nếu tách ra vì chuyện này có phần không đáng".

Những gì Tiết Niệm Chung nói Hoắc Truy Ân đều hiểu cả, cũng không muốn tách ra. Hai người lúc này ở trong giai đoạn ngọt ngào, mỗi giây mỗi khắc dính lấy nhau còn lo chưa đủ, làm sao chịu nổi cảnh chia cách đôi nơi? Thế nhưng dựa vào cái gì mà đòi cấm bọn họ tập võ? Triều đình cũng

quá tự cao tự đại rồi!

"Phu nhân, Truy Ân." Tiết Niệm Chung thấy đối phương lung lay, liền tranh thủ xông lên nắm chặt lấy hai tay của Hoắc truy Ân, nói: "Ta thích người, bao nhiêu năm nay ta chưa từng thích ai như thế, đừng bỏ ta mà đi".

Hoắc Truy Ân vốn dĩ không dứt khoát được. giờ lại bị Tiết Niệm Chung làm thế này, gần như sắp thỏa hiệp tới nơi. "Nhưng mà... nhưng mà, nếu Lạc đại ca có đến tìm ta cũng đâu có cách nào ngăn cản huynh ấy!"

"Nếu Lạc biểu ca tới người cứ giao cho ta an bài, nghìn vạn lần đừng lén lút gặp mặt người ta." Tiết Niệm Chung hoàn toàn không hy vọng vị biểu ca "dòm" này tới.

Hoắc Truy Ân do dự trong chốc lát, sau đó bằng lòng. Tiết Niệm Chung chuyển lo thành mừng, nhìn được mà sẵn tới hôn hân. Đại thiếu gia giả bộ rụt rè xô đẩy vài cái, sau đó chẳng mấy chốc mà ngã vào lòng Tiết Niệm Chung, để y mặc sức hết hôn lại sờ. Tiết Niệm Chung cao hứng, hôn dính lấy đôi môi của đại thiếu gia, không nỡ thả ra.

"Uống cho người là người đọc sách, cái chiêu tệ hại này học được từ đâu?" Đại thiếu gia bị hôn đến độ hô hấp khó nhọc, khẽ vung chưởng lên mặt Tiết Niệm Chung mới trốn thoát được.

Đánh là thương mắng là yêu, Tiết Niệm Chung chỉ cảm thấy ngọt ngào quá đỗi, cánh tay ôm lấy đại thiếu gia lại siết chặt hơn chút nữa: "Phu nhân, có muốn hay không?"

"Người còn phải lên công đường cơ mà!" Hoắc Truy Ân không muốn làm lỡ chính sự của Tiết Niệm Chung, "Mau đi, mau đi, về sớm một chút là được".

Tiết Niệm Chung vẫn cứ ôm đôi phương chặt cứng, định bụng ngọt ngào thêm mấy câu nữa mới đi. Hoắc Truy Ân sung sướng rúc người trong vòng tay ấm áp, cũng luyến tiếc tách ra.

"Lão Chung, có câu này ta chưa từng hỏi người", Hoắc Truy Ân đột nhiên nhớ tới lúc bản thân ăn mặc thế này vào nha môn, Phó Tiểu Chu cứ nhìn bằng ánh mắt quý dị mãi, nhìn chòng chọc đến độ khiến phát hoảng. "Người thích ta mặc nam trang hay nữ trang?"

"Cái nào ta cũng thích."

"Không được, nhất định phải chọn một cái."

"Thế thì, nam trang vậy."

Hoắc Truy Ân thình lình vùng người ra khỏi vòng tay y, nghi hoặc mà hỏi vặn lại: "Thật sao?"

Tiết Niệm Chung thành thật gật đầu, lần đầu trông thấy phu nhân mặc nam trang, quả thực y chấn động cả người. Nữ trang tuy rằng đẹp mắt, lại hoàn toàn không thể sánh được với khí thế của nam trang.

Y cứ nghĩ phu nhân rất cao hứng, ai ngờ Hoắc Truy Ân lại càng nghi hoặc hơn, truy hỏi: "Sao người không nói sớm? Báo hại ta phải mặc nữ trang lâu như thế!"

"Ta..."

"Ấp a ấp úng cái gì, nói!"

"Ta cứ nghĩ người...có sở thích mặc nữ trang..."

"... Mẹ kiếp!"

Chương 30: Thiên chi kiêu tử

Cuộc vây công Anh Hùng Giáo của quần hùng đã kết thúc trong thất bại, có điều trên đường trở về nhà, các lộ anh hùng lại bị mai phục tập kích. Đối phương hiển nhiên đã có chuẩn bị từ trước, binh hùng tướng mạnh, chưa được mấy hiệp đã đánh cho chính đạo tan tác chim muông. Những môn phái may mắn một chút thì giữ được đại bộ phận lực lượng mà đào thoát, những môn phái xui xẻo thì gần như diệt vong, nhất thời khiến cả võ lâm rối loạn bất an.

Khi Hoắc Truy Ân biết được tin tức này thì thời gian đã trôi qua được hơn một tháng. Huyện Cùng nằm ở nơi hẻo lánh, tin tức thông thường phải cách non nửa năm mới nghe được phong thanh, có thể truyền khắp đường lớn ngõ nhỏ chỉ trong vòng một tháng thế này đủ thấy sự việc có sức ảnh hưởng vô cùng lớn. Hoắc Truy Ân sao không lo cho được, các đại phái đều bị bức hại, Lạc đại ca lại là đối tượng tấn công trọng điểm, không biết có được an toàn? Hắn khẩn cấp viết thư gửi về Dật Long sơn trang, thế nhưng hồi âm nhận được chỉ là dòng chữ "Đã phái người đi tìm, chưa có kết quả" khiến hắn sốt ruột phát điên, chỉ hận không thể tái xuất giang hồ, tự mình đi tìm đáp án.

Tiết Niệm Chung đương nhiên không đồng ý, chẳng phải bởi y ghen, mà là không thể nào đi được. Phu nhân chỉ cần tái xuất giang hồ thì sẽ ngay lập tức trở thành tấm bia cho trăm ngàn mũi tên ngăm bắn, dẫn tới họa sát thân.

Bởi vậy dù cho có làm phu nhân bất mãn y cũng không thể đồng ý được. Tuy vậy, để phu nhân an lòng, y cũng lén lút mời người đi nghe ngóng tin tức.

Không nghe ngóng thì thôi, kết quả vừa nghe ngóng liền thu được tin tức động trời. Thám tử phái đi mới được một ngày đã vòng trở lại, chạy hộc tốc đến thở không ra hơi, báo với Tiết Niệm Chung rằng trên đường đi hẳn trông thấy một đoàn người ngựa đang đuổi tới chỗ này, vài kẻ trong số đó còn mặc quan phục. Tiết Niệm Chung nghe vậy, sửng người cả nửa ngày không phản ứng lại, ý nghĩ đầu tiên nảy ra trong đầu y chính là lo lắng cho phu nhân. May mà có Phó Tiểu Chu bên cạnh, khuyên y đừng suy nghĩ lung tung, bấy giờ y mới bình tĩnh lại mà suy xét rõ ràng được.

Lần này triều đình cực kỳ coi trọng lệnh cấm võ, còn đặc biệt phái khâm sai tới các nơi giám sát tình hình thực hiện, các huyện thị đều không dám chậm trễ. Huyện Cùng tuy chịu ảnh hưởng không lớn nhưng vẫn miễn cưỡng xem như có quy mô của một huyện, đương nhiên cũng cần phái khâm sai tới đây thị sát tình hình.

Làm quan đã bao năm, số đại quan Tiết Niệm Chung từng gặp chỉ một bàn tay cũng đủ đếm xong, nhất thời khẩn trương vô cùng. Y gọi người tới, sai họ nhanh chóng tìm một tòa nhà tốt, thu xếp cho thỏa đáng, dành riêng làm chỗ nghỉ ngơi cho đoàn khâm sai. Y còn sai người trở về nhà thông báo cho Hoắc Truy Ân thay nữ trang, tới tòa nhà kia chờ sẵn. Mấy ngày gần đây đại thiếu gia đang giận dữ với lão Chung, không quá cam tâm tình nguyện mặc nữ trang, về sau nghe được có chuyện khẩn cấp xảy ra, hẳn mới vội vàng gọi Quế Viên tới giúp mình trang điểm một phen rồi xuất môn.

Dù trời đã nhá nhem, đám người Tiết Niệm Chung vẫn nghiêm túc ngồi chờ, không dám rời khỏi nha môn. Mãi đến tận đêm mới nghe được tin

quan khâm sai đã vào thành. Đoàn người ngựa ùn ùn kéo tới, khí thế cuồn cuộn, khiến cho người dân cả huyện nơm nớp bàng hoàng. Tiết Niệm Chung vội vàng dẫn thuộc hạ ra cửa nghênh tiếp, lần lượt quỳ trước cửa.

Đoàn quân tới nha môn, ước chừng có gần hai mươi người. Tiết Niệm Chung đưa mắt nhìn, một vị công tử áo tím cười trên lưng con hãn huyết bảo mã lọt vào tầm mắt của y.

Người này mặt mày tuấn lãng, khoan thai lại quyền quý, thắt lưng có đeo một miếng trang sức vân hổ, khí thế cực kỳ kiêu căng bệ vệ, được đám hộ vệ bảo hộ vô cùng chặt chẽ. Tiết Niệm Chung không khỏi thầm run lên một cái, xem ra không chỉ là khâm sai, mà còn là hoàng thất.

"Hạ quan Tiết Niệm Chung cung nghênh khâm sai đại nhân", Tiết Niệm Chung hành lễ.

Vị công tử áo tím kia lại như không nghe thấy, đạp lên thân người mà xuống ngựa, đi thẳng vào trong nha môn, để lại cho hàng người Tiết Niệm Chung đang quỳ trước cửa một đám bụi đất.

"Tiết đại nhân, xin đứng dậy", một nam tử bước lên trước, nói. Tiết Niệm Chung ngẩng đầu đánh giá người này, vóc người tầm trung, mày kiếm mắt sáng, tuổi đời trên dưới ba mươi, tay cầm binh khí, hẳn là hộ vệ. Nam tử kia nói tiếp: "Ta là thiếp thân hộ vệ của Tiểu vương gia, tên An Quảng Chính, mời ngài mau chóng cùng ta vào trong".

Tiểu vương gia!? Hàng người Tiết Niệm Chung đồng loạt run bắn lên, đám nhà què bọn họ ngay cả đại quan cũng chẳng gặp được mấy người, lần này lại đón một nhân vật tôn quý đến nhường này! "An hộ vệ, mời", Tiết Niệm

Chung đứng dậy, khách khí mời đối phương đi trước, trong lòng thầm nghĩ An hộ vệ tuổi còn trẻ đã giữ chức vị quan trọng, nhất định không đơn giản.

Tiết Niệm Chung vừa đi vào cửa liền nghe thấy Tiểu vương gia hừ một tiếng đầy khinh bỉ: "Cái chỗ rách nát này!", đám hộ vệ vội vàng chuyển ghế tới mời y ngồi xuống.

"Tiểu quan tham kiến Tiểu vương gia", Tiết Niệm Chung bước lên trước, vái một vái.

Tiểu vương gia trưng ra vẻ mặt khinh thường, nói với người bên cạnh, "Đọc thánh chỉ đi".

Mọi người lục tục quỳ xuống nghe chỉ. Nội dung ý chỉ là Tiểu vương gia sẽ lo giám sát việc thực thi lệnh cấm võ ở huyện Cùg. Tiết Niệm Chung tiếp thánh chỉ, mời Tiểu vương gia tới tòa nhà đã chuẩn bị sẵn từ trước để nghỉ ngơi. Tiểu vương gia lập tức ném về phía y ánh mắt bức dọc, phảng phất như đang nói ở cái chỗ rách nát này thì đến nghỉ ngơi cũng không thoải mái được.

Tòa nhà kia còn được bố trí vài nha hoàn và tiểu tư tạm thời. Đám người Hoắc Truy Ân, Quế Viên sau khi nhận được thông báo đã đứng hầu sẵn ở cửa, thấy người tới liền nhất tề hành lễ: "Cung nghênh Tiểu vương gia".

Hoắc Truy Ân quỳ trước nhất, không hô khẩu hiệu, hấn quỳ trời quỳ đất quỳ phụ mẫu quỳ mẹ chồng, Tiểu vương gia liên quan quái gì đến hấn, nếu không phải vì lão Chung thì còn lâu hấn mới thềm để ý.

Suốt đường đi Tiểu vương gia vẫn cứ nghênh ngang kiêu ngạo, chỉ có khi đi ngang qua Hoắc Truy Ân thì mới dừng bước lại, cúi đầu quan sát. Tiết Niệm Chung vội vàng bước lên trước nói, "Đây là nội tử (cách gọi vợ thời cổ) của tiểu quan".

Tiểu vương gia đưa mắt ngó Tiết Niệm Chung một cái, miễn cưỡng xem như nhìn thẳng đối phương, không nói một câu, đi thẳng vào trong phòng. Đợi người đã vào bên trong cả, Tiết Niệm Chung mới vội vàng dìu Hoắc Truy Ân dậy, săn sóc hỏi han, "Phu nhân quý có mệt không?".

Hoắc Truy Ân xua tay. Tên Tiểu vương gia chẳng là cái thá gì, chỉ có điều mấy gã hộ vệ bên người y bước chân như gió, hơi thở vững vàng, nhất định là cao thủ. "Lão Chung, bọn họ muốn ở lại bao lâu?"

"Chí ít cũng phải mười ngày nửa tháng. Hôm nay khiến phu nhân vất vả rồi, người về nhà trước nghỉ ngơi đi, chút nữa ta sẽ về." Nói xong, Tiết Niệm Chung liền dặn dò Quế Viên đưa phu nhân trở về nhà.

Hoắc Truy Ân biết bản thân có ở đây cũng vô dụng, còn không bằng về nhà đi ngủ, chỉ oán cái con tiểu nha đầu kia hôm nay bỏ ra hơn một canh giờ trang điểm cho hắn, khiến hắn diêm dúa lộng lẫy đến chẳng ra sao cả. "Được, vậy người ứng phó cho cẩn thận."

Hoắc Truy Ân vừa đi, Tiết Niệm Chung lại vội vàng vào trong nhà thăm hỏi Tiểu vương gia, chỉ sợ Tiểu vương gia có gì không vừa ý. Tiểu vương gia trông y không thuận mắt, phiền chán bảo: "Người lui xuống đi, bản vương gia muốn nghỉ ngơi rồi, sáng mai người lại tới".

Tiết Niệm Chung cầu còn không được, sau khi vấn an liền cùng đám người Phó Tiểu Chu tức tốc rời đi. Tiểu vương gia trưng ra vẻ mặt rầu rĩ không vui, y rất bất mãn với cái nơi đất thì rách nát người thì quê mùa này, phần nộ bảo với thuộc hạ: "Phụ vương phái ta tới chỗ này làm gì không biết!".

Hộ vệ An Quảng Chính vội vàng đáp: "Tiểu vương gia, ngài thân là thiên chi kiêu tử, khôn khéo giỏi giang, mà nơi này chính là chốn rừng thiêng nước độc đang trông chờ Tiểu vương gia tới giải cứu". Thật ra trong lòng gã hiểu rất rõ, Tiểu vương gia được nuông chiều từ bé, chẳng biết cái gì, đã thế tính tình còn tệ hại. Vương gia phái Tiểu vương gia đến đây đơn giản là vì thấy vùng này thái bình, đều là thôn dân chân chất, tình hình hoàn toàn không phức tạp, đảm bảo an toàn. Mà dù là như vậy, ngài vẫn phái gã và đám thủ hạ theo sát bảo vệ, có điều cái chỗ này có gì mà đáng bảo vệ cơ chứ? Sợ bị chó sói cắn đi sao?

Tiểu vương gia nghe thế, tâm tình tức thì tốt lên nhiều, nói: "Có thể được bản vương gia lâm là vinh hạnh của đám điền dân ấy".

An Quảng Chính luôn miệng phụ họa "Chính thế, chính thế, chính thế", lại tiếp: "Nếu Tiểu vương gia cảm thấy nhàm chán, thần sẽ sai người đi tìm mấy cô nương tới đây".

"Không cần, cái chỗ rách nát này thì đào đâu ra hàng tốt", Tiểu vương gia kiên quyết cự tuyệt. Suốt dọc đường đi, những gì y thấy chỉ là đám gái quê mùa đầu bù tóc rối, người duy nhất nhìn thuận mắt thì lại gả cho người ta mất rồi!

An Quảng Chính thở phào một hơi nhẹ nhõm, gã cũng đâu có muốn đám người bọn gã vừa vào thành đã đi cướp gái nhà lành như quân thổ phi! Tiểu

vương gia là con trai độc nhất của Vương gia, được sủng ái đến tột cùng, không người quản thúc, trời sinh lại thích những thứ xinh đẹp, chẳng qua bất luận là người hay vật đều chẳng chơi được bao lâu đã ném bỏ, hại những kẻ làm thuộc hạ như bọn gã bị bách tính kinh thành gọi là "bọn phi" ...

"Vậy Tiểu vương gia nghỉ ngơi sớm một chút", An Quảng Chính lại nói.

Tiểu vương gia "ừm" một tiếng, vung tay đuổi người ra ngoài, sau đó lại nhớ tới lão bà của tiểu huyện quan, có điểm... quen mắt. Y tuy rằng thích mỹ sắc nhưng ở kinh thành mỹ nữ như mây, đã sớm nhìn mòn con mắt, hơn nữa bản thân y có tính sạch sẽ vô cùng nghiêm trọng, không có hứng thú với vợ kẻ khác, chỉ cảm thấy hình như đã từng thấy tiểu nương tử đó ở đâu rồi?

Lại nói về đám người Tiết Niệm Chung, sau khi rời đi, tâm trạng căng thẳng bấy giờ mới buông lỏng được.

"Dọa chết tôi rồi." "Chân tôi nhũn ra đến độ không đứng được đây này." Mấy gã bộ khoái mồm miệng tía lia, xôn xao bàn tán.

Phó Tiểu Chu vẻ mặt vô cùng uể oải, nói: "Đại nhân, tiếp sau đây cần phải cố chịu đựng thôi".

Tiết Niệm Chung tỏ ý tán đồng, cảm thấy vô cùng áp lực, than rằng: "Cái miếu nhỏ xíu của chúng ta sao có thể chứa được pho tượng phật lớn thế kia, giữ vững bốn phạm mà chịu đựng cho qua lần này là được".

"Đại nhân mau về nhà đi, tôn phu nhân còn đang đợi ngài đấy", Thái bố đầu nói, "Thuộc hạ sẽ sai người tuần tra cả đêm, đảm bảo Tiểu vương gia không có chuyện gì".

"Các vị cực khổ rồi." Tiết Niệm Chung cảm tạ sự thông cảm của đám thuộc hạ, cáo từ mọi người, trong lòng vẫn thấy khúc mắc chuyện Tiểu vương gia dừng chân nhìn phu nhân.

Có điều thế sự khó lường, cẩn thận mấy rồi cũng ra sơ sẩy, nguy cơ bủa vây tứ phía, tất cả mọi thứ mới chỉ bắt đầu.

Bận rộn cả một ngày trời, ngay cả một ngụm nước cũng chưa được uống, đến tận giờ Tiết Niệm Chung mới có thể nghỉ ngơi. Hoắc Truy Ân đã đổi lại nam trang, sớm dặn vú Trần chuẩn bị cơm tối sẵn sàng để Tiết Niệm Chung về đến nhà là có thể dùng cơm canh nóng hổi ngay. Vú Trần vừa nghe nói có một vương gia đến đây, chỉ hận không thể lập tức đi ngắm nghía. Bà nói bản thân đã sống hơn nửa đời người mà chưa từng thấy hoàng tộc bao giờ, thiếu gia nhất định phải giúp bà thực hiện nguyện vọng này.

Hoắc Truy Ân càng nghe càng bực mình, nói: "Vú Trần, bà để phu quân nghỉ ngơi một lát đi".

Vú Trần bị mắng liền ngoan ngoãn ngậm miệng vào, thức thời thu dọn bát đĩa rồi lui ra ngoài. Đợi đến khi bà vú đã rời đi, Hoắc Truy Ân liền dính lại gần, quan tâm hỏi: "Lão Chung, mệt lắm à?".

Phu nhân chủ động lại gần, Tiết Niệm Chung lập tức xốc lại tinh thần, ôm lấy thắt lưng của phu nhân, nói: "Phu nhân, người không giận ta nữa à???".

"Hứ!" Hoắc Truy Ân quay phắt đầu sang một bên, toàn bộ trọng lượng cơ thể lại dồn hết lên người Tiết Niệm Chung, nói: "Ta đây không hẹp hòi như thế!"

Tiết Niệm Chung nghe vậy thì cao hứng vô cùng, nắm chặt lấy bàn tay của Hoắc Truy Ân, áp lên mặt mình, nói một câu chẳng hề ăn nhập: "Truy Ân, người thật tốt".

Hoắc Truy Ân thích nhất cũng như khó chống cự nhất mỗi khi Tiết Niệm Chung gọi tên của mình. Y gọi một câu khiến chỗ nào chỗ nấy trên người hần mềm nhũn cả ra, chủ động dâng đôi môi của mình lên. Tiết Niệm Chung thông dong nhận lấy, khẽ mút lấy đôi môi của đối phương, tựa như đang nhấm nháp, thưởng thức một viên đường, ngọt đến tận tim.

"Lão Chung..." Hoắc Truy Ân bị hôn đến thư thái rồi, tự nhiên chưa thể thỏa mãn, nói: "Hôm nay người đã vất vả như thế, nằm xuống đi, để ta tự tới".

Tiết Niệm Chung quả thực rất mệt, thế nhưng chỉ cần phu nhân còn có nhu cầu, tiểu huynh đệ sẽ luôn trong trạng thái sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể xông pha chiến trận. "Được", y gật đầu, cùng phu nhân thân mật lôi lôi kéo kéo đến tận giường, y phục lột bỏ chỉ còn một tầng áo lót mỏng tang... Hoắc Truy Ân đem chân ngồi khóa trên người Tiết Niệm Chung, mặt đối mặt, áo lót mỏng căn bản không che giấu được nhiệt tình, ngược lại còn khiến dục vọng tăng thêm. Hai tay của Tiết Niệm Chung mò mẫm tới phía sau của hần, một tay vén áo lên, tay còn lại đưa vào trong quần, thuận thế

đem tiết khố kéo xuống. Bình sứ chứa chất bôi trơn đặt bên gối đầu, Tiết Niệm Chung cầm lấy bình, mở nút lọ, đổ ra đầy ngón tay, bắt đầu công tác chuẩn bị.

Ngón tay tiến vào kích thích Hoắc Truy Ân, miệng hăn phát ra tiếng rên rỉ, hai chân nhịn không được kẹp chặt thắt lưng Tiết Niệm Chung giống như chờ mong đối phương tiến vào càng sâu. Tiết Niệm Chung sau khi cẩn thận bôi trơn mở rộng lúc này mới đem tiểu huynh đệ của mình ra, nhắm ngay huyết khẩu cắm vào. Đại thiếu gia suýt nữa đã bắn, miệng mở ra nhưng lại dè ép không phát ra tiếng. Phân thân Tiết Niệm Chung cực kỳ hợp tác với bên trong của hăn, tùy tiện đâm chọc vài cái đã có thể đạt tới cao trào, quả thật là trời sinh một đôi.

"Lão Chung, người nghỉ ngơi đi." Hoắc Truy Ân thúc giục Tiết Niệm Chung giao quyền chủ động ra, muốn tự mình chơi đùa.

Tiết Niệm Chung nhận lệnh, ngoan ngoãn nằm im. Hoắc Truy Ân nắm được quyền chủ động, muốn cắm vào sâu bao nhiêu, nhanh chậm thế nào đều tự mình làm chủ, còn có thể sờ sờ phía trước, tùy tâm sở dục biến hóa tư thế. Tiết Niệm Chung thấy phu nhân lúc thì ngửa người, lúc thì nằm úp sấp, ngay tức khắc huyết mạch bành trướng, muốn ngừng mà ngừng không được. Hoắc Truy Ân cũng hứng thú dào dạt, chơi đùa đến quên trời đất, hai người chìm đắm trong bể dục, nhiệt tình cứ thế bốc lên rồi lại bốc lên!

Ngủ qua một đêm, sau khi thức dậy Tiết Niệm Chung cứ ngáp ngán ngáp dài suốt, lúc gần xuất phát lại nhờ Hoắc Truy Ân đi mượn mấy đầu bếp về đặc biệt chuẩn bị cơm nước cho đoàn người Tiểu vương gia, nguyên liệu còn phải dùng loại tốt nhất. Hoắc Truy Ân gật đầu đồng ý, trong lòng lại không vui vẻ, Tiểu vương gia không phải cũng là người sao, có gì được ưu đãi đến thế?

Nghĩ thì nghĩ vậy, lời dặn vẫn phải làm theo. Hoắc Truy Ân mặc nữ trang đi chọn vài đầu bếp trụ cột của mấy quán ăn. Lúc đầu không ai chịu nhận lời, mọi người đều cực kỳ sợ hãi vị Tiểu vương gia kia, về sau thấy tiền công đại thiếu gia trả rất cao mới chịu gật đầu. Hoắc Truy Ân dẫn người tới nơi ở tạm thời của Tiểu vương gia, không ngờ lại bị đám hộ vệ cản ngoài cửa, đợi người thông báo xong mới được vào. Thế mà sau khi vào nhà rồi cũng không thấy Tiểu vương gia đâu, Hoắc Truy Ân cũng chẳng thiết tha gì với việc trông thấy mặt y, tự mình an bài đám đầu bếp cho thỏa đáng rồi rời đi ngay.

Đợi đến khi Hoắc Truy Ân đi rồi, Tiểu vương gia mới chậm rãi bước ra từ phòng trong. Thật ra từ lúc Hoắc Truy Ân vừa bước vào cửa y đã bắt đầu quan sát hẳn, gương mặt đó quả thật rất quen, nhất định y đã từng thấy ở đâu rồi, khổ nỗi vò đầu bứt tóc cả một đêm cũng không nghĩ ra đáp án.

An Quảng Chính cũng không hay Tiểu vương gia đang khổ não vấn đề gì, cả ngày cứ cau tít đôi mày lại, có điều chỉ cần không tới làm phiền đám thủ hạ là bọn gã thì gã cũng lười để tâm. "Tiểu vương gia, mời người dùng cháo." Gã bưng lên một bát cháo ngũ sắc bày biện rất đẹp mắt, dùng đến mấy loại nguyên liệu hầm thành. Gã móc cây châm bạc ra đâm sâu vào cháo, sau khi xác nhận không có độc rồi mới dám mời Tiểu vương gia ăn.

Tiểu vương gia nhìn cái thứ đủ màu kia chòng chọc, đầu mày càng nhíu chặt hơn, dường như, mặt mày có chút... Đột nhiên, y nghĩ ra rồi, nghĩ ra mình đã trông thấy Hoắc Truy Ân ở đâu rồi! Đó là một bức họa, một bức họa vẽ người, dù không được mười phần thì cũng phải giống đến sáu, bảy. Bức họa đó do y cố tình sai người tìm về, nghe nói là bức họa vẽ võ lâm đệ nhất mỹ nhân. Một nhân vật đã quá lứa lỡ thì không đủ sức gọi lên hứng thú của y, chẳng qua y chỉ muốn nhìn xem rốt cuộc là người thế nào mới có thể sánh ngang tên tuổi cùng mẫu thân mình? Trong mắt của y, bất kể

người nào cũng không thể so được với nét đẹp của mẫu thân. Người trong bức họa kia khiến y chán ghét vô cùng, chỉ hận không thể bắt về giết chết! Cuối cùng y cũng hiểu vì sao vừa trông thấy thê tử của tiểu huyện quan y đã thấy ngứa mắt rồi, ai bảo nàng ta có một cái mặt khiến người ta chán ghét cơ chứ!

"Quảng Chính", Tiểu vương gia lập tức ra lệnh, "Người đi thăm dò thử võ công của thê tử nhà tiểu huyện quan cho ta". Nếu nàng ta có quan hệ huyết thống với võ lâm đệ nhất mỹ nhân, vậy nhất định sẽ biết võ công, vừa đúng lúc có thể dùng lệnh cấm võ trị tội!

An Quảng Chính đầu tiên là ngăn người ra, cả người túa mồ hôi lạnh. Mới đến ngày đầu tiên đã xuống tay, hơn nữa đối tượng còn là thê tử của quan địa phương, dù xét về tình hay về lý cũng thấy không thích hợp! "Tiểu vương gia, xin thứ lỗi cho thuộc hạ nói thẳng, chuyện này không được ổn thỏa lắm..."

"Lớn mật, người dám chống đối mệnh lệnh của bản vương à?!" Tiểu vương gia nổi giận.

An Quảng Chính vội vàng khom người xuống: "Thuộc hạ không dám, thuộc hạ sẽ lập tức đi làm ngay", nói xong gã liền mau chóng đuổi theo đối phương.

Có điều mãi tới tận chạng vạng, An Quảng Chính vẫn chỉ bám theo sau, không hề ra tay. Thứ nhất gã không biết thân phận đối phương hư thực thế nào, không muốn đánh rắn động cỏ; Thứ hai gã cảm thấy đối phương là phận nữ lưu, bản thân đường đường là thân trai tráng, đi bắt nạt đàn bà con gái thì còn ra thể thống gì! Đợi mãi đến khi đối tượng bám theo tướng công

cùng trở về nhà, nghĩ lúc này còn không ra tay thì hết đường ăn nói với Tiểu vương gia mất, bấy giờ gã mới mặt dày mày dạn can lồi hai người trước cửa Tiết gia.

"Người đã bám theo ta cả một ngày, rốt cuộc muốn làm cái gì?" Hoắc Truy Ân đã sớm phát giác ra có người bám đuôi, thấy đối phương chần chừ không hành động, hăn cũng không lưu tâm đến.

An Quảng Chính chấp tay nói: "Tiết đại nhân, Tiết phu nhân, xin thứ cho An mạo phạm, Tiểu vương gia có lệnh, sai tại hạ tới đây thử võ công của Tiết phu nhân".

Tiết Niệm Chung vừa nghe liền hoảng hốt, lao lên che trước người Hoắc Truy Ân, nói: "Hiểu lầm, hiểu lầm rồi, phu nhân của ta không biết võ công!".

"Tiết đại nhân xin hãy lượng thứ cho, An mạo phạm là bất đắc dĩ", An Quảng Chính bối rối nói.

"Trong chuyện này nhất định có hiểu lầm, xin An hộ vệ hãy dẫn hạ quan tới gặp Tiểu vương gia, để hạ quan giải thích rõ ràng với ngài ấy!" Tiết Niệm Chung gắt gao che chở cho phu nhân, không chịu tránh ra.

Nhất thời Hoắc Truy Ân cũng không nghĩ ra được bản thân lộ sơ hở ở chỗ nào, đã rất lâu rồi hăn không động đến võ công, có gì vẫn bị phát hiện? Tiết Niệm Chung và An Quảng Chính còn đang trong thế giằng co, ai cũng không chịu lùi bước, cứ thế này cũng không phải là cách giải quyết. Hăn liền bảo: "Lão Chung, người cứ tránh ra trước đi, để ta xử lý". Tiết Niệm Chung không chịu, vẫn cố sống cố chết chắn trước mặt đại thiếu gia, kết

quả bị hấn xô ra. Hoắc Truy Ân nói với An Quảng Chính thế này: "An hộ vệ đúng không nhỉ? Ta thấy người cũng là một trang hán tử chân chính, không bằng chúng ta cá cược một phen".

"Tiết phu nhân đã coi trọng tại hạ rồi, xin hỏi cá cược thế nào?", An Quảng Chính hỏi.

"Ta với người luận võ, đánh có chừng mực, phân được thắng bại là dừng. Nếu người thắng vậy lúc về gặp Tiểu vương gia người muốn báo cáo thế nào thì báo cáo thế ấy." Đại thiếu gia nói cực kỳ thoải mái nhẹ nhàng, Tiết Niệm Chung nghe lại thấy mồ hôi lạnh chảy ròng ròng. "Còn nếu người thua thì phải xem như chưa từng có chuyện gì xảy ra, nói cho Tiểu vương gia biết ta chẳng qua chỉ là phận nữ lưu yếu đuối."

An Quảng Chính thấy Tiết phu nhân hào sảng như vậy, lập tức đáp lời: "Được, xin Tiết phu nhân cứ yên tâm, An mỗi nhất định sẽ tuân thủ lời hẹn trước".

"Mời." Hoắc Truy Ân bảo Tiết Niệm Chung đứng dẹp qua một bên, tránh tai bay vạ gió. Tiết Niệm Chung lại nhất quyết không chịu tránh đi khiến hẳn sốt ruột quát ầm lên: "Đừng có làm loạn nữa, mau tránh ra".

"Không, không phải... phu nhân, vũ khí của người thì tính sao?" Ánh mắt của Tiết Niệm Chung dời về phía thanh đao đeo bên người An hộ vệ.

Hoắc Truy Ân cũng đưa mắt nhìn An hộ vệ, đối phương ngược lại rất khách khí làm tư thế "mời", ý bảo: Không vội, ta chờ người lấy vũ khí tới. Có lấy tới thì cũng đang bị khóa chặt cứng rồi! Hoắc Truy Ân bĩu môi, bản thân chỉ lo cuộc sống hạnh phúc với lão Chung, đã sớm ném Đoạn Thủy Kiếm lên tít chín tầng mây. "Lão Chung, tùy tiện tìm giúp ta một thứ gì đó thích hợp, cầm được trên tay."

Tiết Niệm Chung đảo mắt nhìn bốn phía một vòng, cuối cùng tập trung vào thứ vũ khí vó Trần quen sử dụng: Chổi quét. Khóe miệng Hoắc Truy Ân co giật, chỉ run run nhả ra được mấy chữ: "Dài quá..."

Rắc! Đại thiếu gia dùng một cước, đập cho cây chổi gãy làm hai nửa, nhặt đoạn cán chổi lên cầm thử, không ngờ lại rất được, chẳng trách vó Trần cứ dùng thứ này làm vũ khí hành hung mãi. "An hộ vệ, mời."

An Quảng Chính trông thấy cán chổi kia, tâm trạng có phần khó mà tin được, có phần không sao hiểu nổi, có phần thẹn quá hóa giận, đây chẳng phải là đang sỉ nhục gã sao?! Thế này thì khinh thường người khác quá, tốt

xấu gì gã cũng là một Đới đao hộ vệ ngàn dặm mới chọn được một người, nữ nhân này lại muốn dùng cán chổi quét đánh ngã gã ư? "Tiết phu nhân, mời!", thanh điệu của gã cao vút, bảo đao lập tức tuốt khỏi vỏ.

Hoặc Truy Ân bình tĩnh như không, tay cầm chổi quét nghênh đón cường địch, Tiết Niệm Chung tức thời cảm thấy hãi hùng thay cho hắn!

Chương 32: Tai vạ đến nơi

Xua được mấy chiêu, Hoặc Truy Ân đột nhiên phát hiện ra cán chổi là một thứ binh khí cực kỳ... "bá đạo". Đừng trông cây đao kia của An Quảng Chính múa ra chiêu ra trò, so lực sát thương thì còn khuya mới bì được với cán chổi. Đao kiếm không có mắt, nếu chỉ là luận võ, đôi bên lại chẳng có thù sâu hận lớn gì, đương nhiên không thể dùng đến sát chiêu. Còn cán chổi thì lại khác, nó chỉ là một cây gậy, đại thiếu gia hoàn toàn không cần bận tâm An hộ vệ sẽ bị nó chém chết, đâm chết, chọc chết, hễ nâng cán chổi lên là có thể mặc sức vung tới mà không cần suy nghĩ. An hộ vệ rút đao, một gậy; An hộ vệ đá chân, một gậy; An hộ vệ đứng yên không nhúc nhích, mấy gậy liền!

An Quảng Chính bị nện vào đầu, tức thì hai mắt hoa lên, gã lại không thể vung đao chém lại. Ban nãy khi lưỡi đao xẹt qua y phục của Tiết phu nhân gã đã sợ đến mồ hôi lạnh đầm đìa. Bản thân vô lễ, tới đây mạo phạm, nếu làm bị thương người ta thì đúng là hết đường thoát tội. Hoặc Truy Ân giáo huấn đối phương chẳng hề khách khí, công phu của An hộ vệ quy củ đâu ra đấy, cũng không phải không tốt, thích hợp hành quân đánh trận, chẳng qua

đánh nhau với đại thiếu gia thì lại rất bất lợi, mới mấy gậy đã bị đánh cho ôm chân ôm tay.

"Phu nhân phu nhân, hạ thủ lưu tình." Tiết Niệm Chung trốn ở một bên thấy thắng bại đã phân, vội vàng lao lên khuyên can.

Hoặc Truy Ân ném cán chổi đi, chấp tay nói: "An hộ vệ đã nhường rồi".

An Quảng Chính thu đao vào vỏ, khách khí nói: "Tiết phu nhân võ công tinh diệu, An mạo cam bái hạ phong". Võ công của Tiết phu nhân quả thực trên tầm bản thân, may mà đối phương chỉ dùng chổi quét, nếu đối thành thứ vũ khí gì sắc bén, bản thân chẳng phải đã lìa chân lìa tay lìa luôn cái cổ?

Tiết Niệm Chung thấy người ta bị đánh cho khập khà khập khiễng, không khỏi có phần lo lắng, nói: "An hộ vệ, ngài có ổn không? Chuyện kia, chuyện kia..."

"Tiết đại nhân xin hãy yên tâm, An mạo nhất định sẽ giữ lời", nói xong An Quảng Chính liền cáo biệt, trở về báo cáo kết quả nhiệm vụ với Tiểu vương gia.

Thấy đối phương đi rồi, Tiết Niệm Chung vội vàng nâng tay của phu nhân lên xoa nắn, nói: "Phu nhân vất vả rồi, có điều ban nãy người ra tay nặng quá".

Hoặc Truy Ân bất bình đáp trả: "Gã dùng đao ta dùng chổi, có thể không nặng tay sao?". Tiết Niệm Chung cảm thấy câu này cũng rất có đạo lý, vốn dĩ binh khí đã thua người khác một bậc, nếu lại nhân nhượng nữa thì tổn

thất to. Trận chiến này cũng khiến đại thiếu gia nhớ lại một vấn đề nghiêm trọng đã sớm bị hăn quên tuốt luốt, hăn vội vàng túm lấy y phục của Tiết Niệm Chung, nói: "Lão Chung, chìa khóa của Đoạn Thủy Kiếm ở chỗ nào? Đưa cho ta".

Tiết Niệm Chung vẫn luôn ghi nhớ lời dạy bảo của nhạc phụ đại nhân, từ chối: "Nếu phu nhân sử dụng Đoạn Thủy Kiếm e sẽ bị người ta phát giác, đến lúc đó chuyện lại càng rầy rà".

"Hừ, người có lý." Hoắc Truy Ân bực dọc bảo. Thật ra cái khiến hăn khó chịu chính là việc bản thân lại có thể ném tuốt thanh kiếm yêu lên tận chín tầng mây.

Tiết Niệm Chung ôm lấy phu nhân vào lòng, nói về phòng rồi sẽ bóp vai dấm chân cho phu nhân, chẳng mấy đã đỡ cho đối phương vui vẻ. Vú Trần cười tủm tỉm nghênh đón hai vị chủ tử về nhà, lại phát hiện cây chổi gác ngoài cửa đã gãy làm hai nửa, lập tức đứng đó giậm chân bình bịch, chửi ầm lên: "Thằng oắt nhà nào làm hỏng chổi quét nhà ta?!". Hai người kia chột dạ, lẳng lặng trở về phòng, cài cửa lại.

An Quảng Chính trở về báo cáo với Tiểu vương gia, Tiết phu nhân chỉ là một nữ tử yếu đuối, không hề biết chút võ công nào, bản thân vừa tới đã dọa cho đối phương nước mắt lưng tròng, khiến gã không khỏi thấy hổ thẹn.

"Chẳng hề biết chút võ công nào?" Tiểu vương gia cao giọng, ánh mắt quét qua người An Quảng Chính, tức giận hỏi: "Thế thương tích trên người người từ đâu mà có?". Lành lặn ra đi lại khập khiễng trở về, ban này lúc quỳ còn mặt nhăn mày nhíu.

"Thuộc hạ không cần thận bị ngã ạ", An Quảng Chính trả lời.

"Thật không?" Tiểu vương gia không tài nào tin nổi. "Chính xác hoàn toàn, tuyệt không có nửa điểm dối lừa", An Quảng Chính khẳng khẳng một mực.

Tiểu vương gia rất nghi ngờ, lại chẳng có cách nào, kẻ tôn quý như y không thể tự mình đi thử được, đành bảo đối phương mau rút ra ngoài, đừng lớn vồn trước mặt làm ngứa mắt y. Không ngờ An hộ vệ vừa mới đi ra chưa được bao lâu đã lại chạy về, Tiểu vương gia hận gã vô dụng, ngật nổi hết lần này tới lần khác đều không tìm ra được khuyết điểm nào, giận dữ quát: "Người lại dám quấy rầy bản vương nghỉ ngơi?!".

"Tiểu vương gia, Đồng tướng quân đã tới." An hộ vệ bị Tiểu vương gia mắng đã quen, hoàn toàn không để tâm.

Tiểu vương gia lấy làm kinh hãi lắm, Đồng tướng quân là thủ hạ tâm phúc của phụ vương, hiện giờ lão phụ trách việc tiêu diệt những phần tử vô lâm ngoan cố, tới chỗ này nhất định là đã có chuyện lớn xảy ra. "Mau mời vào trong!"

Đồng tướng quân chỉ dẫn theo một đội quân nhỏ tới đây, thân khoác quân phục, phong trần mệt mỏi, quỳ một gối trước mặt Tiểu vương gia: "Tham kiến Tiểu vương gia".

"Đồng tướng quân, mời đứng dậy." Tiểu vương gia điệu bộ mười phần, dáng vẻ vô cùng cao ngạo: "Không biết tướng quân tới đây vì chuyện gì?".

Đồng tướng quân lập tức đáp lời: "Hồi bẩm Tiểu vương gia, chúng thần đuổi bắt tên tội phạm truy nã quan trọng đến tận đây lại để mất dấu hãn.

Thần đã sai người canh giữ cổng thành nghiêm ngặt, đoán rằng kẻ kia không chạy ra được, nhất định sẽ ẩn náu vào nhà dân, lại biết Tiểu vương gia đang ở đây mới cố ý tới bẩm báo, rất mong Tiểu vương gia hạ lệnh lục soát thành".

Tiểu vương gia nghe thế lập tức vui vẻ hẳn lên. Cái nơi rách nát này thật một đám nhà què, đào đâu ra chỗ dùng tới lệnh cấm võ? Kẻ duy nhất có khả năng biết võ công thì lại không bắt được sơ hở nào, rõ ràng là đang lãng phí thời gian! Giờ rốt cuộc cũng có tội phạm truy nã tới đây, vừa khéo để y bắt về tranh công với phụ vương. "Được được, An hộ vệ, mau đi gọi cái tên... cái tên tiểu huyện quan đó tới đây." Tiểu vương gia chẳng thèm lưu tâm tên của đối phương, chỉ nhớ được đó là quan huyện của vùng này.

An hộ vệ nhận lệnh, kéo đôi chân khập khiễng mà đi. Đồng tướng quân không khỏi thầm thắc mắc, An hộ vệ chính là cao thủ hàng đầu trong đám hộ vệ, vì sao lại bị thương như thế? Nghi vấn vừa đề ra đã bị một câu nói của Tiểu vương gia đẩy trở về.

"Tự hấn ngã đấy." Tiểu vương gia đòi nào thèm quan tâm An hộ vệ làm sao, y nói: "Đừng nhắc chuyện ấy nữa, mau nói cho bản vương biết người đang truy bắt kẻ nào, có quan trọng không? Có đủ sức nặng không?".

Đồng tướng quân không dám cãi lời, báo cáo đúng tình hình thực tế, lòng lại vẫn vương bận về vết thương của An hộ vệ.

Lại nói về Tiết Niệm Chung và Hoắc Truy Ân, đang lúc hưởng thụ thế giới ngọt ngào của hai người thì lại đột nhiên bị cắt ngang. An hộ vệ dẫn người đi trong nỗi áy náy khôn cùng, Hoắc Truy Ân chỉ có thể trơ mắt nhìn theo.

Đợi người vừa rời khỏi, Quế Viên liền xông vào, ghé tai nói thầm với đại thiếu gia rằng: Chuyện lớn không xong!

"Làm sao?" Hoắc Truy Ân quả thực nghĩ không ra con tiểu nha đầu này có thể có chuyện lớn gì.

Quế Viên đưa mắt nhìn trái nhìn phải, thái độ cực kỳ khẩn trương, ép giọng xuống thấp hết mức có thể, nói: "Lạc công tử đã tới rồi".

"Cái gì?! Ừm Ừm!" Hoắc Truy Ân vừa rống lên một tiếng đã nhanh chóng bị Quế Viên bịt miệng lại.

"Suyt! Thiếu gia, cậu nhỏ giọng một chút nào. Lạc công tử bị thương, em đã để cậu ấy ở trong phòng chữa củi. Cậu mau theo em đi xem người ta thế nào", Quế Viên thấy đại thiếu gia giãy giụa không ngừng, càng giữ chặt hơn.

Hoắc Truy Ân đẩy văng Quế Viên ra, thở hốt hốt hỏi: "Ban này lão Chung ở đây sao người không nói?". Chuyện lớn thế này nhất định phải thương lượng với lão Chung!

"Cậu..." Hai gò má của Quế Viên đỏ bừng lên, nói: "Hai người vừa trở về liền trốn trong phòng thì thầm nhỏ to, làm sao em dám tới gõ cửa chứ!".

"Người..." Hoắc Truy Ân bị ghen đến hệt cả hơi, tức mình nói: "Hôm nay chúng ta không làm!". Thường ngày hai người quá khoa trương, thế nên chỉ bóp vai với dấm chân thôi cũng bị hiểu lầm.

Quế Viên đời nào chịu tin, nàng nói: "Rốt cuộc cậu có đi gặp người ta không?".

"Còn không dẫn đường đi!", Hoắc Truy Ân gào trả, cùng nha đầu tới phòng chứa củi.

Lạc Cảnh Thiên bị thương nhiều chỗ, thương thế tương đối nặng, miệng vết thương đã kết vảy, Quế Viên cũng đã tiến hành xử lý tạm thời. Lúc Hoắc Truy Ân đến kiểm tra thì phát hiện ra miệng vết thương không đồng nhất, vết thương do đao, do kiếm, do tên đều có cả, chắc hẳn đã bị người ta vây đánh.

"Lạc đại ca, đại ca", Hoắc Truy Ân lo lắng không thôi, liên tiếp gọi mấy tiếng liền.

Lạc Cảnh Thiên thần trí có phần không tỉnh táo, mở mắt ra thấy là hắc liên lập tức có tinh thần hơn một chút, vội kêu lên: "Ân muội, cuối cùng đại ca cũng gặp được muội rồi".

Hoắc Truy Ân cúi đầu nhìn bản thân, mẹ nó chứ, vẫn chưa kịp đổi sang nam trang. "Đại ca, huynh cứ nghỉ ngơi trước đã, đệ đi tìm một ít thuốc chữa thương về."

Thấy người sắp rời đi, Lạc Cảnh Thiên vội vàng túm chặt lấy cổ tay của Hoắc Truy Ân, nói: "Ân muội, có thể gặp được muội, đại ca có chết cũng không còn gì hối tiếc".

"Đại ca, huynh nói lung tung gì đó!" Hoắc Truy Ân gỡ bàn tay nắm chặt của Lạc Cảnh Thiên ra, một dấu máu hình bàn tay lưu lại trên ống tay áo,

hắn nói: "Huynh sẽ không chết, đệ sẽ không để cho huynh chết. Huynh cứ nghỉ ngơi cho tốt, đệ sẽ nghĩ biện pháp". Nói xong hắn liền dặn dò Quế Viên chăm sóc Lạc Cảnh Thiên cẩn thận, nhớ kỹ không được để người ta phát hiện.

Sau khi trở về phòng thay y phục, Hoắc Truy Ân xuất môn đi mua thuốc. Hắn phát hiện ra ven đường có thêm binh sĩ tuần tra, vòng tới cửa thành liền trông thấy binh lính hùng hậu đứng gác, khiến hắn không khỏi đau đầu xem nên xử lý thế nào? Đợi đến khi tới Tế Nhân Đường, hắn liền trông thấy quan binh đang căn dặn nếu trong mấy ngày này có người tới mua thuốc trị thương, nhất định phải bẩm báo. Ông chủ Chung luôn miệng vâng dạ, trông thấy Hoắc Truy Ân tới liền vội vã kêu lên "Tiết phu nhân, Tiết phu nhân", sau đó đi ra nghênh tiếp. Hoắc Truy Ân nói mình tới bốc thuốc cho mẹ chồng, mua vài thang thuốc bổ xong liền trở về nhà, càng bối rối hơn.

Tiết Niệm Chung bị gọi tới diện kiến Tiểu vương gia, ý tứ của Tiểu vương gia rất rõ ràng: Lục soát thành, quật tung ba thước đất lên cũng phải đào được người ra, ai chứa chấp tội phạm, chém đầu!

"Tiểu vương gia, xin chờ đã, mong Tiểu vương gia nghe tiểu quan nói một lời." Tiết Niệm Chung vội đứng ra trước khi Tiểu vương gia hạ lệnh. Tiểu vương gia bực mình liếc y, cho phép nói. Y vội thưa: "Tiểu vương gia, vùng đất này từ trước đến nay vốn thái bình, chưa hề gặp qua võ lâm nhân sĩ, những người sống ở đây đều là bà con dân quê, nếu đột ngột lục soát thành chỉ sợ sẽ khiến mọi người hoảng loạn. Không bằng trước tiên cứ dán một tờ bố cáo, cho mọi người biết có nghi phạm ẩn náu trong thành, mong dân chúng cung cấp manh mối, đừng mắc vào tội che giấu tội phạm, nếu ba ngày sau vẫn không có tin tức gì thì lúc đó lục soát thành vẫn chưa muộn".

Những lời này hợp tình hợp lý, lập tức nhận được sự ủng hộ của Đồng tướng quân.

Tiểu vương gia chỉ cảm thấy tên huyện quan tép riu này lá gan không nhỏ, nói: "Bản vương không cần người dạy!".

"Tiểu quan không dám." Một giọt mồ hôi rớt khỏi trán Tiết Niệm Chung.

"Người đâu!" Tiểu vương gia gọi đám thuộc hạ tới, ra lệnh: "Làm... làm theo lời y nói".

Mãi sau khi đêm đến Tiết Niệm Chung mới trở về nhà, Hoắc Truy Ân sốt ruột như kiến bò trên chảo nóng, thế nhưng lời còn chưa ra khỏi miệng, Tiết Niệm Chung đã đưa qua một bình thuốc trị thương.

"Mang cho Lạc biểu ca dùng đi", Tiết Niệm Chung nói. Hoắc Truy Ân kinh ngạc không thôi, hỏi: "Người... Sao người lại biết?".

"Đồng tướng quân đã nói ông ấy đang truy bắt Lạc Cảnh Thiên." Tiết Niệm Chung đi một chuyến liền biết chuyện, cũng đoán được nghi phạm đang trốn trong nhà mình, nếu lục soát thành thì rắc rối to!

Hoắc Truy Ân vẫn cảm thấy khó mà tin được, lại hỏi: "Vậy sao người biết đại ca đã bị thương?".

"Nếu không bị thương thì đã trốn thoát từ lâu rồi", Tiết Niệm Chung trả lời. Nếu không bị thương nặng thì sao lại bị người ta vây ở trong thành?

"Lão Chung, người quá lợi hại!" Hoắc Truy Ân sán lại gần hôn Tiết Niệm Chung một cái, nói: "Thế thuốc trị thương người lấy đâu ra? Cả ta cũng không mua được".

Tiết Niệm Chung trả lời thành thực: "Ta tới xin An hộ vệ, nói lúc luận võ với gã người bị trặc tay".

Hoắc Truy Ân âm thầm cảm khái, bản thân có một tướng công thông minh, quả thật may mắn biết chừng nào, nói: "Vậy hiện giờ làm nào đây? Ta thấy chỗ nào cũng có quan binh cả".

"Trong vòng ba ngày nhất định phải đưa Lạc Cảnh Thiên đi, để ta nghĩ cách, phu nhân đừng lo lắng", Tiết Niệm Chung trấn an. "Người cứ đi xem Lạc biểu ca thế nào trước đã."

Hoắc Truy Ân gật đầu liên tục, may mà có lão Chung, nếu không quả thật hẳn cũng chẳng biết phải giải quyết thế nào.

Chương 33: Tình thù túc

Tiết Niệm Chung cảm thấy phòng chứa củi không được thỏa đáng cho lắm, tuy rằng rất kín đáo, dễ bị người ta xem nhẹ, nhưng bất kể là đun nước, xào rau hay nấu cơm đều cần dùng tới, vú Trần, Thanh Bình ai cũng có thể vào, giấu Lạc biểu ca ở đây sẽ có nguy cơ bị phát hiện bất cứ lúc nào. Hai người kia đương nhiên sẽ không đi cáo trạng, chỉ sợ họ nhất thời lỡ miệng, đến lúc đó thì hết cách vãn hồi! Hoắc Truy Ân hoàn toàn tán đồng với ý kiến của lão Chung, hỏi y xem nên để người ở chỗ nào? Tiết Niệm Chung cân

nhắc trong chốc lát, nhớ ra trong nhà mình còn một gian khách phòng khuất mắt, thường ngày Tiết gia cũng không có người khách nào cần dùng tới, gian ấy cách xa phòng chính, đám vú Trần cũng rất ít khi đi qua, chắc hẳn sẽ an toàn.

Thế là đôi vợ chồng trẻ lợi dụng bóng đêm lén lén lút lút di rời Lạc Cảnh Thiên. Tiết Niệm Chung vốn định công người qua đó, lại phát hiện bản thân tâm có thừa mà sức chẳng đủ, căn bản không công nổi người ta, đã thế còn không sẵn lòng để phu nhân công. Đến cuối cùng mỗi người góp một phần sức lực, chung tay khiêng người vào trong phòng, đặt lên trên giường. Hai người không dám thắp đèn lộ liễu, cố gắng điều chỉnh ngọn đèn cho tù mù tối, chỉ vừa đủ để nhìn thấy miệng vết thương mà đắp thuốc xử lý.

Lạc Cảnh Thiên tuy rằng thương tích chẳng chịt nhưng đều không trí mạng. Dù sao gã cũng là cao thủ hàng đầu, tất cả những nơi hiểm yếu đều đã tránh được, cũng kịp thời điểm mấy huyết đạo cầm máu, hoàn toàn không nguy hiểm đến tính mạng. Sau khi rửa sạch và đắp thuốc lên, miệng vết thương đã không còn gì đáng ngại, chỉ cần chờ người tỉnh lại nữa thôi. Hoắc Truy Ân và Tiết Niệm Chung chuẩn bị rời đi, để đối phương nghỉ ngơi tử tế.

Đúng lúc này, Lạc Cảnh Thiên lại phát ra âm thanh. Gã đang trong tình trạng hôn mê, khó mà khẳng định được là do miệng vết thương đau đớn khiến gã rên lên, hay là nằm mơ thấy cái gì, chỉ nghe gã ú ớ gọi cái gì, khó khăn lắm mới nghe ra được tiếng gã đang gọi là "Ân muội".

Hoắc Truy Ân tức thì cảm thấy xấu hổ vô cùng, sợ đến độ thân người đầm mồ hôi lạnh. Tình cảnh này mà bị vú Trần nhìn thấy, nghe thấy thì hẳn có trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch cho xong. Hẳn quay đầu nhìn sang Tiết Niệm Chung, cười gượng: "Đại ca, huynh ấy... nói mơ ấy mà".

"Ân muội... Ân muội..." Lạc Cảnh Thiên càng gọi thiết tha hơn, từ thốt ra khỏi miệng cũng càng lúc càng rõ ràng, một tay hơi nâng lên, giống như đang dò dẫm tìm kiếm cái gì.

Người có ngu ngốc đến mức nào cũng trông ra được y đang muốn tìm Ân muội! Hoắc Truy Ân không biết nên xử lý thế nào mới tốt, đưa mắt nhìn Lạc đại ca của hắn, lại đưa mắt nhìn lão Chung, quay đầu, vò tóc, lặng thinh không nói câu nào. Thật ra đưa tay ra cũng chẳng phải chuyện gì to tát, ngật nổi đứng trước mặt lão Chung mà làm thế thì lại rất có vấn đề! Bản thân tốt xấu gì cũng là người đã có chồng, sao có thể tùy tiện cùng người khác làm ra động tác thân mật được?

Tiết Niệm Chung cũng đứng sững ngay bên cạnh, hết nhìn phu nhân lại nhìn Lạc biểu ca. Y cũng chẳng thích thú gì với tình cảnh này, nhưng rồi lại không thể tính toán so bì với người đang bị thương được, hiện giờ điều quan trọng nhất là làm sao cho Lạc biểu ca đừng luôn miệng kêu "Ân muội, Ân muội" thế này nữa, nếu dẫn người khác đến đây thì to chuyện!

Thế nên Tiết Niệm Chung chủ động thò tay qua, tay của người học văn vẫn có sự khác biệt so với tay của kẻ học võ, ngón tay thon dài, cứng mềm vừa phải. Lạc Cảnh Thiên trong cơn hôn mê cứ nghĩ đó bàn tay nhỏ nhắn mềm mại của nữ nhi, liền nắm chặt lấy như người chết đuối vớ được cọc, hô hấp chẳng mấy chốc đã yên ổn trở lại, cũng không nói mớ gì nữa, an tĩnh thiếp đi.

"Ngủ rồi, người... vẫn nắm thế à?" Hoắc Truy Ân nhích tới bên cạnh Tiết Niệm Chung, kéo ống tay áo của đối phương.

Tiết Niệm Chung thong thả rút tay ra, kéo chần đấp cho đối phương cẩn thận, sau đó nói: "Mấy ngày này, tốt nhất phu nhân nên ở trong nhà canh chừng Lạc biểu ca, phòng ngừa vạn nhất".

"Ta với đại ca không có chuyện gì đâu", Hoắc Truy Ân chỉ sợ bị hiểu lầm, vội vàng nói rõ.

"Ta biết." Tiết Niệm Chung đương nhiên tin tưởng phu nhân của mình rồi, y vẫn phân rõ được tình yêu và tình huynh đệ, nói: "Chúng ta cũng trở về phòng đi, đừng quấy rầy Lạc biểu ca nghỉ ngơi".

Hoắc Truy Ân mừng khắp khởi, níu lấy cánh tay của Tiết Niệm Chung, hỏi: "Về phòng định làm gì?".

Tiết Niệm Chung xoa cằm mà cười, đáp rằng: "Hay là... chúng ta thương lượng một chút xem nên đưa Lạc biểu ca ra khỏi thành thế nào?".

"Chỉ thương lượng mỗi chuyện ấy thôi à?" Hoắc Truy Ân vừa trông thấy cái bộ dạng giả vờ đứng đắn của Tiết Niệm Chung liền hận không thể xông tới lột sạch y ra.

Tiết Niệm Chung ôm lấy thắt lưng của phu nhân, kề sát bên tai bảo: "Vậ thì xin theo ý tứ của phu nhân... mình làm thêm mấy chuyện khác nữa?". Nói xong, hai người liền vội vã chạy về phòng, leo thẳng lên giường.

Sáng sớm hôm sau, Tiết Niệm Chung tiếp tục đi ứng phó với Tiểu vương gia, Hoắc Truy Ân thì ở lại nhà trông nom Lạc Cảnh Thiên. Hắn vừa sợ đối phương bị đói, lại sợ đối phương chạy ra ngoài, liền điều cả Quế Viên tới đứng canh, thay phiên chăm sóc.

Khi Lạc Cảnh Thiên tỉnh lại thì thần trí đã khôi phục hoàn toàn, chuyện tối hôm qua gã không nhớ rõ lắm, chỉ mang máng nhớ rằng bản thân đã mạo muội nắm lấy tay Ân muội, quả thực là... quá vô lễ! Gã muốn xin lỗi Ân muội vì sự lỗ mãng đêm qua, lại trông thấy Hoắc Truy Ân mặc một thân nam trang đẩy cửa bước vào, tiêu sái thoát tục hết như Hoắc Truy Ân mà gã quen thuộc ngày xưa.

"Đại ca, huynh đã tỉnh rồi." Hoắc Truy Ân đang bưng một chén cháo nóng hôi hổi trên tay.

"Ân muội, đã làm phiền muội rồi." Lạc Cảnh Thiên quan sát cách ăn mặc của Hoắc Truy Ân, quả thực rất quen thuộc, chẳng hiểu sao lại cảm thấy có gì không đúng lắm, liền bảo: "Ân muội, sao muội lại mặc nam trang rồi? Nói thật là muội mặc nữ trang trông vẫn đẹp hơn".

Tâm tình phơi phới của Hoắc Truy Ân lập tức vơi đi một nửa. Đẹp cái đầu người ấy! Hẳn không hề thích nữ trang, bất đắc dĩ lắm mới phải mặc, nếu người nói câu này không phải là đại ca kết nghĩa của hẳn thì hẳn nhất định phải xông lên cho đối phương hai đạp. "Đại ca", hẳn bất mãn nói, "Huynh và đệ quen nhau đã lâu như thế, đệ là nam hay nữ huynh thật sự không nhìn ra sao? Rõ ràng đệ là nam nhân mà, có chỗ nào giống nữ nhân!".

Hoắc Truy Ân ào ào nói một tràng, Lạc Cảnh Thiên nghe mà trợn mắt há mồm ra. Ý tứ cơ bản gã đã nghe hiểu, đó là Ân muội không phải là Ân muội, vẫn cứ là Ân đệ! Sự thực này quả thật hết như sấm sét giữa trời quang, nhất thời khiến gã khó chấp nhận được, kinh hãi đến độ không sao khép được miệng vào, mãi nửa ngày sau mới ngập ngừng nói được một câu: "Ân... đệ, vậy, vậy vậy vậy... Tiết đại nhân là nữ tử sao?".

Hoặc Truy Ân giật nảy mình, nói: "Sao có thể thế được? Đương nhiên y là nam nhân!".

"VẬY... hai người không phải là phu thê sao?", Lạc Cảnh Thiên lại càng chẳng hiểu ra sao. Nếu đôi bên đều là nam nhân cả, sao lại kết thành phu thê?

Hoặc Truy Ân cảm thấy nếu nói từ chuyện bản thân bị ép gả cho Tiết gia thì phải kể đến khi tối mịt mịt, hơn nữa cả câu chuyện ấy quá phức tạp, quá đáng sợ, quá... mất mặt, liền dứt khoát đáp: "Nam nhân thì lại làm sao? Đệ và lão Chung đôi bên có tình, ái mộ lẫn nhau, muốn đầu bạc răng long, trọn đời trọn kiếp, có gì không đúng sao?".

Lạc Cảnh Thiên trơ ra như phỗng, những đả kích gã gặp phải trong ngày hôm nay còn nhiều hơn cả đời này cộng lại! Đầu tiên là Ân muội ngày nhớ đêm mong lại biến trở về nam nhân, tiếp đó là Ân đệ chẳng hề e ngại mà thừa nhận bản thân đã yêu một nam nhân khác! Loạn, quả thực loạn quá rồi, nhưng tuy rằng rối rắm vẫn có một điểm gã thấy cực rõ ràng, bất kể là nam hay nữ, gã đều không phải người Ân đệ chọn!

"Đại ca, huynh ăn chút cháo đi", Hoặc Truy Ân bưng bát cả nửa ngày, giục gã đối phương.

Lạc Cảnh Thiên còn chưa khôi phục lại tinh thần, nói: "Cảm ơn Ân đệ, đệ cứ để tạm ở đó đi, ta vẫn còn hơi mệt, muốn ngủ thêm một chốc".

Hoặc Truy Ân đặt cháo sang một bên, lại nói: "Đại ca, quan binh truy bắt huynh đã vào thành rồi, hiện đang lùng sục khắp nơi. Huynh nhớ đừng rời khỏi gian phòng này, nếu có chuyện gì cần cứ nói với đệ và Quế Viên".

Lạc Cảnh Thiên gật đầu, áy náy nói: "Đại ca đã liên lụy đệ rồi".

Hoặc Truy Ân xua tay: "Đệ và huynh là huynh đệ vào sinh ra tử, nhắc tới hai chữ liên lụy làm gì. Lão Chung sẽ mau chóng nghĩ cách đưa huynh ra khỏi thành, tạm thời huynh cứ yên tâm ở nơi này dưỡng thương cái đã".

"Đa tạ." Lạc Cảnh Thiên khách khí đáp lời, trước đây gã có thể vì hai tiếng huynh đệ này mà liều mạng sống, giờ lại chỉ cảm thấy nó quá đổi chói tai.

Hoặc Truy Ân hoàn toàn không phát giác ra sự bất ổn của gã, lại hỏi: "Đại ca, từ lúc huynh đến đây đệ vẫn không thấy Truy Phong Đao của huynh đâu, sao thế?".

Lạc Cảnh Thiên thở dài một tiếng, than rằng: "Trong trận giao chiến với Sở giáo chủ, Truy Phong Đao đã bị nứt, về sau ta lại bị quân triều đình mai phục tập kích, nó gãy luôn rồi". Sở giáo chủ chính là người đứng đầu ma giáo, võ công cực kỳ cao, hoàn toàn xứng đáng là thiên hạ đệ nhất.

Hoặc Truy Ân thấy vẻ mặt gã rầu rĩ chán chường, liền an ủi: "Đại ca đừng đau buồn, ngày sau tìm một bảo đao khác là được".

Lạc Cảnh Thiên lại nghe ra một tầng hàm nghĩa khác: Huynh đừng đau buồn, ngày sau tìm một người khác là được. "Lời Ân đệ nói rất phải, đại ca đã hiểu rồi."

Hoặc Truy Ân rời khỏi phòng, để mình gã nghỉ ngơi. Gã chết lặng nằm ở trên giường, ánh mắt nhìn về phía bát cháo kia. Nếu nói gã không đau lòng thì nhất định là nói dối, thật ra chỉ trách gã chẳng có mắt, đúng như lời Ân đệ nói, là nam thì sao mà là nữ thì sao? Chỉ cần thật lòng yêu nhau, ai còn

bận tâm nhiều chuyện như vậy nữa? Chỉ đáng tiếc, trước khi Ân đệ thành thân gã không nhìn rõ được tình cảm của bản thân mình, đợi đệ ấy gả cho người khác rồi mới hối hận thì có tác dụng gì? Không chỉ vô dụng, còn làm ảnh hưởng đến cuộc sống bình thường hiện tại của Ân đệ. Lần này nếu làm hại phu phu Ân đệ, vậy thì gã có chết cũng không hết được tội này.

Chương 34: Gió mưa sắp tới

Tiết Niệm Chung sai những bước chân nhẹ nhõm trở về nhà, dường như tâm tình vô cùng tốt. Hoắc Truy Ân ra đón y, liền nghe y bảo chuyện của Lạc biểu ca đang được tích cực chuẩn bị, trong vòng hai ngày có thể đưa được người đi. Hoắc Truy Ân mừng lắm, luôn miệng gọi Tiết Niệm Chung hoà, nghe đến là thân thiết, kéo y ngồi vào bàn dùng cơm. Bữa cơm này mọi người trong gia đình ăn vô cùng vui vẻ, không khí thuận hoà. Tiết mẫu không quên căn dặn nhi tử phải nghiêm túc làm tròn bổn phận, làm việc thu mình, Tiết Niệm Chung liên tục thưa vâng, xin mẫu thân cứ yên lòng, bản thân sẽ chú ý.

Hoắc Truy Ân sợ bị phát hiện nên không tới khách phòng thường xuyên, chỉ sai Quế Viên âm thầm đưa cơm qua đó, thuận tiện nói Lạc Cảnh Thiên kiên nhẫn chờ thêm hai ngày nữa sẽ đưa gã ra khỏi thành. Lạc Cảnh Thiên nói một tiếng "Cảm tạ", bộ dạng như có điều gì suy nghĩ. Gã thử dò hỏi Quế Viên liệu có mang lại chuyện gì phiền phức hay không. Quế Viên nói, gia sẽ tự mình xử lý ổn thỏa. Lạc Cảnh Thiên lắc đầu than thở, nói mình đã làm liên lụy đến Ân đệ và Tiết đại nhân. Quế Viên khuyên gã chớ nên tự trách, thuyên đến đâu cầu tự nhiên sẽ thẳng, mọi chuyện rồi sẽ có biện pháp giải quyết. Lạc Cảnh Thiên một lần nữa cảm ơn nàng đã khuyên nhủ, đưa mắt nhìn nàng rời đi, sau đó lại lâm vào trầm tư.

Hoắc Truy Ân và Tiết Niệm Chung trở về phòng, nhân lúc trời còn sớm, liền muốn làm mấy chuyện thường ngày vẫn hay làm. Hai người quần lên đến trên đệm, y phục cởi ra phân nửa, Tiết Niệm Chung lại đột nhiên dừng động tác.

"Sao lại dừng?" Hoắc Truy Ân vừa mới tiến vào trạng thái, dùng đầu gối huých Tiết Niệm Chung đang ở phía trên mấy cái.

Tiết Niệm Chung trả lời, có phần xấu hổ, "Phu nhân, lát nữa người mà kêu lên thì tính sao?".

"Cái gì mà tính sao?", Hoắc Truy Ân khó hiểu hỏi lại, thường ngày không phải cũng vậy ư?

Người trong nhà đã nghe quen, Tiết Niệm Chung không sợ, chỉ có điều... "Lạc biểu ca đó..."

Hoắc Truy Ân đột nhiên bưng tỉnh. Tối hôm qua Lạc đại ca vẫn còn hôn mê nhưng hôm nay đã hồi tỉnh, khách phòng lại cách đây không xa. Nếu để đối phương nghe được, vậy bảo hãn sau này làm thế nào đứng được trước mặt đại ca đây? "Hay là... người bịt miệng ta lại?"

Tiết Niệm Chung sững người, cảm thấy chủ ý này cũng tạm được, lại có phần hơi kích thích quá đà, không đành lòng nói: "Làm thế có ổn không?".

Hoắc Truy Ân hừ một tiếng: "Có cái gì mà không được?". Tiết Niệm Chung liền vươn tay cầm tới một chiếc khăn bằng lụa, quần thành một túm, chuẩn bị nhét vào trong miệng Hoắc Truy Ân. "Chờ chút đã!", Hoắc Truy Ân lên tiếng ngăn cản, lại nói: "Hay là người trói luôn tay ta lại đi?". Tiết

Niệm Chung trợn tròn hai mắt, không dám làm gì, Hoắc Truy Ân lại bổ sung thêm: "Nếu ta không nhìn được mà giặt khăn lụa ra thì làm thế nào?", nói xong, hần liền giơ hai tay ra trước mặt Tiết Niệm Chung.

Tiết Niệm Chung nuốt một ngụm nước miếng, rút ra vạt áo đem hai tay Hoắc Truy Ân trói chặt lại, kéo lên trên đầu giường, rồi ở bên mép giường cột lại. "Truy Ân, có đau không?"

Hoắc Truy Ân cử động tay một chút, lắc đầu, sau đó hé miệng bảo Tiết Niệm Chung nhét khăn lụa vào. Tiết Niệm Chung lo lắng hần cần phải lười nên nhẹ nhàng nhét vải vào. Mọi thứ đã chuẩn bị xong, "Ta bắt đầu?"

Hoắc Truy Ân nháy mắt, gật đầu ừ hử hai tiếng, quần áo hần bị lôi kéo này giờ da thịt như ần như hiện đây kích thích. Tiết Niệm Chung nhanh nhẹn cởi đồ ra, rồi quay sang giúp Hoắc Truy Ân cởi quần, đem hai đùi hần ôm lấy thắt lưng mình rồi sau đó bắt đầu việc bôi trơn.

"Ừm..." Tiếng rên của Hoắc Truy Ân bị nghẹn lại trong cổ họng đến mức khuôn mặt cũng hồng lên.

"Ân — " Ngửa người ra sau, Hoắc Truy Ân hô hấp trở nên dồn dập, hai chân kẹp chặt eo Tiết Niệm Chung.

"Truy Ân, thả lỏng chút đi." Tiết Niệm Chung ôm lấy ngực hần, cúi đầu xuống hôn lấy môi, thân dưới vẫn không quên động tác.

Mỗi một lần đi vào thật sâu đều khiến hần yêu thích vô cùng, Hoắc Truy Ân muốn mở lớn miệng để thở dốc mà không thể, cứ thế để dục hỏa đốt cháy trong người, chớp mắt thấy Tiết Niệm Chung nằm phía trên cũng

đồng dạng chìm đắm trong bể đục khiến hấn không khỏi cảm thấy càng thêm hưng phấn. Hai người chơi đùa đến quên mình, da thịt truyền ra tiếng vang dâm mĩ, giường lớn cũng bị đong đưa đến kịch liệt.

Sau đó, hai người lại thay đổi tư thế thêm hai lần nữa, cho đến khi sức cùng lực kiệt mới thôi. Tiết Niệm Chung rút khăn lụa ra, thấy Hoắc Truy Ân thở dốc liên tục, trong mắt tràn đầy nét mềm mại đáng yêu, hai má ửng đỏ, khóe miệng chảy ra một sợi nước bọt, không nhịn được mà cuối đầu hôn liếm môi của phu nhân, đem hai tay hấn gỡ ra, thấy cổ tay phu nhân có để lại dấu hồng hồng khiến y không khỏi có chút đau lòng liền đem tay y đặt trên ngực mà vân vê.

Hoắc Truy Ân cười hì hì, nói không sao hết, quay lại lúc mặt nồng mẩn liệt "Lão Chung." Tiết Niệm Chung đem ánh mắt nhìn đến thấy hấn vui vẻ cười nói, "Lần sau người thử là người bị trói xem?"

Tiết Niệm Chung bật cười, ôm đối phương vào lòng, lại kéo chăn lên che đi thân thể hai người, đáp một tiếng "Ừ".

Đêm khuya thanh vắng, Lạc Cảnh Thiên đi trên con đường vắng vẻ, gã mặc trên người một bộ trang phục làm từ vải thô, đeo tay nải, nhìn qua trông rất giống thôn dân. Lần này lỗ mãng tới tùm, gã đã mang phiền phức tới cho phu phu Ân đệ, gã không muốn lại vì mình mà khiến hai người họ phải dẫn thân vào nguy hiểm. Tuy rằng thân thể gã vẫn còn thương tích nhưng hoàn toàn không ảnh hưởng đến tính mạng, công lực cũng còn năm, sáu phần, chạy trốn hấn sẽ không có vấn đề gì.

Vốn dĩ gã chẳng định đi không từ không biệt thế này, lúc ra đi trông thấy phòng ngủ của Ân đệ còn sáng đèn, gã còn muốn tới nói lời từ biệt và cảm

ơn một tiếng. Ai ngờ vừa bước lại gần, gã liền nghe thấy bên trong liên tục truyền ra những âm thanh quái dị, nhất thời tò mò, gã đã chọc thủng tờ giấy hồ trên cửa sổ, cúi người nhìn, lập tức kinh hãi đến độ cuống cuồng lao ra khỏi viện. Bao nhiêu năm nay gã vẫn một lòng chuyên tâm luyện võ, đã bao giờ trông thấy khung cảnh kích thích thế đâu, huống gì đối phương còn là người bản thân đem lòng thương nhớ, nhất thời thấy khó mà chịu đựng được, hấp tấp trốn đi.

Đi tới cổng thành, Lạc Cảnh Thiên cẩn thận quan sát suốt một khắc đồng hồ. Vệ binh trông coi cổng thành chỉ có hai người, bốn phía không hề có bất kỳ động tĩnh gì khác, nếu động thủ cũng có thể dễ dàng chế ngự, gã liền an tâm bước về phía trước.

"Đứng lại!" Vệ binh thấy gã bước tới, liền cấp tốc rút bội đao ra, quát hỏi: "Người từ đâu tới?".

Lạc Cảnh Thiên dừng bước, khom người chào hai tên thủ vệ, nói: "Hai vị binh gia, mẫu thân tiểu nhân bệnh nặng, đang ở xa chốn quê nhà, tiểu nhân vội vã muốn về thăm người, khẩn cầu hai vị thông cảm cho".

"Canh ba nửa đêm, thăm cái gì mà thăm, mau quay về đi!" Vệ binh quan sát cung cách ăn mặc của Lạc Cảnh Thiên, cũng chẳng mấy khả nghi.

Lạc Cảnh Thiên thấy đối phương có phần buông lỏng, lập tức làm vẻ mặt âu sầu, khóc lóc mà rằng: "Binh gia, tiểu nhân vừa nhận được thư của gia huynh gửi tới, nói mẫu thân bệnh tình nguy kịch, lòng như lửa đốt, các vị binh gia đây cũng có mẫu thân, xin hãy hiểu cho tiểu nhân với", nói rồi liền móc ra một phong thư đã chuẩn bị từ trước, cầm ở trên tay.

Tên vệ binh kia nghe vậy liền nhớ tới tình cảnh của bản thân, từ sau khi nhập ngũ tới giờ cũng chưa từng được gặp lại mẹ già, có phần không đành lòng, bảo: "Tiểu ca, người vẫn cứ trở về đi, chúng ta không thể để người đi được. Sáng sớm ngày mai người hãy đi tìm quan trên xin một tấm giấy thông hành là có thể ra khỏi thành".

Lạc Cảnh Thiên không nhụt chí, tiếp tục khẩn cầu: "Nếu có thể chờ đến ngày mai thì tiểu nhân cũng không đi vào giờ này làm gì, cầu xin hai vị binh gia thông cảm cho tiểu nhân".

Vệ binh kia khó xử vô cùng, nói: "Tiểu ca, chúng ta quả thật không quyết định được chuyện này, chẳng bằng người chờ Đồng tướng quân tới đây, cầu xin ngài ấy thử xem thế nào".

Lạc Cảnh Thiên vừa nghe vậy, trong lòng lập tức có tính toán, gã đương nhiên không thể chờ Đồng tướng quân tới đây, còn phải gấp rút trốn ra khỏi thành trước khi lão ta đến. Trong chớp mắt gã liền ra tay, cấp tốc điểm mấy yếu huyệt trên người hai tên thủ vệ. Hai tên thủ vệ kia hoàn toàn không phản ứng kịp, mắt mở trừng trừng đứng yên tại chỗ.

"Đắc tội rồi", Lạc Cảnh Thiên á náy nói xong liền định đi mở cửa thành.

Thế nhưng ngay vào khoảnh khắc tay gã sắp chạm vào cổng thành, bốn phía đột nhiên rực sáng đuốc đèn, trong nháy mắt hơn một trăm tên vệ binh ùn ùn lao ra. Lạc Cảnh Thiên ngay lập tức biết bản thân đã trúng kế, thì ra những người này đã mai phục sẵn trong nhà dân gần đó, mãi đến khi gã ra tay mới xuất hiện, thế nên trên đường tới đây gã mới không phát giác.

Đồng tướng quân xông lên trước tiên, quát lớn: "Chạy đâu?!", liền chém ngay một đao.

Lạc Cảnh Thiên tay không tắc sắt, Đồng tướng quân sức lớn vô cùng, một đao này chém tới gã căn bản không có cách nào ngăn trở, chỉ có thể gắng sức tránh né. Thanh đao của Đồng tướng quân xé gió lao thẳng về phía Lạc Cảnh Thiên. Võ công của Lạc Cảnh Thiên vốn vượt trên Đồng tướng quân, hiềm nỗi người mang thương tích, không tài nào thi triển được, đao phong quét qua, gã liền bị hất văng ra xa mười bước. Đồng tướng quân thấy bản thân chiếm được thế thượng phong lập tức thừa thắng xông lên, chỉ mấy chiêu đã đánh cho Lạc Cảnh Thiên không còn sức mà chống trả.

Thấy cấp trên đã bắt được tội phạm quan trọng, đám sĩ binh đều cực kỳ vui sướng, cùng hô "Đồng tướng quân uy vũ" rồi kéo nhau xông lên trói gô Lạc Cảnh Thiên lại. Phó quan hỏi xin ý kiến phải xử lý thế nào, Đồng tướng quân nói trước tiên hãy giao nghi phạm cho Tiểu vương gia. Đoàn người liền áp giải Lạc Cảnh Thiên tới nơi ở tạm thời của Tiểu vương gia. Chỉ đáng tiếc Tiểu vương gia đang nghỉ ngơi, không tiếp ai cả, việc lớn bằng trời cũng phải đợi đến khi Tiểu vương gia ngủ no nê, dậy rồi mới tính.

Chương 35: Gió nổi mây phun

Tiểu vương gia vừa tỉnh lại liền nhận được một phần đại lễ, đoàn người Đồng tướng quân áp giải Lạc Cảnh Thiên vào, đề đổi phương xuống đất, hưng phấn báo cáo tình hình lại với y. Tiểu vương gia nghe vậy, lập tức vỗ tay khen "Tốt", hân hoan nhảy nhót nhận lấy "lễ vật", nói rằng phải dẫn người trở về xin phụ vương ban thưởng.

Đám người Đồng tướng quân thấy thế liền kinh ngạc không thôi, bọn họ cực khổ gác đêm, liều mạng bắt người, thứ chảy xuống là mồ hôi của chính mình, người bị thương là huynh đệ của bản thân, công lao lại bị một Tiểu vương gia ngủ đến khi trời sáng bảnh nểng tay trên! Mắt thấy sức chú ý của Tiểu vương gia đều dồn cả vào Lạc Cảnh Thiên, Đồng tướng quân bất đắc dĩ trao đổi ánh mắt với phó quan, liền bước lên trước, nói: "Chúc mừng Tiểu vương gia đã bắt được trọng phạm, chúng thần... Chúng thần còn phải truy bắt những phạm nhân khác, xin được cáo lui trước".

Tiểu vương gia căn bản không có thời gian rảnh mà để ý tới bọn họ, xua tay đuổi người đi. Đồng tướng quân thở dài một hơi, dẫn theo chúng thuộc hạ lui ra ngoài, phó quan theo sau lão vẻ mặt không vui, phàn nàn: "Cực nhọc vất vả bắt tội phạm về, thế mà ngay cả một câu khen ngợi cũng chẳng có".

Đồng tướng quân đổi sang vẻ mặt nghiêm túc, trách mắng rằng: "Không được ăn nói lung tung, Vương gia đối với chúng ta ơn trọng như núi, dù phải nhảy vào nước sôi lửa bỏng chúng ta cũng không từ nan, chỉ một chuyện con con thế này, cần gì nhắc tới!". Miệng thì nói vậy, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện rồi sẽ có một ngày bản thân phải phục vụ, cống hiến cho Tiểu vương gia, lão cũng cảm thấy tê lương vô cùng.

Phó quan không dám nhiều lời, hăn cũng nghĩ tới chuyện có lẽ chỉ mấy năm nữa thôi Tiểu vương gia sẽ chính thức trở thành chủ tử, không khỏi rùng mình ớn lạnh. Thế là đoàn người rời khỏi huyện thành với đám mây đen quỷ dị che phủ trên đầu.

Tiểu vương gia lần đầu tiên trong đời bắt được tội phạm, ngập tràn chờ mong với việc hành hạ phạm nhân, khổ nỗi y lại không biết phải ra tay thế nào, cũng chẳng hay trên đời này còn có một thứ gọi là "phòng tra khảo".

Thế là y uổng công lượn hai vòng quanh Lạc Cảnh Thiên, sau nói với An Quảng Chính: "Tìm cho ta thứ gì đó đi".

An Quảng Chính hầu hạ Tiểu vương gia đã bao năm, lập tức hiểu ý, vội vàng phân phó hạ nhân mang dụng cụ tới. Lạc Cảnh Thiên bị trói như cái bánh tét, quỳ trên mặt đất không nhúc nhích được, gã ngẩng đầu nhìn về phía Tiểu vương gia đang nhảy nhót liên hồi kia, cảm thấy vị Tiểu vương gia này hình như kích động quá đà rồi thì phải?

Một lát sau, hạ nhân mang tới một cây chổi lông gà, Tiểu vương gia liền sa sầm mặt lại, đang định phát hỏa thì hạ nhân kia đã run rẩy giải thích: "Bẩm Tiểu vương gia, thứ này đánh người rất đau ạ, dám trề con sợ nhất là thứ này".

"Thật không?" Tiểu vương gia cầm lấy đầu có lông gà, vục hai cái vào không khí, âm thanh vun vút vang lên, thế là y không khỏi nhìn thứ vũ khí này bằng ánh mắt khác xưa, lập tức xuống tay với Lạc Cảnh Thiên.

Lạc Cảnh Thiên nhất thời cảm thấy bẽ mặt vô cùng, nghĩ gã tung hoành giang hồ đã bao năm, từng bị đao chém trúng, từng máu đỏ tuôn trào, có lần nào không oanh oanh liệt liệt? Thế mà hiện giờ lại suy bại đến độ bị người ta đánh bằng chổi lông gà!

Tiểu vương gia "vút vút" đánh một trận, lông gà rơi đầy đất, đánh đến khi cái tay quý giá kia mỏi như ra liền dừng lại, dùng cán trúc nâng cằm Lạc Cảnh Thiên lên, hống hách hỏi: "Nói, mấy ngày hôm nay người trốn ở nhà ai? Bản vương phải tru di cửu tộc nhà hần!".

Lạc Cảnh Thiên buồn bực trong lòng, không hiểu tên Tiểu vương gia này nghĩ cái gì, nghĩ gã sẽ thành thật khai ra chắc? "Tiểu vương gia không biết sao? Ta vẫn trốn ở chỗ này suốt đây."

"Cái gì!?" Tiểu vương gia giật nảy cả mình, tiến hành một cuộc đấu tranh tư tưởng trong giây lát, sau đó nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Ta hiểu rồi, trong đám nô tài chết tiệt này có đồng bọn của ngươi! Nói, kẻ đó là ai?"

Lạc Cảnh Thiên lại cười, vui vẻ nói: "Cũng không phải vậy, người trong phủ ta chẳng biết một ai, chỉ cần nhắc tới chuyện nơi nguy hiểm nhất cũng là nơi an toàn nhất, liền chọn chỗ này".

Tiểu vương gia cảm thấy cũng rất có đạo lý, hỏi tiếp: "Vậy ngươi trốn ở đâu? Sao không có ai phát hiện ra?"

Lạc Cảnh Thiên thường ngày cũng là một người hiền lành chân chất, thế nhưng hôm nay lại bõn cọt thành nghiện, tiếp tục đáp: "Trong quý phủ chỉ có một căn phòng đám hạ nhân không dám lục soát thôi, ta liền trốn ở trong đó".

Một giọt mồ hôi lạnh rớt khỏi trán An Quảng Chính, gã có một dự cảm không lành, khi thấy Tiểu vương gia truy hỏi đó là căn phòng nào thì dự cảm ấy lại càng mạnh mẽ hơn.

Lạc Cảnh Thiên cũng không lòng vòng úp mở, trực tiếp nói luôn: "Đương nhiên là phòng của Tiểu vương gia rồi".

Tiểu vương gia lại được một phen kinh hãi, ngay sau đó liền giơ chân đạp An Quảng Chính, mắng to: "Cái đám bỏ đi này, gã đã lần được vào tận

phòng ngủ của bản vương rồi, thế mà các người lại không phát hiện ra!".

An Quảng Chính vô duyên vô cớ phải chịu một đạp trời giáng, trong lòng rất bất bình, không nhịn được mà vạch trần Lạc Cảnh Thiên: "Tiểu vương gia, gã lừa ngài đấy...".

"Lừa ta?" Tiểu vương gia nhìn về phía Lạc Cảnh Thiên, tuy rằng y không hiểu rõ ràng, lại vô cùng căm phẫn, giơ chổi lông gà lên hung hăng nện xuống, mắng loạn xạ cả lên: "Dám lừa bản vương cơ đấy, ta đánh chết người!".

Lạc Cảnh Thiên gồng người hứng đòn, chỉ cần vận công thì chổi lông gà có nện thế chứ nện nữa cũng chỉ như gãi ngứa mà thôi. Trái lại Tiểu vương gia đánh rất vất vả, chẳng mấy chốc đã buông tay thở hổn hển, nói với An Quảng Chính rằng: "Đi gọi tiểu huyện quan tới đây, nhốt tên tiện dân này vào".

Tiết Niệm Chung và phu nhân sáng nay vừa thức dậy đã biết có chuyện xảy ra, vẫn chờ truyền gọi, lúc này lập tức vào trong bái kiến Tiểu vương gia, cũng trông thấy luôn Lạc Cảnh Thiên đã bị bắt. Lạc Cảnh Thiên mặt không đổi sắc đưa mắt nhìn Tiết Niệm Chung một cái, thấy y bộ dạng trấn tĩnh như thường, lập tức quay đầu sang một bên.

Tiểu vương gia ra lệnh: "Tiểu huyện quan, đây là tội phạm quan trọng, người trông coi tử tế cho ta, nếu mà người chạy mất, ta sẽ chỉ hỏi mình người thôi đấy!".

"Xin Tiểu vương gia cứ yên tâm, tiểu quan nhất định sẽ dốc hết sức lực." Tiết Niệm Chung đáp lời, ra lệnh cho Thái bổ đầu theo sau dẫn người tới

nhà giam.

Tiểu vương gia nhất thời nhẹ nhõm cả người, nhìn Tiết Niệm Chung cũng thấy thuận mắt hơn nhiều, nói: "Còn nữa, đi gọi người cho ngựa ăn no, chuẩn bị chu đáo, ngày mai bản vương sẽ áp giải người trở về vương phủ".

Tiết Niệm Chung đáp một tiếng vâng, đầu mày khẽ chau lại trong chớp mắt, sau đó nói: "Tiểu vương gia anh minh thần võ, chưa đầy ba ngày đã bắt được trọng phạm, dũng mãnh phi thường, khắp cả thiên hạ này không ai sánh được".

Tiểu vương gia cười khẩy một tiếng, ra vẻ chuyện chẳng đáng gì: "Bản vương tự mình ra tay, có trặc trở gì đáng nói chứ?".

Tiết Niệm Chung đứng thế đứng thế liên hồi, lại tán tụng thêm vài câu nữa mới lui ra. An Quảng Chính thấy bộ dạng Tiểu vương gia cao hứng bừng bừng, liền nói: "Lần này Tiểu vương gia thuận lợi bắt được trọng phạm, Vương gia nhất định sẽ rất vui mừng".

Tiểu vương gia ha hả cười mấy tiếng, nói: "Nhất định ta phải xin phụ vương ban thưởng hăn hoi mới được".

An Quảng Chính thuận theo hỏi tiếp: "Tiểu vương gia lần này muốn thứ gì?".

Không ngờ Tiểu vương gia lại hừ lạnh một tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Muốn cái gì ư? Hừ, ta muốn phụ vương mau chóng phế ả tiện nhân kia đi, lập mẫu thân ta làm chính phi!".

An Quảng Chính nghe mà mồ hôi lạnh túa ròn ròn, không dám tiếp lời. Khắp cả thiên hạ này người dám gọi thẳng vương phi là tiện nhân chỉ có một mình Tiểu vương gia, dù có là Thánh thượng cũng sẽ không thẳng thừng như thế. Tiểu vương gia tuy rằng khiến người ta chán ghét, thế nhưng lòng hiếu thảo với mẫu thân lại cảm động cả đất trời.

Lạc Cảnh Thiên bị nhốt vào phòng giam, Thái bố đầu và đám bồ khoái phân thành hai tốp thay phiên canh giữ. Để đảm bảo không có sơ sót gì, họ còn trông cùm lên người phạm nhân. Tiết Niệm Chung dặn dò đám thuộc hạ đưa nước đưa cơm đúng giờ, đối xử tử tế, ngoài cái đó ra thì y cũng không dám làm nhiều hơn nữa.

Phó Tiểu Chu hiểu rất rõ ràng cái khó khăn của nhiệm vụ lần này, nói: "Chuyện này không thể xem thường, đại nhân nhất định phải cẩn thận".

Tiết Niệm Chung nói bản thân tự biết chừng mực, cảm tạ đối phương nhắc nhở xong liền trở về nhà, báo lại tình hình cho phu nhân biết. Suốt buổi sáng Hoắc Truy Ân sốt ruột vô cùng, vừa nghe tin người đã bị bắt liền cuống cuồng hoảng hốt, lại hay thêm chuyện ngày mai sẽ áp giải về kinh thành thì lòng càng nóng như lửa đốt, bảo Tiết Niệm Chung mau chóng nghĩ cách gì đó.

"Phu nhân", Tiết Niệm Chung vô cùng khó xử, nói: "Ta không đủ sức".

Hoắc Truy Ân vừa căm tức lại vừa nôn nóng, bảo: "Ta đi cướp ngục!".

"Phu nhân không được", Tiết Niệm Chung vội vàng ngăn cản.

"Hiện giờ Đồng tướng quân đã đi rồi, chỉ cần cứu được đại ca ra ngoài là có thể dễ dàng đưa người rời khỏi thành." Hoắc Truy Ân cảm thấy việc này có thể thực hiện được, nhà giam không có cao thủ trông nom, cướp ngục chắc chắn sẽ thuận lợi.

Về mặt Tiết Niệm Chung khó xử vô cùng, giải thích rằng: "Nếu biểu ca được cứu thoát, Tiểu vương gia nhất định sẽ giận chó đánh mèo, trút giận lên chúng ta".

Hoắc Truy Ân sững người, lại nói: "Vậy làm thế nào bây giờ? Chẳng lẽ bảo ta trơ mắt nhìn đại ca đi vào chỗ chết sao?".

Tiết Niệm Chung an ủi rằng: "Phu nhân không cần lo lắng quá, biểu ca bị áp giải lên kinh thành, ta đoán chiêu hàng là việc chính, hoàn toàn không nguy hại đến tính mạng".

"Nếu đại ca không đồng ý quy hàng thì thế nào? Chẳng phải vẫn chết ư!" Hoắc Truy Ân giận dữ nói, trong lòng hẳn cũng trách Lạc Cảnh Thiên lỗ mãng rời đi, nhưng thế thì sao? Cũng không thể thấy chết mà không cứu! Không cứu, hẳn có lỗi với tình huynh đệ, càng có lỗi với lương tâm của bản thân! "Mà thôi, lão Chung, người không cần nhiều lời, đại ca ta nhất định phải cứu, ngục này ta nhất định phải cướp, người yên tâm đi, ta sẽ không làm liên lụy tới người, sau khi cứu thoát đại ca rồi ta sẽ tự mình ra đầu thú!"

"Phu nhân", Tiết Niệm Chung lắc đầu, nói: "Không thể được, người nghe ta nói đi".

"Đưa chìa khóa của Đoạn Thủy Kiếm ra đây."

"Phu nhân."

"Đưa ra đây!"

Thái độ của Hoắc Truy Ân kiên quyết vô cùng, không cho phép thương lượng mảy may. Tiết Niệm Chung thấy khuyên mãi không xong, cũng không phí nước bọt nữa, cương quyết nói: "Phu nhân, ta tuyệt đối không giao chìa khóa ra, nếu người khăng khăng làm tới, ta buộc phải sai người tử thủ, bất chấp tất cả để ngăn cản người".

Hoắc Truy Ân giật mình, một thứ cảm giác đau nhói như bị kim châm lan khắp toàn thân, tay nắm chặt thành quyền, hăn đáp trả, chẳng hề kém cạnh: "Được, để xem người có bản lĩnh gì ngăn cản được ta".

Chương 36: Kín kẽ đến mấy cũng ra lỗi lầm

Tiết Niệm Chung trở lại nha môn, Phó Tiểu Chu đã an bài thỏa đáng tất cả mọi chuyện, hỏi y còn có gì dặn dò hay không. Tiết Niệm Chung trông có vẻ tâm thần bất định, trầm mặc một lúc lâu mới phục hồi lại tinh thần, ra lệnh cho Thái bố đầu và những người liên quan phải canh phòng nghiêm ngặt, một bước không rời.

"Đại nhân có tâm sự gì chẳng?", đợi đến khi bốn phía chẳng còn ai, Phó Tiểu Chu mới nhẹ giọng hỏi.

Tiết Niệm Chung cau mày: "Phó Tiểu Chu, người đã theo ta bao nhiêu năm rồi?".

"Đã bốn năm rồi cơ đấy..." Tiết Niệm Chung không khỏi cảm thán thời gian trôi như bóng câu ngoài cửa sổ, bật cười: "Trước đây, ta một lòng nghĩ xem phải thế nào để làm tròn bốn phận, tận trung với nước, không làm nhục danh tiếng của phụ thân. Hiện giờ suy nghĩ trong đầu lại là phải làm thế nào mới bảo vệ được cho cả gia đình, ta đã thay đổi rồi".

"Đại nhân nói quá lời." Phó Tiểu Chu an ủi: "Gia đình không giữ được, lòng người sẽ bất an, nói gì đến quốc gia rộng lớn? Đại nhân muốn gì thì cứ làm đi".

Tiết Niệm Chung vẫn lộ ra vẻ mặt lo lắng vô cùng, nói: "Chuyện này không chắc sẽ thành công, Phó Tiểu Chu, năng lực của ta có hạn, ta không nắm chắc được điều gì cả".

Phó Tiểu Chu bước lên phía trước, ôm tay cúi người, hiên ngang nói: "Phó Tiểu Chu nguyện sống chết cùng theo".

Tiết Niệm Chung vẻ mặt vui mừng, ôm quyền đáp lễ, kích động nói: "Ân tình của Tiểu Chu Tiết Niệm Chung ghi tạc trong dạ, tính mạng này liền giao lại cho người".

Phó Tiểu Chu nói một câu đại nhân nặng lời rồi, sau đó cùng Tiết Niệm Chung thương lượng mãi tới khi trời sẩm tối. Tiết Niệm Chung lại tới vương phủ lâm thời một chuyến, khẩn cầu Tiểu vương gia phái người chi viện. Ban đầu Tiểu vương gia không bằng lòng, về sau Tiết Niệm Chung nói nơi này không có binh lính, điều động tất cả bộ đầu bổ khoái cũng mới

được năm người, bản thân cũng sẽ canh giữ trong phòng giam, thế nhưng để đảm bảo chuyện không xảy ra sơ sót vẫn nên tăng cường phòng bị. Tiều vương gia cũng lo lắng con vịt đến miệng rồi sẽ bay mất, liền ra lệnh cho An hộ vệ dẫn theo vài tên thị vệ đến trợ giúp. Lạc Cảnh Thiên thấy binh lính canh phòng tăng thêm một lớp rồi lại một lớp, không khỏi buồn bực ngẫm rằng: Bản thân đang mang thương tích, chân tay lại bị trói gô, có cần huy động nhiều người đến thế không?

Mặt khác, Hoắc Truy Ân giờ này đã thay một bộ y phục dạ hành, vải đen trùm kín đầu, chỉ để lộ ra đôi mắt. Hắn không muốn để lộ thân phận, không muốn làm liên lụy đến lão Chung, nếu nhất định phải có người gánh tội hắn sẽ xuất hiện với nam trang, xóa sạch mọi quan hệ với lão Chung. Sau khi ăn mặc chỉnh tề, hắn chờ đợi đêm khuya dần tới, định bụng chốc nữa sẽ tới phòng chứa củi tùy tiện kiếm một thứ gì đó, con dao chặt củi chẳng hạn.

Đúng lúc này Hoắc Truy Ân lại bắt gặp một chiếc chìa khóa hắn chưa từng trông thấy đang nằm trên tủ đầu giường, trái tim không khỏi đập "thịch" một tiếng. Hắn vội vàng cầm lên xem thử, linh cảm sâu sắc rằng đây chính là chìa khóa của Đoạn Thủy Kiếm, có điều chẳng phải lão Chung đã nói là sẽ không đưa sao? Hắn một tay cầm chìa khóa, một tay cầm Đoạn Thủy Kiếm bị khóa, ngấm chuẩn lỗ khóa, cắm vào, xoay một cái, khóa sắt mở ra.

Đã tròn một năm ròng Đoạn Thủy Kiếm chưa được ra khỏi vỏ, tiếng ngân dài khi rời vỏ kiếm tựa hồ như đang tuyên bố khao khát của nó. Gọi là Đoạn Thủy bởi vì nó chưa từng dính một giọt máu nào, chinh chiến nhiều vô kể vẫn sáng ngời như mới. Hoắc Truy Ân vuốt ve thân kiếm, tâm tình kích động bởi cách biệt đã lâu ào ạt dâng lên, hắn thu kiếm vào vỏ, bắt đầu nhớ lại trận cãi vã với lão Chung hồi chiều. Hắn lão Chung đã để chìa khóa lại sau đó, chẳng lẽ y đã đổi ý, ủng hộ hắn cứu đại ca? Hắn không để ý

được nhiều như thế, lại chờ hơn một canh giờ nữa trôi qua, liền lợi dụng bóng đêm lén ra khỏi cửa.

Nhà lao của huyện Cùg trên cơ bản để hoang không dùng đến, thường ngày chẳng hề có người thăm hỏi. Hoắc Truy Ân cũng không biết nó ở chỗ nào, cứ nghĩ còn phải tốn công tốn sức đi tìm, chẳng ngờ lại có cả một đám người canh gác xung quanh nhà lao, có muốn không phát hiện cũng không được, quả nhiên là "phải tăng cường canh gác" đúng như lời lão Chung đã nói.

Đội ngũ của An Quảng Chính được huấn luyện đàng hoàng, cố thủ ở bên ngoài, Tiết Niệm Chung cùng những bộ hạ khác canh gác cạnh Lạc Cảnh Thiên. Nhìn thì có vẻ chẳng hề sơ hở, thế nhưng đối với Hoắc Truy Ân mà nói lại không phải là chuyện khó. Người có võ công cao nhất trong đám này là An Quảng Chính, hẳn có thể xử lý trong vòng mười chiêu, đám lâu la tôm tép còn lại càng không cần nhắc đến, hơn nữa nhân số cũng không coi là nhiều.

Sau khi so sánh, cân nhắc một hồi, Hoắc Truy Ân quyết định xông vào, thời gian cũng không cho phép hắn bày mưu tính kế. Nghĩ xong hắn liền hành động, vò kiếm tuốt khỏi tay, lao thẳng về phía một tên hộ vệ, chỉ nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết vang lên, tên hộ vệ kia bay ra xa mấy thước, hôn mê bất tỉnh. An Quảng Chính hét to một tiếng: "Người tới là ai?", chúng hộ vệ nhất tề rút bội đao ra.

Hoắc Truy Ân ra tay nhanh chóng, trong lúc mọi người còn đang hoảng hốt, chưa hoàn hồn lại, hắn lại xuất kiếm lần hai, một kiếm đâm vào huyết đạo của một tên hộ vệ, khiến gã không tài nào nhúc nhích, lại bổ thêm một chưởng về phía một tên hộ vệ khác, khiến gã ngất đi. Lúc này bảy hộ vệ chỉ còn lại bốn người, An Quảng Chính xông lên, giơ đao chém xuống, đao nào

đao nẩy hung hãn vô cùng. Hoắc Truy Ân đã có sự lý giải nhất định về đường đi nước bước trong võ công của gã, đỡ từng chiêu một, sau đó nhân cơ hội đối phương lơ đãng, ra sức đạp một cước vào cẳng chân của đối phương. An Quảng Chính bị đau, đại thiếu gia lại xông lên, bổ thêm một cước lên cái chân còn lại, đối phương lập tức gục người, không đứng lên được nữa.

Những người còn lại thấy đến cả thủ lĩnh còn bị xử đẹp, bàn tay nắm đao không khỏi run lên bần bật. Hoắc Truy Ân không tốn chút sức lực nào đã đánh ngã được ba người, lập tức nhặt võ kiếm lên, xông vào phòng giam, vừa vịn đụng phải Thái bố đầu và chúng bổ khoái nghe thấy tiếng động lao ra giúp đỡ, hai bên không nói không rằng, lập tức lăn xả vào nhau.

Trực diện đấu nhau, Thái bố đầu kinh hãi phát hiện ra thân thủ của người này lại quen thuộc vô cùng, thốt lên: "Là người!".

Hoắc Truy Ân cũng giật mình, nện một quyền vào ngực đối phương, Thái bố đầu bị đánh cho miệng sùi bọt mép, loạng quạng ngã lăn ra đất. Những người còn lại không bị đánh ngất thì cũng bị điểm huyết, thường ngày những kẻ này đều cực kỳ cung kính lễ độ với hãn, khiến hãn không khỏi thấy trong lòng áy náy. Xông vào sâu thêm chút nữa, hãn liền trông thấy Lạc Cảnh Thiên bị trói gô lại, ném trong buồng giam, còn cả Tiết Niệm Chung đang ngồi bên cạnh, nường đèn đuốc mà xem sách.

Hoắc Truy Ân khựng lại, không biết phải xử lý thế nào mới tốt. Tiết Niệm Chung gấp sách lại, giơ tay ném chìa khóa buồng giam tới cạnh chân Hoắc Truy Ân. Hoắc Truy Ân vừa kinh ngạc vừa mừng rỡ, định gọi một tiếng "Lão Chung", lại thấy Tiết Niệm Chung ra dấu dừng lên tiếng. Hãn lập tức ngậm miệng lại, nhặt chìa khóa lên mở cửa buồng giam, cắt đứt dây thừng đang trói Lạc Cảnh Thiên, kéo người dậy liền muốn rời đi.

"Công thành không có ai canh gác", Tiết Niệm Chung kể bên tai nói, những người canh gác công thành đều đã bị y điều về cả.

Hoắc Truy Ân gật đầu ý bảo đã hiểu rồi, đối diện với ánh mắt của Tiết Niệm Chung, đường nhìn của người kia dịu dàng như nước, khiến trái tim hắn không khỏi đập rộn lên.

"Chém ta một kiếm", Tiết Niệm Chung nói tiếp. Hoắc Truy Ân nghe mà hai mắt trợn trừng, lại nghe y giục giã: "Mau! Tiểu Chu đã chạy đi báo cho Tiểu vương gia rồi!".

Hai tay Hoắc Truy Ân run bắn lên, cảm thấy sức lực năm kiếm đã bị hút cạn cả rồi. Lạc Cảnh Thiên biết hẳn khó xuống tay, thế nhưng tình thế ép buộc, không làm không xong, liền nói: "Không bằng để ta...", lời còn chưa hết, Hoắc Truy Ân đã giơ tay chém xuống, một kiếm quét ngang qua ngực Tiết Niệm Chung. Tiết Niệm Chung bị kiếm phong đánh cho giật lùi liên tục, cuối cùng ngã nhào xuống đất.

Y phục trước ngực đã bị chém bung ra, máu thấm đỏ xung quanh, nhìn thì có vẻ vô cùng đáng sợ, thế nhưng thực tế không thương tới gân cốt. Hoắc Truy Ân quỳ xuống cạnh người Tiết Niệm Chung, vạch mặt nạ đen ra, một tay ôm nửa người Tiết Niệm Chung dậy, cúi đầu hôn. Tiết Niệm Chung chớp mắt với hẳn, khẽ nở nụ cười. Hoắc Truy Ân cũng cố gắng nặn ra một nụ cười, đặt người nằm thẳng trên mặt đất, sau đó dẫn Lạc Cảnh Thiên rời đi.

Tiết Niệm Chung nằm đó một mình, máu đã không còn chảy nữa, cảm giác đau đớn lại chưa hề mất. Từ nhỏ đến lớn, y chưa bao giờ bị thương nặng thế này, lần này quả thực y đã lao đầu vào một ván bài may rủi. Phu nhân không chịu nghe y khuyên ngăn, khăng khăng làm theo ý mình, y lại không thể để phu nhân thật sự đi cúi đầu nhận tội, đành cùng phu nhân phạm sai lầm, chỉ hy vọng màn kịch này có thể lừa được Tiểu vương gia.

Phó Tiểu Chu tới vương phủ lâm thời, chẳng ngờ Tiểu vương gia đã đi ngủ mất rồi, không gặp bất cứ ai. Có điều gã không phải Đồng tướng quân, chuyện Đồng tướng quân không dám làm, gã dám, liền đại náo một hồi trong phủ, còn bị hộ vệ đè xuống dưới đất đánh cho một trận. May mà Tiểu vương gia bị tiếng ồn đánh thức, ra khỏi phòng giận dữ quát lên: "Là kẻ nào lớn gan như thế, dám quấy rầy giấc ngủ của bản vương!".

Phó Tiểu Chu lập tức xông lên khóc lóc kể lể, báo rằng nhà lao bị cướp, Lạc Cảnh Thiên đã chạy mất, cầu Tiểu vương gia mau chóng phái người chi viện! Tiểu vương gia kinh hãi lắm, vội vàng dẫn theo đám hộ vệ còn lại đuổi tới ngục giam, trước lúc lên đường không quên đá phó hộ vệ trưởng một cái, mắng gã xảy ra chuyện lớn thế này lại dám không vào thông báo.

Mà giờ phút ấy Hoắc Truy Ân đã tiễn Lạc Cảnh Thiên ra khỏi thành. Lần này cứu người cấp bách, không kịp chuẩn bị cái gì, chỉ mang sẵn chút ngân lượng. Hoắc Truy Ân nói: "Đại ca, đệ chỉ có thể tiễn huynh tới đây thôi, lần này đi rồi huynh hãy tạm thời ẩn cư, tất cả mọi chuyện chờ đến khi vết thương khỏi hẳn rồi hãy nói".

Lạc Cảnh Thiên đáp một tiếng "Được", áy náy bảo rằng: "Ân đệ, đại ca có lỗi với đệ, đã làm liên lụy đến đệ và Tiết đại nhân rồi".

Hoắc Truy Ân khuyên nhủ: "Đại ca nặng lời rồi, chúng ta là huynh đệ, nên làm mà".

Trải qua sự việc lần này, Lạc Cảnh Thiên đã hiểu rõ bản thân cùng Ân đệ chỉ có thể làm huynh đệ tốt. Tiết đại nhân hiểu rõ nghĩa lớn, phu phu hai người ân ái thuận hòa, gã chân thành chúc phúc cho bọn họ bạc đầu giai lão. "Ân đệ, lần này ta đi rồi liệu có hại đến Tiết đại nhân?"

"Đại ca chớ lo lắng, lão Chung sẽ có biện pháp đối phó", Hoắc Truy Ân tràn ngập tự tin nói, "Không nói nhiều nữa, đệ cũng phải mau chóng trở về thu xếp hậu quả". Vừa nghĩ đến một kiếm lão Chung phải chịu hẳn lại thấy đau lòng.

Sau khi tạm biệt Lạc Cảnh Thiên, Hoắc Truy Ân lén lút trở về nhà, hoàn toàn không phát hiện có gì khác thường. Hắn thay bộ quần áo đen ra, giấu kỹ, sau đó nóng lòng chờ người tới thông báo tin Tiết đại nhân bị thương.

Miệng vết thương trên người Tiết Niệm Chung vừa được xử lý qua quýt một phen, liền bị gọi tới quỳ xuống trước mặt Tiểu vương gia. Tiểu vương gia giận dữ vô cùng, cao giọng mắng tất cả đều là một lũ phế vật, kéo An hộ vệ ra ngoài đánh hai mươi trượng.

"Người có lời nào muốn nói không?", Tiểu vương gia chỉ vào Tiết Niệm Chung quỳ trước nhất, hỏi.

Tiết Niệm Chung dập đầu một cái trước, sau đó nói: "Đối phương khí thế hung hãn, chúng thần đã dốc hết sức mình vẫn không chống đỡ được, xin Tiểu vương gia giáng tội".

Tiểu vương gia đời nào để ý xem Tiết Niệm Chung có dốc hết sức hay không, hiện giờ người đã không còn, y trở về không có gì để lấy lòng phụ vương nữa rồi, cần phải tìm ai đó trút giận. "Trước đó người đã đảm bảo với bản vương, hiện tại người lại chạy mất, người nói bản vương nên trị người tội gì đây?"

"Trị tội tiểu quan tội không làm tròn chức trách", Tiết Niệm Chung đáp lời.

"Vậy còn ngậy ra đó làm gì?", Tiểu vương gia giận dữ quát lên, y không xông lên đạp một cước đã xem như nhân từ rồi.

Đám người Phó Tiểu Chu quỳ sau lưng Tiết Niệm Chung, thấy vậy liền lập tức cầu tình: "Tiểu vương gia minh giám, đây không phải do Tiết đại nhân

không làm tròn chức trách mà là kẻ cướp ngục quá hung hãn, chúng thần đã dốc hết toàn lực nhưng vẫn không ngăn cản được".

Tiểu vương gia căn bản không để lời lẽ vào tai, thấy Tiết Niệm Chung đã tháo mũ quan xuống, lại hung ác nói thêm: "Người không làm tròn bổn phận, khiến trọng phạm trốn được, tội không thể tha. Người đâu, giải y xuống cho ta, ba ngày sau xử trảm!".

Lời này vừa dứt, tất cả mọi người chấn kinh, cùng hít ngược một hơi, tức khắc tiếng cầu tình vang lên bốn phía. An hộ vệ kéo lê thân thể khập khà khập khiễng cũng tới cầu khẩn Tiểu vương gia.

Tiểu vương gia trông thấy gã, lại càng mắng chửi như tát nước: "Nếu không niệm tình người hầu hạ bản vương nhiều năm như thế, lần này đã chém luôn một lượt rồi!".

Gương mặt Tiết Niệm Chung ngơ ngác mịt mờ, y biết Lạc Cảnh Thiên trốn mất, dù có ăn nói hợp tình đến đâu cũng sẽ bị trị tội, thế nên đã cố gắng tạo cho ra tình huống:

Mọi người chuẩn bị chu toàn, bản thân giữ vững cương vị, phái người thông báo kịp thời. Đã làm đến thế, dù có bị truy cứu cũng không phải lỗi của một mình y, tối đa cũng chỉ mất chức mà thôi, thế nào cũng không đến mức bị chém đầu. Thế nhưng y suy đi tính lại cuối cùng vẫn tính nhầm, y đã đánh giá thấp Tiểu vương gia. Một tiểu quan thất phẩm hèn mọn như y, cho dù Tiểu vương gia có không duyên không cớ chém đầu, bên trên cũng sẽ chẳng có ai đoái hoài hỏi đến.

Chương 37: Đến bước đường cùng

Cả một đêm, Hoắc Truy Ân không ngủ, đến khi trời sắp sáng thì đôi nữ trang, chuẩn bị tùy thời xông tới, nhào vào lồng ngực lão Chung khóc lóc kêu than, lấy đó nói lên phu quân của bản thân đã vì canh giữ tù phạm mà phấn đấu quên mình thế nào, không sợ cường địch ra sao. Đúng vào lúc này, tiếng gõ cửa vội vàng truyền tới, hẳn tưởng là người đã về, liền xách váy chạy ra nghênh đón, vừa mở cửa liền trông thấy Tiểu Đổ loạng quạng hốt hoảng xông vào.

"Phu nhân, chuyện lớn không xong rồi!", Tiểu Đổ nhìn thấy người ra là Hoắc Truy Ân, liền quỳ sụp xuống, nước mắt nước mũi như mưa.

Gã làm âm làm ỉ lên như vậy, khiến tất cả mọi người trong Tiết gia đều phải chạy ra, chẳng ai biết sự tình ra sao, chỉ nghe thấy mỗi tiếng gã khóc lóc. Trái tim Hoắc Truy Ân run bắn lên, chẳng lẽ vết thương đã xấu đi? Chắc là không đâu, một kiếm ấy hẳn đã chém hết sức cẩn thận cơ mà. "Đừng khóc nữa, có chuyện gì thì mau nói đi!"

Tiểu Đổ đã khóc đến khàn cả giọng, thều thào nói: "Phu nhân... Tiểu, Tiểu vương gia muốn... muốn chém đại nhân!".

Lời của Tiểu Đổ nói ra khiến mọi người kinh hãi. Hoắc Truy Ân sững người một lúc lâu, không phản ứng lại được, mà một tiếng "Lão phu nhân" của vú Trần đã phá vỡ tình trạng bế tắc. Hoắc Truy Ân quay đầu nhìn lại, Tiết mẫu đã ngất lịm đi rồi. Hẳn vội vàng phi người qua bên đó đỡ lấy Tiết mẫu, sốt ruột gọi "Mẹ, mẹ!", thấy đối phương không có phản ứng gì, liền bế bổng Tiết mẫu lên ngay, đưa bà trở về phòng.

Vú Trần luống cuống tay chân xoa rượu thuốc, ấn huyết nhân trung, Hoắc Truy Ân cũng dùng nội lực bảo vệ các đại huyết mạch cho Tiết mẫu. Một lúc lâu sau, Tiết mẫu mới từ từ hồi tỉnh, vươn cánh tay run rẩy ra lần mò trái phải, Hoắc Truy Ân nắm thật chặt lấy tay bà, nghe tiếng bà thốt lên đứt quãng: "Con dâu... Chung nhi nó, nó...".

"Mẹ đừng nóng ruột, giờ con sẽ đi hỏi cho rõ ràng, phu quân nhất định sẽ không sao", Hoắc Truy Ân an ủi Tiết mẫu, trong lòng lại cuộn trào sóng dậy. Hẳn quay người dặn dò vú Trần chăm sóc Tiết mẫu cho cẩn thận, sau đó liền đi ra ngoài gắng hỏi Tiểu Đổ tình hình ra sao.

Tiểu Đổ ghen ngào đáp: "Phạm nhân chạy mất rồi... Tiểu vương gia trách tội xuống dưới... muốn, muốn chém đại nhân".

Hoắc Truy Ân chỉ cảm thấy trời đất quay cuồng, hỏi: "Hiện giờ đại nhân đang ở đâu?".

Tiểu Đổ quệt nước mắt vương đầy trên mặt, nói: "Đại nhân đang bị nhốt trong nhà lao, ba ngày sau sẽ bị chém đầu".

Hoắc Truy Ân nghe vậy liền sai bước đi ra ngoài. Quế Viên thấy thế cũng lập tức theo sau, nàng trông vẻ mặt hẩn nặng nề, không dám hé môi nói một chữ nào. Hoắc Truy Ân tới bên ngoài nhà lao, trông thấy An hộ vệ chân khập khiễng dẫn theo vệ binh canh gác bên ngoài, lập tức bước về phía trước.

"Tiết phu nhân." An Quảng Chính lộ ra vẻ mặt vô cùng áy náy, gã cũng cảm thấy Tiểu vương gia quá đáng, lại bó tay không có cách nào, nói: "Mời người vào trong, chỉ có điều hạ nhân phải đợi ở bên ngoài".

Hoắc Truy Ân nói một câu "Đa tạ" liền vội vàng bước vào trong. Phụ trách trông coi bên trong nhà lao là đám người Thái bổ đầu, họ trông thấy phu nhân tới, đều khom người thật thấp, có mấy kẻ còn len lén lau nước mắt. Hoắc Truy Ân tiếp tục bước sâu vào trong, cùng một chỗ giống buổi tối hôm qua, chỉ có điều giờ người ngồi trong lao đã đổi thành Tiết Niệm Chung.

"Lão Chung!" Hoắc Truy Ân lao thẳng tới, hẳn muốn ôm Tiết Niệm Chung thật chặt, chỉ tiếc chấn song buồng giam đã cường ép hai người phải tách rời nhau.

Tiết Niệm Chung cũng vội vàng nhích lại gần song tù. Quan phục của y đã bị lột bỏ, chỉ còn một lớp áo trong màu trắng, trước ngực bị nhuộm thành sắc đỏ, miệng vết thương chỉ được băng bó qua quýt, đầu tóc hơi rối, thần tình lộ vài phần tiêu tụy, chân tay đều bị tròng xích sắt, dẫn theo một chuỗi tiếng vang. Hoắc Truy Ân thấy vậy, lòng đau như bị dao cắt, chỉ hận không thể phá tan tầng ngăn trở này ngay lập tức.

"Phu nhân." Tiết Niệm Chung nâng hai cánh tay lên, nắm lấy hai tay vươn lại gần của Hoắc Truy Ân.

Hoắc Truy Ân cúi đầu nhìn, hai cổ tay của Tiết Niệm Chung đã bị chà sát đến rách da, nhuộm đỏ cả cổ tay áo. "Sao lại thế này? Sao lại thế này?", hẳn gào to, khó mà tin được chuyện sẽ thành ra như vậy.

Tiết Niệm Chung nở nụ cười, dịu giọng bảo: "Phu nhân, xin lỗi, ta đã tính sai rồi".

Hoắc Truy Ân sững người lại, hỏi: "Người nói thế là có ý gì?".

Tiết Niệm Chung có thể cảm nhận được rõ ràng đôi tay của Hoắc Truy Ân đang run rẩy, không khỏi cau mày lại, dừng một lát mới tiếp: "Phu nhân, xin lỗi".

Câu nói này đâm thẳng vào tim của Hoắc Truy Ân, khiến hắn không sao chấp nhận được, nhất thời nổi giận mà quát lên: "Mẹ kiếp, dẹp cái lời xin lỗi của người đi! Ta không cần xin lỗi!".

"Phu nhân..." Tiết Niệm Chung muốn khuyên nhủ, muốn an ủi hắn, hai tay lại bị gạt văng ra.

Hoắc Truy Ân tâm tình kích động, nói: "Ta sẽ không trơ mắt nhìn người chết, ta có thể cướp ngục lần một thì có thể cướp tiếp lần hai!".

"Phu nhân, không thể được!" Tiết Niệm Chung nóng nảy kêu lên: "Không được, không thể được!". Thấy Hoắc Truy Ân sừng sốt, y vội vàng nói thêm: "Phu nhân, người nghe ta nói, biểu ca đào tẩu, Tiểu vương gia chém ta, nếu ta đào tẩu, vậy người chịu tai ương chính là đám Thái bố đầu, người có thể cứu được bao nhiêu người đây?". Hoắc Truy Ân nghe vậy, khí thế ban nãy lập tức xẹp xuống hẳn, lại nghe y nói: "Mà dù cho chúng ta có thể bỏ mặc tính mạng của bọn họ, tránh thoát được kiếp nạn này, vậy còn Tiết gia và Hoắc gia của người thì sao? Một khi Tiểu vương gia bị chọc giận, người vẫn có thể làm ngơ sống chết của hai nhà ư? Hiện giờ... chỉ cần chém một mình ta, thế nên ta không thể đi được".

Thân thể Hoắc Truy Ân run bắn lên, hắn cảm giác như trái tim mình bị đâm thủng đến trăm ngàn lỗ, gần như không thể hô hấp được, thanh âm cũng trở nên khản đặc. Hắn nói: "Ta... ta đi nhận tội với Tiểu vương gia, chuyện này không liên quan gì đến người cả", nói xong liền quay người muốn đi.

Tiết Niệm Chung kinh hãi, đuổi theo tới tận cuối bức tường, hô lớn: "Phu nhân, không được! Phu nhân! Truy Ân!".

Hoặc Truy Ân không dừng chân lại, xông thẳng ra bên ngoài, lại bị người cản lại ở cửa ra vào. Người ngăn hãm lại chính là Phó Tiểu Chu, chỉ thấy Phó Tiểu Chu hành lễ, khom người thật sâu, nói rằng: "Tiết phu nhân, xin hãy nghe Tiểu Chu nói một lời".

Hoặc Truy Ân không để ý tới gã, dời chân định đi. Phó Tiểu Chu cũng xê dịch bước chân theo hãm, tiếp tục cản đường, tranh thủ lên tiếng trước khi Hoặc Truy Ân phát hỏa: "Tiểu vương gia trị Tiết đại nhân tội không làm tròn chức trách, dù có bắt được hung thủ rồi thì tội ấy vẫn sẽ bị phán quyết, không có gì thay đổi".

Hoặc Truy Ân thình lình khựng lại bước chân, quay về phía Tiết Niệm Chung đang ló đầu ra, nghe y gọi "Truy Ân, không được!", đột nhiên cảm thấy có một thứ gì đó đang ào ạt trào ra từ hốc mắt. Hãm cố ép nó chảy trở về, quay đầu rời đi.

Sau khi đưa mắt nhìn Tiết phu nhân đi rồi, Phó Tiểu Chu bước vào trong nhà lao, khom người chào Tiết Niệm Chung, gọi một tiếng "Đại nhân".

Tiết Niệm Chung đáp lễ, nói: "Đa tạ Tiểu Chu đã cứu phu nhân của ta".

Phó Tiểu Chu đáp đại nhân khách khí rồi, sau đó nghiêm nghị bảo: "Đại nhân, Tiểu vương gia khó lòng đoán định, không dễ đối phó chút nào".

Tiết Niệm Chung không khỏi nghiêm mặt, lắc đầu thở dài một tiếng. Hoặc Truy Ân rời khỏi nhà lao, không trở về mà trực tiếp tới vương phủ lâm thời.

Quế Viên theo sát phía sau, lo lắng không thôi, nàng muốn khuyên nhủ rồi lại không biết phải mở miệng thế nào. Sau khi đợi người truyền lời xong, Hoắc Truy Ân vào trong, Quế Viên vẫn chỉ có thể đứng chờ ngoài cửa như cũ.

Lúc này Tiểu vương gia đang bức bối lắm, hôm qua y đã nhốt tiểu huyện quan lại, vốn dĩ định làm chút trò hung ác, đem tất cả những thứ roi da, nước sôi, ghế hùm gì gì đó mà y mới học được ra dùng cả, xả mỗi cãm phần của y đối với Lạc Cảnh Thiên. Thế nhưng An hộ vệ lại nói với y rằng, phạm nhân đã nhận tội, cũng phán quyết xong hình phạt rồi, không thể tra khảo được nữa khiến y hậm hực cả một đêm, hiện giờ phu nhân của tiểu huyện quan lại tới, khiến tinh thần y tức thì lại phơi phới lên cao.

(Ghế hùm: Kết cấu cơ bản của ghế hùm bao gồm một băng ghế dài và một cây cột trụ/chỗ tựa lưng vuông góc với băng ghế. Đây là một trong những dụng cụ tra tấn nổi tiếng nhất trong việc làm trật khớp xương. Trong tất cả các khớp xương trên cơ thể người thì khớp đầu gối là ít linh hoạt nhất. Tác dụng của ghế hùm là trói và kéo dây chằng phần đùi cũng như làm trật khớp đầu gối của người bị tra tấn, chứ không phải bẻ gãy chân. Thông thường kết hợp với việc làm trật khớp đầu gối, người tra tấn còn sử dụng một số biện pháp tra tấn đối với lòng bàn chân.)

Hoắc Truy Ân bước vào trong phòng, bước tới trước mặt Tiểu vương gia, tuy rằng không tình nguyện, hắn vẫn quỳ xuống, dập đầu một cái, nói: "Tiểu vương gia, xin ngài khai ân, phu quân ta tuy rằng phạm phải sai lầm nhưng xin ngài niệm tình chàng vẫn luôn làm tròn chức trách, hết mực trung thành, tha cho chàng tội chết". Hắn đã không thể cứu người, cũng không thể nhận tội, lại không đành lòng nhìn lão Chung bị chém, vậy thì chỉ có thể hạ mình cúi đầu cầu xin.

Mặc dù biết việc này có lẽ chẳng có tác dụng gì cả nhưng chỉ cần có một tia hy vọng, dù là rất nhỏ thôi, hẳn cũng phải thử một lần.

Tiểu vương gia thấy thế thì mừng lắm, nhảy dựng lên khỏi cái ghế dựa, nhìn chòng chọc gương mặt Hoắc Truy Ân. Giống, quá giống, quả thực đã trùng làm một với gương mặt khiến người ta ghét cay ghét đắng của võ lâm đệ nhất mỹ nhân, khiến y chỉ hận không thể xé rách lớp da ấy xuống! Tiểu vương gia tựa như đang chơi đùa mà vén những sợi tóc rơi lòa xòa trước trán Hoắc Truy Ân lên, khiến hắn không khỏi rùng mình, lùi lại phía sau, rồi lại không dám nhúc nhích gì, sau đó y bắt đầu sờ nắn gương mặt của Hoắc Truy Ân, phát ra tiếng cười đắc ý.

Hơi thở của Hoắc Truy Ân bất ổn, hắn nắm hai tay thật chặt, gân xanh trên mu bàn tay nổi lên, cố gắng kiềm chế cơn phẫn nộ của bản thân, nói: "Tiểu vương gia... xin ngài tự trọng".

Tiểu vương gia thành linh thu tay lại, nhìn Hoắc Truy Ân bằng ánh mắt lạnh tanh, tự vuốt ve ngón tay, cười gằn mà nói: "Tự trọng?". Sau đó y tung một cước về phía Hoắc Truy Ân, giận dữ hét lên: "Tự trọng? Bản vương liền nói cho người biết cái gì gọi là tự trọng!".

Hoắc Truy Ân bị đá cho ngã ngửa người, Tiểu vương gia lại không dừng ở đó, y xông lên vừa mắng chửi vừa tấn công cơ thể đối phương. Hoắc Truy Ân không dám đánh trả, cũng chẳng hé răng, cả bụng lẫn ngực đều liên tiếp chịu đòn, phun ra một búng máu tươi.

Tiểu vương gia đá liên tục mười mấy cái, mãi đến khi mệt lả rồi mới dừng lại, y trở về ngồi xuống chiếc ghế dựa, thở hồng hộc, hô lên: "Người đâu, ném con tiện nhân này ra ngoài cho bản vương".

Vệ binh vẫn đứng chờ ngoài cửa, nghe thấy Tiểu vương gia gọi liền lập tức tiến vào, kéo người ra ngoài. Tiểu vương gia thở ra một hơi dài, cảm thấy nhẹ nhõm cả người, lâu bầu tự nói: "Đúng là chán chết, sớm biết thế này thì đã dẫn Ái Khuyển cùng đi rồi".

Ái Khuyển: Biệt danh của một thanh niên tên Tiểu Võ, hạ nhân trong phủ Vương gia, là đối tượng hành hạ giải buồn của Tiểu vương gia.

Hoắc Truy Ân bị ném ra khỏi vương phủ, Quế Viên vừa thấy hấn biến ra bộ dạng kia, nước mắt lập tức lăn chã tuôn rơi, nức nở: "Sao lại thế này? Thiếu gia... phu nhân, phu nhân".

Hoắc Truy Ân chống người đứng dậy, dùng ống tay áo lau đi vết máu nơi khóe miệng, yếu ớt nói: "Đỡ ta trở về, đi cống sau, đừng làm kinh động đến mẹ".

Suốt dọc đường đi, Quế Viên vừa khóc vừa dìu Hoắc Truy Ân. Sau khi về đến nhà, nàng cẩn thận mở cửa phòng, đỡ hấn nằm lên giường. Nàng định bôi thuốc cho Hoắc Truy Ân, nhưng kiểm đâu ra thuốc trị thương bây giờ? Nhất thời lệ tuôn như suối.

Hoắc Truy Ân hốn hển thở mấy hơi, nói: "Ta không sao, người giúp ta đi chăm sóc mẹ, nhớ phải lau sạch nước mắt đi, đừng để người phát hiện". Quế Viên không chịu đi, Hoắc Truy Ân lại đuối thêm lần nữa, nói bản thân phải vận công trị thương, không thể bị quấy rầy, bấy giờ mới đuối được nàng rời khỏi phòng.

Trong phòng chỉ còn lại một mình Hoắc Truy Ân, hấn lặng yên nằm đó, không nhúc nhích máy may. Sự tĩnh lặng đến lạ thường khiến trái tim hấn

hốt hoảng, ánh mắt không tìm được mà trở qua trở lại khắp căn phòng, muốn tìm bóng người quen thuộc nọ nhưng không thấy. Cả căn phòng đều ngập tràn hồi ức, vậy mà người đã rời đi, lão Chung của hãn quả thực không trở về được nữa. Hãn nhắm nghiền hai mắt lại, vùi mặt thật sâu vào lòng bàn tay, tiếng khóc trầm thấp lập tức vang lên.

Chương 38: Thoi thóp hơi tàn

Bởi có nền tảng võ công nên những vết thương này Hoắc Truy Ân có thể chịu đựng được, hãn nghỉ tạm mấy canh giờ xong liền đi thăm Tiết mẫu. Tiết mẫu tuy rằng tiêu tụy nhưng cũng đã khôi phục khá nhiều, tâm tình đã bình tĩnh lại, bà nghe thấy tiếng hãn bước vào, liền gọi hãn tới bên giường. Hãn nói tình huống của lão Chung cho Tiết mẫu biết, thế nhưng lại giấu đi chi tiết mình có tham dự vào, sau đó hãn "phịch" một tiếng, quỳ sụp xuống bên giường: "Mẹ, là lỗi của con... Con không cứu nổi phu quân, con có lỗi với Tiết gia".

Tiết mẫu lập tức vươn tay nắm chặt lấy tay con dâu, nước mắt lăn tuôn rơi, tiếng khóc nghẹn ngào trong cổ họng, bà nói: "Đây là số mệnh, tất cả đều là số mệnh, là ông trời khiến Chung nhi có tai kiếp lần này... Con dâu, hai ngày này con tới làm bạn với Chung nhi đi, bảo nó đừng lo lắng chuyện trong nhà, có đi cũng an tâm một chút... Chỉ là, chỉ là đáng thương cho con, còn trẻ thế này đã phải chịu cảnh góa chồng".

Ánh mắt Hoắc Truy Ân lập lòe không rõ, hãn nói, giọng ngân nga: "Mẹ yên tâm, con sẽ hầu phu quân, nhất định sẽ ở bên chàng".

Vú Trần và Quế Viên lẳng lẳng lau đi nước mắt, một gia đình vốn thuận hòa yên ấm, cứ như vậy bị phá hủy chỉ trong chớp mắt. Hoắc Truy Ân trông nom đến khi Tiết mẩu chìm vào giấc ngủ, liền dặn dò Quế Viên cùng vú Trần hầu hạ Tiết mẩu cho cẩn thận, bản thân hấn ra khỏi phòng đi tìm Thanh Bình.

Thanh Bình hầu hạ Tiết Niệm Chung đã bao năm, quan hệ chủ tớ thuận hòa, tình cảm vô cùng sâu sắc. Khi tin tức vừa được truyền về, Thanh Bình kích động, vác cuốc trên lưng muốn đi cướp ngục, lại bị vú Trần trông thấy. Bà chỉ tay vào mặt gã mắng cho một trận nên thân, nói hiện giờ Tiết gia đã đủ loạn rồi, lão phu nhân không chống đỡ được mà ngã quy, tiểu tử nhà người còn không biết an phận! Gã tuy rằng kích động thế nhưng cũng biết nặng nhẹ, sau khi bị mắng cho tỉnh người liền buông cuốc xuống, ôm hết công việc vào người, nhà có hỗn loạn đến thế nào thì cũng phải có người làm việc.

Hoắc Truy Ân nghĩ giờ đây Thanh Bình là tráng đinh duy nhất trong nhà, phân phó mọi việc, dặn đi dặn lại gã phải đảm trách nhiều hơn. Thanh Bình luôn miệng thừa vâng, nói thiếu phu nhân cứ lo việc của gia, không cần phân tâm chuyện khác, chỉ mơ hồ cảm thấy thiếu phu nhân có chút kỳ lạ.

Đến tối, Hoắc Truy Ân thôi tắt đèn dầu trong phòng, giả bộ như mình đi nghỉ sớm, sau đó hấn thay bộ y phục dạ hành, cầm lấy Đoạn Thủy Kiếm hướng về phía nhà lao. Lần này hấn không xông vào, mà ỷ vào khinh công lợi dụng sơ hở, tránh thoát đám người An hộ vệ, tiến vào đường hầm trong nhà lao.

Trong nhà lao chỉ có độc một đường này, Hoắc Truy Ân khinh công có trác việt thế nào thì cũng bị đám người Thái bổ đầu canh giữ bên trong phát hiện nhanh chóng. Hai bên giằng co, đám người Dư bổ khoái biết rõ người

này là cao thủ, phe mình có năm người cũng không mong thắng được, liền muốn hô to cầu cứu, báo cho An hộ vệ ở bên ngoài tiến vào chi viện. Không ngờ Thái bố đầu lại nâng một tay lên, ý bảo mọi người giữ yên lặng. Lúc này Hoắc Truy Ân gỡ khăn che xuống, lộ ra gương mặt, mấy người đối diện đều không khỏi hít ngược một hơi, kinh ngạc vô cùng.

Thái bố đầu gỡ chìa khóa thắt bên hông xuống, đưa ra phía trước, thấp giọng nói: "Tiết phu nhân, chúng thuộc hạ xin chờ ở gian ngoài", ý muốn nói gã sẽ canh chừng ở cửa, không để người ngoài tiến vào. Hoắc Truy Ân nhận lấy chìa khóa, nói một câu đa tạ xong liền bước vào trong. Chúng bố đầu thấy thế, không khỏi rì rầm to nhỏ, muốn nói đôi ba câu. Thái bố đầu quắc mắt lạnh lùng quát: "Kẻ nào còn nhiều lời nữa thì đừng trách Thái bố vô tình". Mấy người bố khoái nghe vậy liền vội vàng im miệng lại.

Trong buồng giam không có giường cũng chẳng có chăn, chỉ trải một tầng rơm rạ, vừa giữ ấm vừa chống ẩm. Tiết Niệm Chung ngồi trên mặt đất, mắt thấy Hoắc Truy Ân mặc một thân hắc y bước vào, mở cửa buồng giam ra. Y mừng vui quá đổi, muốn xông lên ôm lấy phu nhân, khổ nỗi gông xiềng lại khiến y không giang tay ra được.

"Lão Chung!" Hoắc Truy Ân khó mà kiềm nén được tâm tình, hần bước về phía trước ôm lấy Tiết Niệm Chung.

Tiết Niệm Chung cũng cực kỳ kích động, y kề sát bên tai Hoắc Truy Ân luôn miệng gọi phu nhân, khẽ khàng hôn lên mái tóc mềm của hắn. Hoắc Truy Ân một tay túm chặt y phục của Tiết Niệm Chung, một tay gắt gao nắm Đoạn Thủy Kiếm, hô hấp dồn dập, cơ thể run lên. Chỉ chớp mắt sau, hắn đột nhiên ngẩng đầu lên, hung hăng bắt lấy đôi môi của Tiết Niệm Chung, cắn mút thô bạo.

Một khắc tiếp theo, Hoắc Truy Ân đẩy Tiết Niệm Chung ra, rút Đoạn Thủy Kiếm ra, "keng" một tiếng, chỉ về phía Tiết Niệm Chung. Tiết Niệm Chung giật mình kinh hãi, vội vàng lùi lại, nhất thời loạng choạng, ngã ngối xuống nền nhà.

"Phu nhân, người làm gì thế?" Tiết Niệm Chung giật lùi ra sau hai, ba bước, hoảng sợ nhìn về phía Hoắc Truy Ân.

Ngay cả bàn tay cầm kiếm của Hoắc Truy Ân cũng đang run lên bần bật, ánh lệ lấp lóe trong mắt, hăn nghẹn ngào nói: "Nếu người bị chém đầu, thì thà để người chết trong tay ta còn hơn, người yên tâm, sau khi người đi rồi Hoắc Truy Ân này tuyệt đối không tạm bợ sống qua ngày!".

Tiết Niệm Chung kinh hoảng, vội vàng nói: "Phu nhân, chớ làm vậy, chuyện này không thể được!".

"Lão Chung, là do ta hại người, để ta cùng đi với người", nói xong, Hoắc Truy Ân liền nâng kiếm lên, định đâm tới.

Tiết Niệm Chung lấy hai tay che đầu, chật vật trốn vào trong góc, cuống cuồng la lên: "Phu nhân, người nghe ta nói trước đã!". Hoắc Truy Ân vốn dĩ cũng không xuống tay được, kiếm đâm yếu ớt không có lực, giờ lại nghe y bảo có lời muốn nói, liền lập tức dừng tay, nghe y lên tiếng: "Phu nhân, Tiểu vương gia muốn ta chết vào ngày hôm sau thì ta không thể đi sớm một khắc được. Nếu ta chết trong tay người, tội không làm tròn chức trách sẽ đổ lên người đám Thái bổ đầu, đến lúc đó... lại hại thêm Thái bổ đầu!".

Keng! Đoạn Thủy Kiếm rơi xuống đất, thân thể Hoắc Truy Ân mềm nhũn ra, xụi lơ ngối trên mặt đất. Tiết Niệm Chung thấy thế thương xót vô cùng,

y biết, phu nhân nhất định đã phải hạ quyết tâm lớn lắm mới làm ra quyết định này, đáng tiếc trời không chiều lòng người, đến cả cái chết cũng chẳng nằm trong tay bọn họ.

"Phu nhân, Truy Ân..." Tiết Niệm Chung nhích tới bên Hoắc Truy Ân, nhìn nước mắt dâng đầy trong hốc mắt phu nhân mà đau đớn khôn cùng, phu nhân cả một đời phóng khoáng tiêu dao, đã khi nào yếu đuối thế này? "Truy Ân, người đừng khóc." Y vừa nói vậy, nước mắt của Hoắc Truy Ân lập tức lặng lẽ lăn dài, Tiết Niệm Chung vội vàng vươn tay lau, thế nhưng càng lau nước mắt lại càng nhiều.

"Lão Chung..." Hoắc Truy Ân nỉ non, "Ta sẽ không để người cô độc một mình đâu, sau này ta sẽ cùng đi với người".

Tiết Niệm Chung lại lắc đầu, hai tay nâng tay của Hoắc Truy Ân lên, nói: "Truy Ân, đừng làm vậy, nếu người cũng đi rồi thì ai thay ta chăm sóc mẫu thân đây?".

Hoắc Truy Ân sửng sốt, lập tức rút tay mình khỏi tay y, giơ tay lên vung một bạt tai, mắng chửi: "Mẹ kiếp, người là đồ đốn mạt! Cái tên khốn nạn nhà người, sao người có thể ích kỷ như thế chứ! Nếu không có người... không có người thì ta sống có ý nghĩa gì?". Những âm phía sau hóa thành tiếng nước nở nghẹn ngào.

Tiết Niệm Chung lại nâng bàn tay của Hoắc Truy Ân lên, nói: "Truy Ân, trừ người ra ta còn có thể phó thác mẫu thân cho ai bây giờ? Đúng, ta ích kỷ, người cứ mắng cứ đánh ta đi".

Hoặc Truy Ân sao xuống tay được, hăn cúi đầu trông thấy hai cổ tay đã bị trầy rách da của Tiết Niệm Chung, nhất thời thấy tim đau như dao cắt. Hăn kéo hai tay Tiết Niệm Chung, cúi đầu, nhẹ nhàng liếm lên mấy miệng vết thương kia.

Đầu mày Tiết Niệm Chung cau lại, y nói: "Truy Ân, không sao đâu".

Hoặc Truy Ân chẳng thềm để ý tới y, lẳng lặng liếm, làm dịu đi hai cổ tay kia, đầu lưỡi ấm áp phủ lên, vỗ về mọi vết thương. Đợi đến khi hăn dừng lại, ngẩng đầu lên, Tiết Niệm Chung trông thấy gương mặt hăn đầy nước mắt, cũng không khỏi đau đớn khôn cùng, lập tức tiến lại gần, hôn lên đôi mắt hăn, men theo gương mặt ướt nhòe từ từ hôn xuống dưới, cuối cùng hai đôi môi kề chặt lấy nhau.

Hoặc Truy Ân lẳng lặng nhận lấy nụ hôn này, thân thể dần dần dựa vào người Tiết Niệm Chung, cuối cùng biến thành tư thế ngồi hăn lên người Tiết Niệm Chung. Đôi môi chậm rãi tách ra, ánh mắt hăn đầy ngập nhu tình, vươn tay vuốt ve bên mặt bị hăn đánh cho đỏ lên của Tiết Niệm Chung, nói: "Lão Chung, ta... ngày mai ta tìm một nữ nhân đến cho người có được không? Tốt xấu gì người cũng nên để lại hậu duệ cho Tiết gia". Lúc bản thân nói ra câu này, hăn cảm giác được rất rõ ràng trái tim mình đang nhỏ máu.

Tiết Niệm Chung lại một phen kinh hãi, y dùng một tay nâng gáy Hoặc Truy Ân lên, nói: "Đừng làm mất hứng", sau đó lại là một nụ hôn.

Tiết Niệm Chung chân tay đều đã bị còng lại, khó có thể cử động gì nhiều nên tất cả đều dựa vào Hoặc Truy Ân chủ động. Đại thiếu gia tay chân nhanh nhẹn gỡ dây lưng và cởi quần của đối phương ra, do trước ngực y có

vết thương do chính mình gây ra nên hẳn không dám cởi áo để tránh động chạm vết thương. Hẳn đưa miệng đến giữa hai chân Tiết Niệm Chung, há miệng ngậm lấy huynh đệ của y. Trải qua bao nhiêu lần thực hành, nay kỹ thuật của hẳn đã tốt lên rất nhiều, rất nhanh đã khiến tiểu huynh đệ của Tiết Niệm Chung cương cứng ngẩng cao đầu.

Vì đã có chuẩn bị trước, Hoắc Truy Ân liền mở chân ra, ngồi thẳng xuống. Dù có bị dục hỏa thiêu đốt, Tiết Niệm Chung cũng không mất đi lý trí, vội vàng nhắc môn đại thiếu gia ra, ngăn cản "Truy Ân, có mang theo bình sứ không?"

(chất bôi trơn)

Hoắc Truy Ân lắc đầu, đi thăm tù thì ai mà đem thứ kia theo chứ! Đẩy tay Tiết Niệm Chung ra "Ta không mỏng manh như thế, có thể chịu được." Nói xong liền ngồi xuống, mặc dù hẳn đã lấy nước bọt làm chút bôi trơn đơn giản nhưng đi vào vẫn là chuyện khó khăn, cuối cùng còn bị chảy máu.

Chuyện gỏi chần của hai người đã diễn ra bao lâu nay, lúc nào cũng vừa kích thích lại vừa viên mãn, lần này mức độ kích thích đã vượt ngoài năng lực thừa nhận được, lại bị tình cảm biệt ly vấn vít, sau khi kết thúc rồi liền thấy mệt mỏi rã rời gấp mấy lần. Hai người ôm lấy nhau, quấn chặt cùng một chỗ, ngả lưng trên rơm rạ hơn nửa canh giờ. Hoắc Truy Ân chẳng nghĩ ngợi gì cả, dù có nghĩ cũng vô dụng, nỗi đau đớn đến cực điểm lại vẫn không thể biểu đạt ra ngoài được.

"Truy Ân." Tiết Niệm Chung và Hoắc Truy Ân kề sát bên nhau, có thể nghe được rõ ràng tiếng tim đập của đối phương, thanh âm của y khiến tâm tình

của Hoắc Truy Ân thả lỏng, một tia hy vọng nhen nhóm dấy lên. Y nói: "Ta còn chưa bỏ cuộc..."

Chương 39: Kiên trì bền bỉ

Lúc trời sắp sáng, Hoắc Truy Ân rời khỏi nhà lao, trở về nhà thay nữ trang, đợi đến khi gà gáy liền tới nha môn. Phó Tiểu Chu và đại Chu, tiểu Chu đã đợi sẵn ở nha môn, thì ra ba người đã canh giữ chỗ này cả một đêm, chưa hề về nhà.

"Phó tiên sinh", Hoắc Truy Ân bước lên phía trước khom lưng hành lễ, thành khẩn nói: "Xin ngài hãy cứu phu quân ta một mạng".

Phó Tiểu Chu vội vã đáp lễ, nói: "Tiết phu nhân nặng lời rồi, Tiết đại nhân có tấm lòng nhân hậu, đãi sĩ chiêu hiền, chúng thuộc hạ tất phải bất chấp gian nguy!".

Hoắc Truy Ân cảm khái vạn phần, liên tục tạ ơn, hần nói: "Nếu Phó tiên sinh có bất cứ chuyện gì cần dùng đến tại hạ, xin cứ việc dặn dò".

"Chuyện này..." Phó Tiểu Chu hơi có phần lúng túng, do dự một lúc lâu mới nói: "Hiện giờ quả thật có một chuyện cần Tiết phu nhân trợ giúp".

"Xin Phó tiên sinh cứ nói ra đừng ngại." Chỉ cần có thể giúp được, Hoắc Truy Ân quyết không chối từ.

Sự tình khẩn cấp, Phó Tiểu Chu cũng không quanh co lòng vòng, gã nói: "Tiết phu nhân, hiện giờ đang cần gấp một số ngân lượng để xử lý vài việc, thế nhưng chúng tôi quả thực chịu bó tay".

Hoắc Truy Ân nghe vậy liền đáp: "Phó tiên sinh không cần lo lắng, chuyện này cứ giao cho ta thu xếp, ta sẽ nhanh chóng xoay sở được".

"Đã làm phiền Tiết phu nhân rồi." Phó Tiểu Chu trút được tảng đá lớn đè nặng trong lòng, nhất thời cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều, gã lại nói: "Còn một chuyện khác nữa cũng cần Tiết phu nhân ra mặt".

Hoắc Truy Ân nhớ kỹ từng việc một, sau đó vội vã về nhà, sai Thanh Bình chuẩn bị sẵn xe ngựa, lệnh cho Quế Viên nhanh chóng thu thập đồ đạc, bê hết những của hồi môn có thể cầm đi được lên trên xe ngựa. Sau khi mọi việc đã chuẩn bị xong xuôi, hãnh liên nhảy lên xe, bảo Thanh Bình đánh xe tới hiệu cầm đồ. Trong hiệu cầm đồ lớn nhất huyện Cùng, ông chủ của các tiệm cầm đồ đã tập hợp lại với nhau, những người này tới là do Hoắc Truy Ân nhờ cậy Đại Chu, Tiểu Chu thông báo trước lúc đi. Của hồi môn của đại thiếu gia giá trị không nhỏ, số lượng lại khổng lồ, bất kỳ hiệu cầm đồ nào trong huyện Cùng cũng không nhận nổi, liền gọi tất cả cùng tới.

Nhà mẹ đẻ Hoắc Truy Ân tuy rằng giàu có, thế nhưng thời gian cấp bách, căn bản không kịp trở về. Để xoay sở tiền nong Hoắc Truy Ân còn căn rắng ném luôn cả Đoạn Thủy Kiếm vào trong đống của hồi môn. Ánh mắt của mấy ông chủ hiệu cầm đồ đều sáng rỡ cả lên, mấy món đồ ấy giá trị thế nào chỉ cần nhìn một cái là có thể xác định ra. Thường ngày mọi người đều ít nhiều nhận được sự chiếu cố của quan phủ, thế nên lúc này giá cả đưa ra cũng coi như có lương tâm.

"Ồi chà, thanh kiếm này!" Một ông chủ nhật Đoạn Thủy Kiếm lên đánh giá một hồi, sau đó cảm thán rằng: "Ít nhất cũng đáng giá hai lượng".

"Mẹ kiếp!" Hoắc Truy Ân điên tiết, giật kiếm về, nói: "Ông nhìn cho kỹ đi, dù thế nào thì cũng... mười lượng chứ!" Hắn thật muốn cắn đứt luôn đầu lưỡi của mình, đối với hắn mà nói, Đoạn Thủy Kiếm chính là báu vật vô giá.

Ở mảnh đất thái bình như huyện Cùng này vốn chẳng mấy người biết võ công, dù có là ông chủ hiệu cầm đồ thì cũng mù tịt về giá trị của binh khí, trên châu bảo thạch may ra còn có thể đưa giá tốt được, chứ đối với Đoạn Thủy Kiếm thì chẳng người nào trả được cao hơn năm lượng. Hoắc Truy Ân xông pha một trận, cuối cùng cắn răng nói ai trả được tám lượng thì cầm, kết quả đương nhiên không ai lấy. Đại thiếu gia bị đả kích rất lớn, quyết định vẫn cứ nên vác Đoạn Thủy Kiếm về giữ nhà cửa, bảo vệ chông là hơn.

Giảng co tròn một buổi sáng, trừ Đoạn Thủy Kiếm ra, Hoắc Truy Ân đem cầm tất cả của hồi môn, ngay cả xe ngựa cũng không giữ lại, đổi được tổng cộng hai ngàn lượng bạc, thêm ba ngàn lượng kia của lão Chung, tất cả là năm ngàn lượng. Hắn vội vội vàng vàng đưa tiền tới nha môn, sau đó dưới sự lo lót của Phó Tiểu Chu, dẫn theo hơn hai mươi người hướng về phía vương phủ lâm thời, quỳ trước cửa cầu xin.

Hoắc Truy Ân nhớ kỹ lời dặn của Phó Tiểu Chu, từ giờ tới trước khi lão Chung bị chém đầu, nhất định phải có người quỳ ở chỗ này. Không cần phải đả động Tiểu vương gia làm gì, cái cần làm là để cho toàn bộ bách tính trong huyện trông thấy, càng nhiều người trông thấy càng hay, tốt nhất là diễn thêm mấy màn kịch tay sai của Tiểu vương gia xông ra đánh người.

Tiểu vương gia cũng rất phối hợp, vốn dĩ y đã thấy đám tiện dân này vô cùng đáng ghét, giờ lại thấy đột nhiên có một đám quỳ trước cổng lớn, liền không nhìn được mà gọi người ra đuổi. Vệ binh vừa xông ra quát tháo, hai bên đã ầm ĩ cả lên, đám người Hoắc Truy Ân dẫn tới đều là những kẻ hành nghề gây sự chuyên nghiệp do Phó Tiểu Chu dùng tiền mời tới, từng tầng từng tầng vây lấy vệ binh, tranh thủ khi người bên ngoài không nhìn thấy, động chân không ít. Vệ binh vừa bị ăn đánh vừa bị ăn chửi, liền động thủ nện mấy người, vệ binh vừa ra tay chuyện lại càng bung bét, tiếng khóc tiếng la liên tiếp không dừng, khiến vô số người xúm lại vây xem, mọi người đều cực kỳ khinh bỉ hành vi của đám vệ binh.

Sau khi Tiểu vương gia biết được chuyện ấy thì giận dữ vô cùng, hạ lệnh bắt nốt tất cả những kẻ gây sự lại. Trước đó Phó Tiểu Chu đã dặn dò rằng nếu có người bắt thì cứ để họ bắt, pháp luật không xử tội đám đông, có bắt cũng không sao. Hoắc Truy Ân và Thanh Bình nhân lúc rối loạn chạy thoát, lát sau lại dẫn theo một nhóm người khác tiếp tục quỳ. Tiểu vương gia sai người bắt được mấy tốp, nhà lao cũng nhét kín người, chỉ đành để mặc bọn họ làm xằng.

Hoắc Truy Ân cứ quỳ đó mãi đến khi trời tối mới đổi phiên với người khác, trở về nhà. Hãn vừa về đến nhà, thay y phục dạ hành xong lại rời đi, lần này hướng tới vương phủ lâm thời. Hãn dùng khinh công bay lên nóc nhà, gỡ hai phiến ngói ra, nghe lén tình hình bên trong.

Tiểu vương gia đã gọi An hộ vệ trở về, giờ đang giáo huấn gã, bảo gã mau chóng giải quyết đám người ngoài cửa. An hộ vệ không muốn nhận việc này, cũng chẳng có năng lực giải quyết, liền dựa theo ý của Tiểu vương gia mà xoa dịu, nói đó chỉ là một đám tiện dân, một đám châu chấu giết hoài không hết, căn bản không đáng để một người có thân phận tôn quý như Tiểu vương gia phải phiền lòng. Tiểu vương gia nghe thế thì thoải mái hơn

một chút, dù vậy vẫn ghét bỏ An hộ vệ vô dụng, quát bảo gã cút đi, sau đó leo lên giường đi ngủ.

Hoặc Truy Ân trốn ở trên nóc nhà quan sát, thấy tất cả mọi việc đều nằm trong tính toán, liền chuẩn bị rút lui, đem tình hình nói cho Phó tiên sinh biết để tiện bề tiến hành bước tiếp theo. Ai ngờ mới tung người xuống khỏi nóc nhà, chân vừa chạm đất thì ở trong phòng thanh âm của Tiểu vương gia đã lập tức vang lên...

"Ai?!" Từ trước đến nay Tiểu vương gia được cưng chiều đã thành quen, một tiếng động rất nhỏ thôi cũng có thể ảnh hưởng tới giấc ngủ, y lập tức phát hiện ra có người ở sân sau.

Hoặc Truy Ân còn chưa kịp phản ứng lại đã thấy Tiểu vương gia xách đao đuổi ra ngoài, hăn vạn lần không ngờ được Tiểu vương gia sẽ tự mình đuổi ra, may mà bản thân có che mặt.

Tiểu vương gia rất khẩn trương, ngay cả bàn tay cầm đao cũng hơi run rẩy. Ban này y xông ra theo phản xạ, căn bản không nghĩ nhiều đến vậy, hiện giờ trông thấy cách ăn mặc của đối phương, thầm nghĩ kẻ này chắc chắn là thích khách, không khỏi lớn tiếng hô lên: "Người đâu, có thích khách!".

Ban ngày đám hộ vệ đều bị giày vò đến rũ cả người, không thể lập tức đuổi tới ngay. Hoặc Truy Ân quay đầu đi vội, Tiểu vương gia trông thấy người muốn chạy, không nói hai lời liền vung đao chém tới. Hoặc Truy Ân vẫn để kiếm nguyên trong vỏ, quay người trực tiếp xoay ngang thanh kiếm đỡ đòn, Tiểu vương gia bị đánh cho giật lùi liên tục, ngã ngồi xuống đất.

"Trảm Vân Dao?" Hoắc Truy Ân tức khắc giật nảy cả người. Đường đao của Tiểu vương gia chẳng ra hồn, hơn nữa lại không có chút tu vi nào, thế nhưng chiêu thức sử dụng xác thực là Trảm Vân Dao.

Hai chân Tiểu vương gia đạp loạn lên, co cụm lại phía sau, kinh hồn hô lớn: "Người đâu! Bọn bay chết ở đâu hết cả rồi?".

Trong mắt Hoắc Truy Ân, Tiểu vương gia có khác gì dê con chờ làm thịt, quẫy đạp lung tung, hét hò bừa bãi, hẳn chỉ cần rút kiếm ra là có thể khiến kẻ này đầu lìa khỏi cổ, xả mối phần hận trong lòng. Nhưng đến cuối cùng hẳn cũng không làm vậy, ngược lại còn tranh thủ rời đi trước khi đám hộ vệ đuổi tới nơi.

Tiểu vương gia sợ đến độ hai chân run lẩy bẩy, đứng cũng không đứng nổi. An hộ vệ nghe thấy tiếng hô hoán liền cấp tốc dẫn người chạy tới, phát hiện ra chủ tử ngã nhào đến độ bùn đất đầy người, trong lòng không khỏi rét run.

"Thuộc hạ hộ giá chậm trễ, xin Tiểu vương gia trách phạt." An hộ vệ dẫn theo đám người quỳ xuống trước mặt Tiểu vương gia, chờ bị chủ nhân giáo huấn. Có hai kẻ nhỏ tuổi còn bị dọa đến độ khóc ra thành tiếng.

Cũng may Tiểu vương gia còn chưa hoàn hồn lại, chẳng có sức mà mắng chửi thuộc hạ, xua tay cho mọi người tản đi, lệnh An hộ vệ đỡ y về phòng. An hộ vệ cẩn thận đỡ y trở về, sai người hầu hạ Tiểu vương gia thay y phục, tự mình pha một chén trà nhân sâm dâng lên cho y.

Tiểu vương gia lười động tay, bảo An hộ vệ đưa chén đến tận miệng, tùy tiện nhấp một ngụm, sau đó liền buồn bực nằm lại xuống giường, càng nghĩ

càng thấy nơi này đáng ghét, phẫn hận bảo rằng: "Ngày mai nhanh chóng chém tên tiểu huyện quan kia, trở về sớm một chút, bản vương không thể ở cái chỗ rách nát tồi tàn này thêm được nữa!".

Đôi bàn tay bưng trà của An hộ vệ run bắn lên, bất đắc dĩ thừa một tiếng vâng.

Hoặc Truy Ân trở về nhà, lại đối lại nữ trang, giấu kỹ Đoạn Thủy Kiếm và y phục dạ hành. Ban nãy, trong một khoảnh khắc quả thật hãn đã nảy ra sát ý với Tiểu vương gia, thực sự rất muốn giết chết tên hung thủ đã mang bi kịch tới cho lão Chung và hãn, chẳng qua cuối cùng hãn đã kìm lại được cơn phẫn nộ. Muốn giết Tiểu vương gia thì đơn giản quá, không cần tốn chút sức nào, thế nhưng một khi hãn kích động mà lấy mạng của Tiểu vương gia rồi thì sẽ ra sao? Nhất định sẽ khiến triều đình giận dữ, phái binh vây công huyện Cùg, đến lúc đó không chỉ có mình hãn và lão Chung, tất cả bách tính trong huyện này đều phải chôn cùng.

Hoặc Truy Ân lắc đầu thờ dài một tiếng, hãn hồi tưởng lại phút giảng co ban nãy, trong lòng nghĩ về Trảm Vân Đao Tiểu vương gia sử dụng mà nghi hoặc không thôi. Trảm Vân Đao là đao pháp độc môn của Tiểu Xung, hơn nữa môn phái đã có quy định, đao pháp không thể truyền lại cho người ngoài. Chiêu thức của Tiểu vương gia xác thực cũng không giống được người truyền thụ, ngược lại giống như học trộm, hơn nữa còn học chẳng ra đâu vào đâu. Có điều nếu thật sự tên đó học trộm được thì hãn đôi bên có quen biết lẫn nhau, vậy vì cái gì tên của Tiểu đại hiệp lại đứng đầu trong danh sách truy nã?

Hoặc Truy Ân suy nghĩ nát óc mà vẫn không tìm ra được đáp án, hãn cũng lười ngẫm tiếp, sau khi thu xếp xong liền tới nha môn tìm Phó Tiểu Chu.

Chương 40: Chỉ mình treo chuông

Đêm khuya, An Quảng Chính tới nhà lao, báo cho Tiết Niệm Chung biết giờ Ngọ ngày mai y sẽ bị xử trảm. Tiết Niệm Chung nghe xong lại rất dửng dưng, không có phản ứng gì rõ rệt. Sau đó Thái bố đầu mang quần áo mới tới cho y thay, lại sai người chải đầu rửa mặt cho y, sau khi sửa soạn xong liền bưng cơm nước tới mời y dùng bữa. Tiết Niệm Chung nói: Cứ để đó đi, sau đó chấp tay đứng trong buồng giam, dõi mắt nhìn về phía ngoài thông qua khung cửa sổ con con độc nhất. Thái bố đầu trông chừng bên cạnh, nói: "Đại nhân, người ăn một chút gì đi".

Tiết Niệm Chung lắc đầu, cười nói: "Ta không còn là đại nhân nữa rồi, về sau cũng không phải nữa".

Thái bố đầu cũng không khuyển nữa, chỉ thở dài một tiếng. Kế đó, An Quảng Chính tới Tiết gia một chuyến, sau mới quay trở lại vương phủ lâm thời. Tiểu vương gia đã vào giấc ngủ, không thể làm phiền được, vì vậy gã cũng đi nghỉ luôn.

Sau khi nghe được tin, Hoắc Truy Ân không tài nào ngủ nổi, hẩn ngồi một mình trong nhà bếp. Quế Viên bước vào trong, trông thấy đại thiếu gia đang ngẩn người, nhìn chăm chăm nồi canh đang sôi sùng sục, nàng nói: "Thiếu gia, lão phu nhân đã có thể ngồi dậy được rồi".

Hoắc Truy Ân hoàn hồn lại, bảo Quế Viên trông chừng nồi canh, sau đó hẩn liền đi gặp Tiết mẫu. Tiết mẫu đã xuống được khỏi giường, ăn chút

cháo, khí sắc cũng khôi phục lại khá nhiều. Hoắc Truy Ân bước đến gần, nắm lấy tay Tiết mẫu, gọi một tiếng "Mẹ".

Tiết mẫu nắm lấy bàn tay của Hoắc Truy Ân, nói: "Con dâu, cực khổ cho con rồi". Hoắc Truy Ân lắc đầu, lại nghe bà nói muốn đi tiễn Chung Nhi, hẳn liền muốn khuyên bà ở nhà ngơi nghỉ, bà lại bảo: "Con dâu, con không cần lo lắng, dù thế nào ta cũng phải đi nhìn mặt Chung Nhi lần cuối mới được. Đợi trời sáng, con hãy bảo Quế Viên mau mau đi mua tiền vàng các loại, những thứ cần chuẩn bị không thể thiếu món nào". Bà vốn là một nữ tử rất kiên cường, dù trong lòng khổ sở đau thương vẫn sẽ không trốn tránh.

Hoắc Truy Ân liên tục thưa vâng, hẳn dặn dò vú Trần hầu hạ Tiết mẫu nghỉ ngơi, rồi lại nhớ tới khi gặp Phó tiên sinh ban nãy, đại ý những lời đối phương nói là sức người làm hết, mệnh trời nghe theo. Hẳn cũng hiểu tình huống hiện nay không phải là thứ bọn hắn có thể khống chế được, chỉ còn cách phó mặc cho số mệnh mà thôi. Khi vừa gả tới Tiết gia, cha mẹ đã dùng dặn dò hẳn rằng quan trường không giống thương trường và võ lâm, một câu nói đã có thể quyết định sống chết của một người, tuyệt đối không thể làm bừa được. Lúc ấy hẳn cảm thấy lời này quả thực là nói bừa, nhưng hiện giờ thì hẳn tin là thật, thêm nữa hẳn cuối cùng cũng hiểu nguyên nhân năm ấy hai người họ vội vàng thoái ẩn. Lần này nếu có thể thoát được cơn hung hiểm, hẳn cũng muốn cùng lão Chung dẫn Tiết mẫu rời khỏi chốn thị phi này.

Rạng sáng hôm sau, Tiểu vương gia được người hầu hạ rời giường, An Quảng Chính tới báo cáo tình hình tối hôm qua, nói đúng như thực tế. Tiểu vương gia nghe vậy liền không vui, điều y muốn nghe là tiểu huyện quan khóc trời gọi đất, cầu xin tha mạng kia.

"Thế người nhà của gã thì sao?", Tiểu vương gia vẫn chưa bỏ cuộc, tiếp tục truy hỏi.

"Thần đã thông báo rồi ạ, họ cũng không có phản ứng gì", An Quảng Chính lộ ra vẻ mặt buồn bực.

Tiểu vương gia lại càng thấy không dễ chịu, nhất thời cảm thấy hứng thú chém người giảm hơn phân nửa. Ngoài cửa lại là cảnh khóc lóc âm ỉ, nhốn nháo không ngừng, đám người kia ngay cả buổi tối cũng không trở về nhà, quỳ thẳng tới khi trời sáng. An Quảng Chính không khỏi thấy lo lắng, Tiểu vương gia thân là khâm sai, có quyền chém người, thế nhưng Tiết Niệm Chung cũng không phải cây đèn dầu cạn.

Thân là quan phụ mẫu được bách tính yêu mến vô cùng, giờ Tiết Niệm Chung còn chưa bị chém mà phản ứng đã dữ dội thế này, nếu chém thật rồi chỉ sợ sẽ ra chuyện thật, gã liền thử hỏi dò: "Tiểu vương gia, ngài muốn chém tiểu huyện quan đó thật ạ?".

Mặt Tiểu vương gia lập tức biến sắc, vung một cước ra, mắng: "Nói thừa, mau đi chuẩn bị đi".

Vốn dĩ An Quảng Chính còn định khuyên thêm vài câu nữa, lại thấy tâm ý Tiểu vương gia đã quyết, gã đành lẳng lặng lui xuống. Tiểu vương gia chỉ chăm chăm làm sao cho tâm tình mình sáng khoái, không thèm để ý tới gì khác cả, cũng chẳng có khả năng nghĩ được nhiều như thế.

Bên kia, Tiết Niệm Chung bị kéo khỏi phòng giam, trông dây trói lên người, áp giải tới pháp trường. Những chỗ đi qua đều có bách tính đang khóc lóc. Chỉ trong một đêm tin tức đã lan truyền khắp cả huyện thành,

bách tính kéo tới từ khắp bốn phương tám hướng, tự giác theo phía sau đoàn áp giải, mặc quan binh đánh đuổi thế nào cũng không chịu bỏ đi. Chẳng bao lâu phía sau đã có hơn một trăm người theo sát, khiến cho đám vệ binh áp giải không khỏi hãi hùng, bản thân bọn họ chỉ có năm người, nếu xảy ra xung đột thì người chịu thiệt nhất định là bọn họ. Thế là đám vệ binh chỉ đành lẳng lẳng áp giải người tiến về phía trước, không dám quát tháo bách tính phía sau nữa.

Bốn phía pháp trường đã kín đặc vô số bách tính, thêm những người theo tới trên đường nữa thì đám đông vây xem đã đạt tới ba, bốn trăm người, trong đứng ba tầng ngoài chen ba lớp. Tiết Niệm Chung vừa bị áp giải lên đài hành hình, tiếng khóc than liền lập tức om sòm một mảnh, thanh thế lớn vô cùng. Đám vệ binh tên nào tên nấy đều kinh hãi không thôi, dù có tính thêm cả đám người Thái bố đầu và đao phủ, bọn họ cũng chỉ có chưa đầy ba mươi mạng, kể cả liều chết xông lên cũng không trấn áp được nhiều người như thế. Có người nào không phải do cha mẹ sinh ra, ai lại bằng lòng liều mạng thật cơ chứ!

Chính giữa bãi đất, người ta còn dựng riêng một chiếc lán đối diện với hình đài, nói là sợ Tiểu vương gia phải phơi nắng, bàn ghế linh tinh đều đã chuẩn bị đâu ra đấy, chỉ còn chờ Tiểu vương gia tới mà thôi. Vào giờ Ngọ, Tiểu vương gia được đám An hộ vệ hộ tống tới pháp trường. An Quảng Chính vừa trông thấy bãi đất kín đặc người liền cảm thấy sự tình hỏng bét, ấy thế mà Tiểu vương gia chỉ cho rằng đám người kia tới xem náo nhiệt, ngông nghênh khệnh khạng vào ngồi trong lều.

"Người nhà của phạm nhân đã tới chưa?", Tiểu vương gia gọi người tới hỏi, sau khi nhận được câu trả lời khẳng định, liền xua tay bảo hăn cứ theo quy củ mà làm.

Trước lúc hành hình, tội nhân sẽ được người nhà đút cho bữa cơm cuối cùng. Hoắc Truy Ân sau khi được cho phép liền xách làn cơm bước lên hình đài, quỳ xuống trước mặt Tiết Niệm Chung. Tiết Niệm Chung bị dây trói rất chặt, không thể động đậy được, Hoắc Truy Ân vươn tay vén những sợi tóc lòa xòa trước trán y ra phía đằng sau, kế đó mở làn cơm ra, bên trong là mấy món ăn y thích.

Tiết Niệm Chung thấy đồ ăn khác với thường ngày, liền hỏi: "Phu nhân, là do người làm ư?".

Hoắc Truy Ân không muốn thừa nhận, hấn bưng bát cơm lên, thấp giọng nói: "Nếu người dám lừa ta... thì dù có phải đuổi xuống dưới ấy, ta cũng phải nện cho người một trận nên thân".

"Phu nhân, ta đã lừa người khi nào chưa?" Tiết Niệm Chung lộ ra nụ cười diêm dạm, cúi đầu ăn một miếng cơm, nói: "Ta và tiểu Chu đã làm hết sức rồi, về phần kết quả thế nào thì phải trông vào Tiểu vương gia".

Vành mắt Hoắc Truy Ân đỏ bừng lên, nói: "Người đừng nói với ta cái này nữa, ta không chấp nhận đâu!".

"Vậy..." Ánh mắt của Tiết Niệm Chung nhìn thẳng Hoắc Truy Ân, ngưng mắt trong chốc lát, sau đó y nói: "Đừng giết người".

Hoắc Truy Ân sững người, còn chưa kịp hiểu rõ ý tứ của Tiết Niệm Chung, quan binh đứng cạnh đã giục già hấn thu dọn đồ đạc. Hoắc Truy Ân bị đuổi xuống hình đài, hấn nghĩ đi nghĩ lại, nghiền ngẫm lời của lão Chung. Quế Viên bước lên trước nhận lấy làn cơm.

Hoặc Truy Ân kéo lấy cánh tay tiểu nha đầu, bảo nàng báo cho Thanh Bình biết, lát nữa nếu có xảy ra tranh chấp, thì phải lập tức hộ tống Tiết mẫu rời đi. Nói xong, hắn liền cầm lấy một gói vải dài, nắm chặt nơi tay, Đoạn Thủy Kiếm đang được bao trong đó. Quế Viên hiểu ý đồ của hắn, tuy rằng nàng kinh ngạc không thôi, lại hoàn toàn không có ý khuyên ngăn.

Người vây xem càng lúc càng nhiều, càng lúc càng đông, thời khắc hành hình càng đến gần, tiếng khóc la cũng càng lúc càng mãnh liệt. An Quảng Chính lo lắng không thôi, gã ghé sát vào tai Tiểu vương gia mà nói, khổ nỗi tiếng khóc than quá lớn, gã nói đến mấy lần mà Tiểu vương gia vẫn mặt mũi không hiểu ra sao, trả lời gã bằng chữ "Hả?". An Quảng Chính chỉ còn nước cao giọng hơn, nói: "Tiểu vương gia, tình hình không ổn, nếu chém Tiết đại nhân thật, chỉ sợ sẽ dẫn tới bạo loạn".

Tiểu vương gia nghe xong liền khinh thường: "Dám? Kẻ nào dám gây chuyện bản vương liền chém kẻ đó".

"Tiểu vương gia, một, hai người thì chúng thần còn chém được, nhưng chỗ này có đến mấy trăm người, chém thế nào bây giờ ạ?", An Quảng Chính nói, vẻ mặt vô cùng khổ sở: "Nếu Đồng tướng quân còn ở đây, có đội quân của ngài ấy trấn giữ chúng ta có thể không kiêng nể điều gì, đáng tiếc hiện giờ bên ta chỉ có hơn hai mươi người, sao có thể cản lại mấy trăm người được chứ?".

Tiểu vương gia đưa mắt trông đoàn người đông nghịt kia, trong lòng cũng có phần sợ hãi, lại nhất quyết không chịu nhân nhượng, nói: "Tiểu huyện quan không làm tròn chức trách, bản vương chém y là việc nên làm!".

"Tiểu vương gia, kẻ đến cướp ngục tối hôm đó võ nghệ cao cường, hơn mười người chúng thần còn không ngăn cản nổi, Tiết đại nhân bất quá chỉ là một văn nhân, phải chống chọi thế nào?" An Quảng Chính tiếp tục nói: "Huống gì Tiết đại nhân vì ngăn cản đối phương còn bị thương, cũng coi như đã dốc hết tâm hết sức". Thấy Tiểu vương gia vẫn không chịu thay đổi ý định, gã lại nói thêm: "Thêm nữa Tiết đại nhân vẫn luôn làm tròn chức trách của mình, được bách tính tin yêu vô hạn, chuyện lần này lỗi không phải chỉ của mình Tiết đại nhân, ngài lại chỉ chém một mình y, chỉ sợ khó khiến chúng nhân tin phục".

"Câm miệng!" Tiểu vương gia nghe mà sốt ruột, khăng khăng làm theo ý mình: "Thời giờ đã tới, mang lệnh bài tới đây!".

An Quảng Chính không làm sao được, chỉ đành dâng lệnh bài lên. Ngay vào thời khắc ngón tay Tiểu vương gia sắp chạm vào lệnh bài, đột nhiên có tiếng một người vang lên trong đám đông, hô lớn rằng: "Tiết đại nhân là một vị quan tốt, xin Tiểu vương gia khai ân!".

Lời này vừa nói ra, những tiếng "Xin Tiểu vương gia khai ân" lập tức vang lên trong đám người, hết đợt này lại tới đợt khác. Sau đó có người bắt đầu quỳ xuống, đám đông bốn phía cũng đều lục tục quỳ xuống cầu tình. Người của Tiết gia, đám người Thái bố đầu cũng quỳ gối khẩn cầu Tiểu vương gia khai ân. Gã đao phủ trên hình đài cũng ném bay thanh đao xử quyết trong tay đi, quỳ sụp xuống, dập đầu khóc lớn, cầu xin Tiểu vương gia tha mạng cho Tiết đại nhân. Nhất thời, tiếng cầu xin và tiếng khóc than hòa vào làm một, đạt tới đỉnh cao.

"Lũ điêu dân này thật to gan!" Tiểu vương gia không khỏi chửi ầm lên, bàn tay duỗi về phía tấm lệnh bài ngược lại bắt đầu do dự.

Hoặc Truy Ân quỳ ngay hàng đầu, bàn tay nắm Đoạn Thủy Kiếm thật chặt, ánh mắt khóa lấy Tiểu vương gia. Nếu Tiểu vương gia khăng khăng một mực ném lệnh bài ra, hẳn sẽ lập tức rút kiếm xông lên chỗ hành hình.

Chương 41: Chuyên nguy thành an

Thanh âm cầu xin của bách tính dưới đài dâng cao, kèm theo những tiếng khóc than liên tiếp, tình cảnh này có thể nói là long trời lở đất, khiến người lệ rơi.

Đám hộ vệ cảm thấy áp lực trên vai mình đột nhiên trĩu nặng. Nếu Tiểu vương gia cứ khăng khăng chém người, những thôn dân kia mà kích động xông vào trong thì bọn họ có chặn đặng trời! Vả lại, cẩn thận ngẫm nghĩ một hồi, mọi người có phần cố kỵ thân phận của Tiểu vương gia, nhất định không dám động thủ với y, vậy đám hộ vệ như bọn họ chẳng phải vừa khéo trở thành bia thịt người sao? Đi theo một vị chủ tử như Tiểu vương gia thì dù có chết y cũng chẳng thêm liếc mắt lấy một cái, ai lại bằng lòng liều mạng cơ chứ? Thế là đám người không khỏi bắt đầu kiêng dè tay chân, thậm chí còn có mấy người gia nhập hàng ngũ cầu tình. Vừa có người dẫn đầu mở lối, những người khác liền lục tục quỳ xuống xin theo, chỉ hy vọng Tiểu vương gia khai ân, cũng coi như cho chúng thuộc hạ một con đường sống.

Cục diện nghiêng hẳn về phía Tiết Niệm Chung khiến Tiểu vương gia vô cùng bức bối, vươn tay rút lệnh bài ra. An Quảng Chính thấy vậy lập tức quỳ xuống: "Xin Tiểu vương gia hãy cân nhắc lại, hiện giờ thu hồi lệnh vẫn còn kịp!".

Tiểu vương gia sắc mặt khó coi, cầm lệnh bài trong tay phe phẩy vài cái. Y còn chưa đến nỗi nhìn không ra tình thế, có điều nếu cứ như vậy mà tha cho tiểu huyện quan thì y lại không cam lòng.

An Quảng Chính thấy y dao động, lại khuyên rằng: "Tiểu vương gia, nếu sự tình tiếp tục làm căng thì cũng khó ăn nói với Vương gia bên ấy. Ngài cũng biết từ trước đến giờ Vương gia vốn không ưa gì nhân sĩ võ lâm. Giả như biết Tiểu vương gia vì một kẻ giang hồ mà chém một vị quan tốt, chắc chắn ngài ấy sẽ không vui".

"Lớn mật!" Tiểu vương gia tung một cước về phía An Quảng Chính, đá cho gã lăn ra đất, quát: "Người định lôi phụ vương ta ra dọa ta đấy à?".

An Quảng Chính lại bò dậy, quỳ xuống nói: "Thuộc hạ không dám. Chỉ có điều nếu làm to chuyện để bị người trong triều biết được, vậy uy tín của Vương gia cũng sẽ bị ảnh hưởng".

Tiểu vương gia hừ lạnh một tiếng, y có thể bất chấp tất cả nhưng lại không thể làm lơ danh dự của phụ vương y, thế là y bèn ném lệnh bài về chỗ cũ, sau đó quay sang An Quảng Chính gọi một tiếng. An Quảng Chính lập tức tiến lại gần, Tiểu vương gia thấp giọng nói mấy câu bên tai gã, sau đó liền khoát tay bảo gã lui xuống. An Quảng Chính lộ ý cười trên mặt, lớn tiếng hô rằng: "Tạ ơn Tiểu vương gia đã khai ân".

"Mọi người hãy yên lặng!" An Quảng Chính bước tới trước đài, cao giọng nói, toàn trường yên tĩnh lại chỉ trong giây lát, lắng nghe gã tuyên bố: "Tiểu vương gia đặc xá, miễn cho Tiết Niệm Chung tội chết".

Lời gã vừa dứt, toàn trường đã lập tức sôi sục cả lên, tất cả mọi người đồng thanh hô: "Tạ ơn Tiểu vương gia khai ân!", sau đó lục tục hành đại lễ tạ ơn.

Hai tay Hoắc Truy Ân tức thì run bắn, Đoạn Thủy Kiếm rớt xuống đất, nước mắt không kìm được mà dâng đầy hốc mắt. Thấy Tiết mẫu được vú Trần và Quế Viên đỡ xuống hành đại lễ, hẳn cũng vội vàng khấu đầu hành lễ, cùng hô với mọi người: "Tạ ơn Tiểu vương gia khai ân...".

Tình hình đã vào vòng kiểm soát, An Quảng Chính tiếp tục nói rằng: "Tiết Niệm Chung trong lúc đương chức, bởi lẽ trông coi sơ sẩy, khiến trọng phạm trốn thoát, Tiểu vương gia niệm tình y vẫn luôn trung thành tận tụy, miễn cho tội chết. Tuy nhiên phải cách chức Tiết Niệm Chung, cả đời này không được khải thủ công danh lần nữa, gia sản sung công toàn bộ, tức khắc chấp hành".

Khải thủ công danh: Khải thí nhằm có tên trên bảng vàng, được triều đình cho làm quan. Cụm từ này còn có nghĩa rộng ra là lập được công danh, sự nghiệp riêng.

Còn gì may hơn thoát chết trở về, Hoắc Truy Ân cảm kích trong lòng, nghĩ thầm muốn sung công thì cứ sung công đi, dù sao mấy thứ đáng tiền đều bị hắn mang đi bán hết rồi. An Quảng Chính vừa tuyên bố xong xuôi, Tiểu vương gia liền đứng dậy, phẩy tay áo rời đi. An hộ vệ và các hộ vệ khác lập tức bám sát theo sau bảo hộ, mọi người cúi đầu, kính cẩn tiễn đưa. Đợi người vừa khuất bóng, bầu không khí lặng ngắt như tờ lập tức biến thành reo hò nhảy nhót.

Hoắc Truy Ân xông lên hình đài, vội vàng đỡ Tiết Niệm Chung dậy, hẳn muốn cởi dây trói, chỉ tiếc lại buộc quá chặt. "Phu nhân, đao, đao!" Tiết

Niệm Chung nhắc nhở hăn rằng bên cạnh còn đang đứng lù lù một tên đao phủ. Đao phủ hiểu ý, chủ động dâng đại đao lên, Hoắc Truy Ân cầm luôn lấy, vung đao chém xuống, dây trói đứt phụt.

"Phu nhân, Truy Ân!" Tiết Niệm Chung vút luôn lễ nghi ra sau lưng, ôm lấy Hoắc Truy Ân thật chặt ngay trước mặt vô số thôn dân.

Hoắc Truy Ân cũng gắt gao ôm lại y, nghẹn ngào nói: "Lão Chung, lão Chung... Người làm ta sợ muốn chết". Một lão Chung chân thực đến thế này khiến hăn không nỡ buông ra, hăn rất sợ vừa lỏng tay thì y sẽ hóa thành bột nước.

"Truy Ân, người đã vất vả rồi." Tiết Niệm Chung dịu dàng nở nụ cười, lộ ra lúm đồng tiền bên má phải.

Hai người nắm tay nhau bước xuống hình đài, Tiết Niệm Chung quỳ xuống trước mặt Tiết mẫu, nói: "Hài nhi bất hiếu, đã làm nhục thanh danh của Tiết gia".

Tiết mẫu run rẩy đỡ nhi tử đứng dậy, nghẹn ngào rằng: "Ta chẳng cầu gì khác, chỉ cần con được bình an".

Lúc này Phó Tiểu Chu len ra khỏi đám đông, gương mặt đầy ắp ý cười, hướng về phía Tiết Niệm Chung và người nhà, chắp tay vái chào, nói: "Chúc mừng đại nhân được bình an". Thái bố đầu và đám bố khoái cũng cùng tiến lên, liên tục chúc mừng. Hoắc Truy Ân phát hiện bọn họ người nào kẻ nấy đều trang bị vũ khí đến tận răng.

Tiết Niệm Chung chấp tay vái dài, đang định nói cảm tạ thì đã bị Hoắc Truy Ân tranh nói trước: "Cảm tạ Phó tiên sinh và mọi người đã cứu mạng phu quân ta".

Chấp tay vái dài: Một loại kính lễ thời cổ, người ta chấp hai tay giơ lên cao, sau đó vái từ trên xuống dưới.

Phó Tiểu Chu cười đáp: "Tiết phu nhân nói quá lời rồi, nếu không có mấy ngàn lượng bạc đó của Tiết phu nhân thì chúng tôi cũng không thành được việc".

Thật ra nếu không phải Tiểu vương gia muốn chém người càng sớm càng tốt, khiến bọn họ chẳng có cả thời gian viết thư cầu tình thì cũng không cần phải làm phiền mọi người như thế. May mà Tiết Niệm Chung được bách tính tin yêu sâu sắc, có rất nhiều thôn dân đến đây cầu tình là do tự nguyện, có điều để đạt được hiệu quả người đông thế mạnh, bọn họ đã chi tiền mời thêm không ít người, ngay cả Lý què cũng nằm trong số đó. Hai ngày này, những kẻ gây sự ở vương phủ lâm thời cũng là dùng tiền thuê, cả tên đao phủ và mấy tên hộ vệ quỳ xuống đầu tiên cũng đã ăn của đút, có điều khoản chi lớn nhất vẫn là ở cửa của An hộ vệ.

Cũng coi như giông tố đã qua, đoàn người Tiểu vương gia trở về kinh thành. Tiết gia bị tịch biên gia sản, một xu một hào cũng không để lại, người của Tiết gia ở tạm trong một quán trọ nhỏ, hiện đang tính toán sinh kế sau này.

"Lão Chung, hay là chúng ta trở về Dật Long sơn trang đi?" Hoắc Truy Ân vừa mở miệng liền bị Tiết Niệm Chung cự tuyệt ngay, hăn lập tức nói thêm: "Có trở về sơn trang cũng không phải bảo người ở rể!".

Tiết Niệm Chung không đồng ý, Hoắc Truy Ân sán lại gần, vùi người trong lòng y, hấn thấy y quay đầu sang chỗ khác, ngó lơ mình, liền cắn lỗ tai y, nói rằng: "Lại nói... ta là con trai trưởng mà, Dật Long sơn trang sớm muộn gì cũng là của ta, ta lại là của người, thế nên sơn trang cũng là của người còn gì...". Giọng hấn nói càng lúc càng nhỏ, Hoắc Truy Ân thấy da mặt mình thật là dày quá đỗi, thấy y vẫn chẳng lung lay, hấn lại dõ dành thêm: "Nếu người không thích thì chúng ta sẽ về ở trong biệt viện, không qua lại với người trong sơn trang, chúng ta sống cuộc sống của riêng mình, có được không?".

Tiết Niệm Chung một khi đã cố chấp thì nói gì cũng không lọt được vào tai, Hoắc Truy Ân không lay chuyển nổi y, chỉ đành nói: "Thế... chúng ta trở về lấy ít tiền, sau đó tìm một địa phương nào đó mua nhà sống, vậy là được chứ gì?".

"Không được!" Đòi nào Tiết Niệm Chung đồng ý, nhạc phụ đã từng cho y ba ngàn lượng rồi, mặt mũi đâu mà đi xin nữa bây giờ?

Hoắc Truy Ân gãi đầu gãi tai, thế này không được thế kia cũng không xong, nếu đổi thành người khác, dám khiêu chiến tính nhẩn nại của hấn thế này thì đã ăn vả từ lâu rồi! Về mặt hấn vô cùng khổ sở, than thở rằng: "Hiện giờ nhà chẳng có, tiền cũng không, cứ cho là chúng ta chịu đựng được đi, vậy mẹ làm thế nào? Người muốn mẹ đã ngần ấy tuổi rồi còn phải theo chúng ta phiêu bạt sao?".

Đầu mày Tiết Niệm Chung cau lại, Hoắc Truy Ân thấy một tia hy vọng lóe lên, liền truy kích ngay tức khắc: "Nếu người thật sự không muốn trở về Dật Long sơn trang, vậy thì chúng ta đưa mẹ tới đó, ở sơn trang mẹ sẽ được chăm sóc rất cẩn thận. Còn về phần người, người muốn lang bạt đến đâu ta cũng hầu tới cùng".

Tiết Niệm Chung thở dài một tiếng, biết giờ này mình đã chẳng được như xưa, bản thân không nên cố chấp như vậy. Mầu thân tuổi đã cao, hơn nữa thân thể lại không được tốt, sao chịu được giày vò. Huống gì ngày đó y từng thề thốt tuyệt đối không để phu nhân chịu khổ chịu nhục, cũng không nhẫn tâm để Hoắc Truy Ân phải cùng chịu khổ chỉ vì cái cố chấp của bản thân. "Mọi chuyện đều nghe phu nhân an bài vậy."

Hoắc Truy Ân mừng lắm, nâng gương mặt của Tiết Niệm Chung lên hôn mấy cái liền, sau đó nói: "Vậy để ta gửi thư khẩn về sơn trang!".

Sau khi nhận được thư khẩn, Dật Long sơn trang lập tức phái hai cỗ xe ngựa tới đón người, còn mang theo một chút ngân lượng để Hoắc Truy Ân thanh toán tiền nhà trọ. Phó Tiểu Chu, Thái bố đầu và những người khác biết Tiết gia sắp rời khỏi huyện Cùng, liền lục tục tới tiễn đưa.

"Tiết đại nhân đi cẩn thận", Phó Tiểu Chu nói, bịn rịn không thôi. Hai người họ đã cùng làm việc bao năm, không chỉ là quan trên và thuộc hạ, mà còn là bằng hữu và tri kỷ.

Một tiếng "đại nhân" này khiến Tiết Niệm Chung muôn vàn cảm khái, cứ như thoáng cái đã ngược dòng trở lại bốn năm về trước, cười đáp: "Người cứ gọi tên của ta đi... Ngày sau bất kể là ai tới quản lý nơi này, ta đều mong các vị có thể hết lòng trợ giúp người ấy, suy nghĩ cho bách tính nhiều hơn".

"Trong lòng Tiểu Chu, Tiết đại nhân vĩnh viễn là đại nhân." Phó Tiểu Chu chấp tay vái chào, nói: "Xin đại nhân cứ yên tâm, chúng thuộc hạ nhất định sẽ không phụ kỳ vọng của ngài", nói xong, gã liền cùng đám người Thái bố đầu làm lễ bái chào lần cuối.

Tiết Niệm Chung không dẫn nổi dòng lệ nóng dâng đầy hốc mắt, y nâng từng người từng người dậy một, nói: "Có được các vị, đời này của Tiết mỗ đã không sống uống rồi".

Tiết gia từ biệt mọi người, lên xe rời đi. Tiết mẫu và vú Trần, Quế Viên ngồi một xe, Hoắc Truy Ân và Tiết Niệm Chung chung một xe. Đường xá xa xôi, hai người sóng vai nằm đó trò chuyện phiếm, tranh thủ động tay động chân.

"Lão Chung, ngày hôm đó người cũng không biết liệu Tiểu vương gia có thả mình không, ta nói đúng chứ?", Hoắc Truy Ân tò mò hỏi, nghe y "Ừm" một tiếng, lại hỏi tiếp: "Thật ra người đã tính đến trường hợp tồi tệ nhất rồi đúng không? Thế nên mới nói với ta những lời như thế". Hơn nữa nếu đám người Thái bố đầu chỉ lo việc duy trì trật tự thì việc gì phải chuẩn bị vũ khí sẵn sàng đến vậy?

Tiết Niệm Chung nhìn hẳn, nói: "Đúng thế, trong đám đông có vài người đã được cho một khoản tiền rất lớn. Nếu Tiểu vương gia hạ lệnh thật, bọn họ sẽ đại náo pháp trường, tạo điều kiện cho người ra tay. Mấy người Thái bố đầu cũng sẽ giả bộ xung đột với đám người, chờ thời cơ giúp chúng ta trốn thoát. Như vậy tuy rằng sẽ trở thành tội phạm bỏ trốn, khó mà thoát được tội, thế nhưng ít nhất Tiểu vương gia không có cách nào trách cứ đám người Thái bố đầu, chỉ có điều...", y dừng lại một chút, sau đó tiếp: "Làm vậy sẽ khổ cho người, phải cùng ta lưu lạc thiên nhai, nói không chừng còn làm liên lụy tới Dật Long sơn trang, quả thực là vạn bất đắc dĩ mới chọn con đường này. Có điều vị trí của sơn trang khá kín đáo, nếu dọn đi kịp thời thì hẳn cũng bảo toàn được".

"Mẹ kiếp, nếu là thế thật thì ta sẽ đi giết tên Tiểu vương gia kia giải hận!", Hoắc Truy Ân ngang ngược nói. Bình sinh hẳn chưa từng ghét, chưa từng

hận một ai, Tiểu vương gia tuyệt đối là người duy nhất! "Này, còn nữa, cái biện pháp khó nghĩ này có phải do người và Phó Tiểu Chu nghĩ ra không? Nếu không đang yên đang lành bảo ta tới tìm Phó Tiểu Chu làm gì, lại còn nói cho ta biết ngân phiếu để ở đâu nữa chứ? Người với y cũng có nhiều bí mật giấu nhau!"

Tiết Niệm Chung thấy phu nhân lộ vẻ giận hờn, không khỏi bật cười, kéo người về phía mình, hết hôn phớt lên trán lại bắt lấy đôi môi. Hoắc Truy Ân không hề khách khí, cắn miệng y một cái, y bị đau liền tránh ra, hai bàn tay lại giữ chặt lấy vòng eo của Hoắc Truy Ân, nhích sát lại gần mà nói: "Phu nhân, khó khăn lắm mới được ngồi xe một chuyến mà".

Hoắc Truy Ân vặn vẹo cơ thể, vươn hai tay ra ôm lấy cần cổ Tiết Niệm Chung, hếch cằm lên: "Biết thế rồi còn thần người ra đó? Lại muốn bản thiếu gia chủ động hay sao?".

Tiết Niệm Chung cười phì một tiếng, cúi đầu cắn lấy hầu kết của Hoắc Truy Ân, khiến cho hãnh giữa đầu rên lên một tiếng, sau đó hai bàn tay lần mò về phía vạt áo.

(Hầu kết: Quả táo adam, hay còn gọi là trái cổ, cục hầu, trái khế.)

Xe ngựa phóng như bay, Thanh Bình vung cao roi ngựa, khoái trá nghêu ngao một điệu hát dân gian, tiếng ca vui sướng, bay bổng nhẹ tênh. Đột nhiên gã nghe thấy có tiếng động là lạ vang lên xung quanh, không khỏi lảo lảo đảo mắt một hồi, lại không phát hiện ra điều gì khác thường cả, liền tiếp tục chuyên tâm giục ngựa đánh xe.

Phiên ngoại Tôn Tử binh pháp

Tiết mẫu gần đây có tâm sự, từ sau khi dọn vào ở Dật Long sơn trang, cuộc sống thoải mái dễ chịu hơn trước kia. Nhi tử theo ông thông gia học chuyện kinh thương, con dâu vô cùng săn sóc hiếu thuận, thường ngày lại có bà thông gia làm bạn bên người, theo lý mà nói bà phải thanh thản mà an dưỡng tuổi già mới phải, thế nhưng trong bụng bà không sao yên được. Người nói xem con dâu đã gả vào nhà được hơn một năm rồi, sao vẫn còn chưa có tin tức gì? Chuyện này có thể không khiến người ta sốt ruột hay sao?

Hoặc phu nhân vừa mới nuốt xuống một ngụm trà, lại vì một tràng này của Tiết mẫu mà phải phun ra hết. "Cái cái này...", Hoặc phu nhân cuống hết cả lên. Tiết mẫu bởi mắt có tật, nhìn không thấy, đến nay vẫn không biết con dâu mình là phận nam nhi, mà cũng chẳng có ai dám nói cho bà nghe chân tướng. "Cũng có thể là... bọn trẻ không nóng vội chuyện này lắm."

"Cũng đã hơn một năm, đủ để người ta nói ra nói vào rồi", Tiết mẫu lo buồn lắm, đầu mày cau chặt lại.

Hoặc phu nhân rất muốn nói: Bà cứ yên tâm, không có ai nói năng gì đâu, mà có nói cũng không nói cái này, bất quá lời đến bên miệng lại biến thành "Để lát nữa tôi đi giục hai đứa cố gắng lên".

Lời này vừa ra khỏi miệng, cả hai vị lão phu nhân đều cảm thấy có phần ngượng nghịu. Đôi trẻ thật ra đã cố gắng lắm rồi, trở về chưa được mấy tháng mà đã chiếm đóng hết các góc ngách vừa kín đáo vừa kích thích, phỏng chừng lần tới sẽ kéo nhau lên tận nóc nhà làm loạn cũng nên. May

mà sơn trang là một không gian khép kín, không bị thế giới bên ngoài quấy rối, đám hạ nhân cũng chẳng dám nhiều lời.

Hiện giờ cuộc sống của Hoắc đại thiếu gia có thể nói là ung dung tự tại, gánh nặng của trưởng tử đều đã giao hết cho lão Chung, hoàn toàn không cần hẳn phải nhọc lòng lo nghĩ. Ngày ngày hẳn thích luyện kiếm thì luyện kiếm, hứng ngủ thì ngủ, ban ngày câu cá chơi cờ hầu mẹ chồng, tối đến chuyện trò thân mật giỡn lão Chung. Hoắc lão gia cũng vui mừng lắm, con trai lớn ham ăn biếng làm, con trai thứ lại trẻ người non dạ, có thể có được một người con rể khôn khéo giỏi giang thế này đúng thật là phúc đức ba đời, lão chỉ hận không thể đem cả cái gia nghiệp này giao luôn cho nó!

Lúc ban đầu Tiết Niệm Chung chẳng mấy bằng lòng. Đâu phải Hoắc gia không có người thừa kế, bản thân làm vậy không chỉ bị người ta nói là ở rể, còn có hiềm nghi muốn mưu đồ chiếm đoạt gia sản của Hoắc gia. Về sau Tiết mẫu khuyên nhủ y, nói Hoắc gia đã thu nhận, giúp đỡ bọn họ vô điều kiện, bọn họ không thể ỷ vào quan hệ mà kê cao gối ngủ, không sâu không lo, làm một kẻ rảnh rang chỉ biết ăn cơm được, giúp đỡ người ta chăm lo chút việc làm ăn, báo đáp Hoắc gia quả thực là chuyện nên làm. Tiết Niệm Chung nhờ đó mà thông suốt, liền dốc hết tâm sức trở thành một thương nhân.

Hoắc phu nhân sau khi trò chuyện cùng Tiết mẫu xong liền lên đến chỗ con trai luyện kiếm. Từ sau khi Đoạn Thủy Kiếm được mở khóa, ngày nào Hoắc Truy Ân cũng chăm chỉ luyện tập, chẳng chút chây lười.

Hoắc phu nhân lạch bạch chạy tới, lập tức bảo nhi tử đang chuyên tâm luyện kiếm dừng lại, nói: "Ân nhi, ta có chuyện muốn thương lượng với con".

Hoắc Truy Ân thu kiếm vào vỏ, ném cho tiêu tư đứng một bên, hỏi: "Chuyện gì?".

"Thì là cái đó... cái đó..." Hoắc phu nhân đuổi tiêu tư đi, bà biết rõ tính tình con trai mình, khó khăn lắm mới mở lời được: "Là chuyện nạp thiếp cho hiền tế, con không cần nhắc lại thật ư?".

"Nương!" Hoắc Truy Ân lập tức thay đổi sắc mặt, cha mẹ đã ba lần bảy lượt tới hỏi chuyện này, khiến hắn không nhịn nổi nữa, cả giận bảo: "Con đã nói bao nhiêu lần rồi, lão Chung không cần!".

"Ôi chao, con không gật đầu, hiền tế sao dám nói cần chứ." Hoắc phu nhân vội vàng cười làm lành, dỗ dành rằng: "Ta biết hai con ân ái, thế nhưng bà thông gia sốt ruột rồi! Hiền tế lại là con trai độc nhất, con bảo con gả sang đó làm dâu lại khiến Tiết gia người ta tuyệt hậu, nói thế nào cũng không được, đúng không nào?". Thấy Hoắc Truy Ân không lên tiếng, Hoắc phu nhân cảm thấy có cơ hội, lập tức thừa thắng xông lên: "Nạp thiếp thôi mà con, coi như là hoàn thành tâm nguyện của bà thông gia đi, thân làm chính thất phải có chút khí độ mới khiến tướng công yêu được".

"Cái quái gì, vậy sao người không nạp thiếp cho cha đi!" Hoắc Truy Ân giậm chân giậm dừ, bản thân còn không làm được, lấy tư cách đâu mà yêu cầu nhi tử làm như thế!

"Ôi chao ơi, chuyện đâu có giống nhau?" Hoắc phu nhân vỗ ngực, tràn trề tự tin nói: "Ta đã sinh ra tận hai thằng oắt là con và Thu Vũ, con nói xem con đã sinh được cái gì chưa?". Hoắc Truy Ân ghen hợm, không thốt được câu nào, sau chót Hoắc phu nhân còn bổ sung thêm câu nữa: "Hừ, dám so với lão nương đây ư, tự rước nhục vào người!".

Hoắc Truy Ân lại thầm chửi thề một câu trong dạ, xoay người định đi thì lại bị Hoắc phu nhân quát một câu "Đứng lại!" khiến cho sững người. Bà nói: "Mày làm mình làm mẩy trước mặt ta thì được nhưng đến trước mặt bà thông gia cấm làm trò đó. Phỏng chừng một, hai ngày nữa bà ấy sẽ tìm mày thương lượng chuyện nạp thiệp, mày liệu mà ngoan ngoãn đồng ý đi, giải quyết chuyện con chuyện cháu, đừng để mọi người phải bận lòng".

Hoắc Truy Ân hừ một tiếng cực kỳ bất mãn, cũng chẳng còn bụng dạ nào mà luyện kiếm nữa, hần trở về phòng, đập giày khỏi chân một cái là nằm luôn lên giường. Không phải hần chưa từng nghĩ đến vấn đề con nối dõi, cũng đã từng nghiêm túc hỏi qua ý kiến của lão Chung, nếu lão Chung muốn thật, hần cũng chẳng đến nỗi luẩn quẩn trong lòng. Có điều thái độ của lão Chung còn kiên quyết hơn cả hần, thiệp lớn thiệp bé nhất quyết không cần, dù cho đứng trước mặt cha mẹ cũng có thể hùng hồn thốt ra câu: "Có phu nhân là đã đủ lắm rồi" mà mặt mày vẫn tỉnh như không. Thế nhưng cứ gì khi người khác nhìn vào, hần lại thành người uy hiếp là sao?

Tiết Niệm Chung làm xong việc trở về nhà, trông thấy Hoắc Truy Ân lẳng lặng nằm đó liền ngồi xuống bên giường, kéo tay đại thiếu gia lên, thân thiết hỏi: "Phu nhân, người làm sao thế?".

Hoắc Truy Ân nhìn y, vẻ ủ rũ chán chường đối lập rõ ràng với nét phấn chấn bừng bừng thường ngày, thở dài nói: "Còn không phải vì chuyện nạp thiệp của người".

Tiết Niệm Chung khó hiểu: "Không phải ta đã cự tuyệt rồi sao?".

"Lúc trước là do bên nhà ta sinh sự, lần này... là ý của mẹ." Hoắc Truy Ân buồn bực kéo Tiết Niệm Chung vào bên trong.

"Mẫu thân ta ư?" Tiết Niệm Chung hiểu ý, cởi bỏ giày, bò lên trên giường, nằm bên cạnh đại thiếu gia, kéo đối phương vào lòng, ôm thật chặt, nói: "Không thể có chuyện ấy được, từ trước tới giờ mẫu thân vẫn luôn phản đối chuyện nạp thiếp. Hơn nữa bà yêu thương người như thế, sao có thể muốn ta nạp thiếp được".

Hoắc Truy Ân cũng buồn bực lắm, hăn bảo: "Chẳng biết nương ta đã nói gì với mẹ nữa, có thể là... đã khuyên được mẹ rồi". Một khi mẹ chồng mở miệng, hăn đúng thật chỉ còn nước gật đầu, đến lúc đó lão Chung không tiện ngỗ nghịch mẫu thân, phu nhân lại gật đầu đồng ý, chuyện này sẽ xong xuôi thật.

Càng nghĩ càng thấy khó chịu, thấy khó chịu liền muốn trút hết ra. Bàn tay của Hoắc Truy Ân lần từ cổ áo vào trong y phục của Tiết Niệm Chung, vượt tới vượt lui phần ngực. Thấy phu nhân không thành thực như vậy, Tiết Niệm Chung cũng không khách khí nữa, y cởi bỏ thắt lưng của Hoắc Truy Ân, vạch từng lớp từng lớp y phục ra. Từ lúc trở về sơn trang tới giờ Hoắc Truy Ân ngày ngày luyện công, lại ăn no ngủ kỹ, thân thể càng tinh tế hơn khi trước, có góc có cạnh, chẳng thể soi mói chỗ nào. Hai tay của Tiết Niệm Chung siết chặt lấy thắt lưng của Hoắc Truy Ân, sau đó thông thả di chuyển lên trên theo đường cong cơ thể, lần mò mãi đến tận dưới nách, ngón cái bắt đầu đè ấn, vỗ về hai viên cầu trước ngực.

Hoắc Truy Ân cảm giác cả người tê dại, phát ra từng trận rên rỉ lớn, ngực kịch liệt đập phồng. Tiết Niệm Chung vùi đầu hôn môi hăn rồi kéo đến giữa ngực, một đường vừa hôn vừa liếm xuống phía dưới. Hoắc Truy Ân gần đây rất nhạy cảm, bị kích thích như vậy hạ thể liền cương lên. Tiết Niệm Chung thấy thế, rất nhanh cởi quần hăn ra, đem phân thân đang lớn dần của hăn vào trong miệng, giúp phu nhân hạ hỏa. Kỹ thuật của y đương

nhiên không cần phải nói, chỉ vài cái liếm mút đã khiến đại thiếu gia kêu ra tiếng.

"Lão, lão Chung... tới lượt ngươi." Hoắc Truy Ân thở hồng hộc nói, hẳn không muốn nhanh như vậy mà đã bị tước vũ khí.

Tiết Niệm Chung ừ một tiếng rồi quỳ gối trên giường kéo quần xuống đầu gối. Hoắc Truy Ân nhắc thân thể dậy, thành tư thế quỳ úp sấp, một tay cầm phân thân của Tiết Niệm Chung, lưỡi liếm lên mặt trên một cái rồi đem tiểu huynh đệ sạch sẽ đang xụi lơ khiêu khích đến khi nó vươn cao căng cứng.

"Truy Ân, đến đây đi." Món khai vị rất đẹp khiến Tiết Niệm Chung hoàn toàn say mê, rất muốn chạy nhanh đến ăn bữa chính.

Hoắc Truy Ân xoay người lại, Tiết Niệm Chung với tay đến phía đầu giường lấy ra một cái bình sứ nhỏ. Sơn trang quả nhiên vật gì cũng có, thuốc bôi trơn cũng có tới bảy tám loại, mỗi loại bọn họ đều thử qua, cảm thấy vẫn là loại này xài tốt nhất, vừa đơn giản, sử dụng được lâu cũng không có mùi nồng và rất dễ rửa sạch.

Tiết Niệm Chung cẩn thận bôi lên một chút, tuy rất sốt ruột nhưng y sẽ không lỗ mãng đâm thẳng vào, điều này khiến cho Hoắc Truy Ân đang muốn thử trò thi bạo (SM) vẫn chưa thành công. Đem huynh đệ của mình chôn vùi trong cơ thể phu nhân, Tiết Niệm Chung mạnh mẽ ra vào, cả hai đều đã trải qua thiên chuy bách luyện (luyện tập nhiều lần?), sớm đã đạt tới cảnh giới cao nhất, nhanh chóng sa vào khoái cảm đang ùn ùn kéo tới.

...

Tối bữa cơm chiều, người Tiết gia tụ lại cùng nhau. Từ sau khi dọn vào trong sơn trang ở, Tiết gia không hề xem mình như chủ nhân của nơi này mà vẫn sống cuộc sống của riêng mình, cũng không lệ thuộc về mặt tiền tài.

"Con dâu, ăn cơm xong con tới phòng mẹ, mẹ có lời muốn nói với con", Tiết mẫu nói vậy khi cơm mới ăn được một nửa, vẻ mặt nghiêm nghị.

Cái miệng đang nhai thức ăn của Hoắc Truy Ân há hốc ra, quả nhiên đã đến rồi, chắc chắn mẹ sẽ nói chuyện nạp thiệp với hã cho coi! "Dạ." Hã nhìn về phía Tiết Niệm Chung như cầu cứu.

Tiết Niệm Chung vội vàng chen lời: "Mẫu thân, con..."

"Đây là chuyện đàn bà con gái với nhau, không can hệ gì đến con", Tiết mẫu thốt một câu như ra lệnh.

Tiết Niệm Chung không dám nói năng gì nữa, Hoắc Truy Ân biết rõ chuyện đã hết đường cứu vãn, tựa như bị ném xuống hầm băng vậy. Hã chỉ đành cúi thấp đầu, lẳng lặng bới cơm, ngay cả thức ăn cũng quên động đũa. Bữa cơm này Hoắc Truy Ân cứ ngơ ngơ ngác ngác mà vượt qua, sau đó hã ôm theo tâm tình tuyệt vọng chậm chạp lê bước vào phòng Tiết mẫu, vấn an lão nhân gia.

Tiết mẫu cố tình đuôi vú Trần ra ngoài, bảo Hoắc Truy Ân ngồi trước mặt bà, kéo tay hã nói: "Con dâu à, con đừng trách mẹ, mẹ cũng chỉ nghĩ cho Tiết gia mà thôi".

"Con hiếu", Hoắc Truy Ân chán chường đáp lại.

"Nếu thật sự con không vui vẻ thì cứ nói, mẹ tuyệt đối không ép con đâu." Tiết mẫu tuy rằng không nhìn thấy, thế nhưng bà có thể cảm nhận được tâm trạng của con dâu đang rất tệ.

Hoặc Truy Ân lắc đầu, nói: "Không, con rất sẵn lòng". Chuyện đã tới nước này, ý kiến của hắn đã không còn quan trọng nữa rồi, chuyện quan trọng là phải mau mau chóng chóng "biến" ra một đứa con.

"Vậy là tốt rồi, vậy là tốt rồi, khổ cho con." Tiết mẫu vỗ về mu bàn tay của con dâu, nói: "Ngày mai mẹ sẽ đi thương lượng với bà thông gia một phen, chúng ta xuất phát càng nhanh càng tốt".

"Xuất phát? Đi đâu ạ?" Hoặc Truy Ân ngăn người, chẳng lẽ còn phải vào thành chọn người rồi đón trở về sao?

Tiết mẫu đáp rất đương nhiên: "Huyện Thạch Đầu con ơi. Mẹ đã nghe ngóng rồi, vị thần y đó không tới nhà khám bệnh, chúng ta chỉ còn cách tới đó thôi".

Hoặc Truy Ân nhất thời kinh ngạc đến độ không khép miệng vào được, nói: "Thần y gì cơ?!".

"Phụ khoa thánh thủ chứ còn gì", Tiết mẫu nói, "Con đã gả vào Tiết gia hơn một năm rồi mà vẫn chưa có tin tức gì, tới đó để thần y xem chuyện là thế nào. Mẹ nghe nói về mặt này ông ấy rất cao tay, con cũng đừng nghĩ nhiều, chớ giấu bệnh sợ thầy".

Tiết mẫu chỉ cảm thấy tay mình hẫng một cái, sau đó là một tiếng "phịch" vang lên, Hoặc Truy Ân đã ngã ngồi từ trên ghế xuống nền nhà. Bà không

trông thấy bộ dạng hoang mang kinh hãi, trợn mắt há mồm của con dâu, lấy làm khó hiểu mà gọi một tiếng: "Con dâu à?".

Hoặc Truy Ân sững người trên mặt đất, hắn muốn giải thích, ngặt nỗi đã giấu lâu như thế rồi, hắn hoàn toàn không có gan nói chuyện này ra đả kích lão nhân gia. Hiện tại phải làm thế nào cho êm thấm? Lão Chung, cứu ta với!!!

Hoặc Truy Ân ở trong phòng nhảy tới nhảy lui, não loạn suốt cả một canh giờ, Tiết Niệm Chung sợ hấn mệt, liền pha một chén trà, sau đó khuyên hắn nghỉ ngơi chốc lát. Thế nhưng làm sao Hoặc Truy Ân ngồi yên cho nổi, hắn nói: "Người nghĩ đây không phải việc của mình thật đấy à, bảo ta bình tĩnh thế nào bây giờ?".

Tiết Niệm Chung cười: "Nhưng cuống lên như thế cũng có tác dụng gì đâu. Việc đã tới nước này, người cứ đi cùng mẫu thân một chuyến".

"Sao làm thế được? Lần này đi không phải sẽ lộ tẩy hết ư?!" Hoặc Truy Ân càng nóng ruột hơn: "Thân thể mẹ sao có thể chịu được kích động lớn nhường ấy chứ!".

Tiết Niệm Chung thấy đại thiếu gia chắc chắn không uống nổi chén trà kia rồi, liền tự bưng lên, nói: "Phu nhân, nếu người không đi, mẫu thân nhất định sẽ nhớ mãi chuyện này, cứ dăm bữa nửa tháng lại tới khuyên nhủ, khuyên đến lúc nào người chịu thì thôi".

Họa đến không tránh được, Hoặc Truy Ân rầu rĩ nói:

"Vậy phải làm sao bây giờ?".

Tiết Niệm Chung nhấp một ngụm trà, đáp: "Người mang theo nhiều ngân lượng một chút".

"Cái gì?" Đầu tiên Hoắc Truy Ân sững người ra, sau đó mau chóng phản ứng lại, hần nói: "Ý của người là... mua chuộc tên thần y đó?".

Tiết Niệm Chung tủm tủm cười nhìn đại thiếu gia, lộ ra lúm đồng tiền nhỏ, y nói: "Mua chuộc được là tốt nhất, còn nếu không được...".

"Thì ta sẽ đánh đến khi hần chịu thì thôi!", Hoắc Truy Ân vỗ bàn mà nói.

"Phu, phu nhân", Tiết Niệm Chung bị sặc một ngụm nước trà, nuốt ngược thuận khí rồi mới nói: "Uy hiếp người ta một phen là được rồi, không cần động đến tay chân, tránh làm to chuyện, còn nữa, phu nhân, ghé tai lại đây".

Hoắc Truy Ân nhích lại gần nghe y thì thầm mấy câu, sừng sốt hỏi: "Phải làm như thế ư?". Thấy lão Chung gật đầu thật lực, hần không khỏi lo âu: "Làm vậy thì chúng ta kết thúc việc này thế nào? Nếu mẹ vẫn ép người nạp thiệp thì sao?".

"Phu nhân yên tâm, đến lúc đó chuyện cứ để ta lo." Tiết Niệm Chung nâng tay của Hoắc Truy Ân lên, đặt trong lòng bàn tay mình, vân vê xoa nắn, y nói: "Tiết Niệm Chung ta chỉ là của một mình người".

Hoắc Truy Ân nghe vậy, ánh mắt liền liếc xéo sang, giọng nói ra chiều bất mãn: "Thật không đấy? Thế sao hôm nay lại ỉu xìu như vậy?".

Tiết Niệm Chung cười ha hả, ôm đối phương ngồi lên đùi mình, dán sát bên tai hần mà rằng: "Phu nhân, ngày nào cũng bầu lan can, xé đệm giường như thế thân thể nào chịu nổi? Hơn nữa gần đây việc làm ăn rất bận, phu quân có phần đuối sức. Để ta nghỉ ngơi mấy ngày trước đã, dưỡng sức đủ đầy, đợi ngày người trở về, nhất định sẽ cho người thỏa mãn đến không nói nổi nên lời".

Hoắc Truy Ân nhào vào lòng y mà cười, hần nâng hai má y lên hôn liền mấy cái, nói: "Ta cũng muốn nhìn xem người có thể nghỉ ngơi ra bộ dạng gì!", sau đó liền hướng về phía cần cổ y, gặm cắn một hồi.

"Phu nhân, không được, ở chỗ này không được." Đầu Tiết Niệm Chung liều mạng lúi ra sau, hai tay lại ôm đại thiếu gia chặt cứng, thân thể y bằng lòng phối hợp đấy, có điều không thể không kháng nghị phương pháp của đại thiếu gia một phen. Y đã bị đám hạ nhân cười nhạo mấy dấu vết đáng ngờ trên cơ thể không chỉ một lần, dù gì cũng là một ông chủ nhỏ, không thể chệnh mảng hình tượng như thế được.

Hoắc Truy Ân đâu thềm chú ý, hần chỉ coi đó là chút giằng co, xô xô đẩy đẩy giữa hai người trước lúc thân mật, chẳng mấy chốc đã kéo người lao lên trên giường đệm.

Sáng sớm ngày hôm sau, Tiết mẫu nói dự định này cho Hoắc phu nhân biết, phản ứng đầu tiên của Hoắc phu nhân là trượt từ trên ghế xuống dưới đất, gây tổn hại trầm trọng đến hình tượng mỹ nhân xế bóng còn vương phong vận nhất chốn giang hồ của bà. Đám nha hoàn vội vã đỡ bà đứng dậy, chỉ thấy bà vẻ mặt kinh hoàng, nói: "Chuyện này, chuyện này, bà thông gia tôi, tôi... tôi phải thương lượng với con, không, tôi muốn nói là con gái tôi một phen mới được".

"Chúng tôi đã thương lượng xong rồi, buổi chiều hôm nay lên đường. Nếu thuận lợi ngày mai trước khi trời tối sẽ kịp trở về nhà, có điều phải phiền bà thông gia chuẩn bị giúp một cỗ xe ngựa", Tiết mẫu đáp lời, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ.

Đã thương lượng xong rồi?! Hoắc phu nhân kinh hãi không thôi, bà chẳng dám tin thẳng con mình lại đồng ý đi gặp đại phu phụ khoa, bèn đáp chuyện xe ngựa tuyệt đối không có vấn đề gì cả, giờ bà phải đi gặp con gái trước đã, sau đó liền hùng hổ lao đi. Vừa xông vào phòng của con trai và con rể, bà liền trông thấy Quế Viên đang búi tóc cho Hoắc Truy Ân, trên người đang mặc một bộ váy yên la màu xanh nhạt.

(Yên la: Đồ dệt thời cổ Trung Quốc chia ra làm một số loại cơ bản là: Quyên, sa, khi, lãng, la, cẩm, đoạn... La là một loại vải có những đường vân chỉ rất rõ, xuất hiện từ đời nhà Thương. La được chia làm nhiều loại như: Sinh la, thực la, hoành la, trực la, thất thái la, cửu ti la. Trong đó Yên la là một loại la cực mỏng, có bốn loại màu cơ bản là: xanh như màu trời sau mưa tạnh, lục như màu tùng, vương sắc thu hương (hòa trộn giữa màu xanh lục và màu vàng), còn lại là màu đỏ bạc.)

"Lão phu nhân đã tới rồi", Quế Viên cười mím chỉ gọi một tiếng, hai tay vẫn nắm lấy mái tóc dài của đại thiếu gia.

Hoắc Truy Ân liếc mắt nhìn sang, nói: "Nương, người tới vừa đúng lúc. Trong xe phải thêm mấy tầng lót mềm nữa, Tiết mẫu không chịu được xóc nảy đâu".

Mãi nửa ngày sau Hoắc phu nhân mới nặn được một câu ra, bà nói: "Ân nhi, con... muốn đi thật hả?".

"Không phải đều tại các người ép sao!" Hoắc Truy Ân hừ lạnh một tiếng, nói: "Con đi chuyến này để mẹ chồng có thể an tâm".

"Thế nếu bà thông gia phát hiện ra thì tính sao?" Hoắc phu nhân không khỏi cau chặt đầu mày. So với việc không có cháu bé, thì chuyện con dâu là nam nhân còn là đả kích nặng nề hơn nhiều.

"Không phải vì sợ bị phát hiện nên con mới thay nữ trang sao?" Hoắc Truy Ân đáp rất đương nhiên: "Nương yên tâm, con đã bàn bạc kỹ càng với lão Chung rồi, sẽ không lộ tẩy đâu".

Hoắc phu nhân vẫn chưa yên tâm được, nói: "Vậy hiền tể cũng cùng đi chứ?".

"Y phải giúp cha lo việc buôn bán làm ăn." Hoắc Truy Ân đáp, kể đó thanh âm càng lúc càng nhỏ, "Vả lại mẹ cũng không cho y đi, nói chuyện này là... chuyện của đàn bà con gái, cấm y xía mũi vào".

Cả trái tim của Hoắc phu nhân treo lơ lửng trên cao, bà cuống lên: "Vậy để ta đi cùng con".

"Nương đi làm gì? Xe cũng không chứa được nhiều người như thế!" Hoắc Truy Ân lập tức phản đối, thật ra hẳn có phần lo lắng mẫu thân đi cùng lại gây ra rắc rối gì. Hoắc phu nhân cũng thế, lo lắng tiểu tử này làm việc không chu toàn, hai người cứ thế tranh chấp nửa canh giờ, cuối cùng cũng không ra kết quả, chỉ đành sống chết mặc bay.

Sau khi mọi chuyện đã chuẩn bị xong xuôi, Tiết mẫu được Hoắc Truy Ân và Quế Viên đỡ lên xe ngựa, đánh xe là Thanh Bình. Hoắc phu nhân không

cam lòng bước ra đưa tiễn, chúc bọn họ đi thuận buồm xuôi gió, sớm đi sớm về. Bào đệ (em trai ruột) của Hoắc Truy Ân là Hoắc Thu Vũ cũng tới giúp vui. cậu ta thấy đại ca của mình lại trang điểm lộng lẫy tươi xinh hết như đóa hoa mẫu đơn, đoán chừng đại ca sắp tới chỗ nào tuyệt vời dạo chơi, không khỏi nước mắt lưng tròng, bấu víu trước xe ngựa, nói muốn cùng đi, sau rốt bị Hoắc phu nhân kéo trở về.

Xe ngựa tiến về phía trước, vững chãi mà nhanh chóng. Huyện Thạch Đầu cách Dật Long sơn trang không xa, chỉ cần nửa ngày là có thể đến nơi, hơn nữa trên đường có cao thủ như Hoắc Truy Ân bảo vệ, hoàn toàn không cần lo lắng đến vấn đề an toàn. Chẳng qua đại thiếu gia, bởi đã quá lâu không mặc nữ trang, cứ cảm thấy cả người khó chịu, ví như thắt lưng buộc chặt quá, giày thêu hoa đi thế nào cũng không thoải mái.

Lúc xe ngựa tới được huyện Thạch Đầu thì sắc trời đã muộn, bọn họ liền tùy tiện tìm một quán trọ nghỉ ngơi, thuận tiện nghe ngóng tin tức về vị thần y nọ. Tiểu nhị vừa mở miệng liền thao thao bất tuyệt ngay lập tức, tông bốc cái vị "Phụ khoa thánh thủ" kia lên tận mây xanh. Hoắc Truy Ân nghe xong, chỉ cảm thấy tô vẽ quá lời, tuyệt nhiên không thể thần kỳ như thế được. Tiểu nhị kia lộ ra vẻ mặt cao thâm, chân nhân bất lộ tướng, nói rằng mình từng nghe Lữ Ba Hoa hành nghề kể chuyện nói qua rồi, vị thần y này tuyệt đối không phải người bình thường, lai lịch rất "hoành tráng".

"Lai lịch ra sao nào?", Hoắc Truy Ân lấy làm không phục, gặng hỏi.

Tiểu nhị kia vẻ mặt bối rối vô cùng, nói: "Cái này thì tôi không biết", sau đó lại lập tức bổ sung thêm một câu, "Cao nhân mà, đâu phải là thứ mà đám phàm phu tục tử chúng ta có thể biết chứ?", nói xong liền nghênh ngang đi mất.

Khóe miệng Hoắc Truy Ân co rúm lại, trong lòng chửi thề một tiếng, đợi đến sáng mai ta sẽ đi xem thử!

Trời vừa sáng, đoàn người liền tới y quán. Lúc này vẫn còn sớm, y quán mới mở, chưa có một ai. Tiết mẫu bảo Thanh Bình đứng ngoài chờ, dẫn theo Quế Viên và Hoắc Truy Ân đi vào bên trong. Vừa bước qua cửa liền có người ra đón, người này tuổi vẫn còn trẻ, tinh thần phấn chấn, tướng mạo rất được, khiến người ta nhìn mà thích mắt không thôi.

"Hoan nghênh hoan nghênh!" Người này liếc mắt nhìn, thấy ba người này trông đều lạ mặt, liền hỏi: "Ba vị từ nơi xa tới để xem bệnh đúng không?".

"Ngài chính là thần y trong truyền thuyết đó sao?", Quế Viên hỏi, thể hiện nghi vấn của nàng.

Người kia vui vẻ trả lời: "Không dám nhận, kẻ hèn này họ Giang, xin hỏi người cần xem bệnh là vị nào?". Quế Viên đang định mở lời, Giang đại phu đã vội vã nói luôn: "Là vị lão phu nhân này đúng không? Phu nhân thấy khó chịu ra sao?".

Tiết mẫu tiếp lời: "Ôi chao, chàng trai này đúng thật là. Ta đã từng này tuổi rồi còn khám phụ khoa gì nữa, là con dâu ta kia."

"Ha hả", Giang đại phu gãi đầu mà cười, quay sang nói với Quế Viên: "Vị tiểu muội này nhìn qua cứ tưởng còn nhỏ lắm, ai dè đã sớm thành vợ người ta rồi".

Quế Viên giậm chân bình bịch, tức giận bảo: "Nói cái gì thế, là thiếu phu nhân nhà ta, ta chỉ là nha hoàn thôi".

Giang đại phu lại cười ha hả, lúc này mới đem ánh mắt nhìn về phía Hoắc Truy Ân vẫn đứng ở bên cạnh, lặng im không lên tiếng. Hoắc Truy Ân mặt mũi lạnh tanh, ánh mắt khinh thường, trong giây phút ấy Giang đại phu vô thức rung mình ớn lạnh một cái. Nói đến cũng kỳ, ba người vào phòng y lại hoàn toàn không chú ý đến người này, với sự sắc bén của người hành nghề chữa bệnh phụ khoa nhiều năm như y, sau lại có thể xem nhẹ người này được nhỉ?

"Phải xưng hô với vị, vị phu nhân này thế nào?", Giang đại phu không khỏi thấy căng thẳng.

Hoắc Truy Ân im lặng, Quế Viên cho rằng hẳn không muốn lộ giọng nam, liền đỡ lời: "Nhà chúng ta họ Tiết".

"Chào Tiết phu nhân, xin hỏi phu nhân thấy không khỏe chỗ nào?", Giang đại phu hỏi.

Lần này người đáp lời là Tiết mẫu, bà nói: "Con dâu ta đã vào cửa hơn một năm, thế mà vẫn không có tin tức gì, cảm phiền đại phu xem thử thế nào".

Giang đại phu nghe vậy thì thầm kêu: Chuyện nhỏ! Chúng không sinh không đẻ này y đã chữa khỏi cho đâu chỉ một, hai người, liền tràn đầy tự tin nói: "Chờ ta bắt mạch trước, sau đó sờ...", đột nhiên y cảm thấy một đường nhìn lạnh giá bỏ lại, khiến y bạt vía kinh hồn, lắp bắp nói: "Sờ, sờ... chỉ sờ bụng để bốc thuốc đúng bệnh thôi mà".

"Làm phiền đại phu rồi", Tiết mẫu nói cảm tạ với thái độ cực kỳ khách khí.

Giang đại phu cảm thấy chân mình không tài nào nhúc nhích được, giống hệt như ếch nhái đang bị con rắn nhìn chòng chọc, y nói mà run cầm cập: "Tiết phu nhân, mời phu nhân theo ta vào phòng trong, ta sẽ giúp phu nhân chẩn bệnh".

phòng trong trước. Giang đại phu nhất thời thở phào nhẹ nhõm, bầu không khí giương cung bạt kiếm ấy quả thực giống như kẻ thù thấy mặt nhau, có điều bản thân hoàn toàn không quen biết người này, sao lại như vậy nhỉ? Y vốn định từ chối bệnh nhân nguy hiểm cỡ này, thế nhưng vừa nghĩ đến chuyện bản thân có hậu thuẫn vững vàng, cũng chẳng thấy có gì đáng sợ nữa.

Giang đại phu dẫn người vào buồng trong, y cứ cảm giác có điều gì bất ổn, nhìn thế nào cũng thấy cái vị Tiết phu nhân này rất không thân thiện. Trông nàng ta dáng dấp khoan thai, phục trang lộng lẫy, hẳn xuất thân từ gia đình giàu có, đáng ra phải cực kỳ có giáo dục mới phải, thế nhưng nàng ta cứ nghiêm mặt suốt, làm hỏng cả gương mặt xinh đẹp của mình.

"Mời Tiết phu nhân ngồi", Giang đại phu mời đối phương ngồi xuống, nói: "Hiện giờ ta phải bắt mạch cho phu nhân, phu nhân không cần để ý, ta là một đại phu, đừng coi ta là nam tử".

Hoắc Truy Ân ngồi xuống, mặt mũi hằm hằm, hẳn chần chừ đưa tay qua cho y. Giang đại phu lót một miếng khăn lụa dưới cổ tay hẳn, sau đó ép ngón tay lên. Lúc mới bắt đầu mặt mày Giang đại phu rất hiền lành hòa nhã, thế nhưng chẳng bao lâu sau biểu tình của y đã thay đổi, từ bất ngờ đến buồn bực, lại từ hoang mang biến thành kinh hãi.

"Tiết, Tiết phu nhân, phu nhân... tập võ ư?", Giang đại phu ấp a ấp úng hỏi, ngẩng đầu nhìn thẳng vào Hoắc Truy Ân đứng ngay trước mặt. Mạch đập như rỗng như hồ này rõ ràng là của một nam tử quanh năm tập võ chứ nào phải của nữ nhi?

Hoắc Truy Ân thấy bộ dạng y như thế, đoán rằng y nhất định đã dò ra được thân phận của mình, "vèo" một cái rút tay về, sau đó móc một tờ ngân phiếu từ trong túi ra, đặt lên trên bàn. Giang đại phu trừng mắt nhìn kỹ, ấy là một tờ ngân phiếu năm mươi lượng. Hoắc Truy Ân nói: "Xin nhờ đại phu giúp ta giấu giếm mẹ chồng, sau khi việc thành ta xin dâng thêm năm mươi lượng nữa".

Giang đại phu lại càng kinh hãi không thôi, thanh âm thoát ra từ miệng Tiết phu nhân rõ ràng là giọng nam tử! "Người... người là ai?"

"Ta là ai liên quan gì đến người!", Hoắc Truy Ân bực mình nói: "Người cầm tiền rồi làm việc là xong, hỏi han lắm thế làm gì!".

"Không được!" Giang đại phu bật dậy khỏi ghế ngồi, căm phẫn nói: "Ta không đời nào tiếp tay cho người làm ra việc bán thối thế này!". Một nam tử võ công cao cường giả thành nữ tử gả cho người ta thì có thể làm ra chuyện gì tử tế?

Không phải tham của hại người thì cũng là ý đồ bất chính, ra tay với tiểu cô nương đáng yêu ở ngoài kia chẳng hạn... Quả thực là vô cùng vô cùng vô cùng khốn nạn! Thú đội lốt người!

"Mẹ kiếp, người nói cái gì, có gan thì nhắc lại lần nữa xem nào!" Hoắc Truy Ân cũng bật người dậy, áp sát từng bước một.

Giang đại phu sợ hãi đến độ liên tục rút người ra sau, dù vậy vẫn không chịu yếu thế mà quát lên rằng: "Không đời nào ta chịu giúp cái tên tiểu nhân gian tà vô sỉ nhà ngươi!", nói xong y liền co giò chạy mất.

Buồng trong có một cánh cửa thông thẳng ra sân sau, mé bên kia sân là một quán rượu, Giang đại phu lấy hết can đảm xông ra khỏi y quán, chạy một mạch tới quán rượu. Hoắc Truy Ân đời nào chịu thả người đi, lập tức phi thân đuổi theo. Ngoài này Tiết mẫu và Quế Viên nghe thấy tiếng động vang lên liên tiếp thì vô cùng khiếp sợ, không biết phải xử trí ra sao. Thanh Bình đứng ở cửa thấy tình hình không ổn, liền xông xộc chạy vào: "Lão phu nhân, để con vào xem thử nhé?".

Tiết mẫu lập tức mắng rằng: "Không được làm bừa, trong ấy không phải là nơi nam nhân các con nên vào, mau ra ngoài đi!". Thanh Bình nghe thế cũng biết bản thân thất thố, liền ngượng nghịu lui ra.

Bên trong viện, Giang đại phu chạy bán sống bán chết đã lần được vào trong quán rượu, miệng hô to "Cứu mạng". Hoắc Truy Ân âm thầm chửi thề mấy tiếng liền, bản thân hẳn đã làm gì đâu mà cái tên đại phu đàn độn kia lại loạn lên như nhìn thấy quỷ thế? Giang đại phu loạng choạng chạy vào quán rượu, tiếng cầu cứu của y lập tức thu hút được sự chú ý của ông chủ quán rượu. Ông chủ này họ Lâm, cũng chính là chỗ dựa vững chắc của y

"Tuyền Phi, người sao thế?", Giang đại phu lao ngay vào vòng ôm ấp của ông chủ Lâm, người xụi lơ hết như bùn nhão.

Hoắc Truy Ân đuổi tới quán rượu, tức thời khựng ngay lại, ánh mắt nhìn vào ông chủ Lâm: "Lâm thiếu hiệp?!". Hẳn kinh hãi, vị Lâm thiếu hiệp đây

chính là đệ tử thủ tịch của võ lâm đệ nhất đại phái – Danh Kiếm Môn, là người trung can nghĩa đảm, nức tiếng giang hồ, bản thân hẳn cũng có giao tình với người này thuở lang bạt khi xưa.

Ông chủ Lâm dời ánh mắt về phía Hoắc Truy Ân, cả gương mặt lẫn giọng nói đều rất quen thuộc, thế nhưng trong ký ức của y không hề có bóng dáng người con gái trước mặt. Y phong lưu như vậy, đời nào có thể quên được một vị giai nhân nhường này, gương mặt y lộ vẻ hoang mang, hỏi: "Nàng là?".

"Ta là Hoắc Truy Ân đây", Hoắc Truy Ân đáp.

Ông chủ Lâm kinh hãi không thôi, nói: "Hoắc công tử? Người...". Y lại quan sát cách ăn mặc của đối phương thêm bận nữa, quả đúng là nữ trang, "Thì ra người là...". Quả thực khó mà tin được, y cùng Hoắc Truy Ân đã quen biết mấy năm trời, tuy rằng mấy năm gần đây chưa hề gặp lại nhau, nhưng cũng không đến nỗi bỗng chốc từ "công tử" biến thành "tiểu thư" chứ?

"Không, ta không phải...", Hoắc Truy Ân khó xử đáp, trong lúc nhất thời hẳn hoàn toàn không thể giải thích rõ ràng được.

"Hẳn là nam!" Giang đại phu rúc mình trong lòng ông chủ Lâm quát lớn, có ông chủ Lâm ở đây, y chẳng sợ thần thánh phương nào hết!

Ông chủ Lâm càng thấy khó hiểu hơn, nếu đã là nam nhân thì mặc nữ trang để làm gì? Ánh mắt quan sát Hoắc Truy Ân chứa đầy hoang mang và quý dị.

"Hiếu nhầm hiếu nhầm, nếu mọi người đều quen nhau cả thì chuyện dễ giải quyết rồi." Hoắc Truy Ân vội vàng nói, "Lâm thiếu hiệp, chuyện này một lời khó nói cho xong, xin hãy nghe ta từ từ kể".

Sau một khoảng thời gian ước chừng đủ nhấp một chén trà, Hoắc Truy Ân đã kể xong câu chuyện, hai người Lâm Giang cũng coi như đã hiểu, cảm thấy vừa hoang đường lại vừa cảm động. Chính là một thanh niên trẻ tuổi tương lai hứa hẹn vì báo ân mà giả làm phận nữ, gả cho một người nam nhân khác, về sau hai người tâm đầu ý hợp, trải hết mọi gian truân, cuối cùng có thể nắm tay nhau sống trọn một đời. Chỉ đáng tiếc lão nhân gia vẫn luôn mong ngóng tới ngày bế cháu, lại vì không thể khiến bà bị đả kích mà chẳng dám nói sự thật ra, khiến hai người không biết nên làm thế nào cho phải.

"Vậy giờ phải giải quyết ra sao?", Ông chủ Lâm lo âu hỏi. Y thuật của Giang đại phu nhà gã rất cao siêu, thế nhưng cũng chưa cao siêu tới mức có thể khiến nam nhân sinh con được.

Hoắc Truy Ân thở dài một hơi, nói: "Hy vọng Giang thần y có thể giúp ta bịa cho tròn lời nói dối, để mẹ được an tâm".

Giang Tuyền Phi ngơ ngác hỏi: "Bịa thế nào bây giờ?". Hiếu lầm đã hóa giải, đôi bên lại còn là người quen cũ, nếu mấy câu nói của bản thân có thể giúp được thì y cực kỳ vui vẻ được góp một tay.

Hoắc Truy Ân vô cùng cảm kích trước sự giúp đỡ của ông chủ Lâm và Giang đại phu, cũng xin lỗi Giang đại phu vì sự thất lễ mới rồi. Giang đại phu là người ngay thẳng, tỏ vẻ bản thân không hề để ý, sau khi đôi bên thương lượng xong đối sách rồi liền quay trở về y quán. Tiết mẫu chờ mà

nóng ruột vạ phần, nghe được tiếng người bước ra liền vội tới thăm hỏi tình hình.

Giang đại phu gãi đầu gãi tai, khó xử mà đưa mắt nhìn Hoắc Truy Ân đứng bên cạnh, thấy đối phương đáp trả bằng ánh nhìn khẳng định mới thanh thanh cổ họng, mở lời: "Tiết lão phu nhân, con dâu của bà... khụ khụ, nàng ấy không sinh con được".

"Cái gì?", Tiết mẫu nghe thế liền kinh hãi, vội vàng truy hỏi vì sao.

Giang đại phu lại nói: "Ta đã bắt mạch cho nàng ấy, phát hiện ra mạch của nàng ấy rất dị thường, hoàn toàn không thích hợp với việc sinh đẻ. Về sau hỏi ra mới biết nàng tập võ nhiều năm, đã từng bị trọng thương, để lại di chứng".

"Vậy phải chữa trị thế nào?", Tiết mẫu nóng ruột vô cùng, hỏi: "Chỉ cần khỏi được bệnh thì chữa trị bao lâu cũng được".

"Tiết lão phu nhân, không giấu gì bà, bệnh của con dâu bà đã để quá lâu rồi, lục phủ ngũ tạng đều đã bị tổn thương, tuy rằng không nguy hại đến tính mạng, thế nhưng đã mất khả năng mang thai." Giang đại phu liếc nhìn vẻ mặt của lão nhân gia, chỉ hy vọng nhưng lời này có thể gạt được bà. "Ngay cả ta còn phải bó tay thì khắp thiên hạ này tuyệt đối không kẻ nào chữa được."

Tiết mẫu nghe vậy, chỉ thấy trước mắt tối sầm, chân mềm nhũn, ngã lả ra. Hoắc Truy Ân vội vàng đỡ lấy Tiết mẫu, miệng không ngừng gọi "Mẹ, mẹ, mẹ!". Giang đại phu thấy vậy cũng cuống lên, vội vàng bắt mạch, bấm

huyệt cho Tiết mầu, bảo Hoắc Truy Ân dìu bà vào buồng trong nằm xuống nghỉ ngơi.

"Hoắc công tử không cần lo lắng, Tiết lão phu nhân chỉ là nhất thời nóng ruột mới ngất xỉu mà thôi, để bà ấy nghỉ ngơi một lát là sẽ ổn", Giang đại phu vừa bắt mạch vừa nói vậy.

Hoắc Truy Ân yên tâm, đáp: "Đa tạ Giang thần y".

Sức chú ý của Giang thần y đã chuyển hết sang Tiết mầu, y hỏi: "Hoắc công tử, ta thấy hai mắt của lão phu nhân không ánh sáng, có phải bà ấy không nhìn được?".

"Đúng vậy", Hoắc Truy Ân đáp.

Giang đại phu lại hỏi: "Có biết đã bị bao lâu rồi không?".

"Từ sau khi phu quân người qua đời liền vậy, đã được ba, năm năm rồi."

Giang đại phu vỗ đùi một cái, nói: "Thế thì đúng rồi, Tiết lão phu nhân chắc chắn vì phu quân qua đời mà thương tâm quá độ, khiến hai mắt bị tổn thương. Về sau lại chậm trễ không đi chữa trị, khiến bệnh tình trầm trọng, mới khiến con mắt có tật".

"Vậy, Giang thần y có chữa trị được không?", Hoắc Truy Ân kích động hỏi.

"Đúng là! Phụ khoa chỉ là nghề tay trái của ta thôi, chứ thực ra phải gọi ta là Thần y toàn diện mới đúng!", Giang đại phu bĩu môi đáp, cảm thấy bản

thân bị xem thường. "Chỉ cần châm cứu đơn giản, sau đó uống thêm chút thuốc nữa là có thể khỏi bệnh." Y không khỏi vênh mặt lên hừ một tiếng, nghĩ một hồi lại hỏi: "Có điều... Nếu Tiết lão phu nhân có thể trông thấy được, chẳng phải người sẽ bại lộ hay sao?".

Lời này vừa nói ra, cả Quế Viên cũng sợ hãi than một tiếng. Hoắc Truy Ân thì sững cả người, hết như bị người ta hắt cho một bồn nước lạnh, có điều chỉ thoáng sau hần đã tiếp lời: "Xin Giang thần y chữa khỏi hai mắt cho mẹ của ta".

Hoắc Truy Ân rúc người vào lòng lão Chung, kể lại lần gặp gỡ bất ngờ này từ đầu cho đến cuối. "Giang thần y đã châm cứu chữa trị đôi mắt cho mẹ rồi, mấy ngày này chỉ cần uống thêm chút thuốc nữa thôi là có thể khỏi hẳn."

Tiết Niệm Chung vừa về đến nhà liền nghe tin phu nhân và mẫu thân đã trở lại, y lập tức chạy vội về phòng, phát hiện ra Hoắc Truy Ân đang gối đầu lên cánh tay, tùy tiện nằm trên giường, nữ trang đã cởi bỏ.

"Phu nhân, người đi đường vất vả rồi." Tiết Niệm Chung mò lên giường, ôm Hoắc Truy Ân vào lòng, khẽ hôn cái tay rồi lại mơn man cái trán, thế nhưng hôn cả nửa ngày trời vẫn không thấy Hoắc Truy Ân phản ứng gì, chỉ ngậy ra mà nhìn y. "Phu nhân, người sao thế?"

Hoắc Truy Ân thở dài một tiếng, nói: "Lão Chung, sự tình có biến".

Tiết Niệm Chung nhìn bộ dạng hần như vậy thì lập tức dừng động tác, hỏi: "Sao thế?". Ban đầu ý của y là muốn mẫu thân nghĩ phu nhân không có khả năng sinh nở, như thế thì cũng không còn cách nào thúc ép nữa.

"Phu nhân, người nói thật sao?" Tiết Niệm Chung kinh ngạc vô cùng, gắt gao nắm chặt lấy hai tay Hoắc Truy Ân. "Ừm, Giang thần y nói ba ngày sau là mẹ có thể thấy lại được ánh sáng", Hoắc Truy Ân đáp.

"Phu nhân, Truy Ân!" Tiết Niệm Chung ôm Hoắc Truy Ân thật chặt, kích động nói: "Truy Ân, Truy Ân, cảm ơn người".

Hoắc Truy Ân ôm lại y, cười đáp: "Cảm ơn gì chứ, mẹ có thể khỏe lại ta cũng cao hứng mà". Thế nhưng vấn đề kéo theo chuyện này lại khiến nỗi vui mừng của hắn giảm đi trông thấy. Tiết mẫu lấy lại được thị lực cũng có nghĩa là thân phận của hắn sắp bại lộ, liệu bà có thể chấp nhận được "chàng" con dâu là hắn hay không? Mà cứ cho là bà chấp nhận, vấn đề nỗi dỗi tông đường phải giải quyết thế nào? Hiển nhiên chẳng thể vin vào cái cớ không sinh không đẻ được nữa rồi.

Tiết Niệm Chung vô cùng phấn khởi, y bò xuống giường, kéo Hoắc Truy Ân đi thăm mẫu thân. Tiết mẫu hai mắt quẩn vải xô, hiện đang nói chuyện gì đó với Hoắc phu nhân tìm đến chung vui. Tiết Niệm Chung bước lại gần, quỳ xuống trước mặt mẫu thân, kích động đến độ nghẹn cả lời.

Hoắc phu nhân thừa lúc hai mẫu tử tâm tình liền kéo Hoắc Truy Ân ra ngoài cửa, giậm chân bình bịch, sốt ruột nói rằng: "Ta biết ngay là mày sẽ làm hỏng chuyện mà, hiện giờ phải xử lý thế nào đây?".

Hoắc Truy Ân lúc này đang rầu rĩ, gắt gỏng đáp: "Làm sao con biết được!".

"Ngày một là bà thông gia có thể nhìn thấy rồi, bộ dạng mày thế này thì gặp bà ấy ra sao?" Hoắc phu nhân càng nói càng sốt ruột: "Ban nãy bà ấy mới nói muốn nhìn thấy mặt con dâu nhất, lần này thì xong đời rồi".

Hoặc Truy Ân trợn mắt nhìn mẫu thân mình, nói: "Gặp thì cứ gặp thôi, dù gì cũng không giấu nổi!".

Hoặc phu nhân thò tay véo con trai một cái, cả giận nói rằng: "Nếu nói được thì đã nói từ khuya rồi, cần gì phải chờ tới hôm nay? Thân thể của bà thông gia như vậy, sao chịu được đả kích lớn thế này!".

Hoặc Truy Ân rên lên thảm thiết, xoa xoa phần eo bị véo, bực bội nói: "Cái quái gì, hiện giờ nương còn tới trách con? Khi xưa lúc ép con gả cho người ta sao không nghĩ tới ngày này!".

Hoặc phu nhân cắn khấn tay, nói: "Giờ nói gì cũng vô dụng, cầu xin thần linh phù hộ cho bà thông gia chịu được chuyện này". Bà chấp hai tay lại, vái đến mấy vái liền, sau đó lại nói với con trai rằng: "Chuyện tiểu thiếp không thể trừ trừ được nữa, mà mau mau tìm cho hiền tể một người đi".

Hoặc Truy Ân bị lời của mẹ làm cho ghen họng, không còn lời nào để nói. Giờ chuyện thành ra thế này, nếu muốn ôm cháu thì cũng chỉ còn cách nạp một người thiếp cho lão Chung thôi.

Tiết Niệm Chung cao hứng bừng bừng đi ra khỏi phòng, lại trông thấy Hoắc Truy Ân rầu rĩ không vui, dựa người vào cửa, liền kéo hẳn vào lòng.

"Phu nhân, người sao thế? Nhạc mẫu nói gì người à?" Tiết Niệm Chung bị vậy trong trạng thái vui sướng, gương mặt rạng ánh xuân.

Hoặc Truy Ân lắc đầu, phả hơi thở vào tai hẳn, nói: "Trở về phòng đi, ta muốn người rồi".

Tiết Niệm Chung bật cười, đáp: "Có cần ta bế người về không đây?".

Hoặc Truy Ân bị câu này chọc cười ra tiếng, nói: "Người ấy à? Thôi bỏ đi, ta bế người thì còn được".

Không đợi đại thiếu gia cười xong, Tiết Niệm Chung đã ôm ngang eo đối phương, xốc lên vai, dọa cho Hoặc Truy Ân la lên oai oái. "Không ôm được thì ta khiêng đi vậy", Tiết Niệm Chung vui vẻ đáp, xốc bờ vai mấy cái, cố định đối phương.

Hoặc Truy Ân đầu chúc xuống đất, chân nhấc bổng lên, hai tay cào cào loạn xạ một hồi, cảm giác rất rất không an toàn, quát: "Mẹ kiếp, người thả ta xuống!".

Tiết Niệm Chung vỗ mấy cái lên mông hăn, bảo: "Yên nào, còn nhúc nhích nữa là ngã thật bây giờ", nói xong liền khiêng người đi vào trong phòng.

Từ trước tới giờ Hoặc Truy Ân chưa "bị" đối xử thế này bao giờ, cảm thấy cũng thi thú ra trò, khiêng thì cứ khiêng đi vậy. Hăn khẽ nhòm người lên, ngẩng đầu nhìn một cái, phát hiện có một đám hạ nhân đang túm tụm đứng xem, tức thì gương mặt hăn đỏ bừng lên, rõ là chỉ muốn độn thổ cho xong.

Tiết Niệm Chung khiêng người về giường, sau đó ngã lên đệm, phì phò thở dốc. Hoặc Truy Ân lật người lại, cười lên trên người y, nói: "Ai bảo thích khoe khoang cơ!". Lời vừa dứt hăn liền áp sát lại, hôn nồng nhiệt, hai người cùng mân mê khiêu khích đầu lưỡi của người kia, mãi đến khi khó thở mới tách nhau ra.

"Truy Ân", Tiết Niệm Chung thở dốc, một bàn tay ôm chặt lấy thắt lưng Hoắc Truy Ân, tay còn lại khẽ khàng ve vuốt gò má hẵn, nói: "Đừng suy nghĩ linh tinh, giữa hai chúng ta sẽ không có thêm người nào khác, những lời ta đã nói nhất định sẽ thực hiện đến cùng, hơn nữa mẫu thân ta còn kiên cường hơn chúng ta tưởng tượng nhiều".

Hoắc Truy Ân mỉm cười, đầu khẽ gật, hai bắp đùi kẹp ngang hông y bắt đầu cọ xát, hẵn nói: "Hiện giờ ta muốn biết người nghĩ thế nào hơn...". Cách lớp quần áo cũng có thể cảm nhận được nơi lửa nóng của đối phương, Hoắc Truy Ân cười xấu xa rồi lấy chân mình cọ cọ theo hình dáng vật đang cương cứng kia.

Tiết Niệm Chung một phen lột quần đại thiếu gia ra, đem tiểu huynh đệ đang hưng phấn của phu nhân mình nắm trong tay, bắt đầu nhẹ nhàng xoa nắn, tài tình đem phân thân người kia càng kích động. Hoắc Truy Ân bị sờ đến thần chí mơ màng, thậm chí muốn chạy theo ngọn lửa dục vọng, vội vàng đem phân thân hướng vào miệng Tiết Niệm Chung. Vừa được liếm một cái Hoắc Truy Ân đã không thể nhịn được mà thở gấp, ngửa đầu ra sau. Tiết Niệm Chung đối xử với vật kia như một thứ đồ trân quý, cẩn thận liếm mút, chỉ một lúc sau liền khiến nó bắn ra tinh hoa.

Hoắc Truy Ân hai chân mềm nhũn, tê liệt ngã xuống giường. Tiết Niệm Chung thấy hẵn thoải mái thế cũng đem tiểu huynh đệ mình lên sân khấu, điều chỉnh lại tư thế của đại thiếu gia, chuẩn bị từ sau đâm vào. Hoắc Truy Ân vừa quỳ vừa ghé vào trên giường, thân thể để đối phương toàn quyền xử lý, chuẩn bị hưởng thụ khoái cảm. Tiết Niệm Chung cởi sạch quần áo hẵn, quần kéo đến đầu gối, quét một ít chất bôi trơn lên tay để bắt đầu chuẩn bị, đôi lúc lại đùa giỡn với những chỗ nhạy cảm của phu nhân.

Không lâu sau, Tiết Niệm Chung cũng cởi quần ra, đem dục vọng nóng bừng bừng của mình gấp gáp đè ép vào. Vật nóng tựa sắt nóng cứ như thế ở trên cơ thể Hoắc Truy Ân rong đuối. Tiết Niệm Chung nắm lấy cặp lông đang nhếch cao lên của hắn, một lần rồi lại một lần đâm thật mạnh vào, giống như muốn ở trong cơ thể phu nhân đánh dấu lãnh thổ.

Ba ngày sau, Tiết mẫu khôi phục lại thị lực, bà từ từ mở hai mắt ra, chậm rãi làm quen với ánh sáng, những thứ trước mắt khi xưa chỉ là một mảnh trắng mênh mang, nay đã mơ hồ thấy được, rồi dần dần rõ ràng lên.

Tiết Niệm Chung quỳ xuống trước giường, kêu hai tiếng "Mẫu thân!", đôi mắt ngân ngấn lệ. Hoắc Truy Ân mặc nam trang quỳ bên cạnh y, cũng cố lấy dũng khí gọi một tiếng "Mẹ!"

Tiết mẫu nghe thấy thanh âm, hai mắt chan chứa lệ, nhìn về phía con trai và con dâu, nói: "Ta nhìn thấy rồi, nhìn thấy rồi". Cả phòng nghe thấy thế đều xúc động vô cùng, mừng quá mà rơi lệ.

"Con dâu, mau lại đây cho mẹ nhìn một cái", Tiết mẫu vội vàng gọi, bà quá thật muốn tận mắt nhìn thấy người con dâu tốt này lắm lắm.

Hoắc Truy Ân lo lắng đưa mắt nhìn Tiết Niệm Chung, thấy y mỉm cười ra hiệu liền nhích tới trước mặt Tiết mẫu, ngẩng đầu lên, Hoắc phu nhân đứng bên cạnh không khỏi đổ mồ hôi lạnh. Tiết mẫu thấy con dâu ăn mặc y phục của nam nhân thì không khỏi sửng người, nghe hắn gọi tiếng "mẹ", giọng nói thì lại đúng.

"Tốt tốt, thật là xinh đẹp quá, có điều con dâu à... Sao con lại ăn mặc thế này?", Tiết mẫu nghi hoặc hỏi.

"Mẹ, con...", Hoắc Truy Ân nhất thời không biết trả lời thế nào, khiến Hoắc phu nhân khẩn trương tới độ suýt thì tắt thở.

"Mẫu thân", Tiết Niệm Chung lập tức đáp thay: "Truy Ân là nam tử".

Tiết mẫu đầu tiên là cả kinh, sau đó lại cúi đầu nhìn con dâu, bà thấy mình như đột nhiên tỉnh ra rồi lại bàng hoàng thất thố. Thường ngày bà chỉ cảm thấy con dâu có đôi phần khí khái của trang nam tử, không ngờ lại là một nam tử thật!

Hoắc phu nhân thấy thế, khẩn trương đến độ khóc nức lên, bà nói: "Bà thông gia, bà nghe tôi nói đã, chúng tôi chỉ sợ bà không chấp nhận được nên không dám nói, chứ không phải có ý muốn dối bà. Ân nhi tuy rằng là thân nam tử, thế nhưng tuyệt đối không kém cạnh con dâu nhà nào, không không, phải nói là nó vượt xa con dâu nhà khác mới đúng! Hiền tể, con nói có đúng không nào?".

Tiết Niệm Chung gật đầu, nói: "Mẫu thân, con và Truy Ân tình sâu ý trọng, hoạn nạn kề vai, bằng lòng bên nhau đến răng long đầu bạc, cả đời sánh đôi". Đợi y nói dứt, vú Trần, Thanh Bình và Quế Viên cũng đều hòa theo cả, nói thiếu phu nhân là người tốt, xin lão phu nhân thành toàn.

Tiết mẫu chỉ cảm thấy có gộp hết những gì bà đã gặp trong đời lại cũng không gây choáng váng bằng chuyện xảy ra trong một khắc này, nhất thời bà chưa hoàn hồn lại được, nói rằng: "Con dâu, con và bà thông gia ra ngoài trước đi, ta muốn nói chuyện với Chung nhi".

Hoắc Truy Ân thấy trong lòng hẫng hụt, rầu rĩ đi ra ngoài cùng mọi người. Tiết mẫu gọi con trai tới bên mình, hỏi y có phải ngay từ đầu đã biết con

dâu là nam nhân không? Tiết Niệm Chung đáp là phải, Tiết mẫu lại hỏi nếu y đã biết là nam nhân, sao còn lấy người ta về nhà? Chẳng lẽ không sợ sẽ làm lỡ dở đôi bên sao?

"Mẫu thân, nhạc phụ nhạc mẫu yên tâm để Truy Ân về nhà ta làm dâu chính là vì tín nhiệm Tiết gia ta, chúng ta sao có thể phụ kỳ vọng của hai người được chứ?", Tiết Niệm Chung nói. "Vả lại, Truy Ân thân làm nam tử, phải lép vế trước con mà còn không để ý, con còn mơ xa gì nữa bây giờ? Bất kể sau này có ra sao, đời này kiếp này con sẽ mãi yêu thương che chở cho hắn."

Tiết mẫu nghe vậy, nặng nề thở dài một hơi, sau đó nói: "Nếu con đã nói thế thì ta cũng đành nhận đứa con dâu là nam nhân này vậy". Tiết Niệm Chung mừng lắm, Tiết mẫu lại nói thêm: "Chỉ có điều, vấn đề nối dõi tông đường phải giải quyết thế nào đây?"

Mặt Tiết Niệm Chung đỏ lên, y nói: "Mẫu thân, thông đồng với đại phu, dựng lên chuyện không mang thai được là chủ ý của con, người đừng trách Truy Ân. Chuyện nối dõi con đã nghĩ rồi, đợi vài ngày nữa con sẽ tìm mấy người đường huynh đường đệ thương lượng, nhờ ai đó trong số họ cho chúng ta một đứa làm con thừa tự".

"Làm thế ư...", Tiết mẫu cau mày lại, không hề gật đầu đồng ý.

Tiết Niệm Chung thấy vậy liền vội nói ngay: "Mẫu thân, biện pháp này là hay nhất rồi, người có thể ôm được cháu trai, Truy Ân cũng sẽ không làm mình làm mẩy. Mẫu thân cũng biết tính tình Truy Ân thế nào rồi đấy, nếu mọi người ép con nạp thiếp thì chỉ sợ hắn lại gây ra chuyện gì náo loạn".

Tiết mẫu cả kinh, Tiết Niệm Chung lập tức thừa thẳng xông lên, nói: "Mẫu thân quên chuyện lần trước con bị nhốt trong đại lao rồi sao? Truy Ân thấy không thể cứu được con ra, nửa đêm nửa hôm liền xách kiếm xông vào trong ngục, nói muốn giết con sau đó tự sát cơ đấy, lần này nếu mẫu thân ép Truy Ân quá thì đừng nói gì đến cháu trai, ngay cả con trai cũng mất luôn ấy chứ".

Tiết mẫu rùng mình ớn lạnh, nói: "Tất cả nghe con, tất cả nghe con, con nói thế nào thì cứ làm thế ấy đi".

"Đa tạ mẫu thân đã thành toàn", Tiết Niệm Chung che miệng cười trộm.

Sau khi mẫu tử Tiết gia nói chuyện xong xuôi, Tiết mẫu liền gọi riêng con dâu vào trong, nói một tràng toàn những lời thành khẩn ý tình, dặn dò rằng: Hai con khó khăn lắm mới đến được với nhau, về sau phải chung sống cho tử tế, mẹ chẳng ước vọng gì xa xôi cả, chỉ hy vọng hai con hạnh phúc mỹ mãn mà thôi. Hoắc Truy Ân vừa kinh ngạc vừa mừng vui quá đỗi, cuối cùng hẳn cũng có thể tiếp tục chẳng buồn chẳng lo mà sống cùng với lão Chung rồi.

"Phu nhân, đợi đến khi tiểu cửu ca lớn lên, thành thân rồi, bảo đệ ấy cũng cho một đứa sang làm con thừa tự của chúng ta đi." Tiết Niệm Chung đang viết thư cho các đường huynh đường đệ, định bụng chọn hôm nào đó tới thăm, thương lượng chuyện xin con thừa tự.

"Người không thấy phiền là được." Hoắc Truy Ân bắt chéo chân ngồi trên bàn sách, ngó đăm đăm lão Chung viết thư. Nuôi con nuôi cái hẳn không rành, dạy quyền cước nọ kia thì còn tạm được. "Đúng rồi", hẳn thành linh

bắt lấy cánh tay của lão Chung, hỏi: "Rốt cuộc người đã nói gì với mẹ thế? Đến cả vấn đề cháu nội cũng giải quyết xong rồi".

Người Tiết Niệm Chung cứng đờ trong thoáng chốc, sau đó lộ ra vẻ mặt cười hòa nhã, đáp rằng: "Đương nhiên là nói tốt về người rồi".

Hoắc Truy Ân cười ha hả, khước mắt đầu mày đều cong hết cả lên, gương mặt vô cùng đắc ý. Hắn buông tay để Tiết Niệm Chung viết tiếp, đưa mắt nhìn mực nước thấm vào trong lớp giấy Tuyên, chậm chậm loang ra.

Toàn văn hoàn

Table of Contents

[Chương 1: Tri âm báo đáp](#)

[Chương 2: Cường bức lợi dụ](#)

[Chương 3: Nhẫn nhục chịu đựng](#)

[Chương 4: Động phòng hoa chúc](#)

[Chương 5: Đẹp đường hồi phủ](#)

[Chương 6: Khoanh tay đứng nhìn](#)

[Chương 7: Lộ tẩy](#)

[Chương 8: Ngô ra chân lý](#)

[Chương 9: Oan gia hoan hỉ](#)

[Chương 10: Ngày rộng tháng dài](#)